

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE
Secret

TO DATING YOUR

Best Friend's
SISTER

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

MEGHAN
QUINN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Hot-Lanta Publishing, LLC tarafından

yayınlanmıştır. Telif hakkı 2019

Kapak Tasarımı: RBA Designs

Fotoğraf: Rafa Catala

Bu kitap yalnızca kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka biriyle paylaşmak isterseniz

lütfen her kişi için ek bir kopya satın alınız. Bu kitabı satın almadan okuyorsanız veya kitap sadece sizin kullanımınız için satın alınmamışsa, lütfen kitabı iade edin ve kendi kopyanızı satın alınız. Yazarın emeklerine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla ggltılamaz.

, lütfen yazarla iletişime geçin. meghan.quinn.author@gmail.com

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgusal olup yazarın hayal gücünün ürünüdür.

www.authormeghanquinn.com

Telif hakkı © 2019 Meghan Quinn

Tüm hakları saklıdır.

İÇİNDEKİLER

<u>Önsöz</u>
<u>Bölüm 1</u>
<u>Bölüm 2</u>
<u>Bölüm 3</u>
<u>Bölüm 4</u>
<u>Bölüm 5</u>
<u>Bölüm 6</u>
<u>Bölüm 7</u>
<u>Bölüm 8</u>
<u>Bölüm 9</u>
<u>Bölüm 10</u>
<u>Bölüm 11</u>
<u>Bölüm 12</u>
<u>Bölüm 13</u>
<u>Bölüm 14</u>
<u>Bölüm 15</u>
<u>Bölüm 16</u>
<u>Bölüm 17</u>
<u>Bölüm 18</u>
<u>Bölüm 19</u>
<u>Bölüm 20</u>
<u>Bölüm 21</u>
<u>Bölüm 22</u>
<u>Bölüm 23</u>
<u>Bölüm 24</u>
<u>Bölüm 25</u>
<u>Bölüm 26</u>
<u>Bölüm 27</u>
<u>Bölüm 28</u>
<u>Bölüm 29</u>
<u>Bölüm 30</u>
<u>Bölüm 31</u>
<u>Bölüm 32 Epilog</u>

-- --

ÖNSÖZ

BRAM

En iyi arkadaşımın kız kardeşine aptalca bir şekilde aşık oldum. Bunun tam olarak ne zaman olduğunu da biliyorum.

Onunla ilk tanıştığımda değil, hayır, onun şortla uzun çorap giymeyi sevdiğini ilk fark ettiğimde oldu. İkinci kez karşılaştığım da değildi, çünkü o, beni hayalarımından vuran tavırları olan ekşi, acı bir kızdı. Ama korkutucu öfkesine rağmen, onu güzel ve ilginç buluyordum, ama aşık mıydım? Pek sayılmaz.

Hayır, ilk seferden sonra birçok kez oldu. Ben son sınıftaydım, o ise üniversitede ikinci sınıftaydı. Sinirli bir ikinci sınıf öğrencisi, arkadaşları tarafından zorla bir başka üniversite partisine götürülmüş, eğlenmek için rehin tutulmuştu.

O, sudan çıkmış balık gibiydi ve ben, sarhoş pisliklere çarparak ve boş bira kutularına takılıp düşerken, burnundaki mükemmel pozisyonundan sürekli kayan gözlüklerini düzeltirken, gözlerimi ondan ayırmadan izlemekten kendimi alamadım.

O, şimdiye kadar tanıştığım hiçbir kıza benzemiyordu. İradeli, zekası ve kurnazlığıyla bazen sinir bozucu, ama asla geri adım atmaktan korkmayan biriydi. Beni meraklandırırdı, dikkatimi çekti, o güzel kafasının içinde neler döndüğünü bilmek istedim.

Bunu öğrenmem gerekiyordu.

O gece her şeyi değiştirdi. Belki içimdeki bira yüzündendi, ya da tamamen ve tamamen ortama uymayan kıza duyduğum saf meraklıydı, ama ona çekildim. O anda bir seçim yapmam gerektiğini biliyordum: ya Lauren Connor'ın yanında oturmaya devam edip onun sıkıcı hikayelerini dinleyecektim, ya da deri koltuktan kalkıp Julia Westin'e merhaba diyecektim.

Ne yaptığımı tahmin edebiliyor musun?

BİRİNCİ BÖLÜM

BRAM

Şu anda benim durumumda olan başka herhangi bir adam, arkadaşımın dairesine giden on birinci kata giden düğmeye basmazdı.

Kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp uzaklaşır, muhtemelen benim gibi olmamak için her yolu araştırırlardı. Özellikle şu anda.

Ama ben çoğu erkek gibi değilim. Hiçbir zaman olmadım.

Elbette, benim de o anlarım var. Para ve gücü severim. Bu yüzden New York'ta bir sürü gayrimenkulüm var ve yatırım yapmaya devam ederek parayı daha fazla paraya dönüştürüyorum. Otuz üç yaşındayım ve istersem şimdi emekli olabilirim. Ama gayrimenkul işi bağımlılık yapıcı ve ben bu kovalamacayı, bir sonraki en iyi yatırımı aramak için koşturmayı seviyorum.

Ben de sevişmeyi severim. Hangi erkek sevmez ki? Birçok rastgele sevişmem oldu, daha fazlasını hiç aramadım, çünkü beni yerleşmek istemeye itecek tek bir kişi bile olmadı... şey, bir kişi hariç, ama ona sonra geleceğiz. Ve çoğu erkek gibi, ben de sporu severim.

Futbol, beyzbol, basketbol...

Üniversite sporları, profesyonel sporlar. Olimpiyatlar. Hatta, bana senkronize yüzme gösterisi yapın, onu da seve seve izlerim.

Spor sevgim aslında burada olmamın sebebidir, ölü bir adam gibi iskelede yürüyüp, cezamın açıklanmasını bekliyorum.

"Asansörü tut, pislik." Roark McCool'un İrlandalı aksanı, kapanan asansörün kapısına büyük elini bastırmadan hemen önce lobide yankılanıyor.

Onun için asansörü tutmaya çalışmıyorum. Ben böyle bir arkadaşım

Ne zaman o adım içeri gözleri göz beni bana ve aşağı ve gülmeye gülmeye başlar. Asansörü durdurmamamın birinci nedeni budur. Bakışları, yanımda tuttuğum on iki paket biraya sabitlenir. Ona doğru başını sallayarak, "Bizi birayla rüşvet verebileceğini düşündün, değil mi?" diye sorar.

İrlanda'dan gelen bir değişim öğrencisi olan Roark ile ikinci sınıfta bir kardeşlik partisinde tanışmıştık. Bir gecede bir fıçı bira içip ertesi gün hiç akşamdan kalma belirtisi göstermediğini fark ettiğimiz anda, bizim arkadaş grubumuzla

Bu adam yüzde yüz İrlandalı ve damarlarında akan Guinness'e yakışır şekilde ateşli bir mizaca sahip.

Ayrıca, Roark McCool adında biriyle nasıl arkadaş olmazsınız? Bu imkansız.

"Hayır, sadece geceye katkıda bulunuyorum."

"Sana kolaylık göstereceğimizi sanma. Bahis bahistir."

"Biliyorum." Dudaklarımdan sızmak isteyen gülümsemeyi saklıyorum.

Bahis bahistir ve o pislikler beni bu bahse uydurmak zorundalar, özellikle de bir planım olduğu için.

Kaybetmek, üzerinde fazla düşünmeden verdiğim bir karardı. Neyin söz konusu olduğunu anladığım anda, fantezi futbol ligimizde nihai kaybedenin kim olacağına dair hiç şüphem yoktu.

Evet, bir üniversite kulübünden gelen, Manhattan'da penthouse dairelerde yaşayan üç güçlü yönetici, fantezi futbol ligine katılıyor. Bu bizim gizli zevkimiz, haftada birkaç saatliğine sürekli ve yorucu iş hayatından uzaklaşmamızı sağlayan tek şey.

Her futbol sezonunda, masanın etrafında toplanır, bahis yapar, oyuncularımızı seçer ve sonra sezonumuzu oynarız. Eskiden para üzerine bahis yapardık, kazanan hepsini alırdı, ama hepimiz banka hesaplarımızı boşalttıktan sonra, daha ilginç şeyler üzerine bahis yapmaya başlamak istedik... görevler gibi.

Hepimizin ihtiyaç duyduğumuzdan daha fazla parası ve malı var, ama deneyimler, onlardan asla yeterince sahip olamazsınız.

Bu yüzden bu yıl kaybetmek istedim, şimdiye kadar bahis yaptığımız en iyi deneyimi kazanma şansı elde etmek için. Evet, bu konuda bir maske takıp bu fikri alay ettim, ama lanet olsun, kaybetmek için sabırsızlanıyordum.

Sana pembe tablolar çizmeyeceğim — başlangıçta, belli etmeden stratejik olarak kaybetmeye çalışmak zordu. Son üç yıldır kazanıyordum ve arkadaşlarımdan her hafta topladığım puanlar yüzünden çabalayıp sızlanmalarını izlemek çok güzeldi. Ama bu seferki çok zordu ve bir noktada, yedek oyuncularım gerçekten iyi oynamaya başladığında, kaybetmeyeceğim diye çok gerildim. *Bir şekilde* mükemmel kıcımdan bir mağlubiyet çıkardım ve büyük bir yenilgi aldım.

Hayatımda ilk kez, bu yenilgiyi lanet bir galibiyet gibi kazanıyorum.

Kapılar, Manhattan şehir merkezine bakan tek renkli ve şık bir daireye açılıyor. Oturma odasının uzunluğu boyunca uzanan yumuşak beyaz halı, yüzüstü, kışım havada, bu yumuşak halının üzerinde uyuduğum tüm geceleri hatırlatıyor bana.

Paramız ve milyar dolarlık şirketlerimiz olabilir, ama sınıfımız yok lan.

Belki de bu yüzden şehirdeki pek çok etkinliğe davet edilmiyoruz.

Elini omzuma koyan Roark beni daireye iterek, Rath'ın bira açıp kutlama yaptığı mutfağa doğru yönlendirir.

"İşte geldi," diye bağıyor Rath, bize doğru bakarak. "Ölü adam."

Birayı tezgahın üzerine bırakıp derin bir nefes alıyorum, çünkü ben o kadar iyi bir "oyuncu"yum. Sonuçta, her şeyi gerçekçi tutmam gerekiyor.

"Tanrım, bu yenilgiyi daha ne kadar süre dinleyeceğim?" Gördünüz mü? Oscar ödülüne layık, özellikle de omuzlarımın çökmüş haliyle.

Bu sezonun galibi Rath, aramıza bakarak, "Bence bunu bütün yıl boyunca duyacaksın, tıpkı bizim kaybettiğimizde olduğu gibi. Bizi asla affetmedin," diyor.

Doğru. Ben acımasız bir kazananım.

"Belki bana acıyabilirsin."

Rath başını sallar. "Olmaz. Önümüzdeki bir ay boyunca her gün sana bir kurye gönderip, bu yıl ne kadar berbat oynadığını hatırlatacağım, unutursan diye."

"Ne kadar da asil bir davranış." Bir bira açıp büyük bir yudum alıyorum.

"Russell Wilson'ı kim yedek kulübesine gönderir ki?" Rath başını sallayarak bana bakar.

İnledim. "Sana söyledim, kazaydı." Bu kaza değildi. O hayırsever piçi bankın üzerine oturttum... ve sonra onun ziyaret ettiği çocuk hastanesine biraz para bağışladım çünkü o ilham verici bir adamdı ve kararımın benim için son çivi olmasını umuyordum.

Öyle de oldu.

Kafamı sallayıp, cips ve guacamole bulunan masaya doğru yürüyorum. Hâlâ üniversiteli gençler gibi yiyoruz. Bira, cips, pizza ruloları; ihtiyacımız olan tek şey bu. İyi yemek yapabilen ve bu sayede doğru beslenmemiz için bize teşvik eden iyi bir kadın karşımıza çıkmadıkça, hiçbir erkek üniversiteli gençlerin beslenme alışkanlıklarından gerçekten kurtulamaz. *Ve hepimiz bu teşvikin ne demek olduğunu biliyoruz.*

Cipsin üzerine bolca guacamole alıp ağızma atıyorum, yutmadan önce bir saniye çiğniyorum. Arkadaşlarım gözlerini benden ayırmıyor, her hareketimi izlerken kendini beğenmiş yüzlerinde alaycı gülümsemeler beliriyor. Kendinden nefret etmeyi artırmam, *öfkeli* bakışları üzerime çekmem gerekiyor.

"Sizi pislikler, bana bakmayı keser misiniz? Anladım. Kaybettim. Bahsi toplayalım ve bu konuyu kapatalım."

Rath masaya yaklaşır ve sandalyeleri işaret eder. "Çocuklar? Sanırım tartışmamız gereken bazı kurallar var, ne dersiniz?"

"Evet." Roark yanıma oturur, sandalyesine ters oturur ve kollarını sırtına dayar. "Bram, bahsin her bir parçasını kesinleştirene kadar bu daireden ayrılmayacak."

Çoğu zaman olgunlaşmamış bir grup aptal gibi davranıyor olabiliriz, ama özünde biz iş adamlarıyız, yani bir bahis yaptığımızda, avukatlara yazdırıp noter tasdikli hale getiririz. Hepimiz Yale'e gittiğimiz için, iş konusunda kurnaz ve acımasız olmanın inceliklerini öğrendik, bu yüzden her yıl bahislerimize aynı taktikleri uyguluyoruz. Böylece kaybedenin herhangi bir aksaklık olmadan sözünü tuttuğundan emin oluyoruz.

Bu yıl sözleşmeyi imzalamak için sıra geldiğinde, kalemi bulmak için acele ettim.

"Tamam çocuklar, hazır mısınız?" Roark ellerini ovuşturarak, kendini beğenmiş bir pislik gibi görünüyor. O bilmiyor ama...

"Sözleşmeye bir şart ekleyebilir miyiz?" diye sorar Rath. "Her şeyi bizim için belgelemesi gerektiği gibi bir şey?"

Evet, bu olmayacak.

"Koşul yok," diyorum. Aklımdaki hiçbir şeyi belgelendirmeye ihtiyacım yok.

Rath, her sayfası laminatlanmış, ciltlenmiş sözleşmenin içinde bulunduğu yasal klasörleri bize dağıtır. Resmi olduğumuzu söylemiştim.

"Zaten laminasyon yaptık dostum, şart yok." Laminasyon her zaman anlaşmayı kesinleştirir. *Kelimenin tam anlamıyla.* "Şimdi lütfen birinci sayfayı açın." Rath her zamanki gibi toplantıyı kontrol altına alır.

Üçümüzün en zekisi ve en büyük iş adamı olan Rath, her zaman grubu yönetmiştir. Preppy ama sportif bir inek olan Rath, fikirleri masaya yatırır, zeki bir iş modeliyle gerçek beyin rolünü üstlenir. Tehlikeli, acımasız ve inanılmaz derecede zeki olması, onu iş dünyasında son derece ölümcül kılar.

Sonraki birkaç dakika içinde Rath, kaybetmenin kurallarını ve şartlarını, önümüzdeki hafta bahsimi nasıl takip etmem gerektiğini, güncellemeleri nasıl yapmam gerektiğini, tüm bu saçmalıkları anlatır. Ve sonra asıl önemli kısma gelir.

Gülümsememi saklamak, heyecanımı bastırmak zor, ama lanet olsun, uzun zamandır ilk kez, Julia Westin ile tekrar konuşmak için bir bahanem var.

İKİNCİ BÖLÜM

BRAM

Avuçlarımı ovuşturup Bryant Park'a bakan Julia'nın ofis binasına bakıyorum. Ofisi çok küçük, sadece o ve asistanı var, ama müşterileriyle görüşmek için burayı oldukça yüksek bir fiyata kiralamış.

Evet, müşterileri.

Sanırım Julia'nın ne iş yaptığını size söylemeyi unuttum.

Size biraz arka plan bilgisi vereyim.

Julia Westin, kardeşi gibi zeki — ben daha zeki olduğunu söylemek isterim ama Rath size farklı bir şey söyleyecektir — utangaç, ama önüne bir sandviç koyarsanız, sanki hot dog yeme yarışmasında gibi o İtalyan lezzetini mideye indirir. Hemen boğazına tıktırır. Davranış bilimlerinde doktora yapmıştır ve bazılarının ona taktığı "Doktor Love" unvanıyla gurur duyar. Son sekiz yılını, sıfırdan yarattığı "*Rengin Ne?*" adlı programı geliştirmekle geçirmiştir.

Merak ettiniz mi? Merak etmelisiniz.

Flört dünyasını altı genel renk ve bunların tamamlayıcı tonlarına indirgemıştır. Basitçe söylemek gerekirse, kendisi gibi akıllı ve utangaç kızlar için, boktan zanaat biraları ve video oyunlarının ötesine geçen geniş ilgi alanlarına sahip bir erkek bulmak için yardıma ihtiyaç duyanlar için bir flört programı geliştirmiştir. Dünyevi, klas ve rafine bir erkek bulmayı teşvik eder. Karşı cinsten entelektüel olarak zorlanmak isteyen bir erkek.

Ne düşündüğünü biliyorum: *Bram, sen klas ve zarafetle alakası olmayan birisin.*

Bunu ben de biliyorum.

Ama hey, ben şık takım elbiseler giyiyorum, bu lanet olası dünyanın her yerini gezdim ve Doktor Love'dan başka kimseyle çıkmaya niyetim yok.

Peki bahis neydi, diye soruyorsun? Henüz anlamadın mı?

Grubun pisliği Roark, kaybeden kişinin Julia'nın

flört programı aracılığıyla aşkı bulmaya çalışması gerektiği fikrini ortaya attı. Sonsuza kadar bekar kalmaya yemin eden bizler için, bu kaybetmek için çok büyük bir bahisti... en azından bazılarımız için.

Geçen yıl bahsi yükselttik, basit bir bahisti: bir ay boyunca sıcak yoga derslerine katılmak ve bunu yaparken lanet olası tayt giymek. Geçen yıl kaybetmediğim için çok mutluyum. Rath sanki zaten profesyonel bir yogiymiş gibi bu işi başardı ve sonunda kalçalarını gevşetmeyi başardı, bu da ona göre seks hayatını inanılmaz derecede iyileştirdi. Kramp girmeden daha sert sikişebilmenin bir avantajı var.

69. kata çıkan asansör yolculuğu - inanın bana, bu rakam aklımdan çıkmıyor - beklediğimden biraz daha sinir bozucu.

Birincisi, Julia benim "aşkı bulmak" için geldiğimi bilmiyor.

Ayrıca, onun ayarladığı hiç kimseyle aşık olmaya niyetim olmadığını da bilmiyor.

Ve... Onu altı aydır görmedim, bu yüzden bu beklenmedik ziyaret onu şaşırtacak diye düşünüyorum.

Ding.

Asansör kapıları açılır ve ben hemen sola dönüp koridordan renkli bir kapiya doğru ilerlerim.

RENK NEDİR?

Ofise girmeden hemen önce dudaklarım hafifçe kıvrılır.

Beyaz mobilyalar — sandalyeler, sehpa ve masa — mekanı doldururken, beyaz çerçeveli tek renkli kareler aynı derecede beyaz duvarlara asılıdır. Karelerin üzerinde kalın harflerle yazılmış olan "The Dating Spectrum" (Flört Spektrumu), "*What's Your Color?*" (Senin Rengin Ne?) kitabının ne hakkında olduğuna dair küçük bir ipucu veriyor.

Julia'yı bu fikir henüz sadece bir fikirken tanıyorum ve onun bu fikri hayata geçirip bu kadar başarılı olmasını görmek, lanet olsun, bu pisliğin kalbine gurur dolu bir ok saplıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Julia'nın asistanı Anita, küçük mutfaktan masasına dönerken soruyor. "Randevunuz var mı?"

Bir elim pantolonumun cebinde, başımı sallıyorum. "Bilmiyorum, ama Julia'ya Bram Scott'ın onu görmeye geldiğini söylerseniz, eminim zaman ayıracaktır." Ona göz kırpiyorum ve bekliyorum.

Anita bana şüpheyle bakar, nedenini bilmiyorum çünkü onunla daha önce tanışmıştım, sonra telefonunu alır. "Bayan Westin, Bram Scott sizi görmek istiyor." Anita başını sallar. "Tamam." Telefonu kapatır. "Girebilirsiniz." Anita eliyle Julia'nın ofisini işaret eder.

"Teşekkürler." Ona başımı eğip bir kez daha göz kırptıktan sonra Julia'nın ofisine giriyorum.

Rahat ve kendinden emin bir şekilde kapıyı açtım, ama gözlerim Julia'ya takılınca bir anda kendimi küçük düşmüş hissettim.

Tanrım. Kahretsin. Kalbim deli gibi atıyor.

Başı aşağı eğik, parmakları klavyede hızla hareket ediyor ve alnında çok iyi tanıdığım bir konsantrasyon var. Gözlerinin arasında o sıkışmayı gördüm, kalın çerçeveli gözlüklerinin arkasında zar zor gizlenen, Julia'nın o meşhur düşünceli ifadesini.

Ekrana bir kez daha bakıyor, hafifçe öne eğiliyor, böylece bluzunun düğmeleri aralanıyor. Doğru açıda olsaydım, yani başımı aşağı ve sola eğseydim, hayal ettiğim seksi dantelli sütyenin rengini görebilirdim. Ve külotu da siyah eteğinin altında ona uyumlu olurdu, çünkü o sonuçta bir hanımefendi.

Ne yapıyorsa ondan memnun kalır kalmaz, kendini düzeltir ve ben kapıyı kapatırken bana doğru bakar.

Mavi gözleri, bakımlı parmaklarıyla burnuna ittiği gözlüklerinin arkasından parıldıyor. En azından onu tanıdığım kadarıyla, gözleri hiçbir zaman renkli olmadı. Gözlerini her zaman nude tonlarında boyadı. Bir keresinde neden pembe boyamadığını sordum, o da her kıyafete göre rengini değiştirmek istemediğini söyledi. Nude tonları daha kolaydı.

Hey, ben de nude renginin kolay olduğunu düşünüyorum.

Nude rengini tercih ederim... *onun* nude rengini. Onu nude olarak görmedim, ama göreceğim.

"Bram," dedi, sesinde gergin bir şaşkınlık vardı. "Burada ne yapıyorsun?"

Pürüzsüz sarı saçlarını düzelterip, benim bakışlarım altında kıpır kıpır ediyor. "Orada öylece oturacak mısın? Yoksa gelip sarılmaya gelecek misin?"

Utangaç bir kız gibi, kendini toparlamak için bir saniye bekliyor, sonra ayağa kalkıp bana doğru yürüyor, kısa topuklu ayakkabılarıyla adım adım. Son birkaç santimi kapatıp onu tam önümde kucaklıyorum. Yan kucaklama saçmalığı yok. Hayır, göğüslerinin benim kaya gibi sert göğsüme bastırılmasını ve kasıklarımın onun kasıklarına tatlı sözler fısıldamasını istiyorum.

İlk başta tereddütlü davranan Jules, umduğum gibi bana sarılmıyor, ben de her zamanki gibi onunla dalga geçiyorum. "Beni sıkarsan patlamam Jules. Gel buraya."

Sessizce gülüyor ve iç çekerek beni kendine çekiyor.

"Evet, işte böyle, bana iyi olanı ver." Hafif parfümünün kokusu burnuma geliyor ve beni baştan çıkarıyor. Kahretsin, çok güzel kokuyor.

Kucaklaşma uzun sürmez, *hiç* sürmez, ve ben kollarımda rahat hissetmeye başlamadan önce, o uzaklaşır ve bluzunu düzeltir, gözlüklerini burnuna geri takar.

"Oturup bana neden burada olduğunu anlatmak ister misin?" O asla boş boş konuşan biri olmamıştır. Düzenli ve profesyoneldir, ve çok zekidir, bu yüzden bilimsel bir düşünceyle ilgisi olmadığı sürece hava durumu hakkında konuşarak zamanını boşa harcamaz. O böyle programlanmıştır.

Ama yazın New York'taki nemden ve bunun açık hava yaşamını nasıl mahvettiğinden bahsetmek istersen, bununla hiçbir ilgisi olmak istemez.

Masasının önünde, koyu mavi bir halı üzerinde iki sandalye ve bir kanepede bulunan bir oturma alanı vardır. O kanepeyi seçer, ben de öyle. Her şey vücut yakınlığıyla ilgilidir.

"Seni de görmek güzel, Jules." Kol düğmelerimi düzeltiyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim."

Onunla sohbet etmeye *çalışsanız* bile, o fazla ayrıntıya girmez. Bazıları bunu garip bulabilir, ama ben bunu bir meydan okuma olarak görüyorum.

"Burayı çok beğendim. Bu halı Pottery Barn'dan mı?"

Ellerini kucağında, omuzları dik bir şekilde bana bakar. "Asistanım buldu."

Belimi eğip halının ince ipliklerini parmaklarımla okşuyorum. "Hmm, Pottery Barn kalitesinde gibi." O hiçbir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum. "Geçen gün SoHo'daki bir barda bu sığır eti dolması şeyini yedim. İçinde patates vardı ve çok lezzetliydi. Buna pasty diyorlar. Hiç yedin mi?"

"Hayır, sanmıyorum."

"Çok şey kaçıırıyorsun Jules." Kanepenin kolunu rahatça çekiştiriyorum. "Son zamanlarda hava çok kötü olduğu için mi? Bana mı öyle geliyor, yoksa nem o kadar fazla ki yürümek için havayı ayırmak zorunda kalıyor musun?"

Yüksek sesle iç çekip kanepeye yaslanarak, gergin omuzlarını gevşetir. "Bram, ne istiyorsun?"

O kadar çabuk pes ediyor ki. Ben daha yeni başlamıştım. Ama onun meşgul olduğunu ve teknik olarak randevum olmadığını bildiğim için, sadede geliyorum. "Aşk bulmaya geldim."

Julia, sanki bir tür şeytan çıkarma ayini onu öne doğru çekip kafasını benim yönüme çeviriyormuş gibi, göğsünü öne doğru çıkararak kanepeden yavaşça kalkarken oda sessizliğe büründü. Tepkisi haklı. Ben pek yerleşik bir tip olarak bilinmediğim için, bu onun için hiç beklenmedik bir durum.

"Anlamadım?"

Ön kollarımı bacaklarıma üzerine koyup bakışlarımı odaklayarak ciddi bir ifade takındım. "Bana programınızı anlatmanızı istiyorum. Yerleşmek istiyorum ve bu yolculukta elimi tutacak daha iyi birini düşünemiyorum."

Burun delikleri genişledi.

Çenesi bir yandan diğer yana hareket ediyor.

Kollarını göğsünde kavuşturur.

"Bu da kardeşimle yaptığın saçma sapan bahislerden biri mi?"

Ee...

"Çünkü futbol sezonu bitti ve biri kaybetti. Sen miydin, Bram?"

Şu anda ne haltlar dönüyor böyle?

"Ne?" Garip bir şekilde gülüyorum. Cep telefonumu cebimden çıkarıp arkadaşlarımı aramak için güçlü bir dürtü duyuyorum.

İptal. İptal. Görev tehlikeye girdi.

"Neden böyle düşünüyorsun?" Mümkün olduğunca rahat görünmeye çalışarak, kolumu kanepenin arkasına koyup, ayak bileğimi dizimin üzerine koyarak oturuyorum.

Beni baştan aşağı süzer, gözleri ince dikilmiş ve ütülenmiş gri takım elbisemi tarar, hiç göz kırpmadan, o kadar ciddi görünür ki, yalan söylemeyeceğim, ne yapacağı veya ne söyleyeceği konusunda biraz gergin hissediyorum.

O bakış, tıpkı kardeşinki gibi taş gibi sert. Aile özelliği olmalı. Julia'nın damarlarında acımasız bir katil dolaşüyor — zihnime not ettim.

"Bilmiyorum Bram, belki de seni tanıdığımdan beri aşkın pislikler için olduğunu düşündüğün içindir. Bu senin sözlerin, benim değil."

Üniversitedeki her erkek pisliktir ve iyi bir izlenim bırakan çok azımız vardır. Cuma gecesi oturup kadınların hayran olduğu romantik saçmalıkları yapan çok azımız vardır. Merak ediyorsan, ben o erkeklerden biri değildim... tabii ki.

"İnsanlar değişir, Jules."

Bana keskin bir bakış attı. "Bir yıl önce bana evliliğin bu dünyada yaşayan çaresiz ruhlar için olduğunu söylemiştin."

"Tamam, çaresiz demedim." Onu işaret ediyorum. "Ağzıma laf koyma. Evlilik deliler içindir dedim. Arada büyük fark var."

"Aslında değil, çünkü bu yine de aşka ya da evliliğe inanmadığını gösteriyor. O yüzden bana gerçeği söyle. Neden buradasın?"

"Aşk için."

"Bram."

"Ben de aşk için buradayım, lanet olsun."

Kafasını salladı. "Rath bana bahsi anlattı, bu yüzden başka bir nedenle burada olduğun gibi davranmayı bırak."

Tamam... Ne yapmaya çalıştığını anladım. Beni kandırmaya çalışıyor. Onun zeki olduğunu söylemiş miydim? Sadece kitap bilgisiyle de değil. Benden bir tepki almaya çalışıyor, "O sana söyledi mi?" gibi bir şey söylememi bekliyor, böylece şüphelerini doğrulayabilecek.

Ama farkında olmadığı şey, onun niyetini anladığım. Bugün olmaz Julia, bugün olmaz.

"Sana nasıl söyledi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor, benim cevabımdan ya da cevapsızlığımdan biraz telaşlanmış görünüyor. Akıllıdır, ama aynı zamanda kötü bir yalancıdır.

"Yani, sana bu 'bahsi' nasıl söyledi?" Parmaklarımla tırnak işareti yapıyorum. "Dün brunch sırasında mıydı?"

O da başını sallayarak gözleri parıldadı. "Evet."

"Aha." Sherlock Holmes'un zorlu ve yorucu bir davayı çözdüğünde yaptığı gibi, neredeyse kanepeden zıplıyorum. "Saçmalık. Dün o pislikle brunch yaptım. Yakalandın Julia."

Gözlerini devirip başını sallar. "Bunun için vaktim yok, Bram." Masasına doğru yürümeye başlar, ama iki saniye içinde yanına varır, elini çekerek bana dönmesini sağlarım. İkimiz de ayaktayız, ona bakarım ve daha önce de kaybolduğum o okyanus mavisi gözlerinde kaybolmamaya çalışırım.

"Ciddiyim, Julia." Onu bakışlarımla sabitleyerek, ne kadar kararlı olduğumu göstermeye çalışıyorum.

Evet, onun programına katılma konusunda ciddi olmayabilirim, bu sadece ona ulaşmak için bir araç, ama aşkı bulmaya kararlıyım. Ve aşkı bulmak istediğim kişiyi seçtim.

Dürüst olmak gerekirse, onun işini kolaylaştırıyorum. Ama belki de bu küçük detayı şimdilik saklayayım.

Peki neden ona çıkma teklif etmiyorum, diye soruyorsun?

Çünkü bir keresinde ona hislerimi anlatmaya çalıştım ve her şeyi mahvettim. Ama bu başka bir günün hikayesi.

"Gerçekten benim programımı uygulamak istiyor musun? Bu konuda pislik gibi davranmayacak mısın?"

"Sana asla pislik gibi davranmam."

Parmaklarını sayarak şöyle diyor: "Rath'ın evindeki jakuzide geçirdiğimiz zaman. Hot dogumu çaldığın zaman. Saçıma kuruturken..."

"Tamam, sakın ol." Ceketimi düzeltirken, ilişkimizin başından beri ona karşı bir ilkökul çocuğu gibi davrandığımdan, onu kızdırdığımdan ve onun ağabeyinin en iyi arkadaşı gibi davrandığımdan nefret ediyorum, ki ben de tam olarak öyleyim. "Buraya pislik olmak için gelmedim. Buraya flört etmeyi denemeye geldim. Barda kız tavlama istemiyorum. Akıllı, sofistike... güzel birini istiyorum." Gözlerim bir saniyeliğine dudaklarına kayıyor, sonra tekrar gözlerine bakıyorum.

Yüzünde hiçbir tepki olmadığına göre, benim bariz flört hareketimi fark etmemiş olmalı. Ve dürüst olmak gerekirse, buna şaşırmadım. Julia her zaman harika bir poker yüzüne sahip olmuştur.

"Gerçekten çıkmak istiyor musun?" Başımı sallıyorum. "Peki." Topuklarını döndürüp masasına gidiyor ve oturuyor, profesyonel tavırları, eskiden üniversite partilerine beyaz tenis ayakkabılarıyla giden kızı gizliyor. "Sana önümüzdeki Çarşamba için yer ayarlayabilirim."

Ceketimin cebinden telefonumu çıkararak saldırıya geçmeye hazırlandım.

"Çarşamba mı? Saat kaçta?"

"Bir." Bilgisayarında bir şeyler tıklıyor.

"Tamam, ama benim ofisime gelmen gerekecek."

Kaşlarını kaldırır. "Anlamadım?"

Randevuyu telefonuma yazdım ve onu e-posta davetine ekledim. Telefonumu cebime koyarken bilgisayarı çaldı. "Çarşamba saat bir, benim ofisimde. Asistanımın sevdiğin pancar salatasını soğutup hazırlamasını sağlayacağım."

Uzaklaşmaya başlıyorum.

"Bram, ben ofis ziyaretleri yapmam."

"Seninle iş yapmaya sabırsızlanıyorum, Jules." "Bram."

Ayrılırken omzumun üzerinden ona göz kırptım. "Çarşamba görüşürüz."

"Bram," kapı arkamdan kapanmadan önce bir kez daha seslendi, yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

Asansörün aşağı düğmesine basmadan önce Anita'ya hızlıca başımı salladım. En iyi arkadaşımın kız kardeşiyle çıkmaya doğru emin adımlarla ilerliyorum.

Öyle görünmeyebilir, ama Julia yavaş yavaş ikna edilmesi gereken bir kadın. Bunu yıllar önce fark ettim. Kararlarını dikkatlice verir ve asla ani kararlar almaz. Hayır, artıları ve eksileri listeler, mantığını ölçer ve hazır olduğunda kararını verir.

Onun hakkında bunu bilerek, Bram Scott'ın bir ilişki adamı olduğu fikrine onu yavaş yavaş alıştırtıp sonra... oh lanet olsun... onu şaşırtıp dengesini bozup

ve sonra parlak zırlılı bir şövalye gibi üzerine atlayıp onu benim olarak ilan edeceğim. Evet, çünkü Julia gibi ben de artıları ve eksileri listeliyorum, nedenlerimi ölçüyorum ve hazır olduğumda kararımı veriyorum. O benim kararım - bir süredir öyle - ama şimdi sihir yapma zamanı.

Julia Westin başına ne geleceğinden habersiz.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRAM

Yale Üniversitesi son sınıf.

"İç! İç! İç!"

Bira bongumun son damlalarını içip kalabalığa uzatarak kusursuz içme becerilerimi sergiliyorum. Bunu lanet olası özgeçmişime yazın.

Hafif başım dönüyor, çok sıcak ve gururla dolu bir şekilde, kalabalığın benim adımla haykırışını dinliyorum. Masadan atlayıp en iyi arkadaşım Rath'ın arkasına koşuyorum.

"Dostum, ben bitkinim."

O dönüp beni kucaklıyor, kolları sırtımı tamamen sarıyor ve ben de ona sarılıyorum, çünkü o benim en yakın arkadaşım. Evet, doğru, o benim en yakın arkadaşım ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum. Erkeklerin de en yakın arkadaşları olabilir. Bu sadece Grey's Anatomy'deki kızların işi değil.

Birinci sınıftan beri, sadece tanga giyerek, küçük kumaş parçasıyla zar zor örtülen ve kız kardeşlik kulübümüz için dans eden siklerimizle, Rath'ın iyi ve kötü günlerimde yanımda olacak kişi olacağını biliyordum. Hatta, ikimiz de eğilip kışlarımızı dışarı çıkardığımızda ve birbirimize kışımızı gösterdiklerinde, yirmi kadının önünde, kalın terli havada yankılanan şaplak sesleri eşliğinde, biliyordum ki...

... bu adam benim sevgilim olacak.

Hâlâ bana sıkıca sarılmış halde, "Ann Marie az önce bana göğüslerini gösterdi. Sanırım ağlayacağım" diyor.

Onu daha da sıkı sarıyorum. "Ah siktir, tebrikler dostum.

Düşündüğün gibi miydiler?" "Küçük ve mükemmel, tam sevdiğim gibi."

Onu itip omuzlarından tutarak, sarkık, bira dolu gözlerine bakıyorum. İkimiz de gömleksiz hırka giyiyoruz, saçlarımız terden yapış yapış, Yale'deki son yılımızı yaşıyor ve bunun tadını çıkarıyoruz. "Öyleyse neden Ann Marie ile evde değil de burada benimle duruyorsun?"

"Kız kardeşim."

İki kelime.

Söylemesi gereken tek şey bu.

Rath ile birçok gece geç saatlerde sohbet ettik, bilirsin, verandada oturup, elimize bira alıp, ailelerimiz hakkında saçma sapan konuşmalar yaptık. Rath kız kardeşini seviyor. Ve onu sadece kardeşçe bir zorunluluktan dolayı sevmiyor, onu gerçekten seviyor, ona hayran, onun yürüdüğü yeri tapıyor. Bana kız kardeşi hakkında bir sürü hikaye anlattı, ne kadar zeki olduğunu, bu dünyada özel bir şey yapmaya yazgılı olduğunu, kendisinden çok daha fazla potansiyeli olduğunu ama bunun farkında olmadığını.

Hatta, onun hakkında ilk kez bahsettiğinde, kafamda canlandırdığım görüntüden dolayı biraz tahrik olmuş olabilirim. Akıllı kadınlar beni tahrik eder.

Aptal gibi davranan ya da aptal gibi davranan bir kadından daha kötü bir şey yoktur. Testislerimin penisime çekilmesini nasıl sağlayacağını bilmek ister misin? Aptal gibi davran. Bu beni her seferinde utandırır. Yale'e gitmemize rağmen, karşılaştığımız "aptal" kadınların sayısına şaşırırsın.

"Julia geliyor mu? Buraya mı? Bu gece mi?"

O başını sallar. "Her an gelebilir. Bu onun ilk kardeşlik partisi." Saçlarını düzeltir. "Nasıl görünüyorum?"

Onu baştan aşağı süzdüm, elimi çeneme koyup adil bir değerlendirme yaptım. "Dürüst olacağım dostum. Berbat görünüyorsun."

"Hayır," diye sızlanır. "Beni hiç sarhoş görmedi. Çabuk, yüzüme bir tokat at, içkimi çıkar."

"Cazip, ama işe yaramayacak." Çözüm bulmak için etrafa bakınıyorum, ama sarhoş kafamla arkadaşşıma yardım edecek bir fikir bulamıyorum. Aklıma gelen tek şey? Daha fazla shot!

Düşüncelerimi keserek, Rath omzumu tutar ve beni sallar, az önce içtiğim bira midemde dönmeye başlar. Ooh, oda dönüyor. "Kahve. Kahveye ihtiyacım var. Bunun işe yaraması gerekmez mi?"

"Eh, bilmiyorum." Bir yandan diğer yana sallanıyorum. "Ne zaman gelmesi gerekiyor?"

"Rath?" Küçük bir ses ikimizin de dikkatini sola çeker. Sarışın, çekingen görünümlü bir kız durmuş, şaşkın bir ifadeyle bize bakmaktadır.

Rath onu kaldırıp döndürmeden önce, siyah çerçeveli gözlüklerin arkasında gizlenmiş güzel gözlerini bir anlığına görebiliyorum. Dalgalı sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve lanet olsun, bakmadan edemiyorum, kot şortla kaplı kıcına bakıyorum.

Tamam... belki bir üniversite partisi için en iyi kıyafet seçimi değil, ama... işe yarıyor.

Kimi kandırıyorum? Kıyafet berbat ve giydiği beyaz tenis ayakkabıları ve çoraplar mı?

Çoraplar.

Lanet olası çoraplar.

Cesur bir hareket, ama kıyafetiyle "*benden uzak dur*" havası yaratmak istiyorsa, bunu başarmış. Burada, normalde raketbol sahasındaki yaşlı morukların giydiği beyaz çorapları giyen bir kıza dayanabilecek bir erkek olduğunu sanmıyorum.

Ama *The Golden Girls* dizisinden çıkmış gibi görünse de, ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Onun tüm görünüşü benim için mümkün olan en iyi şekilde işe yarıyor. Bu dağınık görünüş beni korkutmalı, ama lanet olsun, bu sadece onu soğan gibi kat kat soymak istememe neden oluyor, bebeğim.

"Juuuulaaaa!" Rath kız kardeşini yere indirip ona sarılır, çenesini kız kardeşinin başının üstüne dayar. Huh, boyu kısa. Bu da hoşuma gitti. "Sarhoşum. Benden nefret etme."

Kız gülümser, sesi kulağıma tatlı gelir. "İçtiğini biliyorum Rath." Kardeşinden uzaklaşır ve gözlüklerini düzeltir.

"Ne zamandan beri?"

"Geçen yıl, sarhoş halde yurt odama geldiğinde, ama çok egzersiz yapıp yeterince su içmediğin için başın dönüyor gibi davranıyordun. Ayrıca, yirmi iki yaşındasın."

"Su içmediğin kısmı doğrudu." Gülerek beni işaret eder. "Julia, sonunda seni diğer yarım, hayallerimin erkeğiyle, fıstığının kabuğuyla, tüm zamanların en iyi arkadaşım ile tanıştırmaya hazırım: Bram Scott." Ben de daha iyi ifade edemezdim.

Julia kardeşine bakarken, kaşlarını çatmış, bakışlarında rahatsız edici bir soru işareti ile elimi uzatıyorum. Başını sallayarak bana dönüyor, geldiğinden beri ilk kez beni fark ediyor. Elim uzatmış, onun elimi tutmasını beklerken, beni hızlıca değerlendirdiğini saklamadığını görüyorum ve sonra hafif bir endişeyle, o...

Elimi eline alır. Bırakmadan önce sıkıca sıkar. "Tanıştığımızı memnun oldum. Kardeşim bana senden ilk bahsettiğinde, senin sevgilisi olduğunu sandım, ama sonra onun birinci sınıfta Noel tatilinde bir kızla birlikte olduğunu gördüm ve senin için sadece aşırı tutkulu olduğunu anladım." Tamamen ifadesiz. *Bu kız.*

Ellerimi ceplerime sokup rüzgârın hırkamı geriye doğru savurmasına izin vererek etkileyici göğsümü sergiliyorum, ama gözleri aşağıya inip bakmıyor. İlginç. "Kardeşinin bana olan tutkusu konusunda elimden bir şey gelmez. Tek yapabileceğim onu beslemek ve daha da güçlendirmek."

"Doğru. O benim ruhumu ele geçirdi." Rath kolunu omzuma doladı ve yanağıma kocaman bir öpücük kondurdu. "Tanrım, bu adamı seviyorum."

Julia, şaşkın bir ifadeyle gözlerini kocaman açarak ikimizi birbirine bakıyor. Hepimizin aynı fikirde olduğundan emin olmak için Rath'ı itip, "Biz gerçekten sevgili değiliz. Biz memeleri ve amcıkları seviyoruz." diyorum. Burnunu kırıstırıyor, yüzünde açıkça tiksinti ifadesi beliriyor. "Üzgünüm." Diye ekliyorum. "Yani göğüsleri ve vajinaları."

Bana gözlerini devirdi ve tepkisinde bir şey çok çekici geldi. Julia'nın az önce yaptığı gibi bana gözlerini deviren çok fazla kadın olduğunu sanmıyorum... sanki ben tam bir aptalmışım gibi. Kampüsteki en popüler kardeşliğin başkanı olmak, seks yapmayı oldukça kolaylaştırdı. Kadınlar resmen kendilerini bana atıyorlar çünkü bu kardeşlikten sadece en iyiler çıkıyor. Zenginler, mucitler, ünlüler. En iyileri yetiştirmekle tanınıyoruz. Alpha Phi Alpha'dan bir erkek bulursan, hayatın boyunca rahat edersin.

Ama Julia, tanıştığım diğer kızlar gibi, erkek öğrenci yurdunda takılıp bir sonraki fethedecek erkek aranan kızlar gibi görünmüyor. O farklı, gözlerini devirmesinden bu açıkça anlaşılıyor. Yavaş ve kararlı bir şekilde, gözlerinin üst kısmına dokunup dramatik bir şekilde yana doğru çeviriyor. Bu hareketini çok beğendim.

"Bu gece seni buraya getiren ne?" diye soruyorum, göğüsler ve amcıklar konusunu geçmek istiyorum.

Omuzlarını silkiyor, ince omuzları tulumunun askılarını zar zor tutuyor. Etrafına bakınıyor, gürültücü kalabalığı gözlüyor.

"Bu kardeşlik olayının ne olduğunu bir göreyim dedim."

"Birinci sınıfta eve kapanık kalmasını sağladım," diye araya girer Rath. "Önce okul, sonra bir yıllık eğitimden sonra artık partilere katılabilir, ama sadece benim de katılacağım partilere, çünkü sarhoş bir pisliğin küçük kız kardeşimi kullanmasına izin vermem."

Julia'dan yararlanmak mı? Huh, onun tulumunu çıkarıp çoraplarını sıyırmak nasıl bir şey olurdu acaba? Bir saniye durup bunu hayal ediyorum. Tulumunun askılarından birini nazikçe kaldırmak, çoraplarını ayağından çıkardığımda cildinde kalan izleri görmek. Evet, bu çok...

"Dostum." Rath kafamın arkasına bir yumruk attı. "Kız kardeşimin çoraplarına bakmayı kes. Senin neyin var?" *En azından göğüslerine bakmıyordum...*

"Ha? Oh." Gülümserim ve başımın arkasını ovuştururum. "Onları seviyorum. Çok... şey, beyazlar. Çamaşır suyu mu kullanıyorsun? Yoksa OxiClean mi kullanıyorsun?"

Boş boş bana bakıyor, cevap vermiyor, sadece bakıyor, sanki göz bebeklerinin arkasından benimle ilgili her şeyi değerlendiriyormuş gibi. Ve görünüşe göre, hiç etkilenmemiş.

Rath'ın kız kardeşini sevdiğimden değil, ama en iyi arkadaş olarak onun onayını almak, bu benim için önemli bir şey. Bilirsin, sırtımı hafifçe okşayarak, "Kardeşimi geceleri sıcak tuttuğunu biliyorum ve bunun için minnettarım" diyen bir şey.

Soruma cevap yok, sadece Rath'a dönüp başını hafifçe sallıyor. "Clarissa bize içecek getiriyor. Onu bulacağım."

"Su içiyorsun, değil mi?"

Kız başını sallar. "Evet. Tabii ki." Parmak uçlarına yükselir ve Rath'ın yanağına hızlıca bir öpücük kondurur. "Görüşürüz."

"Bana ihtiyacın olursa, beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Eminim aptal gibi davranan bir yerde." Bana veda etmeden geri çekilirken gülümser ve sonra eve doğru yola çıkar.

Huh, *tanıştığımızıza memnun* oldum bile demedi. Westin'lerin daha iyi davranışları olduğunu sanıyordum. O çok kaba. Ne yazık ki

, çünkü gözüme yumruk yemek istemiyorum ve biliyor musun? Şu anda hiç havamda değilim.

"Demek bu Julia, ha?"

Rath başını salladı. "Evet, o benim kardeşim."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JULIA

"Bana **yalan** söyleme, Rath."

New York City'nin kirli sokaklarında 7,5 cm topuklu ayakkabılarla hızlıca yürüyorum, acımasız kış rüzgarı uzun paltomu savuruyor ve bacaklarımı buz gibi yapıyor. Soğuk havadan nefret ediyorum. Eğer benim istediğim gibi olsaydı, işim Florida'nın ucunda olurdu ve Miami'deki tüm bekarların aşkı bulmasına yardım ederdim. Ne yazık ki benim için, flörtün merkezi New York City'de, bu da kış havasıyla uğraşmak zorunda olduğum anlamına geliyor.

"Sana yalan söylemiyorum."

Buna bir saniye bile inanmıyorum. Kardeşimi tanıyorum ve ne zaman yalan söylediğini, ya da en azından gerçeği örtbas etmeye çalıştığını biliyorum. Şu anda, "**yalan**" kelimesini söylerken sesinin biraz tizleşmesinden, gerçeği sakladığını anlıyorum.

"Eğer şu anda ölüm döşeğinde olsaydım ve sana Bram'ın bana gelmesinin aptalca bir fantezi futbol bahsi değil, saf aşk arayışı olduğunu sorsaydım, ne cevap verirdin?"

"Uh..." diye öksürdü. "Oh, kahretsin, bak, toplantıya geç kaldım. Başım belaya girsin istemiyorum. Gitmeliyim."

"Şirketin sahibi sensin," dedim ifadesiz bir yüzle, rüzgar eski bir cips poşetini uçurup paltoma yapıştırdı. Üzerinde dışkı kalıntısı olmadığını umarak onu uzaklaştırdım.

"Evet... yine de zaman çok önemli ve ben pislik bir patron olmak istemiyorum. Seni seviyorum kardeşim. Yakında öğle yemeği yiyelim."

"Şu anda telefonu kapatmaya çalışarak soruma cevap vermediğini biliyorum."

"Ne dedin? Seni duyamıyorum. Tünelden geçiyor olmalısın."

"Sokaklarda yürüyorum."

"Tamam, teşekkürler, evet."

Hoşça kal." *Tık.*

Telefonumu çantama koyup çömelirken, uzun ve sinirli bir nefes veriyorum ve Bram'ın ofis binasına ulaşana kadar son bloğu geçiyorum.

Bram'ın ofis binasına ulaşana kadar son bloğu geçiyorum.

Bram'ın benim programımı incelemesinin tek nedeninin, aptalca bir fantezi futbol bahsini kaybetmiş olması olduğuna hiç şüphem yok. Başka bir açıklaması olamaz. Bu adamı uzun zamandır tanıyorum ve benim programımla ilgilenmesi mümkün değil. Hiç de bile. Bu da demek oluyor ki... Bram Scott'ın hayatını cehenneme çevireceğim.

Bram'ın binasına girdikten sonra, nefesimi toparlamak ve tüm vücudumu ısıtmak için bir saniye duruyorum. Randevumuzdan önce kendime zaman ayırdım, bu yüzden lobideki kapıların yanına gidip eldivenlerimi çıkarıyorum, düzgünce şekillendirilmiş topuzumdaki birkaç saç tokası düzeltiyorum ve donmuş yanaklarımı okşayarak onlara biraz hayat veriyorum.

Görkemli lobi, işlerini düşünerek binaya girip çıkan insanlarla dolup taşıyor. Yüksek topuklu ayakkabılar mermer zeminde tıklar tıklar sesler çıkarıyor, gösterişli asansörler birkaç saniyede bir çınlayarak binanın 110 katında insanları taşıyor.

New York'ta iş yapmaya alışkın değilseniz, bu durum sizi korkutabilir, ama benim için bu sadece beklenen bir şey, endişelenecek bir şey değil.

En azından şu anda öyle hissediyorum. Bu şehre ilk taşındığımda, lobide durup, insanların bir görevle yanımdan geçip giderken, lobinin ihtişamını içime çeken bir kızdım.

En az yarım düzine insanla birlikte asansöre doğru ilerliyorum ve en üst kata basıyorum, uzun yolculuğa hazırım.

İnsanlar asansöre girip çıkıyor, ben katıma ulaşana kadar gelip gidiyorlar. Elimde çantamın sapını sıkıca tutarak Scott Realty'nin cam kapılarını açıyorum ve Bram'ın ofisinin bulunduğu arka tarafa doğru yöneliyorum. Görevine sadık asistanı, kulaklığıyla notlar alırken, telefonda biriyle hızlıca konuşuyor.

Sabırla bekliyorum ama Linus — daha önce birkaç kez görüşmüştük — beni fark eder etmez telefon görüşmesini beklemeye alıyor. "Bayan Westin, sizi görmek ne güzel." Gözleri üzerimde dolaşıyor. "Bay Scott sizi bekliyor ve geldiğinizde sizi içeri almamı söyledi."

"Teşekkürler, Linus."

Linus'un dolaşan bakışlarını geçip Bram'ın ofisine doğru ilerliyorum ve kapıyı çalmadan buzlu cam kapıyı iterek içeri giriyorum.

Onu utanç verici bir şey yaparken yakalamayı umuyorum, ama ne yazık ki hayal kırıklığına uğruyorum, çünkü onu masasında otururken, bir elini kumral saçlarına sokmuş, kısa saç tellerini çekerken bilgisayar ekranına dikkatle bakarken buluyorum.

Kapısının açılma sesini duyduğunda, gözleri benim yönüme kayıyor ve dudaklarında o aptalca tembel gülümsemesi beliriyor. Kendinden çok emin ve kibirli. Hep öyleydi. Onunla tanıştığımдан beri kişiliği hiç değişmedi. Biraz olgunlaşmış olabilir, bira bongunu bir bardak bira ile değiştirmiş olabilir, ama hala aynı kibirli adam.

Güçlü elleri masanın kenarını kavrar, masasından kalkıp ayağa kalkarken gömleğinin bembeyaz kumaşı pazılarının çevresini gerer. Lacivert pantolonu uyluklarına yapışır. Bana doğru yürürken, tırnaklarının çenesine sürtünmesinden çenesini okşayan sakalının sertliğini fark ederim.

Tulumlar ve balıkçı yakalı kazaklar bana hiç yakışmaz. Üniversitede moda ya hiç önem vermiyordum. Doktora yapmak istiyordum ve bunu hızlı bir şekilde yapmak istiyordum. Tek umursadığım şey buydu.

Doktoramı alıp, flört programımı oluşturup, işim için pazarlama yüzüne ihtiyaç duyduğumda, bir imaj değişikliğine ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Neyse ki arkadaşım Clarissa herkesi tanıyor ve beni büyük bir çöpçatanlık şirketinin yüzü haline getirmek için tüm gün sürecek bir danışmanlık ayarladı.

"Selam Jules." Bram bana doğru yürür, elini belime koyar ve öne eğilir, kolonyasının kokusu tüm düşüncelerimi ele geçirirken yanağıma yumuşak bir öpücük kondurur. Ben bir şey söylemeden, hatta nefesimi bile almadan, geri çekilir. "Burada benimle buluştuğun için teşekkürler. Bütün gün toplantı üstüne toplantı vardı, bu yüzden ofisine koşmak zorunda kalmamam çok yardımcı oldu."

Yanlış anlaşılma olmasın diye bunu açıkça söyleyeceğim. Bram Scott'a hiç de ilgi duymuyorum. Yakınından bile geçmiyorum.

Ama...

O *son derece* çekici bir adam. Gerçek hayatta tanışana kadar var olduğuna inanamayacağın, göz göze geldiğin anda dilini yutacak kadar etkileyici bir adam. Gözleri neredeyse pastel mavi-yeşil renkte. Cildi, nedense kışın bile bronzlaşıyor ve saçları her zaman mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş, bunu yapmak yirmi dakika sürse de beş dakika sürmüş gibi görünüyor. Vücudu bir Yunan tanrısı gibi oyulmuş ve gülümsemesi, mükemmel dişler ve seksapelinin ölümcül bir kombinasyonu. Erkek çekiciliğinin somut örneği ve bunun farkında. *Onun yanında olmak kolay diyorum, yalan söylemiş olurum.* O... çok fazla. En azından bakmak için fazla mükemmel.

Ofisinin duvarına dayalı mavi kadife kanepeye doğru eliyle işaret etti. "Ceketini bana ver ve otur, rahatına bak."

O kadar rahat ve doğal davranıyor ki, sanki bu şimdiye kadar yaşadığımız en garip karşılaşma değilmiş gibi. Hizmetlerimi neden istediği konusunda yalan söylediğini biliyorum. Programımın zorlu süreçlerinden geçmek istiyorsa, benim için sorun yok, ama şu anda bu kadar rahat görünmesi biraz korkutucu.

Ona paltomu verip zarif kanepeye oturuyorum. Bu kumaş, Tanrım, bir servete mal olmuş olmalı çünkü ezilmiş kadife ve erimiş tereyağı karışımı gibi inanılmaz derecede yumuşak. Kısa bir an için, yani gerçekten kısa bir an için, çıplak olarak bu kanepede uzanmanın nasıl bir his olacağını, kumaşın tenime nasıl değeceğini, sırtımın kanepenin uzunluğuna yapışık olacağını düşünüyorum...

Ama dediğim gibi, bu geçici bir düşünce, özellikle de Bram birkaç metre ötede, elini cebine sokmuş, aptal gibi gülümseyerek durduğu için.

Avuçlarını birbirine sürter. "Başlamak için sabırsızlanıyorum."

"Mm-hmm," diye mırıldanıyorum, çantama uzanıp bir yığın sözleşme çıkarıyorum. Onları önümdeki ceviz ağacından yapılmış sehpaye bırakıyorum. "İmzalaman gereken bazı sözleşmeler var, o yüzden başlasan iyi olur."

O yığını inceler. "Sözleşmeler mi?"

Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum ve içimdeki inek, Bram'ın inanılmaz yoğun bakışları altında kendimi bir köşeye saklamak istese de, olabildiğince sofistike görünmeye çalışıyorum.

Bram gibi güçlü, sofistike ve zengin erkeklerle uğraşırken, içten içe hissetmeseniz bile kendinize güveninizi göstermeniz gerektiğini çok çabuk anladım. Kendinize güveninizi gösterirseniz, sizi daha ciddiye alırlar. Artık çekingen davranmak bir seçenek değil.

"Bu, tüm müşterilerimden istediğim bir şart. Böylece, programı ciddiye alacaklarını ve sahte bahanelerle kullanmayacaklarını bilmiş oluyorum." Kelimeleri vurgulayarak onun tepkisini bekledim, ama hiçbir şey olmadı. Bram'ın iş hayatında öğrendiği, okunması zor bir ifadeyi nasıl koruyacağını bildiğini bilmeliydim. "Program için üç aylık bir taahhüt, yapılması gereken testler ve size uygun bir eş bulmak için test sonuçlarınızı ve kişisel bilgilerinizi kullanabileceğimizi teyit etmeniz gerekiyor."

"Bahsettiğimiz testler ne kadar yoğun?" Oturur ve bana kaşlarını kaldırır, sözleşmeleri kucağına alır ve karıştırır.

"Yaklaşık bir haftalık testler."

Kafasını kaldırır. "Bir hafta mı? Ciddi misin?"

Yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. Bu programın ne kadar emek yoğun olduğunu hiç bilmiyor. Kardeşim ve arkadaşları, bir bahsi kaybetmek için yanlış flört programını seçtiler ve tahmin et ne oldu, Bram'ı sorumlu tutacağım.

"Hizmetlerimin ücretlerini okumayı unutma."

"Para benim için önemli değil," der, küçük yazıları dikkatle okurken.

Bram için paranın önemi olmadığını biliyorum, ben burada otururken parası adeta kulaklarından fışkırıyor, ama tüm ücretlerin farkında olmasını istiyorum.

"Programın ikiyüzlü bir şekilde kullanılması durumunda ücretlendirme yapılacağını unutmayın. Ben zamanımı boşa harcamam, siz boşa harcarsanız cezayı ödersiniz."

Sayfayı tarar ve gördüğünde, ağzının köşesinin yukarı doğru çekildiğini fark ederim. Kafasını yeterince kaldırır, böylece yaramaz gözlerini görebilirim. "Acımasız iş becerilerini kardeşinden almışsın, değil mi?"

Tırnaklarıma bakarak, yakında rötuşlanması gereken nude ojeye göz atıyorum. "Sözleşmeler konusunda benden yardım almış olabilir."

"Akıllıca. Ama benimle ilgili ücretler konusunda endişelenmene gerek yok." Başını tamamen kaldırır, vücut dili kanepede bana doğru yaklaşır. "Ben bu işte uzun vadede varım, Julia."

Nedense, bana Julia diye seslenmesinden nefret ediyorum. Onun ağzından çıktığında çok resmi geliyor. Bana Jules diye seslenen tek kişi o ve bana Jules diye seslenmesine izin verdiğim tek kişi de o, çünkü tam adımı kullandığında sanki birbirimizi tanımayan yabancılar gibi hissediyorum. Bunun benim için önemi olmamalı. Bram Scott benim için önemli olmamalı, ama ne diyebilirim ki? Bram'dan sıcaklık görmek, düzenli ve yapılandırılmış hayatımda hoş ve nadir bir olay. *Jules*, Bayan Julia Westin olmaktan kurtulmamı sağlayan ferahlatıcı bir sapma. *Jules*, benim hala birinin arkadaşı olarak gördüğü, etten ve kemikten bir kadın olduğum anlamına geliyor. Tabii ki o bunu asla bilmeyecek, çünkü o Bram ve bu bilgi onun aptalca yakışıklı kafasına girip çıkacaktır.

"Peki, iyi," diye cevap veriyorum, birdenbire telaşlanarak. Boğazıma dokunuyorum. "Su alabilir miyim?"

"Hay aksi, evet, ne berbat bir ev sahibiyim." Bram'da tuhaf bir şekilde çekici bulduğum ve başkasına zor satılabilecek bir şey var: Kendini rafine ve kibar biri olarak görse de, benim yanımda gerçek kişiliğini ortaya koyuyor — yıllar önce tanıştığım küfürbaz, kendini beğenmiş üniversiteli genç. "Su ve salata. Hemen geliyor."

Cep telefonunu cebinden çıkarır ve hızlıca bir mesaj atar, saniyeler içinde Linus kapıda belirir, kapıyı çalar ve öğle yemeğini getirir. Yemeği sehpa koyar ve "Başka bir şey ister misiniz, Bay Scott?" diye sorar.

"Sanırım bu kadar yeter, Linus. Öğle yemeğini al ve kartıma yaz. Bir saat sonra görüşürüz."

Linus'un yüzü aydınlanır. "Teşekkürler, Bay Scott."

Ağır kapı Linus'un arkasında kapanır ve beni yine Bram'la baş başa bırakır. *Tamamen yalnız.*

"Bu sözleşmeleri daha ayrıntılı incelemeden önce kısa bir öğle molası verebilir miyiz?" Bram, taş gibi sert olduğunu bildiğim karnını okşadı.

"Açlıktan ölüyorum. Bu sabah içtiğim protein shake hiç işe yaramadı. Ne istediğimi biliyor musun? Kahvaltılık taco."

Başımı sallayıp salata kabımı açtım. Lezzetli. Bolca pancar var. Beni iyi tanıyor.

"Pancar salatası neyin nesi, Jules, meme uçlarını sertleştiriyor?"

Sinirlenerek başımı yana eğip ona karşı çıkıyorum. "Bu programa katılıyorsan, bira içen bir aptal gibi konuşmamayı öğrenmen gerekecek."

"Ne? Meme uçları dediğim için mi?" Kafasını sallar. "Sadece seninle konuşmak için öyle dedim. Bilirsin, sohbet etmek için."

"Sohbetin ne olduğunu biliyorum, Bram." Salatama dikkatlice sosu döküyorum ve çatalla birkaç marul yaprağını deliyorum. "Sadece ne zaman sohbet etmek istediğimi ve ne zaman istemediğimi seçiyorum."

"Ve şu anda benimle konuşmak istemiyor musun?" "Aslında hayır,"

diye cevap veriyorum, tamamen dürüstçe. Kızgıyım. Bram birini

bulmak için benim programıma ihtiyaç duymuyor ve ben olgunlaşmamış bir şakanın parçasıymışım gibi hissetmekten nefret ediyorum. İkisi de bunu inkar etti, ama gerçekten mi? Ofisimde beni

bekleyen işler var ve bu randevuya yemek yemeye ve su içmeye gelmedim. Şu anda sohbet etmek istemiyorum. Bu bir sosyal ziyaret değil. Yine de, dürüst davranırsam bile, sonuç yine onun o lanet olası

sırtışı oluyor, bu da beni

daha da kötü.

"Neden öyle?"

Salatamdan bir ısırık alıp kabı kucağıma getiriyorum. Pencereden dışarı bakıp çiğniyorum, onu tamamen görmezden geliyorum.

"Tamam, beni tahmin ettireceksin. Sorun değil. Tahmin oyunlarında iyiyimdir. Hmm, bir bakalım." Steak gorgonzola salatasından bir ısırık alır ve çiğner. "Seni ofisime çağırdığım için benimle konuşmuyorsun."

Ona cevap vermiyorum, ama burada olduğum ve buraya gelmek için kış şartlarında zorlu bir yolculuk yapmak zorunda kaldığım için sinirliyim.

"Tamam, sebebi o değil. Parmakların kanepeme dokunduğunda orgazm olmuş gibi olduğunu gördüğüm için öyle olduğunu düşünmedim, ama düşündüm ki..."

onu oraya atardı." Tanrım, o çok sinir bozucu. "Sana içki ikram etmeyi unuttuğum için mi? Bir hata oldu, bir daha olmayacak."

Onu görmezden geliyorum.

"Hmm, su değil." Parmaklarını şıklatıyor. "Oh, biliyorum, beni aşırı seksi buluyorsun ve konuşursak aptalca bir şey söylemekten korkuyorsun."

Gözlerimi sertçe deviriyorum. Bu kısmen doğru olsa da. "Kendini beğenmişlik yapma."

"Aha. Bunun işe yarayacağını biliyordum."

Ondan nefret ediyorum. *Keşke yapabilsem.* Salatama geri dönüyorum, çiğniyorum ve gözlerimi ondan başka her şeye dikiyorum.

"Hadi ama Jules." Sesi yumuşar. "Konuş benimle. Yeni dairen hakkında anlat."

Yemin ederim, Bram ve Rath arasında dolaşan bilgiler çok saçma. Onlar genç kızlardan daha fazla konuşuyorlar.

Şu anda onunla konuşmak istemememe rağmen, vazgeçmediği için pes ediyorum. O, siz pes edene kadar yavaş yavaş işkence eden türden biridir.

"Dairem hakkında konuşmak istemiyorum."

"Hay aksi, hamamböceği var mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, ona sinirlenmek üzereyim. "Hayır, Central Park'a bakan yeni yenilenmiş dairemde hamamböceği yok."

"Central Park'ın konumunu da eklemek zorundaydın, ha?" Göz kırpar ve salatasından büyük bir lokma alır.

Dişlerimi dilimle okşayarak on sayarım. "Ne hakkında konuşabiliriz biliyor musun, Bram?"

Sanki ona derin ve karanlık bir sır verecekmişim gibi gözleri parladı. "Ne?"

Gözlerimi ondan ayırmadan, bir kez bile göz kırpmadan, "Bana neden yalan söylediğini konuşalım" diyorum.

"Sana yalan mı söyledim?" diye soruyor çok rahat bir şekilde.

"Bana bunu biraz daha anlat." Şu anda onu boğazlamak için inanılmaz güçlü bir dürtü duyuyorum.

"Buraya gelmeden hemen önce, Rath ile telefonda konuştum ve o da haklı olduğumu söyledi. Senin aşkı bulman gerektiği iddiası tamamen bir bahis. O yüzden rol yapmayı bırak, Bram."

Dudaklarını kıvrarak, "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum" der.

"Bram, ya bana gerçeği söylersin ya da Linus'a üniversiteden kalma, burnundan sarkan kadın ürünleri yığınının üzerinde uyurken çekilmiş fotoğrafını gönderirim ve onu tüm şirketine, yatırımcılar dahil, yaymasını isterim."

"O fotoğraf hala sende mi?" *Bu Bram Scott. Tabii ki o fotoğraf bende. Tam da böyle bir an için. Neredeyse kahkaha atıyordum. Ama ben öyle biri değilim.*

"Şantaj klasörümün altına kaydettim."

Yavaşça başını sallar. "Sen acımasısın."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup beklerim.

Uzun ve derin bir nefes alır ve sonunda şöyle der: "Tamam, peki, bahsi kaybettim. Ama," diye ekler, ben sözünü kesmeden önce, "kaybetmem durumunda ciddiye almayacağım bir şey olmasaydı, bu bahse asla evet demezdim."

"Yani?" diye şüpheyle soruyorum.

"Yani, bahsi kaybetmiş olsam da, burada olmak istiyorum." Ve her ne kadar yüzde doksan dokuz oranında şaka yapsa da, şu anda doğruyu söylediğini biliyorum. Kaşlarının alçaldığı ve gözlerinin üzerine yumuşakça düştüğü halinden anlaşılıyor.

Kahretsin.

"Neden şimdi, neden benim programım?"

Yarısı yenmiş öğle yemeğini sehpaye koyar ve kanepeye yaslanır, konuşurken bakışları ileriye doğru kayar. "Birkaç ay önce, Roark'la High Nine'da içki içiyorduk, barda tanıştığımız kızlarla çok eğleniyorduk. Benim için sıradan bir cuma gecesi idi, ama o gece, içimi burkan bir şey gördüm."

Onun hikayesine bu kadar kapıldığımdan nefret ederek soruyorum: "Ne gördün

"

"Bir çift vardı, bir masada oturuyorlardı. Evli bir çift. Onlar randevuya çıkmışlardı. Onların birbirlerine gülüşleri ve takılmaları gözlerimi onlardan ayıramadım. Birbirlerine gizlice bakışları, dokunuşları, hatta kabinde öpüşmeleri. O anda fark ettim ki, ben de onların sahip olduğu şeyi istiyordum. Dışarı çıkabileceğim

ve benimle eve geleceğini bildiğim birini istiyorum. Şakalaşabileceğim, beni giydiğim takım elbiseyle değil, olduğum gibi sevecek birini istiyorum. Kahretsin, geceleri kardeşinden başka mesajlaşabileceğim birini istiyorum."

Bu beni güldürdü.

O, ruh dolu gözlerini benimkilere çeviriyor ve gözleri o kadar derin ki, herhangi bir kadın uzun süre bakarsa içinde kaybolur. *Bu yüzden onun gözlerine uzun süre bakmaktan kaçınıyorum.* "Hayatımda bir eş bulmak istiyorum ve bu iddiaya girdiğimizde, bunu bulmama yardım edebilecek tek kişinin sen olduğunu biliyordum."

Tam da ondan nefret etmeye çalışırken, böyle bir şey söylüyor. Lanet olsun ona.

Uzun bir nefes veriyorum. "Sen sinir bozucusun, biliyor musun?"

"Neden?" Omzuma şakacı bir şekilde dokundu. "Sana benden nefret etmekten başka bir şey hissettirdiğim için mi?"

"Aynen öyle."

Karnını tutarak güldü. "Hazır ol Jules, her şey bittiğinde, beni beklediğinden çok daha fazla seveceksin."

Ha.

"Evet, göreceğiz bakalım, Romeo."

BÖLÜM BEŞ

BRAM

Önümdeki kalın İncil'e bakarak bekliyorum.

Elimdeki soğuk bira şişesini ağızıma götürüyorum.

Bir yudum daha.

Ve bir yudum daha.

Şans için bir yudum daha.

... ve cesaret için bir tane daha.

Tanrım.

İlk sayfayı açıyorum ve içimden bir ürperti duyuyorum, cuma gecemle ilgili her şeyi nefret ediyorum. Rath ve Roark şu anda en sevdiğimiz bar High Nine'da hayatlarının en güzel anlarını yaşarken, ben burada düşük kalorili biramla oturuyorum — hizmetçim bu boktan suyu almayı komik buluyor — ve önümde Julia'nın anketi, namı diğer İncil duruyor...

Çünkü çok kalın. Üç yüz sorudan bahsediyoruz.

Evet.

Üç yüz lanet soru.

Neden bu iş elektronik olarak yapılmadı? Lanet olası 2 numaralı kurşun kalemle bir cevap kağıdını doldurmam gerekiyor. Penthouse'unda kurşun kalem olmayan kimdi tahmin edin? Bu adam.

Kalem almak için köşedeki CVS'ye özel bir yolculuk yapmam gerekti. Ve CVS'ye girip ihtiyacım olmayan en az beş şey almadan çıkamamam çok sinir bozucu.

Kalemler.

Red Bull.

Chips Ahoy Çikolatalı Kurabiye. Bir

deste Knicks Basketbol Kartı.

Okalıptüs-nane kokulu mum.

Ve bir Home and Garden dergisi, çünkü Rosemary bana boktan bira alsa da, onun sevdiği dergiler gibi küçük hediyeler bırakarak onu mutlu etmeyi seviyorum. Hizmetçi, tüm zengin adamların sırlarının saklayıcısıdır. Onu memnun tutarsan sırların güvende olur.

Sırlarım arasında, bir keresinde Taylor Swift'in şarkısına eşlik ederek boxer şortumla dans ederken, havayı kucaklayıp kalbimden gelen sesi tüm gücümle haykırırken yakalandığım da var. Bu, hakkında konuşmadığımız bir an, ama onun bu anı alet kutusunda sakladığını ve yağmurlu bir günde kullanmaya hazır olduğunu biliyorum.

Mumlar yakılmış, o lanet şey rüya gibi kokuyor, zarif bir tabakta kurabiyeler var, çünkü ben klas biriyim ve kalemimi hazırlayıp dalıyorum.

Birinci soru. *Bir goril öğle yemeğinizi çalıyor ama bu sırada size yumruk atmıyor. Bunun yerine, siz fark etmeden gizlice yanınızdan geçip gidiyor. Ne yaparsınız?*

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. *Ne? Goril mi?*

Bu doğru olamaz.

Birama bir yudum alıp, onu masaya koyuyorum ve kanepeme yaslanarak testi gözümün önüne getiriyorum. Soruyu bir kez daha okuyorum.

Hmm... evet, gorilin öğle yemeğimi çalmasıyla ilgili bir soru. Belki de cevaplar o kadar da tuhaf değildir.

Cevap A: Ellerini havada sallayıp çığlık at. Cevap B: Kollarını kavuştur, yere otur ve somurt. Cevap C: Ayağını üç kez yere vur ve hayır diye bağır.

Cevap D: Dizlerinin üzerine çök, omuzlarını düşür ve ağla. Dalga mı geçiyor bu kadın?

Onları tekrar okudum, beni mızımız bir bebek gibi göstermeyen bir tane bulmaya çalıştım, ama gerçekten iyi bir seçenek yok. Bu bir şaka olmalı. Bana doğru testi vermiş olması imkansız. Bahis meselesi için benden intikam almak için mi böyle yapıyor?

Eğer hepsi böyle ise, üç yüz soruyu cevaplamayacağım.

Kalemimi bırakıp cebimden telefonumu çıkardım ve Julia'nın numarasını çevirdim.

Üç kez çaldıktan sonra açtı. "Alo?"

"Selam Jules." Ayaklarımı sehpaye uzatıp rahat bir pozisyon aldım. "Cuma gecen nasıl geçiyor?"

"Yoğun."

"Öyle mi? Ne yapıyorsun? Dur, tahmin edeyim." Çenemi okşadım. "*Sex and the City'nin* tekrarlarını izlerken bir litre akçaağaç cevizli dondurma yiyorsun."

"Hayır, biz..."

"Hmm, tamam. Cevabın bu olacağından emindim."

"Bram..."

"Oh, yüzünde o yüz maskesi şeylerinden mi var? Peeling mi yapıyorsun, Jules? Belki de Rath'ın sana Noel hediyesi olarak özenle seçtiği banyo bombalarından biriyle köpük banyosu yapıyorsun? Ona yardım ettiğimi biliyorsun, değil mi? Yani pürüzsüz cildin için övgüyü ben alabilirim."

"Banyo yapmıyorum. Ama..."

"Lanet olsun, tamam... Bu sefer gerçekten anladım galiba. Nefes nefese ses tonundan, tahminimce sen..." Kendi kendime gülümsüyorum. "Son bir saattir üzerinde çalıştığın çapraz bulmacayı çözmek üzereymişsin."

Sessizlik.

Bingo.

Başımı geriye atıp gülüyorum, göğsümde sevinç dalgaları yükseliyor.

"Haklıyım, değil mi?"

O derin bir nefes alır. "Ne istiyorsun, Bram?"

Hâlâ gülerek, "Kahretsin, konsantrasyonunu bozdum mu? Bulmacalara ne kadar düşkün olduğumu biliyorum, Jules." derim. Biliyorum. Çünkü Julia Westin'in aşırı zeki beyni nadiren dinlenir. Onun en sevdiğim özelliklerinden biri budur. Zekasından utanmaz. Utanması da gerekmez.

"Bu konuşmaya devam edebilir miyiz, böylece ben de yaptığım işe geri dönebilirim?"

"Kaç tane cevap bulman kaldı?"

Yoğun nefesinden, telefonun ötesinde hissedilen hayal kırıklığını neredeyse hissedebiliyorum. Birkaç saniye sonra, sonunda "Beş" diyor.

"Beş mi, lanet olsun, çok yaklaştın. Heyecandan koltuğunun kenarında oturuyorsundur herhalde. Kutlama için kurabiye hazırladın mı?"

"Ya bana istediğini söylersin Bram, ya da telefonu kapatırım."

."

"Kapatma. Seninle konuşmam lazım."

"Dinliyorum."

Testi tekrar elime alıp inceliyorum. "Bu sorular gerçek mi? Yoksa şaka olsun diye doldurmam için bana verdiğin sahte bir şey mi?"

"Neden bahsediyorsun?"

"Jules," dedim ciddi bir ifadeyle, "ilk soru gorilin öğle yemeğimi çalmasıyla ilgili."

"Ve..."

"Buna nasıl ciddi bir şekilde cevap verebilirim ki? Ya da nasıl cevap verebilirim ki? Seçebileceğim cevapların hepsi berbat."

"Ne demek istiyorsun?"

Şu anda kafası mı güzel? Bu soruların tamamen normal ve geçerliymiş gibi davranıyor. *Diğer müşteriler de bunları sorgulamış olmalılar. Tek ben olamam.*

"Demek istediğim, goril öğle yemeğimi çalsa, bu seçeneklerden hiçbirini seçmem. E seçeneği nerede? Gorili sert bir şekilde kovalayıp, sinsi piçten öğle yemeğimi geri çalmak."

"E seçeneği yok."

"Aynen öyle. Bu tür sorulardan bir flört profili oluşturamazsın."

"Bana flört programımı nasıl yürütmem gerektiğini mi söylüyorsun, Bram?" Sesi sert ve bu anda bu soruların gerçek olduğunu, benimle dalga geçmediğini biliyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen. "Sadece öğle yemeğimi çalan bir gorilin, kiminle çıkmak istediğimle ne ilgisi olduğunu anlamama yardım et."

"Anlamana gerek yok. Soruları cevaplama ihtiyacım var. Eğer bunu yapamayacaksan, şimdi söyle de bu süreçle zamanımızı boşa harcamayalım."

Onun acımasız olduğunu söylemiş miydim?

"Hiç kimse sana hastalarına karşı tavrını düzeltmen gerektiğini söyledi mi?"

"Kapatıyorum, Bram."

"Bekle," diyorum, o telefonu kapatmadan önce. "Ne?"

Dudaklarımı ısırarak gülümsememi saklıyorum. "Bir goril ögle yemeğini çalsa ne yapardın?"

"Hoşça kal, Bram."

Tık.

Kıkırdayarak telefonumu kanepenin minderine atıyorum ve sehpadan cevap kağıdımı ve kalemimi alıyorum.

Çalışma zamanı.

Sen sen bir tarih meraklısı mısınız? Seç en en sevdiğiniz ABD başkanını seçin.

John Hiney-Hole. Yolanda Mustard. Senior Weiner. Golden Sunny Rod.

Şey... Julia tarih dersini kaçırmış mı? Çünkü bu isimlerin hiçbirinin başkan olmadığına eminim, tabii ebeveynleri tarafından verilen takma adlar değilse.

Julia'ya hızlıca bir mesaj attım.

Bram: Jules, ABD tarihi hakkında hiçbir şey bilmediğin için endişeleniyorum.

Hemen cevap yazıyor.

Julia: Lanet soruyu cevapla.

Bram: Nasıl? Bu insanların hiçbirisi başkan değildi ki.

Julia: Mesele de bu değil mi?

Bram: Şey... Bu sınavın amacının ne olduğunu hiç anlamadım.

Julia: O zaman beni hiç tanıımıyorsun.

Bram: Dalga geçme yi bırak Jules. Bu sorular da ne böyle?

Julia: *İç çeker* Bunlar kişilik soruları. Her cevabın bir nedeni var.

Bram: Nedeni ne?

Julia: Bu benim bilmem gereken bir şey, sen endişelenme. Sadece aklındaki en iyi cevabı seç.

Bram: Bu bir hile.

Julia: Bu benim flört programım. Sözleşmeleri imzaladın, kabullen. Dediğim gibi... acımasız.

Turuncu ne renk?

Yanık. Paslı. Havuç. Küçük dişler.

Küçük dişler mi? O da ne lan? Paslanmış mı?

Tutku ruhunda yaşar, nefret ise _____?

Karaciğerinde. Mesanende. Parmak eklemlerinde. Diz kapağında.

Bu bir SAT sorusu olsaydı, şu anda cehennemde olurum. Elimi yüzüme sürüyorum. Parmak kemikleri komik bir kelime, ama nefret... Mesane olmalı, çünkü birçok insan onu işiyor.

Ha, al sana, Julia.

Bunlardan hangisi İtalyan yemeği DEĞİLDİR?

Big Mac. Wonton Çorbası. Patates. Falafel.

Tanrım. Hepsi cevap. Müşterilerini sinirlendirmeye mi çalışıyor? Çünkü yavaşça alkışlamaya başlayayım. İşe yarıyor lan.

Seçmek zorunda kalırsam, Big Mac. Restorandan gelen tek cevap bu.

Beyzbol sporunu iki kelimeyle tanımlayın.

Tiger Çizgili. Ejderha Nefesi. Dağ Zirve. Üçüncü meme ucu.

Testi kucağıma bırakıyorum, uzun ve derin bir nefes alıp tekrar elime alıyorum ve cevapları tekrar kontrol ediyorum. Bu çok saçma. Beyzbol, yıldız ve çizgilerle dolu kanı kaynayan her Amerikalı tarafından açıkça üçüncü meme ucu olarak tanımlanıyor. Amerikalı tarafından yıldız ve çizgilerle kanayan üçüncü meme ucu olarak tanımlanıyor. Tabii ya.

Gözlerimi devasa bir şekilde deviriyorum.

İlk buluşmada seks yapmayı düşünüp müsün?

Tamam. Zihinsel olarak ellerimi ovuşturuyorum, işte cevaplamayı bildiğim bir soru. Seçenekleri kontrol ediyorum, EVET anlamına gelen seçeneği arıyorum.

Altı. Kare. Mor. Elma.

Ve, bitti. Testi sehpaye atıp buzdolabına gidip bir bira daha alıyorum. Sarhoş olma zamanı.

"Girin." Elimle açık dairemi işaret ediyorum. "Kadehler tezgahın üzerinde. Ben dört tane içtim" —hıçkırık— "zaten."

"Dört mü? Ben daha fazlasını içebilirim," diyor Roark, daireye girip doğruca bara yönelerek shotları yudumlamaya başlıyor. İrlandalı, kendi deyimiyle, *kökenine* yakışır bir şekilde *davranıyor*.

Rath, elinde iki altı paket bira ve parmaklarında sallanan bir çanta ile daireye girer. "Bira ve Doritos, hazırız."

"Mutfaktan üç wagyu rib-eye ve trüf mantarlı tereyağı geliyor. Birazdan burada olur..."

"Bay Scott, akşam yemeğiniz hazır." Bir garson, üç parçalı takım elbise giymiş, önünde bir servis arabası ile açık kapıya doğru yürüyor. "Her zamanki yerinize getireyim mi?"

"Harika olur. Teşekkürler dostum." Daha önce bana birçok kez yemek getirmiş olmasına rağmen adını hatırlamıyorum, ama omzuna hafifçe vuruyorum. "Steve, değil mi?"

"Eric." Kibarca gülümser.

Hayal kırıklığıyla dizime vuruyorum. "Kahretsin, çok yakındı." Yan masadan cüzdanımı alıp yüz dolarlık bir banknot çıkarıyorum ve yemeğimizi bırakıp kapıdan çıkarken Steve'e, yani Eric'e veriyorum. "Sen iyi bir adamsın Eric." Omzuna bir kez daha vuruyorum ve kapıyı kapatırken, "Akıllı kararlar al" diyorum.

Kapıyı kapatıp, çoktan biralarını açmış ve yemek masasına oturmuş olan arkadaşlarıma dönüyorum. Önlerinde biftekler, devasa kaselerde üç farklı çeşitte Doritos var: Nacho Cheese, Cool Ranch ve Poppin' Jalapeno.

Yerime oturmadan önce bir bira, birkaç kumaş peçete ve *test* alıyorum — bu gece bir araya gelmemizin ana nedeni.

Arkadaşlarıma birayı uzatarak, "Beyler, bu gece beni kurtarmaya geldiğiniz için teşekkür ederim" diyorum.

Roark, "Üçlü kombinasyonu getir dediğinde durumun kötü olduğunu anladık" derken, biz de biralarımızı tokuşturduk. Her bir lezzetten birer cips aynı anda yemeye çalışın, ağızınızda bir parti yaşarsınız. Üniversitede Doritos ile hayatta kaldık ve hala öyle. Eski alışkanlıklar asla ölmez.

Bifteklerimizi kesiyoruz, et erimiş tereyağı gibi kesiliyor. "Bu kötü." Rath'a dönüp çok ciddi bir şekilde soruyorum, "Kız kardeşinin nesi var?"

Kaşları çatılır, savunma pozisyonu alır. "Sen ne diyorsun?"

Ağzıma bir parça et atıp, test kağıdını onun yanına koyuyorum. "Lütfen gruba otuz altıncı soruyu oku."

Bana bir saniye bakar, sinirli bir şekilde başını sallar ve testi alır. "Matematik bilginin ne kadar iyi? Lütfen şu soruyu çöz: İki artı beş kaç eder?" Rath bana bakar. "Dostum, yedi eder. Sorun ne?"

Çatalımla, aşağıda seçilebilecek cevapları işaret ettim. "Cevapları oku."

Rath sınava geri döner ve boğazını temizler. "Cevap A...
." Bir süre durur ve testi daha yakından incelemek için kendine doğru çeker.

"İstediğin kadar kelimeleri incele dostum, cevaplar değişmeyecek."

"Yedi yok mu?" Roark eğilip sınava bakmaya çalışarak sorar.

"Yok." Rath çatalını bırakır ve ensesini ovuşturur. "Yazım hatası mı?

Seçilecek cevaplar hangileri?"

Şaşkın ve kafası karışmış bir şekilde Rath bana bakar ve ben kahkahayı patlatırım. "Listelenen cevaplar Oprah Winfrey, Adolf Hitler, Lady Gaga ve Peter Pan."

Roark çiğnemeyi bırakıp başını yana eğince, aramızda sessizlik hakim olur. "Ne oluyor lan? Ciddi misin?"

Onaylamak için Rath testi Roark'a uzatır, Roark ise testi Rath'ın elinden kapar ve incelemeye başlar. Sonunda, "Dostum, kız kardeşin deli. Bu çocuk bu soruları nasıl cevaplayacak? Mesela bu soru. Beyonce kariyerine Destiny's Child ile başladı. Michael Jordan kariyerine nerede başladı? Çiçek tarlasında, fıstık ezmesi yerken, köpek yavrularını okşarken mi, yoksa baharatlı yumurta yaparken mi?" Roark testi masaya bırakır ve bifeğini yemeye başlar. "Bu çok saçma."

"Gördün mü," diye neredeyse sızlanıyorum, teşekkürler, shotlar. "Ne yapmam gerekiyor? Bir soru vardı ki, bir tür mantık kullandığımı hissettim. Bir tane. Gerisini tahmin ettim ve bu gidişle Julia beni, voodoo bebekleri toplayan ve bir sonraki kurbanını arayan güneyli biriyle eşleştirecek."

"Bence programında öyle biri yok, çünkü tüm flört felsefesi, onun gibi kızları eşleştirmek: akıllı, güçlü ve kendine güvenen."

"Voodoo bebekleri de tüm bu özelliklere sahip olabilir," diyor Roark. "Onların sakladıkları sırları derinlemesine araştırmadan bunu asla bilemezsin."

Tanrım. Gözlerimin arkasında baş ağrısı hissederek avucumla başımı ovuşturuyorum. Julia'nın ayarladığı randevuları ciddiye almayı düşünmediğimi biliyorum, ama aynı zamanda bana yapışan ya da kafamdan bir saç teli koparıp ileride bana karşı kullanacak biri tarafından tuzağa düşürülmek de istemiyorum.

"Ne yapacağım? Bu soruları nasıl cevaplayacağımı bilmiyorum."

Roark ve Rath birbirlerine bakışlar, ikisi de aynı anda başlarını sallarlar ve sonra bana dönerler, sessiz konuşmaları canımı sıkır. "Rastgele cevapları işaretle," der Rath. "Üç yüz soru var, değil mi?"

Yavaşça başımı sallarım.

"Sadece kağıdı doldur, çünkü bu sadece başlangıç." "Ne demek istiyorsun?"

Rath ağzına bir cips atar. *Çıtır çıtır*. Ses dairemde yankılanır, ensemdeki tüyler diken diken olur. "Nasıl işlediğini açıklamadı mı?"

"Sadece bir hafta boyunca testler olacağını söyledi. Üç yüz soru bu değil mi?"

Rath gülerek başını sallar. "Hayır dostum. Bu sadece geçmen gereken görevlerden biri. Okuma materyalleri ve mülakatlar da olacak. Sen daha başlangıçtasın. Julia'nın yaptığı şeyin ve bazı soruları yanıtlamanın arkasında bütün bir bilim var..."

"Üç yüz soru, *birkaç* soru değildir."

"Her halükarda, daha başlangıçtasın. Önünde uzun bir maraton var dostum." Sırtımı okşadı. "Kaybedenin ben olmadığım için çok mutluyum."

Sandalyeye yaslanıp, biraz yenilmiş hissediyorum. *Kahretsin, kendimi neye bulaştırdım? Ve bu boku yaparak Julia'yı nasıl kazanacağım... benim olarak?*

ALTINCI BÖLÜM

JULIA

Yale Üniversitesi, ikinci sınıf

"Neredeydin?" diye sorar Clarissa, kütüphanede kapladığı masada bana yer açarak.

"Ugh," diye inleyerek oturdum ve kitaplarımı masanın üzerine attım, eşyalarımı masanın üzerine dağıttım. "Profesör MacKenzie bugün çılgına döndü." İnsan davranışları üzerine yazdığım kağıdı masanın üzerine attım, Profesör MacKenzie'nin kırmızı kaleminin kağıdı nasıl mahvettiğini gösterdim.

Gözleri fal taşı gibi açılan Clarissa kağıdı eline aldı. "Vay canına, ne oldu böyle?"

Koltuğumda kambur oturuyorum. "MacKenzied oldum. Makalemin her şeyinden nefret etti ve son iki saati neden bu kadar nefret ettiğini tekrarlamakla geçirdi."

"Sana C mi verdi?"

Başımı salladım. "Bunun cömert bir not olduğunu söyledi."

"Cömert olmasaydı sana ne verecekti?" Clarissa'ya keskin bir bakış attım.

"F mi?" diye soruyor, ben yine başımı sallayınca tamamen şok olmuş bir halde.

"O, bunun başarısız bir materyal olduğunu söyledi. Beni başarısız saymamasının tek nedeni, düzenlememin kusursuz olması ve onu alıntılanamamdı."

"Ne kadar da düşünceli." Clarissa gözlerini devirir. "O kadın, aşırı güce sahip bir egomanyak."

"Bana mı söylüyorsun. Bu nottan kurtulabilecek miyim bilmiyorum. Beni aptal bulduğunu açıkça belli etti ve benim tek avantajımın, dersinde yeterince dikkatimi toplayıp onu alıntı yapabilmem olduğunu söyledi."

Clarissa su şişesinden bir yudum aldı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama

. . . o kadının kendine biraz sevgi göstermesi lazım. Bir sonraki ödevine bir vibratör ve bir porno siteye üyelik ekle. Belki bu, içinde biriktirdiği gerginliği biraz azaltır."

"Bu dersten kalmamı garantilemek istiyorsan, o zaman bu yol..."

"Julia," arkadan derin bir ses keser. Yaklaşınca, dar kot pantolon ve orman yeşili süveter giymiş bir adam görünür. "Julia, değil mi?" Yavaşça gözlerim adamın yüzüne doğru kayar, dar belini, geniş omuzlarını, sakallarını ve açık yeşil-mavi gözlerini incelerim.

Bram Scott.

Yutkunuyorum. Adamın güzelliği, varlığını hissettiğiniz anda kendinizi kaptırmamak zor.

Onunla ilk kez birkaç ay önce Rath'ın bir kardeşlik partisinde tanıştım. İkisi de sarhoş olup, neredeyse anlaşılmaz bir şekilde konuşuyorlardı. İkisi de altında gömlek olmayan hırkalar giymiş, kolları sıvamış, tam birer aptal gibi görünüyorlardı, ama o gece tam birer pislik olduklarını bilsem de, Bram'ın ne kadar çekici olduğunu ve gözlerinin birkaç kez üzerimde dolaşarak, *benden uzak durmamı sağlayan* kıyafetimi incelediğini fark edemedim.

Rath, evsiz gibi giyinmezsem üniversiteli erkeklerin beni taciz edeceğini söyledi, ben de onun tavsiyesine uyup sade giyindim. Çoğunlukla işe yaradı, ancak bazı erkekler uzun çorapları umursamıyor gibiydi. *Önümdeki örnek A da o erkeklerden biriydi. Şaşırtıcı bir şekilde.*

Gerçi kıyafetim normalde giydiğimden çok da farklı değildi. Modaya pek ilgi duymam. Giymekten hoşlandığım birkaç şey var, tulumlar ve çoraplar da dahil, ve bununla yetiniyorum. Clarissa ise benden daha moda anlayışlı, çünkü saç bantları gömlekleriyle uyumlu.

"Haklı mıyım? Yoksa seni başka biri mi sanıyorum?" Yüzümü daha iyi görebilmek için hafifçe eğildi.

"Hayır, ben Julia'yım."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Davet edilmeden, Bram arkasındaki sandalyeyi alır, onu döndürür ve tersine oturur, kollarını sandalyenin arkasına dayar, güçlü bacaklarını koltuğun üzerine atar. "Nasıl gidiyor?"

Onun bu kadar yakın olması beni biraz şaşırttı, sandalyemde geriye kayarak biraz mesafe yarattım. Saçımı kulağımın arkasına attım ve gözlüğümü düzelttim. "İyi."

"Öyle mi?" Beni inceler ve sonra masaya bakar, hemen kağıdımı fark eder. Onu görüş alanından çekiyorum ama çok geç. "Ölümün kırmızı işareti almışsın gibi görünüyor."

Utanarak kağıdı sırt çantama tıkıştırıp ondan uzaklaşıyorum ve onun aksine sandalyemde düzgünce oturuyorum. "Önemli değil."

"Hiçbir şey gibi görünmüyor? Hangi ders?"

"Seni ilgilendirmez," diye ters bir cevap verdim. *Bu çok utanç verici. Hayatımda ilk kez C aldım ve kardeşim en yakın arkadaşı bunu görmek zorunda kaldı.*

Savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Hey, seni üzmem istemiyorum, sadece yardım etmek istiyorum. Ben kıdemli bir üyesiyim, tecrübeli diyebilirsin, fakülteyi iyi tanıyorum ve onları nasıl memnun edeceğimi biliyorum. Kardeşlikte, her öğretmenin listelendiği bir Excel tablosu var — ne öğrettikleri, zayıflıkları, arzuları ve notlandırma ölçeğinin yanı sıra neye doyamayacakları. Kardeşliğimiz en çok parti düzenleyen ev olabilir, ama aynı zamanda en yüksek not ortalamasına da sahibiz ve bunun nedeni hepimizin zeki piçler olmamız değil. Excel tablosu sayesinde. Hadi ama, sana yardım edebilirim. Öğretmen kim?"

Ona şüpheyle bakıyorum. "Neden bana yardım etmek istiyorsun?"

"Belli değil mi?" *Hayır.* Saçımı çeker, ama ben elini iteklerim, o da başını sallar ve güler. "Sen Rath'ın küçük kız kardeşisin. O benim en iyi arkadaşım, bu yüzden onun yakınlarına, yani sana göz kulak oluyorum."

"Sanırım ben iyiyim." Çantama dönüp dizüstü bilgisayarımı çıkarırım.

Masadan tüm konuşmayı izleyen Clarissa, burnunu benim işime sokarak, "Julia, aptal olma, onun yardımına ihtiyacın var. Vibratörün uygun bir seçenek olduğunu sanmıyorum," diyor.

Bram'ın sesindeki kibirli tonu duyar duymaz gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "Vibratör mü? İşler ilginçleşmeye başladı. Ne tür bir vibratörden bahsediyoruz?"

"Vibratör falan yok." Bilgisayarımı açıp şifremi giriyorum.

Ne zaman susması gerektiğini bilmeyen Clarissa, "Julia'nın insan davranışları dersini Profesör MacKenzie veriyor. Bu bayan Julia'dan hoşlanmıyor gibi görünüyor" diye ekledi.

"Clarissa," diye onu azarladım, ama o ses tonuma aldırış etmedi.

Masaya eğilerek, elini Bram'a uzatır. "Bu arada, ben Clarissa, Julia'nın en iyi arkadaşıyım."

"Eski en iyi arkadaşı," diye mırıldanırım.

Bram elini tutar ve nazikçe sıkır. "Bram Scott. Rath'ın en iyi arkadaşıyım." Bana dönerek, "Demek MacKenzie'ye denk geldin, ha?" der.

Bram, bir reddedilmeyle pes edecek birine benzemiyor, bu yüzden parmaklarımı şakağıma bastırıp başımı ona doğru eğiyorum. "Ben yaptım."

Anlayışla başını salladı. "O tam bir baş belası. Onun neyin peşinde olduğunu anlamamız iki yıl ve altı kardeşimizin çabasını gerektirdi, ama bir kez anladığımızda, her görevi başarıyla tamamladık."

"Gerçekten mi?" Gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ağzını gülümsemeyle gererek en ufak bir gamze bile ortaya çıkaran hali, bu adamın her gün kaç kadını küçük ağına düşürdüğünü merak etmeme neden oluyor.

"Gerçekten."

"Tamam... peki sırrı nedir?"

Sırıltısı daha da genişledi. "Oh, şimdi benim yardımımıyla ilgileniyor musun?"

Gözlerimi deviriyorum. "Eğer bu konuda pislik gibi davranacaksan, unut gitsin. Senin yardımına ihtiyacım yok. Rath'a sorarım."

"Tamam," omuzlarını silkiyor, "Rath'a sor." Beni şaşırtarak, hızla sandalyesinden kalkıyor ve sandalyeyi eşleşen masasına geri çeviriyor. Bize kısa bir selam veriyor ve "Bayanlar, iyi çalışmalar," diyor. Göz kırparak, kütüphanenin diğer tarafındaki başka bir masaya doğru gidiyor, geçerken birkaç erkeğe yumruklarını çarpıştırıyor.

Tanrım, çok sinir bozucu.

"Neden MacKenzie'yi nasıl alt edebileceğini sana anlatmasına izin vermedin?" Clarissa şoktan ağzı açık kalmış.

Sırt çantamdan telefonumu çıkarıyorum. "Çünkü o, her şeyi bilmekle beslenen adamlardan biri. Onun gibileri iyi tanırım ve kafamın üzerinde sallandığı havuçtan vazgeçmek

bana hiçbir faydası olmazdı. Sadece onun kibirli tavırlarına borçlu kalırdım." Bir mesaj yazmaya başlıyorum. "Bu bilgiyi elde etmenin başka yolları da var."

Rath'a bir mesaj atıyorum.

Julia: *Hey, tüm profesörlerle nasıl başa çıkılacağına dair bir Excel tablon var mı?*

Noktalar zıplamaya başladı, Rath hemen cevap verdi.

Rath: *Ben şahsen bilmiyorum. Bram bu konudan sorumlu. Ona sorabilmen için iletişim bilgilerini ister misin?*

Tabii ki.

Alnımı masaya dayayıp, sert ahşaba yavaşça vuruyorum.

"Dur tahmin edeyim," diye araya girer Clarissa. "Bram bundan sorumlu mu?" "Bu derste ne kadar başarılı olmak istiyorum?"

"Her derste başarılı olmak istiyorsun. Bu seni o kadar rahatsız edecek ki, beni de rahatsız edeceksin, bu yüzden sandalyenizden kalkıp kışınızı kaldırıp Bram'a gidip sırrı öğrenin."

Daha da yüksek sesle inlerim.

"İstemiyorum." "Seçeneğin yok."

Haklı, gerçekten yok.

Bu inanılmaz derecede acı verici olacak, onun kibrine boyun eğmek, onun "kazanmasına" izin vermek. Tanrım, bunu tüm kalbimle nefret ediyorum. Aslında Bram'ı nefret etmekle ilgili değil, ama şu anda öfkemi yöneltebileceğim en bariz kişi o.

Sandalye eski parke zeminde sürtünüyor, vücudum çökmüş ve yenilmiş durumda. "Peki. Ama lütfen onun sinir bozucu bilgisine boyun eğmenin benim için ne kadar zor olduğunu unutma."

"Bunun farkındayım, ayrıca sıkı çalışmanın ve ders çalışmanın MacKenzie'de seni hiçbir yere götürmeyeceğini de biliyorum. Başarıya ulaşmak için anahtara *ihtiyacın var*."

"Gerçekten, gerçekten ihtiyacım var." Ağır adımlarla, elinde bir kitap ve ağzında bir fosforlu kalemle, gözleri önündeki sayfada ileri geri hareket eden Bram'a doğru ilerliyorum. Sandalyesinde hafifçe kambur oturmuş, aşırı kendinden emin görünüyor ve nedense bu beni gerçekten rahatsız ediyor.

Masası, yer kaplayan üç başka çocukla dolu, ikisi bilgisayarlarının başında, diğeri ise Bram gibi vurgulama yapıyor. Birdenbire, Bram dışında hepsi bana bakıyor, bakışları beni utandırarak içimi delip geçiyor.

Gözlerini kitabından ayırmadan Bram şöyle diyor: "Dur tahmin edeyim, Rath seni bana gönderdi çünkü Excel dosyasına erişimi yok, değil mi?"

Çenemi ileri geri hareket ettirerek on sayıyorum. "Bilgin olsun, senden hoşlanmıyorum."

Sonunda kitabını indirir ve yoğun bakışlarını bana çevirir. "Biliyor musun, bu canımı yaktı Jules."

"Bana öyle deme. Benim adım Julia."

"Biliyorum tatlım." Yanındaki boş sandalyeyi okşadı. "Otur."

"Ayakta durmayı tercih ederim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum.

Beni baştan aşağı süzer, gözleri dizlerimin hemen üstünde duran bermuda şortumda takılır. "Gerçekten bu kadar inatçı mısınız?"

"Buraya bir öğretmen hakkında bilgi almaya geldim, sohbet etmeye değil. Profesör MacKenzie hakkında bildiklerini paylaşırsan, ben de yoluma devam ederim."

Masadaki adamlar konuşmayı dinliyorlar, ne bir şey ekliyorlar ne de başka yere bakıyorlar, sanki bir TV programı izler gibi, ne olacağını bekliyorlar. Haberler: Bram çabuk konuşmazsa, bir sonraki adım onun kasıklarına hızlı bir tekme olacak.

Acımasız mı? Belki, ama ben havamda değilim.

Daha önce hiçbir derste bu kadar zorlanmamıştım ve bu beni rahatsız ediyor. Neredeyse mükemmel notlar almak için çok çalıştım. Deliler gibi çalıştım. Okul benim için her şey demek ve çözemediğim bir kod varsa ama cevabı elimdeyse, onu alırım. Bu yüzden sabırsızlıkla Bram Scott'ın önünde duruyorum.

Gülümseyerek, Bram doğrulur ve kitabını ve fosforlu kalemını masanın üzerine koyar. Ellerini birleştirir ve sandalyeye doğru başını sallar. "Normal bir insan gibi otur ve sana MacKenzie ile nasıl başa çıkacağını söyleyeyim."

Sana bunu, kan emici akbaba gibi başımın üzerinde dolanırken söylemeyi reddediyorum."

"Ben akbaba değilim," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve isteksizce onun yanındaki koltuğa oturuyorum. Vücut dilimin olabildiğince kapalı olmasını sağlıyorum, zihnimde etrafıma bir kale inşa ediyorum... hendek ve her şeyiyle.

"Kesinlikle öyle davranıyorsun." Defterinden bir kağıt koparıyor, kalemi alıyor, üzerine bir şeyler karalıyor ve sonra kağıdı bana uzatıyor.

Yazdıklarını zar zor okuyabiliyorum, el yazısı keskin ve eğik. "James..."

"William James," diyor Bram. "MacKenzie için yazacağın her makale William James'in teorilerine odaklanmalı ve MacKenzie'nin kendi alıntıları da eklenmeli. O başka teorilerden bahsetse bile, her zaman William James'e geri dönmelisin."

"Ciddi misin?"

"Evet, ödevini tamamen William James'e odakladığın anda, dersten tam not almaya başlayacaksın. Bu teori en az beş kez test edildi, yani Excel tablosuna girdi. Çok işe yarıyor."

"Ciddi misin?"

Gözlerini benden ayırmadan şöyle diyor: "Hayward, MacKenzie'nin insan davranışı dersinden nasıl en yüksek notu aldın?"

Başka bir masadan bir adam Bram'a dönerek, "William Fucking James, benim kurtarıcım," diyor.

Bram'ın dudaklarının köşesi gülümser. "Gördün mü? William Fucking James. Güven bana. MacKenzie'yi avucunun içine alacaksın." Göz kırparak kitabını tekrar eline alır ve okumaya devam eder.

Elimdeki yırtık kağıda bakıp sonra tekrar ona bakarım.

Çelişkili bir duygu içinde, bu kadar kibirli olduğu için gözüne yumruk atmak mı, yoksa ona sarılıp bu bilgi için ne kadar minnettar olduğumu göstermek mi istediğimi bilemiyorum.

İkisi de uygun görünmüyor, bu yüzden kendimi kovuyorum ve kütüphane masama geri dönüyorum, adımlarım daha neşeli, yeni teoriyi denemek için heyecanlıyım. Hiç bu kadar manipülasyona başvurmak zorunda kalmamıştım

bu kadar manipölasyona başvurmak zorunda kalmadım, bu yüzden
Bram'ın kutsal kasesini arayarak daha iyi notlar almak için kendimi küçük
düşürmek zorunda kaldım.

Bram haklı olsa iyi olur.

YEDİNCİ BÖLÜM

JULIA

"Hey, Linus."

Bram'ın asistanı bilgisayarından başını kaldırdı, parmakları hala tuşların üzerindeydi. "Bayan Westin, sizi görmek ne güzel. Saat üçte Bay Scott ile randevunuz için mi geldiniz?"

"Evet, hazır mı?"

Linus başını sallar. "Sanırım bir konferans görüşmesini bitirmek üzere, ama geldiğinizde sizi içeri almamı söyledi."

Çantamın sapını daha sıkı tutarak Bram'ın ofisine doğru ilerlerken, ne zaman "ofis ziyaretleri" yapmamın uygun hale geldiğini merak ediyorum. İşime başladığımdan beri tüm görüşmelerim ofisimde yapıldı, ama işte ikinci kez Bram'la onun binasında, onun zamanında buluşuyorum.

Bunu, herkesi tam olarak istediği şeyi yapmaya ikna etme yeteneğine bağlıyorum. O, büyüleyici, hayattan büyük ve bazen o kadar heyecan verici biridir ki, onun ağına kapılmamak elde değildir. Onu programa almaktan çekinmemin bir başka nedeni de budur, çünkü dolgun dudaklarından çıkan basit bir gülümsemeyle birçok müşterimin kalbini kolayca kırabilir.

Kapısından içeri girdiğimde, penceresinin önünde, kulağında Bluetooth, elleri cebinde, ileri geri yürüyor.

Rath'ın iş yapışını gördüm, acımasız ve gergin biridir. Bram, çalışma tarzı açısından Rath'a hiç benzemiyor. Çok kaygısız, rahat biridir ve onu ele veren tek şey, yoğun bakışları ve kararlı olduğunda sesinin alçalmasıdır. Adam milyoner ve bunu rahat iş zekası veya rahat tavırlarıyla elde etmedi. Odaklanmış ve azimli ve muhtemelen hiç bir anlaşmayı kaybetmedi veya peşinde olduğu hiçbir hedefi gerçekleştirmedi. Bu açıdan birbirimize çok benziyoruz. *Ve sadece bu açıdan.*

Beni gördüğü anda, gözleri elbiseye odaklanır ve sonra hızla gözlerime geçer. Elini kulaklığına götürür, "Bana bir rapor gönder" der ve sonra telefonu kapatır. Bluetooth'u masasına koyar

masasına koyar ve köşeyi dönerek masaya yaslanır ve etkileyici göğsünün üzerinde kollarını kavuşturur. O sırtış, karşı tarafta olmak için korkutucudur.

"Selam Jules, geldiğin için teşekkürler."

Geçen sefer onun çekici olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Ciddiydim. Sadece dağınık kirli sarı saçları, çenesini okşayan sakalları veya dolgun dudakları değil. Sahip olduğu tavır, kendini taşıması, kendine güveni ve karizması. Neyse ki, yıllar içinde Bram'ı farklı bir düzeyde tanımaya başladım, yani onun yoluna çıkan ve ona direnen tek kızlardan biri olduğumu düşünüyorum.

"Normalde böyle bir şey yapmam." Kanepesine oturup defterimi çıkarmaya başlıyorum. "Bunu unutma."

Yanıma kayıyor, sert vücudu benden birkaç santim uzakta, kolonyası temiz ve erkeksi kokusuyla benim alanıma sızıyor... bağımlılık yapıcı.

Kanepe çöküyor, parmakları çenemin altına uzanırken vücudu bana doğru yaklaşıyor. çenemin yerleşir. biraz hafifçe çekiyor, döndürür bana yüzümü yüz döndürdü.İfadesi samimi, sesi derin, başparmağı çenemi hafifçe okşuyor. "Benim için bir istisna yaptığın için teşekkür ederim, Jules."

Hava etrafımızda duruldu ve gerçekten garip bir nedenden dolayı, başımı boynunun kıvrımına gömmek, onun rahatlığını, kucaklamasını arzuladım — hayatımda sadece bir kez deneyimlediğim o şefkatli, rahatlatıcı kucaklamayı. Ne kadar güvende hissettiğimi, vücudunun ne kadar sıcak olduğunu, göğsünün gücünü, kollarının güvenliğini hatırlıyorum.

Belki de ona direnme gücüm sandığım kadar güçlü değildir.

Birkaç kez gözlerimi kırpyorum, boğazımı temizliyorum ve kanepede pozisyonumu değiştirip birkaç santim uzağa kayıyorum. Bu kadar yakın oturmamız için hiçbir neden yok. "Uh, evet, sorun değil."

Defterimi açtım, kalemimi tıklattım ve gözlüğümü düzelttim. Bir anlığına gözlerimi aşağıya indirdim, sonra başımı hafifçe eğerek Bram'ın yüzündeki sırtışı ve koltuğa rahatça yaslanışını, kollarını koltuğun arkasına uzatışını, göğsünün kumaşı gererek tenini okşamasını izledim. Gömleğinin V yakası açılmış, teninin bronzluğu gömleğinin beyazlığıyla keskin bir kontrast oluşturuyor... ve ne yaparsam yapayım, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Ne yazık ki, o benim açıkça bakışlarımı fark etti.

"Biraz daha uğraş, Jules. Bir düğme açılabilir."

İşte orada. Bay Kibirli Pislik.

Ve *bu* beni kendime getirir. *Ona* karşı koyabilirim. Kolayca. Defterime geri dönerim, o kendi kendine gülerken yanaklarım kızarır. Tanrım, çok sinir bozucu.

"Bubble sheet'in var mı?" diye soruyorum, defterime tarihi yazarken elimi uzatıyorum. Bram'ın kısmen açık gömleğine bakmaktan başka bir şey yapmam lazım.

Elime bir kağıt verilir ve ardından, "İlginç bir testti. Tamamlamak gerçekten keyifliydi." der. Dudaklarından alaycı bir ton sızar.

"Bunu hazırlamak için çok çalıştım."

"Gerçekten mi? Çünkü sanki tüm test, müşterilerini ne kadar sinirlendirebileceğini görmek için yapılmış devasa bir zihin oyunu gibiydi."

Omuzlarımı dik tutarak dik oturuyorum. Her şeyden önce, yarattığım şeyi koruyorum. Son on yılımı bunun üzerinde çalışarak geçirdim ve kimsenin bunu alay konusu yapmasına izin veremem.

"Affedersiniz? Bu soruların her biri ve seçilen cevaplar üzerinde ciddi bir şekilde düşünülmüştür. Bu testin tamamı, insan davranışları ve yaptıkları seçimler temel alınarak oluşturulmuştur. Her cevap, bana sizin kim olduğunuz hakkında fikir veriyor."

"Bana sorabilirsin."

Kafamı sallıyorum. "Herkes bana kişiliği ve kendine özgü özellikleri hakkında yalan söyleyebilir, ama cevapladığınız sorular bana onların gerçek ruh halleri hakkında derinlemesine bir fikir veriyor. Genellikle kendileri hakkında bilip bilmedikleri şeyler."

"Yani, en sevdiğin meyve sorusuna itfaiye aracı mı yoksa külotlu çorap mı diye cevap vermem, senin benim kim olduğumu anlamayı sağlıyor mu?"

Gururla gülümsüyorum. "Kolayca."

Çenesini bana doğru eğiyor. "Tamam, açıkla."

Kafamı sallıyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Beni idare et. Bana bir örnek ver ki, beni yabancıların ayak tırnaklarını toplayan tuhaf biriyle tanıştırmayacağını anlayayım."

"Saçmalıyorsun."

"Bunun farkındayım, şimdi bana bir örnek ver." Bana o bakışını attı, ona zafer kazandıran ikna edici bakışını... ve bu yüzden pes ettim.

Derin bir nefes alıp ellerimi kucağıma koyup üst üste katladım. "Peki, ama bu örnek sadece bu soruya yönelik. Her soru böyle formüle edilmez."

"Not aldım." Devam etmem için işaret etti.

"Meyve sorusu daha çok çağrışımla ilgiliydi. Hatırladığım kadarıyla cevaplar itfaiye aracı, külotlu çorap, ayçiçeği ve Chicago'ydu, değil mi?"

"Tabii." Omuzlarını silkiyor ve beni eğlendiriyor.

"Kişiliğinize bağlı olarak, her cevap sizin kişiliğinizle örtüşür. İtfaiye aracını seçtiyseniz, diğer meyvelerden daha çok çilek sevdiğiniz anlamına gelir. Külotlu çoraplar genellikle kahverengi olduğu için, meyve yemeyi pek sevmediğinizi gösterir. Ayçiçeği, sağlıklı beslendiğinizi açıkça gösterir ve Chicago bir şehir olduğu için, daha çok çiğ meyve yediğinizi, toprağa yakın olduğunuzu ima eder."

Bana boş boş bakıyor.

"Bu nasıl mantıklı olabilir ki?" *Davranış bilimleri alanında uzun yıllar eğitim almamış olanlar için mantıklı gelmez.*

"Sen ne seçtin?"

Ağzını yana doğru büküyor, sanki onu köşeye sıkıştırdığımı söylemek istercesine. "İtfaiye arabası."

Başımı sallıyorum, dudaklarımdan bir gülümseme sızıyor. "Çilekli meyve salatasını sever misin, sevmez misin, Bram?"

Yalan söyleyemez, çünkü onu çok iyi tanıyorum. Onu birçok kez elinde çilekli meyve salatası ile gördüm. Rath'ın da sevdiği meyve salatası, ara sıra kivi de eklenmiş hali.

"Bu hiçbir şey ifade etmiyor. Meyveleri seviyorum. Bunun benim kişiliğimle ne ilgisi var?"

"Bu bana senin biraz tatlı bir tarafın olduğunu gösteriyor. Ve bu sadece bir soru, tatlılar sütununa yazılan bir puan. Bunun dışında daha pek çok şey var. Tüm cevaplar toplanıp eklenir

bana senin kim olduğuna dair net bir gösterge verir. Sen bir bakıcı mısın, bir sanatçı mısın, bir koruyucu musun?"

Anlamaya başlıyorum. "Yani Myers-Briggs Tipi göstergesi gibi bir şey."

"Ama flört için."

"Ve işe yaradı mı?" *Dürüst olmak gerekirse, bu soruyu sorması beni biraz kırdı. Bram'ın işimin ne kadar başarılı olduğunu az da olsa bildiğini sanıyordum. Tabii onun ne düşündüğü önemli değil...*

Başımı sallıyorum. "Evet. On yıl boyunca bu soruları hazırlamak ve mükemmelleştirmek için çalıştım. Genel değerlendirmemin küçük bir parçası ama bana iyi bir başlangıç noktası sağlıyor."

"Anlıyorum. Şey... bu işkence gibiydi, bilgin olsun."

Utangaç bir gülümsemeyle not defterime geri döndüm. "Bunu söyleyen ilk kişi sen değilsin."

"Ama bana bu soruları sormak zorunda olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

Beni yeterince tanıyorsun Jules, benim bir koruyucu olduğumu biliyorsun."

Onu yeterince iyi tanıyorum, ama bu konuya önyargılı bir bakış açısıyla yaklaşmak istemiyorum. Kadınlara gösterebileceğim sağlam bir profilim olması için, müşterilerime uyguladığım her şeyi ona da uygulamak istiyorum. Bubble sheet testinin avantajı, objektifliğin yer almamasıdır. Test kağıtları bilgisayar tarafından *değerlendirilir*, bu nedenle sonuçlar değiştirilemez. O da bunu bilmeli. Ve renk analizinde neden sıfırdan başlamam gerektiğini anlamalı.

"Sanki seni hiç tanımıyor gibi, baştan başlamak en iyisi." Dosyamdan bir kağıt çıkarıp önümdeki masaya koyuyorum. "Başlayalım mı?"

Kanepe yine hareket eder ve gözümün ucuyla Bram'ın rahat bir pozisyon aldığını, bacaklarını çaprazlayarak kanepede gevşediğini görürüm. "Başla."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Sadece soruma cevap ver."

Bram şimdi karşımda bir sandalyede oturuyor, ceketini çıkarmış ve gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamış. Ben topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve ayaklarımı popomun altına soktum,

bir kızın vücudu saran bir elbise giyerken alabileceği en rahat pozisyona geçtim.

Devasa eli, bir kez daha saçlarını çekiştirirken, asi saçlarını karıştırıyor, hayal kırıklığı dalgalar halinde ondan akıyor ve her dalgada onun sinirinin arttığını hissediyorum.

Bunun kolay olacağını hiç söylemedim, özellikle de Bram gibi meşgul bir adam için, ben ofisine geldiğimden beri en az otuz telefon görüşmesi yaptı. Sonunda, birkaç saniyede bir e-posta geldiğinde çalan bilgisayarının sesini kapattı ve telefonu da sessize aldı, çünkü vızıltı rahatsız edici olmaya başlamıştı. Bana tüm dikkatini verdiği için etkilendim ve biraz da onur duydum.

Onun ilgisini isteyen bu kadar çok insan olduğu için neredeyse onun için üzülüyorum, ama yine de bu durum onun konumunun bir parçası. Kendi yatırım şirketi var, her gün paraya boğuluyor, herkesin peşinde olduğu bir adam, herkes ondan bir parça istiyor ve yine de benimle oturup bu soruları yanıtlamak için zaman ayırması hakkında söylenecek bir şey var. Onun kalitesinde iş adamları testten sonra vazgeçmişlerdi, ama şunu söylemeliyim ki, etkileyici. Sinirli olduğu açıkça belli olmasına rağmen buna devam ediyor.

Bir saat önce benden gitmemi isteyebilirdi. Bunun yerine, yine homurdanıyor ve sandalyesinde kıpırdanıyor.

"Ne düşünüyorsun, Jules?" Bana keskin bir bakış atıyor, kaşını kaldırıyor.

"Unutma, senin hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmam gerekiyor."

"Tanrım." Elini yüzüne götürdü. "Tabii ki tek gecelik ilişkim oldu. Bence bunu bana sormana gerek yoktu."

"Kaç tane?"

Gözleri büyüdü. "Kaç tane tek gecelik ilişkim oldu? Cidden sayı vermemi mi istiyorsun?"

"Evet, ve mümkün olduğunca kesin bir sayı verirsen çok iyi olur."

Ayağa fırlayarak ofisin içinde bir ileri bir geri yürümeye başlar.

"Lanet olsun, hiç fikrim yok."

"Tamam, tahmin etmek istersen, sorun değil. Yirmi civarı diyelim mi?" Elimi iki yana salladım.

Bana sırtını dönerek, elini boynuna koyarak gülümsedi. "Yirmi civarı. Çok komik, Jules. Muhtemelen yüzlerce."

"Ne?" Ağzım açık kalır. *Yüzlerce mi?*

Burada yargılamak bana düşmez, ama yüzlerce mi? Bu nasıl mümkün olabilir ki...

Bu düşüneyi kafamdan silip atıyorum. *Bu nasıl mümkün olabilir?* Bram'a bakmam yeterli, bunun nasıl mümkün olduğunu tam olarak anlıyorum.

Yine de. *Yüzlerce mi?* Yüzlerce kadın Bram Scott'la birlikte olmuş, onun üzerinde inip çıkmış, geniş ellerinin vücutlarını okşadığını hissetmiş...

Yutkunuyorum. "Tamam, şey, yüzlerce."

Sessizlik çökerken, defterime "yüzlerce" kelimesini ve bir not yazarım: seksi çok sever.

"Onlar hiçbir şey ifade etmiyordu, biliyorsun," diye ekliyor, sonunda bana dönerek. *Tabii ki hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Bağlanmadan seks yapmak tam da Bram Scott'ın tarzı.* Yine de ciddi bir ilişki istediğini düşünüyor...

"Bana hiçbir şey açıklamana gerek yok, Bram. Sen hayatında istediğini yapabilecek yetişkin bir adamsın. Ama bu flört sürecinde tek gecelik ilişkileri bırakmanı öneririm. Seni tanıştırdığım kadınları tanımaya çalış. Seks her şey değildir."

"Doğru yapıldığında her şeydir." Sesi, telefonda konuştuğundan daha da alçaldı. "Sen doğru yapıyor musun, Julia?"

Telaşla elimdeki kalemi oynatıyorum. "Bunun şu anda yaptığımız şeyle ne ilgisi var anlamıyorum." Gözlüğümü yukarı itiyorum ve onun bana doğru yaklaştığını hissediyorum, her adımında kararlı bir şekilde karşımda oturuyor.

"En son ne zaman seks yaptın?"

"Konudan sapıyoruz, Bram. Devam edelim."

"Hayır, bilmek istiyorum." Sesi yumuşak, neredeyse endişeli. Ona bir bakış atıyorum ve öne doğru eğilmiş, ön kollarını bacaklarının üzerine koymuş, ellerini birleştirmiş, kaşlarını çatmış halini gözlemliyorum. O gözleri...

şu anda mavi bir tonla kaplı... beni delip geçiyor, neredeyse benden istediği cevabı zorla çıkarıyor.

"Önemli değil," diye zayıf bir sesle cevap veriyorum.

"Birkaç ay mı?" Cevap vermiyorum. "Bir yıl mı?" Kağıdıma karalamalar yapıyorum. "Bir yıl oldu mu, Jules?"

Alt dudağımı ısıırıyorum, cevap dilimin ucunda.

"Hadi ama, benim hakkımda her şeyi öğreniyorsun. En azından en son ne zaman seks yaptığını söyleyebilirsin."

Bunun ne önemi var anlamıyorum, ama nedense pes ediyorum.

"Yaklaşık iki yıl, tamam mı? Şimdi devam edelim."

"İki yıl mı?" Kaşlarını çatarak düşük bir ıslık çalar. "Ciddi olamazsın?"

"Neden böyle bir şey hakkında yalan söyleyeyim ki?" Saçımın uçlarını çekip, uçlarını incelerken, karşımda oturan adamla göz teması kurmamaya çalışıyorum. Onun bakışlarına çok fazla maruz kaldım ve şu anda onun gözlerine bakmamın imkanı yok. "Sanırım yalan söylemezsin. Kahretsin." Derin bir nefes alır. "En azından bana şunu söyle, orgazm oldun mu?"

Hiçbir şey söylemiyorum. *Buna cevap vermem mümkün değil.*

"Lanet olsun, Jules." Sanki iki yıldır seks yapmayan kişi oymuş gibi, sandalyesinden kalkıp odada volta atmaya başlar. "Bunu düzeltmeliyiz." Topuklarını döndürerek elbisemi işaret eder. "Onu çıkar ve masama otur. En azından dilimle seni orgazm yapayım, biraz rahatlamayı sağlayayım."

Neredeyse tükürüğümle boğuluyordum. "Anlamadım?"

"Hadi." Masasını okşadı. "Atla. Seni boşaltmak bir dakikadan fazla sürmez, sonra sorularına geri dönebiliriz."

Gözlerindeki bakış, vücut duruşu, çenesinin sıkılığı... O çok ciddi. Gerçekten soyunmamı ve bana oral seks yapmasını istiyor.

Resmen kafayı yemiş.

Kafamı sallayarak ayağa kalkıp topuklu ayakkabılarımı giydim.

"Jules, topuklu ayakkabı giymene gerek yok, sadece elbiseni çıkar çıkar."

"Sen kafayı yedin." Eşyalarımı toplamaya başlıyorum. "Gerçekten kafayı yedin. Bu sorular zihinsel durumunu etkilemiş. Bir seferde sadece birazını kaldırabileceğini bilmeliydim. Linus ile yeniden randevu alacağım."

Kapısına yarı yolda geldiğimde beni elinden tutup çıkmamı engelliyor. Parmaklarının bileklerimi saran tutuşu yavaşça gevşiyor, başparmağı bileklerimin içini yavaşça dairesel hareketlerle ovmaya başlıyor ve bu hareket omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti dalgası gönderiyor.

"Delirmedim. Çok ciddiym. Bunu birbirini tanıyan iki kişi arasındaki dostça bir jest olarak düşün. Lanet olsun, durum tersine dönseydi ve iki yıldır seks yapmamış olan ben olsaydım ve sen bana oral seks yapmayı teklif etseydin, iki saniye içinde pantolonumu indirirdim."

"Çünkü sen, boşalmak için duvarın deliğine sikini sokacak bir adamsın."

"Hey." Yüzünü buruşturuyor. "Ben duvarlara sikmem. Beni bir grup sapıkla aynı kefeye koyma. Sadece arkadaş olduğumuzu ve birbirimiz için bu tür şeyler yapabilmemiz gerektiğini söylüyorum."

Elimi nazikçe onun elinden çekip çantamı omzuma astım. "Biz tanışıklık düzeyindeyiz Bram. Sen kardeşimin en iyi arkadaşısın, ama bu bizim arkadaş olduğumuz anlamına gelmez." *Bram'la başka bir şey yapmak benim için çok tehlikeli ve sağlığım için çok kötü olurdu. Hayır, teşekkürler.* Arkanı dönüp kapıdan çıktım. "Soruları bitirmek için randevu alacağım. İyi günler."

BÖLÜM SEKİZ

BRAM

Biz tanışıyoruz.

Bunun bana hiç uymadığını tahmin edebiliyor musun?

Üç gün geçti ama hala içime sinmiyor.

Tamam, belki masamda onu yalamak konusunda biraz fazla sert davrandım — kabul ediyorum, bu benim fantezimdi ama ne yapmam gerekiyordu ki?

Julia Westin iki yıldır seks yapmamıştı ve yaptığında bile orgazm olamamıştı.

Aklım başımdan gitti.

Tek düşünebildiğim, bunu nasıl daha iyi hale getirebileceğimdi. Onu nasıl soyup, sikişmenin ne olduğunu gösterebilirdim?

Her şeyin seksle ilgili olmadığını düşünmesine şaşmamalı, çünkü düzgün bir şekilde sevişmemiş.

Son on yılda kimlerle çıkmış ki? Üniversitenin son yılında, mezuniyetten hemen önce onu terk eden ezik bir erkek arkadaşı olduğunu biliyorum. O salaktan kurtulduğu iyi olmuş. Söylentilere göre kel ve orta ölçekli bir ofis malzemeleri şirketinde masa başı işi yapıyor. En azından Rath'tan aldığım son bilgi buydu.

Sonra yoga dersinde tanıştığı profesyonel antrenör vardı. Adamın tam bir pislik olduğu ve onu beş kadınla aldattığı ortaya çıktı. Rath, o pisliğin kovulup adadan gönderilmesinde parmağı olabilir, üç eyalet bölgesindeki tüm spor salonlarına onun müşterileriyle yattığını duyurmuş olabilir.

Sonra gerçek potansiyeli olan bir yatırım komisyoncusu vardı, Rath onunla iyi anlaşabileceğini söylemişti. Ta ki Julia'yı annesiyle tanıştırmak için eve götürdüğünde, uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşının şehre geri döndüğünü ve bekar olduğunu öğrenene kadar...

Rath ona her ay postayla bir paket gönderdi, her açtığında burnuna patlayan lanet olası bir parlak bomba. Bu benim fikrimdi ve paramızı daha iyi bir şekilde harcayacak başka bir şeyimiz olmadığı için, her paketi açtığında o aptalın fotoğraflarını çekmesi için özel bir dedektif tuttuk.

Gözlerinden parıltıyı temizlerken çekilmiş fotoğraflarından biri birkaç hafta boyunca ekran koruyucum oldu. Tanrım, hala beni güldürüyor.

Peki son erkek kimdi? Rath'a hiç bahsetmediği tek gecelik bir ilişki miydi? Öyle olmalı, çünkü Julia'nın Rath'a söylemeden biriyle çıktığını hayal edemiyorum. Onlar çok yakındırlar.

Sanırım bunun anlamı, Julia başkalarının aşkını bulmakta iyi olabilir, ama kendininkini bulmakta iyi olmayabilir.

Tık tık.

"Bay Scott." Linus, elinde iPad'iyle kapıdan içeriye bakıyor.

"Ne var?"

Ofisime girip kapıyı arkasından kapatıyor. "Bay Carlino on dakikadır hatta bekliyor, telefonu açacak mısınız?"

Kahretsin.

Ben hayal hayal kuruyordum hayal Julia ve onun eksikliği eksikliği eksikliği ve Linus'un bağladığı bir telefon görüşmesini tamamen unuttum.

"Uh, ona geri arayacağımı söyleyip buraya geri gelebilir misin?"

"Sorun değil."

Sandalyeye dik oturup saçlarımı elime alıyorum. İki yıl.

Bunu anlamak neden bu kadar zor geliyor bana?

Belki de benim gözümde Julia Westin mükemmel bir kız olduğu içindir. Akıllı, güzel, biraz utangaç, ama istediğinde esprili konuşabilen bir kız. Daha önce harekete geçmememin tek nedeni, o bir keresi dışında, şey... reddedilme korkusuydu.

Beni bir kez reddetti. Bir kez daha *reddedilirse* ne hissederim?

Eminim bu beni mahveder.

Bir kez daha kapı çalındı.

"Nasıl yardımcı olabilirim, Bay Scott?"

Cevap vermeden önce kalemi ağızıma bastırıp Linus'un bana nasıl yardım edebileceğini düşünmeye çalışıyorum. "Bayan Westin ile randevunuzu yeniden ayarladınız mı?"

"Evet." iPad'inde arama yapıyor. "Cuma günü randevunuz var."

"Cuma, hmm." Dudaklarıma kalemimi vurarak tavana bakıyorum.

"Ofisime gelin ve oturun."

Kapımın kapanmasının yumuşak sesi odada yankılanır ve Linus karşımda oturur, elleri kucığında, omuzları dik durur.

Benim pozisyonumdaki çoğu erkek gibi pislik bir patron değilim. Linus'u fazla çalıştırmıyorum ve bazen çalışmak zorunda kaldığı saatlere katlandığı için ona birçok avantaj sağlıyorum, ama şu anda, onunla yapacağım konuşmadan sonra maaşına zam yapmam gerektiğini düşünüyorum.

"Birkaç yıldır tanışıyoruz, değil mi?" Linus başını sallar. "Tam olarak beş yıldır."

"Beş yıl, vay canına. Birini tanımak için uzun bir süre. Benim hakkımda çok şey bildiğini söyleyebilir misin?"

Biraz temkinli bir şekilde Linus, "Hakkınızda neredeyse her şeyi biliyorum diyebilirim efendim. Bu işin bir parçası." diyor.

"Sanırım öyle, değil mi?" Koltuğumda yerimi değiştirip ona dönerek, "Eğer size benimle ilgili kişisel bir şey söylersem, bu bilgiyle ne yaparsınız?" diye sordum.

"Ne demek istediğinizi anlamadım efendim. Sizinle gizlilik anlaşmamız var.

Bana kendinizle ilgili söylediğiniz hiçbir şey bu duvarların dışına çıkmaz."

Kalemimi ona doğrultuyorum. "Senden hoşlandığımı biliyordum, Linus. Sana yeni bir takım elbise almamı hatırlat. Tom Ford'u seviyorsun, değil mi?"

Gözleri parladı. "Evet, efendim. Ama buna gerek yok."

Söyleyeceğim şeyden sonra gerek olabilir.

"Linus, birine aşık olduğumu biliyor muydun?"

Koltuğunda kıpırdanarak, rahatsızlığını belli ediyor. "Bilmiyordum, efendim."

Masama doğru eğildim. "Öyle." Kalemi bir kenara attım, avuçlarım masamın üzerine dağılmış kağıtların üzerinde uzanıyordu. "Birine ciddi bir şekilde aşık oldum ve ne yapacağımı bilmiyorum. Bu konuda konuşabileceğim kimse yok."

"McCool Bey ve Westin Bey bile mi?"

Gülüyorum. "Evet, bu ikisi bunu söyleyeceğim son kişiler olurdu."

"Nedenini sorabilir miyim?"

"Çünkü onlar benim böyle hissettiğimi bilmiyorlar. Yıllardır bunu saklıyorum."

"Oh." Linus kravatını düzeltir. "Biraz daha yardımcı olabilmem için neden bahsettiğini sorabilir miyim?"

Masayı tokatlarım. "Hiç sormayacağını sanmıştım." Sandalyeyimden kalkarım ve uzun zamandır sakladığım sırrı açığa çıkarırken gömleğimin kollarını sıvarım. "Aşık oldum Linus, en iyi arkadaşımın kız kardeşine aşık oldum."

Linus'un tepkisini dikkatle izlerim, küçük bir sırıtışla karşılık verir.

"Bunu söyleyeceğini hissetmiştim."

"Neden?"

"Öncelikle, onu izleme şeklin, sanki hak iddia eden bir erkek gibi."

"Öyle bir bakışım var, ha?"

"Evet. Ayrıca, takvimini onun için boşaltan ve toplantının ortasında ofisine girmesine izin verdiğin tek kişi o."

"Benim için önemli olduğunu bilmesi gerekiyor. Onun için her şeyi bırakırım."

"

"Bu belli oluyor. O her zaman senin mutluluktan sonra gördüğün bakış var.

ofisinden ayrılır. O ayrıldıktan sonra her zaman milkshake sipariş edersiniz. Milkshake sizin *mutluluk* kaynağınızdır ve uyguladığınız sıkı diyeti göz önüne alırsak, son zamanlarda normalden daha fazla milkshake içtik.

Tanrım, milkshake'leri çok seviyorum. Son zamanlarda köşedeki dükkandan çikolatalı fıstık ezmeli milkshake almaya başladım. Milkshake'i bardağa doldurmadan önce bardağın kenarına fıstık ezmesi sürüyorlar. Bu küçük dokunuş, kalorileri harcamaya değer kılıyor.

"Kızı elde etmeden önce karın kaslarımı kaybedeceğimi düşünüyor musun?"

Linus gülüyor. "Bence dikkatli olmalısın." *Linus bu soruyu sormak için doğru kişiydi. Onunla birlikteyken davranışlarımdaki değişiklikleri fark etmesi etkileyici. Duygularımı açıkça göstermiyorum.*

Ellerimi ceplerime sokup topuklarımın üzerinde sallanıyorum. "Tamam, bir sonraki milkshake'i Julia'yı benimle çıkmaya ikna ettiğimde içeceğiz. Ne dersin?"

"Bana kutlama gibi geliyor. Nasıl soracaksın?"

"İşte sorun da bu." Ofisimde volta atarken, tüm kişisel sorunlarımı Linus'a anlatıyorum. "Ofisime gelmesinin tek nedeni, benim onun flört programına katılmak istediğimi düşünmesi, oysa asıl amacım bu görüşmeler sırasında ona daha yakın olmak."

"Ahh, anlıyorum. Peki sana birini ayarlayacak mı?"

"Evet, onu yatıştırmak için birkaç randevuya çıkıp sonra da hamle yapmayı düşündüm. Ama hamle yaptığımda bana aşık olmasını sağlamalıyım, anlarsın ya?"

Linus gülümseyerek koltuğunda öne doğru kaydı. "Ona hislerini itiraf ettiğinde, hayır demesini imkansız hale getirmek istiyorsun."

"Aynen öyle. Tanrım, ne kadar zekisin. Seni bu yüzden işe aldım. Çok zekisin." Kafama dokunuyorum.

Linus gururla gülümser. "Peki neden ona önceden hislerini söylemiyorsun?"

Biraz utanç verici olsa da, ona dürüstçe cevap veriyorum. "Çünkü üniversitede ona hoşlandığımı... bir şekilde söyledim ve o beni reddetti."

Linus'un kaşları havaya kalkar, yüzünde büyük bir şok ifadesi belirir. "Sana hayır mı dedi?"

Kıkırdayarak, gömleğimin yakasını düzeltiyorum. "O zamanlar ben bir aptaldım. Mezun olduktan sonra ne yapacağım konusunda hiçbir fikrim olmayan bir öğrenci birliği başkanıyım. Onu suçlamıyorum. Doktora derecesini almak için hızlı bir yolda ilerliyordu. Ben onun çıkacağı türden bir erkek değildim." Boynumun arkasını çekiştiriyorum. Kahretsin, şimdi bile onun çıkacağı türden bir erkek olduğumdan emin değilim, ama kaderimizde birbirimize ait olduğumuza inanıyorum. Onu benim yapmak istiyorum. Öyleyse, bunu gerçekleştirmek için zamanı geldi.

"Buna inanmak zor, efendim."

"Yalakalıkta çok iyisin, Linus. İlk gününden bu yana çok yol kat ettin."

"Teşekkürler, Bay Scott. Şimdi, aşk hayatınızda size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Harika bir soru." Çenemi okşuyorum. "Bana nasıl yardımcı olabilirsin? En son onunla konuştuğumda, iyi bir şekilde ayrıldık."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

"Evet, ben de." Hâlâ iki yıldır seks yapmadığına ve ona "yardım" teklifimi reddettiğine inanamıyorum. Tanrım, dilimi ilk kez klitorisine değdirdiğim anda pişman olacak. "Ama bu yüzden hızlı hareket etmeliyiz. Ofisine bir şey göndermeliyiz, ona Cuma günü görüşmeyi dört gözle beklediğimi söylemeliyiz."

"Çiçek göndermek ister misin?"

Kafamı sallıyorum. "Julia çiçek seven bir kız değil. Hayır, ona bir kutu kalem göndermeliyiz."

"A..." Cümlesinin ortasında, iPad'inde yazarken Linus duraksıyor. "Doğru mu duydum? Ona bir kutu kalem mi göndermek istiyorsun?"

"Sıradan bir kalem kutusu değil, Linus. Onun en sevdiği kalemden bahsediyorum. O bu kalemler için yaşıyor ve nefes alıyor. Bu kalemlerden biri yüzünden, onun yumruğunun kasıklarına inmek üzere olduğu bir ölümcül deneyim yaşadım. Onlarla uğraşılmaz."

"Ahh, tamam. Anladım. Yani bu jesti takdir edecektir."

"Evet, takdir eder. Onun ofisine bir düzine mavi Paper Mate Profile tükenmez kalem göndermeni istiyorum, ama onları bir buket çiçek gibi göster. Onları bir vazo falan içine koy."

"Harika." Linus notlar alır.

"Ve cuma günü, onunla görüşmemden bir saat önce, görüşmemizin yerini değiştirmeni isteyeceğim. Ona şehir merkezine gitmem gerektiğini ve Chez Louis'de rezervasyon yaptırdığını söyle." "Chez Louis. Rezervasyonu biz gittikten sonra yapmamı ister misin?"

Burada mı?

"Evet. Bram Scott'ın pencere kenarındaki masayı istediğini söyle. Beni oraya oturtacaklar. Ve lütfen Julia'yı şehir merkezine götürmek için bir araba hazırlat."

"Tamam, hallederim." iPad'ine birkaç not daha yazıyor.

"Şimdilik bu kadar yeter. Birinci aşama, onun dikkatini çekmek." "Eminim sizi çoktan fark etmiştir, Bay Scott."

Ona dönerek soruyorum. "Neden böyle söylüyorsunuz?"

"Çünkü her buraya geldiğinde, ofisinize girmeden hemen önce derin bir nefes alıyor. Kadınlar, sinirlerini yatıştırmak için

böyle derin nefes almazlar. Bence sizi fark etti, Bay Scott, ama siz sadece cazibenizi biraz daha artırmanız gerekiyor."

İşte bu yüzden bu adamı işe aldım: nefes alma düzenlerini fark ediyor.

Lanet olsun, harika.

"Seni öpmek istiyorum, ama kendimi tutacağım." Heyecanla topuklarımın üzerinde zıplıyorum. "High five yapmaya ne dersin, ya da... milkshake içmeye?"

Linus başını sallar. "Milkshake, o randevuyu kabul ettiğinde gelir." Sandalyesinden kalkar ve elini uzatır. "Ama şimdilik high five ile yetineceğim."

Milkshake kadar iyi değil, ama yine de kabul ediyorum ve elimi onun eline vuruyorum, ofisimde bir çatırtı sesi çıkıyor. Tanrım, bu çok

iyi geldi.

Julia: *Bana gerçekten bir buket kalem mi gönderdin?*

Bram: *Sıradan kalemler değil. O kalemler.*

Julia: *Hatırladığına inanamıyorum.*

Bram: *Bir erkek, bir kalem yüzünden neredeyse hayalarını kaybetmek üzere olduğunu unutmaz.*

Julia: *Yazma gereçlerimi ciddiye alırım.*

Bram: *Biliyorum. Umarım olanlardan sonra aramız iyi olur.*

Julia: *Aramız iyi, Bram.*

Bram: *Ve biz artık tanıdık olmaktan öteyiz, değil mi? Artık sana arkadaşım diyebilirim, Jules.*

Julia: *Evet, biz arkadaşız.*

Bram: *Tabii ki öyleyiz. Ve arkadaşın olarak, bu durgunluk dönemini nasıl atlatmayı planladığını bilmek istiyorum.*

Julia: *Bu konuyu kapatır mısın?*

Bram: *Bunun benim için ne kadar acı verici olduğunu biliyor musun? Arkadaşına söyle, yakın zamanda biriyle çıkmayı planlıyor musun? Gözüne çarpan birisi var mı?*

Julia: *Ara verdim.*

Bram: *Öyle de denebilir, Bayan İki Yıl.*

Julia: *Beni kızdırmaya mı çalışıyorsun? Eğer öyleyse, çok iyi gidiyorsun.*

Bram: Kardeşine, yakında başka bir erkek arkadaşın olacağını ve onu iyice sorgulamamız gerektiğini söylemeli miyim diye bakıyorum.

Julia: İnan bana, çıkmayı düşündüğüm bir erkek olsaydı, bunu sana ve Rath'a en son söyleyeceğim kişiler olurdunuz.

Bram: Ne? Neden?

Julia: Çünkü ikinizin her zaman çok fazla fikri var gibi görünüyor. Bence bu uğursuzluk getiriyor. Bir sonraki ilişkimde, elimden geldiğince Rath ve senden uzak durmaya çalışacağım.

Bram: Çok acımasızsın Jules, gerçekten acımasız. Ben de aşk hayatımı senin parlak ellerine teslim ediyorum.

Julia: Bu senin seçimin, benim seçimim ise işleri gizli tutmak.

Bram: Ah, bir şekilde öğreneceğim. Ama bu arada, kalemlerin tadını çıkar. Cuma günü görüşürüz.

Julia: Cuma günü görüşürüz, tekrar teşekkürler. Vazoyu gördüğümde biraz fazla parlak gülümsemiş olabilirim.

Bram: Tam da duymak istediğim şey, çünkü gülümsemen çok güzel.

BÖLÜM DOKUZ

BRAM

Yale Üniversitesi Son Sınıf

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye soruyor Roark, onu tanıdığımdan beri ilk kez akşamdan kalma gibi görünüyor.

"Coffee Bean'e gidip sonra kütüphaneye gideceğim." Onu bir kez baştan aşağı süzdüm. "Dün gece uyuduğun çöp konteynırına geri mi döneceksin?"

Roark avucuyla gözünü ovuşturur. "Tanrım, dostum. Sanırım dün gece çok fazla ot içtim."

Ah, bu her şeyi açıklıyor. Alkol Roark'ı hiç bu kadar etkilemez, yürüyen ölü gibi görünmesine kadar.

"O'Reilly?" diye soruyorum. Aslında söyleyecek tek şeyim bu. O, Roark ile birlikte gelen İrlandalı diğer değişim öğrencisi. Amerika'ya geldiklerinde yollarını ayırdılar, Roark kardeşlik yoluna giderken O'Reilly spor yoluna gitti. Rugby takımının kaptanı olmasına rağmen, haftanın yarısını sarhoş geçirdiği için tanınıyor ve en kafa karıştırıcı yanı, sarhoşken daha iyi oynaması. Belki de fazla düşünmeden sadece spor yapmasıdır. Her neyse, Roark ile bir araya geldiğinde, kampüste insan çöp torbası gibi dolaşan iki İrlandalı göreceğiniz garantidir.

"Siktir, dostum. Dün gece en kötü maçımızı oynadık. Toke'yi vurdular."

Kahve büfesine doğru ilerlerken duruyorum. "Her atıştan sonra nefes aldığını mı söylüyorsun?" Yavaşça başını sallıyor.

"Yediden sonra saymayı bıraktım."

"Tanrım, nasıl hala hayattasın?"

"Hiçbir fikrim yok." Derin bir nefes alır ve belinden eğilir. "Siktir, kusacağım."

Ekonomi binasının yanındaki çöp kutusunu işaret ettim. "Hadi bakalım dostum. Bitirince sakızım var."

Kafasını sallar. "Sırt çantamda bir şişe Jameson var. Kendimi toparlayıp devam edeceğim. Sonra görüşürüz dostum." Ve bununla birlikte,

ekonomi binasının girişindeki çöp tenekesine doğru koşar, kafasını deliğe sokar ve her şeyi dışarı çıkarır.

Ve bu ekonomi öğrencileri, bugün iş dünyası hakkında bir şeyler öğreneceklerini sanırken, bir İrlandalının çöp kutusuna midesini boşalttığını gördüler.

Kahve. O görüntüyü unutmak için kahveye *ihtiyacım var*. Dörtgenin ortasında bulunan Coffee Bean kioskuna doğru yol alıyorum. Kafeinin kokusu, gece geç saatlere kadar süren derslerimden sonra beni uyandırıyor. Partiye çok giden biri gibi davranarak bir gösteri sergileyebilirim, ama gerçekte bu sadece cuma ve cumartesi günleri için geçerli. Geri kalan zamanlarda kararlı bir pislik gibi çalışıyorum. Üniversiteden mezun olduğumda, dedemden bir CD alıp onu en iyi bildiğim şekilde kullanacağım: yatırım yaparak.

Başarılı bir gelecek planlıyorum ve her gece parti yaparsam bunu başaramam. Akıllı olabilirim, ama hiç çalışmadan sınavlarını geçebilen Rath kadar akıllı değilim. O adam bir robot, yemin ederim.

"Ne alırsınız?" barista önümdeki kıza soruyor. "Soya chai latte alabilir miyim lütfen?"

Bu sesi tanıyorum. Bir adım öne çıkıp kızın omzunun üzerinden eğiliyorum. "Günaydın."

Kız irkilir ve geriye doğru atlar, tam göğsüme çarpar. "Aman Tanrım, beni korkuttun."

Julia Westin'e kötücül bir gülümsemeyle bakıyorum, eşofman altı ve termal uzun kollu tişörtünü inceliyorum ve merak etmeden duramıyorum... O bol eşofman altının altında çorap mı giyiyor acaba?

Tahminim evet.

"Niyetim de oydu." Bir adım öne çıkıp baristaya konuşurken cüzdanımı çıkarırım. "Onun içtiğinden alayım." İkimizin hesabını ödemek için on dolarlık banknotu masaya bırakırım.

"Gerek yok. Kendi hesabımı kendim ödeyebilirim."

"Evet, ve tahmin et ne oldu? İkimizin de parasını ödeyebilirim, o yüzden centilmenlik yapıp sana bir latte ısmarlayayım."

Neyse ki, gözlerini devirmesine rağmen, fazla direnmiyor.

"Peki." Kollarını göğsünde kavuşturur ve sanki bu, hayatında yaptığı en zor şey gibi, "Teşekkür ederim" der.

"Gördün mü, o kadar da zor değildi." Şakacı bir şekilde omzuna hafifçe vuruyorum, ama hala ne kadar kızgın olduğunu hissedebiliyorum. Nedenini bilmiyorum, az önce bedava bir içecek aldı.

Gözlerini devirir ve benimle birlikte yana doğru adım atar. "Bunun ne kadar acı verici olduğunu bilemezsin."

"Profesör MacKenzie'den yardım istemek kadar mı acı verici? Bu arada, o iş nasıl gidiyor?"

Dudaklarını ısırıp başka yere bakıyor, sanki içine kapanmak istiyormuş gibi görünüyor.

Sesimde bir gülümsemeyle, "Dur tahmin edeyim, son teslim ettiğin ödev A almıştı." derim. Omzuna tekrar hafifçe vururum. "Haklı olduğumu itiraf et."

"Kardeşim sana nasıl katlanıyor bilmiyorum. Gerçekten çok sinir bozucusun."

"Haklı olduğum için mi?"

"Evet, çünkü sen her zaman haklısın ve bunu biliyorsun."

Barista latte'lerimizi tezgahın üzerine koyar ve ben uzanıp ikisini de alırım. Julia'ya kendininkini veririm ve onun iki eliyle dikkatlice tutarak, fincandaki hafif Noel kokusunu içine çekmesini izlerim.

"Bilgime güvenmemin yanlış bir yanı yok.

Bu kadınları tahrik etmemeli mi?"

"Zeka seksi bir şeydir. Kibirli olmak değil."

"Kibirli olduğumu mu söylüyorsun?"

O başını sallar. "Evet, sen bunun tanımını gibisin."

"Öyleyse, kendinden emin bir erkek olduğum için, bu beni kibirli mi yapar?" "Kendine güvenmekle kibirli olmak arasında fark vardır."

Bir yudum alır ve uzaklaşmaya başlar.

Ben bu konuşmaya devam etmek istediğim için, o çok uzaklaşmadan önünden geriye doğru yürümeye başlıyorum. Belki ben kalın kafalıyım, ama ben ikisi arasında hiçbir fark görmüyorum.

"Aradaki farkı açıkla. Beni aydınlat."

Durur ve kalçasını dışarı çıkarır, gözlerinde ve kollarını kavuşturmasında rahatsızlık vardır. "Gerçekten mi? Sana bunu açıklamam mı gerekiyor?"

"Evet." Gülümserim.

"Peki." Açıklamadan önce içkisini bir yudum alır. "Çok basit. Bir erkek kendine güveniyorsa, bununla övünmesine gerek yoktur; bunu vücut diliyle ve kendini sunma şekliyle gösterir. Kendini beğenmişse, ağzını açıp o anda aklına gelen her şeyi övünerek etrafındaki herkesin bunu bilmesini sağlar."

"Sence ben övünüyor muyum?"

"Düşünmüyorum, biliyorum."

"Öyle mi? Benim neyle övündüğümü duydun?" Onun önünde durup yolunu kesiyorum, geniş bir duruşla kendimi yere sabitliyorum.

"Her şeyi."

"Bir örnek ver." "Çok fazla var."

"Beni memnun et," diye ısrar ettim. "Bir tane seç."

"Şey, bilirsin..." Gözleri yana kayıyor, dudakları kıvrılıyor. "Şu seferki vardı..." Ayakları üzerinde hareket ediyor. "Oh" — parmağını şıklatıyor — "senin..."

Aklı başına gelmiyor.

"Saçmalamayı kes. Benim övündüğüm tek bir örnek bile yok, bu yüzden yanıyorsun." Yanına yaklaşıp kolumu omuzlarına doladım ve onunla birlikte avluda yürüdüm. "Ah, haklı olmak ne güzel bir duygu, biliyor musun? İşte buradasın, Julia Westin, Bram Scott'ı küçümseyebileceğini sanıyorsun, ama beni hiç tanıımıyorsun. Beni sürekli yargılamak yerine daha dikkatli olsaydın, benim gerçekten alçakgönüllü bir insan olduğumu, hiç kibirli davranmadığımı fark ederdin. Hayır, ben öyle biri değilim. Ben son derece samimiyim. Bunu söylemek istemem ama beni tamamen yanlış anlamışsın, Jules."

"Bitirdin mi?"

"Ha?"

O benim kucağımdan kalkıp bir anda yanımdan ayrılıyor. Kahretsin, benim yanıma sokulmuş minik vücudunu özlüyorum. "Öncelikle, bana Jules deme. Adım Julia. İkincisi, bir örnek istemiştin... işte burada. Sana hemen bir örnek vermezsem, bir sonraki sözlerinle boşluğu dolduracağını biliyordum. Kabul et,

Bram, sen hepsinden daha kibirlisin ve bundan başka bir şey olmayı bilmiyorsun."

Hızlı bir gülümsemeyle, topuklarını döndürüp, çoraplı ayaklarıyla avluda yürüyerek, şişeden içki içen Roark'a el *sallayıp* gülümsedikten sonra binaya girdi. *Neden o gülümsemeyi hak ediyor da ben hırlamayı hak ediyorum?*

Kahretsin, bana tuzak kurdu ve ben bunu fark etmedim bile. Yenildim ve lanet olsun, bunu tekrar yapıp yapamayacağını görmek istiyorum. Pek çok üniversiteli kız bana meydan okumadı, ama bu kız? Rath'ın kız kardeşi? O zeki. Alaycı. *Ve bunu seviyorum.*

ONUNCU BÖLÜM

JULIA

"Selam Jules." Bram sandalyesinden kalkar, lacivert üç parçalı takım elbise giymiş, saçları hafifçe yana doğru taranmış ve kol manşetlerinden kalın, pahalı bir saat görünür, son derece yakışıklıdır.

Öne eğilerek elini kalçama koyar ve dudaklarını yanağıma sürter, sesi şehvetli bir şekilde "Burada benimle buluştuğun için teşekkür ederim" der. Kulağımda çok beklenmedik ama samimi bir şekilde yankılanan sesinden, omurgamda bir bir kemik kemik titreme hissedirim.

"Sorun değil," diye cevap verdim, ancak buraya gelirken yol boyunca küfürler savurmuştum, çünkü bir kez daha Bram'ın profili için New York'ta koşturmak zorunda kaldığım için sinirlenmişim. Linus, Bram'ın randevusunu haber vermek için aradığında, neredeyse her şeyi iptal edecektim. Ta ki Linus, Chez Louis'de rezervasyon yaptırdığını söyleyene kadar.

Rath birkaç yıl önce burada benim için bir doğum günü partisi vermişti ve ben de burayı şehirdeki en sevdiğim restoran olarak övmekten başka bir şey yapamamıştım, çünkü burada en iyi patlıcan parmesan yapılıyordu. Burada buluşmamız ya bir tesadüf ya da Bram'ın hafızası çok güçlü, çünkü onun partide olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyorum.

"İkimize de patlıcan parmesan sipariş ettim. Umarım sorun olmaz. Öğle yemeği saatinden bir saat geçtiği için acıkmış olabileceğini düşündüm."

Peçeteyi tabaktan alıp kucağıma koydum. Suya ihtiyacım var. Vücut ısım anormal bir seviyeye çıktı, bu adamın yanında olduğumda kendimi rahat hissetmediğim bir seviyeye.

Su bardağımyı masaya koyup, konuşmaya hazır olana kadar masanın üzerinde biraz döndürdüm. "Patlıcan parmesan mükemmel bir seçim. Teşekkürler." Çantama uzandım. "İşe başlayalım mı?"

"Tabii, yemek gelene kadar çalışabiliriz." Ellerini gerer ve boynunu iki yana çevirir, sanki boks ringinde üç raunt için hazırlanıyormuş gibi.

Onun ısınmasını görmezden gelerek, defterimi ve sorularımı hazırlayıp, en sevdiğim kalemlerden birini çıkarıyorum, not almaya hazırım.

"Tamam, bakalım. Tek gecelik ilişkilerden bahsettik."

"İsterseniz bu konu hakkında daha fazla konuşabiliriz."

Ona keskin bir bakış attım. "Tercih etmem."

"Tamam, bana kötü kötü bakmana gerek yok. Devam et."

Su bardağını kaldırdığında, bardağın kenarından damlayan su damlaları uzun ve kalın parmaklarını ıslatır. Bardağın kenarından bana sırtarak bakar ve kaşlarını kaldırır, sonra beklediğimden daha uzun bir yudum alır. Bardağını masaya koyduğunda, "Yüzümde bir şey mi var?" diye sorar.

"Hayır, neden?"

"Çünkü bana bakıyorsun."

Kahretsin.

Uh, onun haklı olduğunu kabul etmeyen bir şey söylemek için bir şeyler düşün... yine.

"Buna gözlem denir, Bram. Bu benim işimin bir parçası. Yaptığın ve söylediğin her küçük şey, bilmem gereken bir kişilik özelliği."

"Bundan emin misin? Çünkü gerçekten sadece bakıyor, yakışıklılığımı içime çekiyormuşsun gibi görünüyordu. Gözlerime her zaman ilgi duymuşsundur."

"Ne? Hayır, yok. Bunu nereden duydun?"

"Clarissa. Senin yirmi beşinci doğum günü partinde bana söyledi. Gözlerimin güzel olduğunu söylediğini söyledi." Güzel kelimesini şarkı söyler gibi söylüyor, bu da otomatik olarak ona yumruk atmak istememe neden oluyor.

"Sarhoştı."

"Evet, ama insanları okumakla geçimini sağlayan biri olarak, alkolün insanlarda gerçeği ortaya çıkardığını bilirsin."

"Ve aptallığı," diye mırıldanıyorum kendi kendime, iPad'imde bir sonraki soruyu açarak. "Hiç aşık oldun mu?"

"Hayır." Sesindeki kesinlik beni başımı kaldırmaya zorladı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Hiç aşık olmadım. Ya sen?"

"Bu soruların benimle ilgili olmadığını sana kaç kez söylemem gerekiyor?"

O da benim sinirimi taklit ediyor. "Ve kaç kez sana umursamadığımı söylemem gerekiyor?" Bana başını sallıyor. "Hadi ama. Sen bana bir cevap verirsen ben de sana bir cevap veririm."

"Bu flört programına katılanın ben olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, fark etmez. Yine de cevabını duymak istiyorum." Öne eğilir ve fısıldar. "Merak etme, ne dersen de benimle kalır. Kardeşine söylemem."

"Ah, yani bundan sonra erkek arkadaşına koşup, ondan saklamaya çalıştığım her şeyi ona anlatmayacak mısın?"

Kafasını sallar. "Hayır, sırrın bende güvende, bu benim için büyük bir risk çünkü eğer kocam ondan bir şey sakladığımı öğrenirse, hiç hoşuna gitmeyecek."

"Sizin ikinizde ciddi bir sorun var." "Onu seviyorum ve bunu söylemekten utanmıyorum."

"Ha." Parmağımı Bram'a doğrultuyorum. "Sen aşıksın. Az önce yalan söyledin." Büyük eliyle benim elimi kapatıyor ve masaya indiriyor.

"Suçlayıcı parmağını çek. Bana hiç aşık olup olmadığımı sordun. Hayır dedim, çünkü olmadım. Kardeşine aşık değilim. Onu sadece seviyorum, penisimi sevdiğim gibi, onsuz yaşayamam."

Devasa bir göz devirme hareketi. Bu adam, cidden. Nasıl New York'ta güçlü, saygın bir emlak yatırımcısı olabildiğini anlayamıyorum.

"Sonraki soru."

"Olmaz, son soruya hala cevap vermedin. Hiç aşık oldun mu, Jules?"

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu konuyu bırakmayacak. Onun ısrarını aşmanın bir yolu yok, o yüzden her şeyi bitirmek için pes etsem iyi olur.

Önümdeki kağıda bakarak başımı sallıyorum. "Hayır, görmedim."

"Üniversitedeki pislik erkek arkadaşınla bile mi?" Sesinde şaşkınlık var.

Kalemimle oynuyorum, onu açıp kapatıyorum, sinirlerimi yatıştırmak için bir şeyler yapmaya çalışıyorum. "O zamanlar aşık olduğumu düşünmüş olabilirim"

o zamanlar aşık olduğumu düşünmüş olabilirim, ama bunun doğru olmadığını biliyorum. O sadece şehvetti. Artık ikisini ayırt edebiliyorum." Zorlukla yutkunup ona bakıyorum. "Ve bil ki, seninle bunu konuşmak çok zor. Hiç aşık olmamış bir çöpçatan olmak kolay değil."

"O zaman neden bana bunu söylemek zor geliyor?"

"Çünkü." Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Ona bunu söyleyeceğime inanmıyorum. "Her zaman seni etkilemeye, benim hakkımda en iyi şekilde düşünmeni sağlamaya çalıştım. *Sen* benim ince perdemin arkasını görebiliyorsun ve eminim ki beni işim ve doktoramla çelişen biri olarak görüyorsun. İnsanları okumakta iyi olabilirim, ama kendim için okumakta berbatım."

Bram masanın üzerinden uzanıp elimi tutar, başparmağıyla cildimde yavaşça küçük daireler çizer, küçük bir dokunuşla içimi aydınlatır. *Elimi çekmek isterim, ama çekmem. Garip.*

"Jules, ilk günden itibaren, şort ve beyaz çoraplarla kardeşlik partisine geldiğinde, o kadar etkilendim ki, kendimi ezik hissettim. Böyle bir partiye gelmek büyük cesaret isterdi ve o anda senin dikkate alınması gereken bir güç olacağını anladım."

"Çoraplar yüzünden mi?"

"Tamamen çoraplar

yüzünden."

"Hepsi bitti mi, hanımefendi?" diye soruyor garson, parmakları tabağıma almak için hazır.

Elimi karnıma koyup tamamen boşalmış tabağına bakıyorum. Patlıcan parmesanı işimmiş gibi yedim. "Evet, teşekkürler."

Rahat bir pozisyonda, bir ayak bileği dizinin üzerine atılmış, elinde su bardağıyla Bram beni dikkatle izliyor, inceliyor. Benim bir tabak parmesanlı patlıcanı nasıl yiyebileceğimi bilmiyor olsaydı, beni yargıladığını düşünürdüm, ama bunun gerçeklerden çok uzak olduğunu biliyorum.

"Sorulara geri dönmeye hazır mısınız?"

"Hazırım." Öğle yemeğinden önce ceketini çıkarıp arkasına, sandalyesinin üzerine astı. Şimdi kollarını sıvıyor ve her hareketinde dalgalanan çok etkileyici ön kollarını gösteriyor. Rath daha önce Bram'ın egzersiz rutininden bahsetmiş, spor salonunda fazla zaman geçirmedişini, ama gittiğinde de sonuna kadar gittiğini söylemişti — bu onun ifadesiydi, benim değil — girer ve çıkar. Gömleğinin göğsünde gergin duruşundan, Rath'ın ne demek istediğini anlayabiliyorum.

Ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum çünkü bakışlarımı durdurmam gerekiyor. Öncelikle, o bir müşteri. İkincisi, o Bram. Sinir bozucu, can sıkıcı Bram, son on yıldır beni sonsuza kadar sinirlendiren adam.

Bu soruları bitirip, ona bir randevu ayarlamalı ve işime devam etmeliyim.

"O rengi daha sık giymelisin." Sesi, şık İtalyan restoranında çalan klasik müziğin sesini kesiyor.

Sarı bluzuma bakıp sonra ona dönüyorum. Bram yoğun bir hayat sürüyor, ama burada benimle oturuyor, acele etmiyor ve işe dönmek için acele etmiyor. Onun kaygısız tavrını, tam da burada olmak istediğini düşünerek kolayca karıştırabiliriz. *Sanki tüm zamanını benimle geçirmek istiyormuş gibi.* Muhtemelen bir kadın bulmak istiyor ve tüm bu süreçten bıkmış durumda.

"Güzel," diye ekliyor.

Yanaklarım kızarıyor; sanki buradaki sıcaklık birden yükselmiş gibi hissediyorum. Hafif bir ter damlası yüzüme düşüyor ve iç sıcaklığımı düşürmek için su bardağıma uzanıyorum. Bana ne oluyor böyle?

Bunu Bram'ın beni yolumdan saptırmasına bağlayacağım. Programımdan saptım. Müşterilerle buluşmak için dışarı çıkmıyorum, onlar bana geliyor ve o beni şaşırtıyor... her zamanki gibi. Ben düzenli ve düşünceli biriyim, karar vermeden önce tüm seçenekleri değerlendiririm ve Bram'ı tanıdığımdan beri onun spontane olduğunu biliyorum ve bunu kabul etmek benim için zor oldu. Hala da öyle.

Sessizce teşekkür ederim ve iPad'imi açarım, soruları kaydırmaya başlarım, sessizce gözden geçiririm.

Bu soruları oluştururken bir amacım vardı: en uyumlu eşleşmeleri bulmak. Bu sorular biraz müdahaleci görünebilir, ancak şu ana kadar işlerini gayet iyi yaptılar. şu anda çiftleri eşleştirmede yüzde doksan iki başarı oranına ulaştım, niversite kredilerimin yüzde ellisini geri dedim ve önümüzdeki on iki ay içinde çalışma saatlerimi biraz azaltmak için başka bir tam zamanlı çalışan istihdam edebileceğim. Otuz bir yaşındaki bağımsız bir kadın için fena değil. Bu yüzden, analiz sorularımı yeniden değerlendirme ihtiyaı hiç hissetmedim.

Burada oturmuş, Bram'a birkaç yıldır müşterilerime sorduğum aynı soruları sorarken, What's Your Color flört programını başlattığımdan beri ilk kez utanç duyuyorum.

Onları atlamak, hızla geçmek istiyorum ve bariz nedenlerden dolayı cevapları duymak istemiyorum.

Ama Bram bana aşkı bulmak için geldi – yle diyor – ve benim işimi gerçekten yapabilmemin ve ona uygun birini bulabilmemin tek yolu, elinden gelenin en iyisini yaparak onun flört profilini doldurmak. Bu soruları yüz yüze sormanın nedenlerinden biri, müşterinin vücut dilini okuyabilmek. Bilgisayarlar vücut dilini hesaplayamaz, ama ben yapabilirim ve insanları farklı bağlamlarda okumak, başarımın sırlarından biri.

Bram'ı başardıklarımla etkilemek önemli olmasaydı, ona soruları kendi başına cevaplamasını ya da tamamen atlamasını söyledim, ama durum böyle değil. Bram ile tanıştığımın beri, ona yıllar önce tanıştığı, derslerden geçmek için yardıma ihtiyaı olan tulumlu sessiz kızıdan daha fazlası olduğumu göstermek istedim.

Belki de Rath her zaman Bram'dan övgüyle bahsettiği için onu etkilemek istiyorum. Belki de Bram'ın yanında olduğumda her zaman haklı göründüğü içindir, ya da belki de içten içe Yale'deki en popüler, herkesin tanıdığı, herkesin sevdiği... hala sevdiği adamı etkilemek istediğim içindir.

İnanın bana, üniversiteden sonra yılda belki iki kez gördüğüm birini etkilemeye çalışmak sağlıksız bir takıntı olduğunu biliyorum, ama bilmiyorum, onda bir şey tüm bu yıllar boyunca aklımdan çıkmadı.

Ve bu "bir şey" nedeniyle bir bardak daha buzlu suya ihtiyacım olacak.

"Tamam, sonraki sorular biraz müdahaleci olabilir..."

"Cevapladıklarımın daha mı müdahaleci?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimi önümdeki iPad'e dikip, soruları kaydırıyormuş gibi davranıyorum. "Maalesef evet, ama bu programın bir parçası ve sizin için entelektüel ve... fiziksel olarak en uygun eşleşmeyi bulmaya çalışıyorum."

Aramızdaki sessizlik, sırtımda bir damla ter oluşmasına neden olurken, ben de ona rahatça bakarak, onun daralmış gözleriyle karşılaşırım. "Fiziksel olarak mı? O kadar *derine mi* iniyorsun, Jules?"

Tanrım, neden derin kelimesini vurguladı ki? Bunu olabildiğince rahatsız edici hale getirmeye mi çalışıyor?

Kimi kandırıyorum? Tabii ki öyle. O Bram. Daha önce yakışıklı erkeklerle röportaj yapmadım değil. New York onlarla dolu. Ama bu adam benim normal soğukkanlılığımı bozuyor.

Omuzlarımı dikleştirip, başımı sallayarak profesyonelliğimi ve *dengemi* bulmaya çalışıyorum. "Evet. İnsanları eşleştiren yanılmak istemem, bu yüzden ne kadar çok şey bilirim o kadar iyi. Şimdi, devam edebilir miyiz?"

Çenesini ileri geri hareket ettiriyor, gözleri bana odaklanmış, beni dikkatle inceliyor. "Evet, devam edelim."

Derin bir nefes aldım. Durum çok daha kötü olabilirdi. Bu soruları kardeşimde soruyor olabilirdim. Bram'ın bahsi kaybetmesine ve Rath'ın kaybetmemesine şükredebilirim. Ya da Roark'ın kaybetmemesine, gerçi onu ve kişiliğini okumak ilginç olabilir. Bence herhangi bir insan davranış uzmanı Roark'ın hayatını incelemek, her hareketini araştırmak isterdi, çünkü o iş ahlakına veya profesyonelliğe hiç önem vermeyen, kendi çabalarıyla milyoner olmuş başarılı biridir.

İlk soruya geçerek, hemen konuya girdim. Bandajı bir çırpıda çıkardım. "Seks senin için önemli mi?"

"Çok." Hiç tereddüt etmeden, masadaki fincanını çevirerek, tüm dikkatini bana vererek cevap veriyor.

Başımı sallıyorum. "Birden ona kadar bir ölçekte, ne kadar önemli?" "On bir."

Ona *bir* göz atıp vücut dilini okumaya çalışıyorum, ama değişmemiş, yani en ufak bir rahatsızlık bile duymuyor. Bram cinsel bir yaratık. *Düşündüğüm gibi*.

"Şey, ben sadece on tane yazacağım."

"Ne istersen yaz Jules, ama seksin hayatımın büyük bir parçası olduğunu da not et."

Not alıyormuş gibi yaparken, "Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü kadınları orgazma ulaştırmaktan gurur duyuyorum." Ciddi bir ifadeyle devam ediyor. "İş iştir. Yatırım yaparım, para kazanırım ve bunu tekrar tekrar yaparım. Son zamanlarda işimde beni heyecanlandıran pek bir şey yok. Spor yapmak da düşünmeden yaptığım başka bir şey. İş halledip yoluma devam ediyorum. Ama seks, o kadar çok yönü var ki ve her kadın farklı, onların zevklerinin anahtarını bulmak benim gurur duyduğum bir şey."

Ağzım kurur. İhtiyacım olduğunda lanet garson nerede?

"Peki tek eşli olduğunda ne oluyor? Bunun özel bir Tinder türü olmadığını biliyorsun, değil mi? Seni tek gecelik bir ilişkiye sokmak için burada değilim."

"İnan bana Jules, tek istediğim tek gecelik bir ilişki olsaydı, burada oturup tüm sorularını yanıtlamazdım." Öne doğru eğilirken ayağı yere iner. "Ve bir kadınla tek eşli olduğumda, bunu çok ciddiye alırım, tüm boş zamanımı kızımı *orgazma* ulaştırmanın her türlü yolunu keşfetmekle geçiririm." Bu kelime dilinden yumuşak ve pürüzsüz bir şekilde dökülürken, içimi kemiklerimi titreten bir ürperti kaplar.

"Yeniden doldurmamı ister misiniz?" diye sorar garson sonunda.

Elimi uzatarak, bardağımı onun yönüne doğru çeviririm ve neredeyse adamın bacağına çarparım. "Evet."

Bram'ın yüzünde beliren sırıtış beni sadece sinirlendirmekle kalmıyor, aynı zamanda bir şeyi de kanıtlıyor: Bana etki ettiğini biliyor.

Devam ediyoruz. Bu kadar. Artık tartışmayacağız. Hızlı sorular soruyoruz.

Kendime böyle söylüyorum.

Su bardağımdan bir yudum alıyorum. "En sevdiğin seks pozisyonu nedir?" "Seçmek zorunda mıyım?"

"Evet."

Çenesinin yanını kaşıyor, cevabını gerçekten düşünüyor ve ben de kaç tane seks pozisyonu bildiğini merak ediyorum. Ben bir tane denedim... ama bu benimle ilgili değil.

"Kahretsin, bilmiyorum." Sanki gerçekten sıkıntıda gibi elini saçlarında gezdirir. "Seçmek zorunda kalsam, sanırım seçmem gereken..." Duraklar. "Kahretsin, uh" — ellerini havaya kaldırır — "Seçmem. Hepsini seviyorum."

"Bram."

"Hayır, seçmeyeceğim, bu gerçekten kadına da bağlı. Eğer muhteşem bir kıcı varsa, onu arkadan almak ve sonra ters kovboy pozisyonunda beni sikmesini isterim. Ama göğüsleri muhteşemse, ben..."

"Sorduğumu unut." Elimi kaldırıyorum. "Devam edelim." Bir sonraki soruyu gözden geçiriyorum ve şu anda kendimden gerçekten nefret ediyorum. "Partnerine oral seks yapmaktan rahatsız olur musun?"

"Bayılıyorum. İsteddiği zaman yüzüme oturabilir."

Tanrım.

"Peki partnerinin sana oral seks yapması senin için sorun olur mu?"

Bana keskin bir bakış attı. "Hangi erkek oral sekse hayır der ki?"

"Sadece emin olmak istiyorum." Yazıyorum. "Cinsel oyuncaklarla cinsel keşiflere açık mısınız?"

"Tabii ki. Her iki şekilde de - bana oyuncaklar, ona oyuncaklar, her şey bana uyar."

Yutkunuyorum.

"Hiç zorlandığın oldu mu... o an için hazır olamama konusunda?"

"Asla. Sıradaki soru."

Onun gibi seks konusunda bu kadar açgözlü birinin zorluk yaşadığını sanmıyordum.

"Hiç anal seks yaptın mı?"

Yüzünde aptalca bir gülümseme yayılır. Dudaklarını yalar ve başını sallar. "Evet, ve sen sormadan önce, cevap evet, anal

oyunlara katıldım."

Kahretsin.

Bacaklarımı sıkıca kapatıyorum, Bram'ın birine izin verdiği düşüncesi...

Hayır, bunu düşünemiyorum bile.

Benim sesim yukarıda bir bir " sen hiç seks aynı

ilişkiniz oldu mu?" "Hayır."

"Üçlü ilişki?"

"Hayır, benim tarzım değil. Tek kadınlı ilişkileri seviyorum."

Ve nedense bu beni şaşırttı, belki Bram bir tür çapkın gibi görüldüğü için, ya da belki cinsel özgeçmiş, sahip olduğu deneyimlerle beş sayfa uzunluğunda olduğu için, ama üçlü ilişki olmaması biraz şok edici.

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etmiş olmalı ki, "Deneyimli olabilirim, ama ne istediğimi ve ne istemediğimi biliyorum. Bir kadınla birlikteyken dikkatimin dağılmasını istemem. Ona tüm dikkatimi vermek ve sadece bir kez değil, birçok kez orgazm olmasını sağlamak istiyorum." diyor.

Kafamı sallıyorum, yazarken konuşurken dudaklarım hareket ediyor. "Kadınları orgazm etmeyi seviyor. Birden fazla kez. Anladım." *Birden fazla kez. Şanslıysan bir kez değil. Birden fazla. Kez. Tanrım.*

O gülümser. "Bunu not ettiğine sevindim. Peki ya sen, en sevdiğin pozisyon nedir?"

Olmaz.

Kafamı sallıyorum. "Bu konuyu seninle konuşmam. Üzgünüm."

"Neden? Benim cinsel hayatım hakkında

" Boyutunu bilmek ister misin?"

"Hayır, Tanrı aşkına, hayır."

Ve yine o sırtış.

"Telaşlanmana gerek yok, sadece bunu yazman gerekmediğinden emin olmak istedim."

"Değil." Elbisemi düzeltip derin bir nefes alıyorum. "Tamam, son bir soru daha soracağım, sonra geri kalanını e-posta ile doldurursun." Bu işi bitirmem lazım. Önemli soruların çoğunu sorabildim

ve onun vücut dilini okudum. Profilinde cinsel açıdan kendine güvenen kısmını işaretleyelim çünkü... evet, fiziksel açıdan iştahında hiçbir sorun yok. Ayrıca özverili, kararlı ve odaklanmış bir sevgili. *Başka bir deyişle, her kadının hayalindeki eş.*

"Sadece bir soru daha mı? Ama tam da ilginç kısma gelmiştik."

Telefonumdaki saate bakıyorum. Üç saat mi geçti, bu nasıl mümkün olabilir? "Ofiste halletmem gereken işler var, bu yüzden muhtemelen bitirmeliyiz."

"Haklısın." Saatine bakıyor. "Son soru ne?"

"Hayalindeki kadını üç kelimeyle tanımla."

Parmakları masaya vuruyor. *Tap. Tap. Tap.* Düşünürken dudakları yana doğru hareket ediyor. Bu soruların bazılarına, en azından önemli olanlara cevap verirken zaman ayırması hakkında söylenecek bir şey var. Düşünceli biri, bunu profiline not ettim.

"Üç kelimeyle akıllı, düşünceli ve" —gözleri bir saniye için göğüslerime kayar—"muhteşem göğüsler."

Yüzümde bir sıcaklık hissediyorum, sesim zayıf çıkıyor. "Bu dört kelime."

"Farkındayım, Jules." Göz kırpar ve sandalyesinden kalkar, ceketini omuzlarına atar ve paltosunu ilikler. "E-postanı bekliyor olacağım."

Bunun üzerine belinden eğilir, yanağıma uzun bir öpücük kondurur, sonra arkasına bakmadan restorandan çıkar ve beni rahatsız, biraz ateşli ve tedirgin, ama çok meraklı bir halde bırakır.

Sadece çok meraklı olduğum için göğsüme bakıyorum ve elbisenin V yakasının inanılmaz derecede düşük olduğunu, göğüs dekoltemin oldukça fazla olduğunu fark ediyorum. Yüzüm kızarıyor, çünkü onun sözleri kafamda yankılanıyor: "Harika göğüsler."

O... benim göğüslerimden mi bahsediyordu?

Ve neden umurumda olsun ki?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

BRAM

"Neden bu kadar hızlı yürüyorsun?" diye soruyor Roark, yetişmek için koşarak. "Beni kasıklarımından inciteceksin."

"Sana gitmem gereken bir yer olduğunu söyledim."

Roark'la öğle yemeği çok uzun sürdü. İş konuştuk, sonra son yarım saatini dün gece yattığı kadının ayrıntılarını anlatarak geçirdi. Kadının meme uçlarının şeklini ve meme uçlarının uzunluğunu anlattı. Aşırı ve gereksizdi.

Ve bu beni geriye attı. Planlarım vardı, ama şimdi Julia ofisinden ayrılmadan önce ona yetişmek için New York sokaklarında koşturuyorum.

"Ciddi olduğunu düşünmemiştim." Bana yetişip kolumu çekerek hızımı yavaşlatıyor. "Terlemişsin dostum. Neden özel arabanla gelmedin?"

"Trafik şu anda berbat. Yürümek daha hızlı."

Gözlerimi ileriye dikip, beynim fazla mesai yaparak Julia'nın çıkmasına kalan dakikaları ve koşmam/yürümem gereken blok sayısını hesaplıyorum.

"Bu bir tür iş toplantısı mı?" "Tabii."

"Bu pek inandırıcı gelmiyor." Roark yanımda öksürüyor. "Tanrım, ciğerlerim."

"Belki spor yapsaydın, şu anda nefes nefese kalmazdın."

"Spor yapıyorum" diye savunuyor, ama sesinde bir gülümseme duyabiliyorum. Sanırım o, her sabah şınav ve mekik çekip ara sıra koşu yapıp, geceleri at gibi içki içip, böyle bir vücuda sahip olabilen tanıdığım tek piç kurusu. Neredeyse insanlık dışı gibi görünüyor.

Sinirlenerek, "Beni takip etmenin bir nedeni var mı?" diyorum.

"Evet, flört programı hakkında konuşamadık. Son gelişmeleri öğrenmek istiyorum. Bir süredir haber almadık ve kuralları biliyorsun..."

"

"Şu anda oraya gidiyorum ve sen beni geciktiriyorsun."

"Öyle mi?" diye soruyor, sesi alaycı ve sinir bozucu. "Biraz daha anlatır mısın? Tanışacağın potansiyel kadınlar için heyecanlı mısın? Bir ilişkiye hazır mısın? Senin flört eden bir erkek olduğunu hiç bilmiyordum."

"Her şey değişir," diye sertçe cevap verip adımlarımı hızlandırıyorum.

Roark omzumu çekerek adımlarımı yavaşlatır. "Ne demek her şey değişir? Bu konuda gerçekten ciddi misin?"

"Evet," diye sertçe cevap veriyorum.

"Dostum." Roark'ın sesi ciddileşir. "Bence bunu öğle yemeğinde konuşmalıydık."

"Dün gece emdiğin kızın meme uçlarının büyüklüğü yerine mi?"

"Şey" diye duraksıyor ve gözümün ucuyla onun sırtışını görüyorum, "bunu sadece birkaç dakika konuşabilirdik. Ama sen gerçekten bu flört işine dalmak istiyorsun, ha? Ne değişti?"

Ayaklarım kaldırıma vuruyor. Sadece birkaç blok kaldı. Ofisinden çıkmadan onu yakalayabileceğimi düşünüyorum.

"Otuz üç yaşındayım, Roark. Sonsuza kadar yalnız kalmak istemiyorum. Artık siz iki aptal dışında, zamanımı geçirebileceğim birini bulmanın zamanı geldi."

"Hey, biz iyi arkadaşız." "Evet, ama sarılır mısın?"

"Sarılmak mı?" Roark'ın yüzü tiksinti ile buruşuyor. "Bu da nereden çıktı? Sarılmak mı? Dostum, bu gerçek bir ilişki türünde olan bir şey."

"Biliyorum."

"Ve sen bunu mu istiyorsun?"

Neredeyse vardım, ofisinin girişini görebiliyorum.

"Evet, istiyorum." Bunu, ilk tanıştığım anda beni büyüleyen belli bir sarışınla istiyorum. O zamanlar bunun farkında değildim. Ama birkaç ay önce parkta onu gördüğümde, o kadar güzeldi ki, kafamdan çıkardım ve onunla çıkmanın, hayatının bir parçası olmanın bir yolunu bulmam gerektiğini anladım.

Belki de yanlış bir yol izliyorum ama, geçen sefer çıkma fikrini açtığımda, o bizim hiç *uygun* olmadığımızı düşünmüştü. Gerçi, beni gerçekten ciddiye almadığını düşünüyorum. Bu sefer mi? Bu sefer ciddi olduğumu kanıtlayacağım. Bizim birbirimize uygun olduğumuzu

uygun olduğumuzu kanıtlayacağım. Mükemmel uyum. *Bana inanmaktan başka seçeneği olmayacak. Bize inanmaktan.*

"Hadi, sarıl bana dostum." Roark beni kucaklamaya çalışıyor ama ben onu itiyorum.

"Ne yapıyorsun sen?"

Takım elbisesinin ceketini düzeltir. "Seni tebrik ediyorum. Tanrım. Bir arkadaş başka bir arkadaşı için mutlu olamaz mı? Sen aşkı istiyorsun. Bu büyük bir adım."

Kafamı sallayarak, onun binasına doğru dönüp kapıya uzanıyorum ama Roark beni durduruyor. "Rath biliyor mu?"

"Neyi biliyor?" diye soruyorum, tüylerim diken diken oluyor. *Onu kaçıırırsam, Roark bunun bedelini ödeyecek.*

"Rath, senin bir ilişkiye adım atmak üzere olduğunu biliyor mu?"

Roark hakkında söylenebilecek bir şey var: denizci gibi içip New York'ta her kadınla yatıyor olabilir, ama çok zeki biridir.

Ve, Tanrım, bir an için Julia'ya olan hislerimi bildiğini sandım.

"Yani, bahsi biliyor, bu yüzden ikisi birbiriyle bağlantılıdır diye düşünüyorum."

Roark başını sallayıp gülümsedi. "İlgilendiğin kişi onun kız kardeşi olduğunda durum farklı."

Siktir.

"Neden bahsediyorsun?" Avuçlarım terlemeye başlar, gerçek beni ikiye böler. Nasıl biliyor?

"Ah, benimle dalga geçme. Yüzünden her şey belli oluyor."

"Sarhoşsun dostum." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Ayıl ve hayatında bir kez olsun biraz iş yap."

Geri çekilip binanın kapısını açtım, tam o sırada Roark'ın sesini duydum. "Kabul et, ondan hoşlanıyorsun."

Bazen onu ve İrlandalı tavırlarını gerçekten nefret ediyorum.

Julia ile randevum yok. O ayrılmadan önce onu hazırlıksız yakalamak istiyorum. Asistanı Anita ile görüştüğümde, Julia'nın cuma günleri saat 16:45 civarında ofisten ayrılmayı sevdiğini söyledi. Saat

Saat 4:30 ve Julia beni kapısından girerken gördüğünde öfkelenmez umarım.

Modern bina, koridorlardaki normal koşuşturmaya kıyasla oldukça sessiz, bu yüzden Julia'nın ofisine vardığımda, Tanrı'ya dua ediyorum ki hala orada olsun. Öğle yemeğimizden bu yana üç gün geçti ve onu tekrar görmem gerekiyor. Son konuşmamız sırasında nefesinin kesildiği anda, her kelimesini, tatlı yanaklarında beliren her kızarıklığı ve muhteşem göğüslerinin her iniş çıkışını düşündüm. İkinci raunt istiyorum. *İkinci raunta ihtiyacım var.*

Bu yüzden onun sorularına cevap vermedim. Ve bu yüzden cevaplarını bekleyen e-postalarına da cevap vermedim.

Çünkü bunu tekrar yüz yüze yapmak istiyorum. Ona aynı soruları sormak, onu tahrik eden sözlerimin ne olduğunu öğrenmek istiyorum. *Çünkü o tahrik olmuştu.* Kadınıma ne yapacağımı anlatırken, geçmişte kadınları nasıl tahrik ettiğimi merak ettiğini fark ettiğim anlar oldu. Ve onu tahrik edebileceğim her yolu bilmek istiyorum. Onu tatmin etmek. *Onun titiz kontrolünden kurtulmak, cinsel tatmin ve mutlulukla kör olmak.*

Derin bir nefes alarak ofisinin kapı kolunu tutup çektim ve kapı açıldığında rahatladım. Resepsiyon boştu, bu da Julia'nın Anita'yı erken eve gönderdiğini düşündürdü bana — ne kadar iyi bir patron — ve kapısı kısmen açık olan ofisine doğru yöneldim.

Kısa bir süre onu çalışırken izledim, parmakları klavyede tıklıyordu, gözleri önündeki bilgisayar ekranına odaklanmıştı ve dürüst olmak gerekirse, kaşlarındaki konsantrasyon beni çok tahrik etti. Akıllı, zeki ve kararlı bir kadın. İşini sıfırdan kurup, kardeşinin maddi yardımı olmadan başarıya ulaşmasını takdir ediyorum. Bunu kendi başına başardı ve bu benim için çok seksi.

Parmak eklemimle kapıyı tıklatarak onu şaşırttım. Burnuna takılı kalın siyah gözlük camlarının arkasından mavi gözleri bana odaklandı ve yavaş yavaş rahatlamaya başladı.

"Bram, burada ne yapıyorsun?"

Kapıyı tamamen açıp takım elbise ceketimi çıkarırım ve kanepenin üzerine atarım. Oturmadan önce

dudaklarını nazikçe öpmek istesem de, yanağına hızlıca bir öpücük konduruyorum. "Kalan sorularımın cevaplarını almaya geldim."

"Sana e-postayla cevap vermeni söylemiştim."

Kafamı sallarım. "Hayır, tam bir deneyim istiyorum. Bana yüz yüze sormanı istiyorum."

"Ben... vaktim yok."

"Saçmalık." Kanepeden kalkıp masasının arkasına geçiyorum ve sandalyesinin arkasını tutuyorum. Vanilya kokulu parfümü etrafımda yayılıyor ve bir an için beni geri çekiyor. Kahretsin, kokusu gerçekten çok güzel. Neredeyse cennet gibi. Çok çekici... beni kendine çekiyor.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda omzunun üzerinden eğilip dilimi boynundan çenesine doğru kaydırıp dudaklarına doğru ısırarak gitsem ne yapardı? Bundan nefret mi ederdi yoksa tahrik mi olurdu?

Omuzlarındaki gerginlikten ve bana dönmemesinden, sanırım *bana yaklaşma* tarafında olacağını tahmin ediyorum.

Ama endişelenmiyorum. Bunu değiştirebilirim.

Bilgisayarına bakıp ne üzerinde çalıştığına göz atıyorum.

Panera'ya bir mektup...

"Uh, meşgul müsün?"

Hemen pencereden çıkıp kollarını göğsünde kavuşturur

"Yemeğinle ilgili hemen geri bildirimde bulunmazsan, sonunda unutursun."

"Saat dört buçuktan biraz geç oldu, öğle yemeğini saat kaçta yedin?"

Dudaklarının köşesini ısırır ve dişlerinin dolgun, ıslak dudaklarını okşadığını görünce bir anda sertleşirim.

"12:30'da, ama not aldım." Tekrar dönüp kendine yazdığı notu kaldırır: *Panera'ya yeni bir delik aç.*

"İlginç bir kelime seçimi. Panera'nın sana yeni bir pislik kazandırmasına neden olan şeyi sorabilir miyim?"

Gözleri yana kaydı, yüzünde hafif bir sırıtış belirdi. "Teslimatımda kurabiyemi unutmuşlar."

"Bu gerçekten çok berbat bir durum."

"Biliyorum," diye şikayet etti. "Salata almaya karar vermemin tek nedeni kurabiyeleri yiyebilmektir, yoksa makarna ve peynirli yemeği tercih ederdim."

"Tabii ki. Ne cüret!" Bilgisayara doğru başımı salladım. "Şimdiye kadar ne yazdın? Bakalım bu e-postayı senin için biraz renklendirebilir miyiz, sana bir yıllık bedava kurabiye kazandırabilir miyiz."

"Sence bunu yaparlar mı?" *Tanrım. Kahretsin, o güzel yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en sevimli ifadeyle bana bakıyor. Sanki benden yardım istiyor gibi. İnanılmaz derecede güzel. Ve ilk kez, onun ihtiyacı olan şeye sahip olduğumu hissediyorum.*

"Denemekten zarar gelmez."

Bilgisayarına dönerek ekranı açıyor ve ben mektubu yüksek sesle okuyorum.

"İlgili kişiye. Bugün Fuji elmalı tavuk salatası ve mevsim kurabiyesi sipariş ettim ama kurabiyem gelmedi. Çok üzgünüm..." Kafamı sallıyorum. "Jules, bu olmaz. Kararlı olmalısın. Bana bir şans ver." Omzunun üzerinden eğilip klavyeye uzanıyorum.

Vücudundan yayılan sıcaklık hemen beni etkiliyor ve ayağımla onu engellediğimden emin oluyorum, böylece yakınımda kalmak zorunda kalıyor. Onun sıcaklığını olabildiğince uzun süre hissetmek istiyorum. Bu bağımlılık yapıyor. *O bağımlılık yapıyor.*

Parmaklarımın eklemlerini çatırdatıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Hazır mısınız?"

Dudakları kapalı, gözleri fal taşı gibi açılmış, başını sallıyor ve geniş omuzlarına bir bakış attıktan sonra tekrar gözlerime döner. Saklamaya çalıştığı o küçük bakış, aramızda belki, sadece belki bir şeyler olabileceğine inanmamı sağlar.

"Tamam, öncelikle bu e-postanın başlığını değiştirmelisin. Şöyle başlayalım: Dinleyin bakalım, sizi kana susamış pislikler."

Beni dürttü ama ben kıpırdamadım. "Bunu yazamazsın." Güldü.

"Tabii ki yazabilirim. Daha etkili olur." "Kaba bir şey."

"Senin kurabiye unutmaları kabalık. Nerede kalmıştım? Evet, kana susamış pislikler. Yemek için salata aldım."

Sonra bir kurabiye ve senin beceriksiz harem - sen onlara çalışanlar diye hitap etmeyi seviyorsun - *benim* değerli kurabiyemi unuttu.

"Onlara beceriksiz diyemezsin."

"Neden? Öyle değil miydiler? Kurabiyeni unuttular."

"Meşgul olmuş olabilirler."

Julia bana tekrar baskı yaparken gözlerimi devirdim. "Mektubu sonra düşünürüm."

"Yardıımı istemiyor musun?"

"Bana düzenli olarak teslimat yapan Panera elemanı ile olay çıkarmak istemiyorum. Yemek için onların hizmetine güveniyorum, bu yüzden onlara kana susamış pislikler demiyorum."

"Yardıımı istemiyorsan, sanırım sorulara geçmeliyiz." Ayağa kalkıp kanepesine doğru yürüdüm, cebimden telefonumu çıkardım ve Linus'a hızlıca bir mesaj attım.

"Geç saatlere kadar kalmayı planlamıyordum."

"Ben de öyle, o yüzden bunun iş olduğunu unutam ve birbirimizi daha iyi tanımak için bir fırsat olarak görelim." Dönüp göz kırparak, koltuğuna otururum, kollarımı uzatarak bölgemi işaretlerim.

"Gerek yok. Beni yıllardır tanıyorsun ve bu sorular seninle ilgili, böylece bir profil oluşturabilirim."

"Hayır, ben buraya tam bir deneyim yaşamak için geldim, o yüzden

bunu bana *yaşatmanı istiyorum*."

Beni baştan aşağı bir kez gözden geçirir, gözleri vücudumda dolaşır, sonra derin bir nefes alır ve benim bu ani toplantıma boyun eğir. Bilgisayarını kapatır, defterini ve iPad'ini alır ve kanepeye doğru yürür. "Biliyor musun, sen gerçekten çok sinir bozucusun."

"Yine de, *beni daha yakından tanıyacağın* bir seansa gireceksin."

"Çünkü bana başka bir seçenek sunmayacağını biliyorum." O

Haklısın. Cuma gecesini onunla geçirmeyi çok istiyordum, o yüzden buradayım. "Bu gece için planın yok mu? Arkadaşlarınla dışarı çıkmayacak mısın?"

Kafamı sallıyorum. "Benim önceliğim sensin Jules... ve bu program," diye ekliyorum... sadece onu şaşırtmak için.

Boş bakışı ve kalemiyle sınırlı bir şekilde oynama şekli, onun sevgisini kazanmak için her şeyi doğru yaptığını düşünmeme neden oluyor.

"Bu adanmışlığı görmek güzel," diye garip bir şekilde cevap veriyor ve defteriyle uğraşıyor. "Sanırım on beş soru kaldı, bunları çabucak bitirip yolumuza devam edebiliriz."

Ya da akşam yemeği yiyip, bir şeyler içip... benim evime gidebiliriz. Her iki seçenek de benim için uygun ama bunu söylemiyorum, çünkü bu onu kesinlikle korkutur. Zaten gergin ve ben ilerleme kaydettiğimi hissetmeye başladığımda onu uzaklaştırmak istemiyorum.

"Kulağa hoş geliyor."

"Bu soruların hiçbirine cevap vermedin mi?"

Kafamı sallıyorum. "Onlara bakmadım bile." Yalan. Soruları inceledim ve Julia'ya soracağım soruları seçtim. Akıllıca seçimler yaptım, onun benimle rahatça konuşabileceği konular olduğunu düşündüğümünden emin oldum.

"Tamam, hadi başlayalım. Hayallerindeki kıızı kafanda fiziksel olarak çizmek zorunda olsaydın, nasıl görünürdü?"

"Hayalindeki kız, ha?" Bu kolay. Gözlerimi ona dikip, "Ben hep sarışıklardan hoşlanmışımdır" diyorum. Notlar alıyor ve başını sallıyor. "Kadınlarda kıvrımları severim, içlerine girerken tutunacak bir şey olsun isterim." Julia bir anlığına başını kaldırıp not defterine odaklanıyor. "Sertleşen meme uçları..."

"Meme ucu açıklaması gerekli değil."

"Emin misin? Çünkü çok detaylı anlatabilirim."

"Eminim, lütfen devam et."

Gülümsüyorum. "Tamam. Mavi gözlü, dolgun dudaklı, benden kısa ama onu öpmek için dizlerimin üzerine çökmem gerekmeyecek kadar kısa değil. Ah, ve ben tam bir inek tipini severim." Bana baktığında, göz kırpıp utanmadan "İstersen Julia Westin yazabilirsin" diyorum.

"Ne?" Yüzü kızarır ve ben gülümserim.

"Rahatla, Jules. Rahatla." Eğilip dizini tutuyorum ve onu biraz sallıyorum. "Rahatla ve biraz eğlen. Hep çok gerginsin."

Cevap vermez, sadece not almaya devam eder. Gözlüklerini burnuna iter ve parmağını iPad'inde gezdirir. "Kıyafet tarzı tercihi?"

Tüp çoraplar. Beyaz tüp çoraplar.

"Hiç umurumda değil. Kişilik, etek seçiminden daha önemliyse, bu soru anlamsız geliyor." Bunu yazarken dudaklarında küçük bir gülümseme belirir ve göğsüm gururla şişer. Bu cevabı beğenmiştir.

"İdeal ilk randevun nasıl olurdu?"

Çenemin yanını kaşıyarak, soruyu düşünüyormuş gibi davranıyorum.

"İdeal kadınım ile ideal randevu mu?"

"Evet."

"Hmm... Muhtemelen onunla güzel bir sohbet edebileceğim bir yemek olurdu. Ona sorular sorduğumda kendine hakim olabilmeli ve bunun için zamana ihtiyacım var."

"Tamam, başka ne var?"

"Sonra muhtemelen Central Park'ta yürüyüşe çıkar, el ele tutuşur, bana ne kadar yakıştığını görürdüm. Ona ailesini, anne babası ve kardeşleriyle nasıl geçindiğini sorardım. Hayatın boyunca yanında olan insanlarla yakın bir ilişki kurmak benim için önemlidir, bu bana onların güçlü ve sevgi dolu bir kalbe sahip olduklarını gösterir."

"Mantıklı."

"Sonra bir çeşit tatlı alırdık. Tercihen dondurma."

Sonunda rahatlamaya başlayan kız, rahatça başını kaldırıp sorar:

"Neden dondurma?"

"Çünkü birinin dondurma tercihinden onun hakkında çok şey öğrenebilirsin."

"Öyle mi?"

"Evet." Elimin tersiyle kanepenin kolunu silip Julia'ya gülümsedim.

"Ve dondurma yedikten sonra, kızı evime davet etmek için canım çekecek, ama yapmayacağım."

"Neden?"

"Çünkü bir kadını tavlama bir bilimdir. İlk geceden onunla yatıp, onun kendini kullanılmış hissetmeyeceğini düşünemezsin. Ona ilgilendiğini, çok ilgilendiğini belli etmelisin, sonra ona iyi geceler öpücüğü verip, taksiye güvenli bir şekilde bindiğinden emin olmalısın."

Julia bir bacağını diğerinin üzerine atarak uyluklarını biraz daha ortaya çıkarır. "Peki ona ilgilendiğini nasıl belli ediyorsun?" Bu sorunun kağıtta yer almadığını çok iyi biliyorum. Konuşmaya girmeye başladı ve bu durum beni çok mutlu ediyor.

"Beden dili." Julia'ya dönerek biraz daha yaklaşıyorum. "O konuşurken ona doğru eğilirdim, göz teması kurardım, ama ara sıra bakışlarımı dudaklarına indirirdim." Bunu yapıyorum, bir anlığına Julia'nın dudaklarına odaklanıyorum. "Fırsat buldukça elinin arkasını yavaşça dairesel hareketlerle okşardım ve iyi geceler öpücüğü verirken vücudumu ona yaslardım, kollarımda olduğu için beni ne kadar tahrik ettiğini hissetmesini sağlardım." Julia zorlukla yutkunuyor ve ben ona daha da yaklaşıyorum. "İki elimle çenesini kavrar, başımı eğmeden önce başparmağımı dudaklarının üzerinde bir kez gezdirirdim." Julia dudaklarını yalar. "Sonra dudaklarımı onunkilerden bir nefes uzaklığa getirir ve hareketsiz kalırdım, havanın etrafımızda çırpınmasına izin verirdim, dudaklarını benim dudaklarımla ele geçirmeden önce o anın tadını çıkarmasına izin verirdim." Julia başını sallar, öne eğilir, daha fazlasını bekler. "İlk başta keşif amaçlı, çok yoğun olmayan bir öpücük olurdu, sonra yavaşça dudaklarını baştan çıkarır, onları açılana kadar zorlardım, dilimi ağzının kenarından geçirecek kadar yer açardım." Gözleri bulanıklaşan Julia, parmaklarını boğazına götürür ve yutar. "Ama orada bıraktırdım, dillerimiz buluşmadan önce geri çekilirdim, ona niyetimi belli etmek için küçük bir tat verirdim. Ve onu taksiye bindirmeden, yolcu etmeden önce, onu son bir kez göğsüme çekip çenesini sabit tutarak 'Yarın ararım' diye fısıldardım, sonra dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurup taksiye binmesine yardım ederdim. Ve ilgilendiğimi gerçekten anlamasını sağlamak için, ertesi gün onu aradığımdan emin olurdum." Elimi kanepenin üzerinde kaydırarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, parmaklarım onun açıkta kalan uyluğuna yaklaşıyor. "Nasıl, Jules?"

Gözleri dudaklarıma odaklanıyor, göğsü eskisinden daha hızlı inip kalkıyor ve dudakları, sürekli dışarı çıkıp ıslatan dilinden dolayı parıldıyor.

"Bu..." Sanki büyülenmiş gibi biraz daha öne eğildi, eli benim elimde kayıyor. Lanet olsun, bu çok hoş... yumuşak ve nazik... ve bana bakışları, sanki parmağımı şıklatsam hemen kucağıma düşecekmiş gibi. *Tanrım, onu istiyorum.* "Bu..."

Tık. Tık.

Kahretsin.

Julia birden dikleşir, Linus kapıdan kafasını uzatınca irkilir ve notlarını ve iPad'ini yere düşürür. "Bay Scott?"

Lanet olsun, Linus!

Lanet olası berbat zamanlama.

Linus'u buraya davet eden kişi ben olduğum için öfkemi göstermeye *çalışarak*, çok gergin görünen Linus'a el sallıyorum.

"Toplantınızı bölmek istemem, ama istediğiniz teslimatı getirdim." Panera'dan aldığı bir çantayı uzattı.

"Kahve masasına bırakabilirsin. Teşekkürler, Linus."

"Önemli değil, efendim."

"Hamptons'daki evimin anahtarları sende mi?" Gömlek cebini okşadı ve başını salladı. "Güzel, hafta sonu iyi eğlen, hiçbir şeyi kırma ve yemekleri ve yiyecekleri benim kartıma yazabilirsin."

"Teşekkürler, Bay Scott. Çok minnettarım."

"Sana minnettarım, Linus. Şimdi defol buradan."

Gülümser ve ayrılır, beni yine Julia ile baş başa bırakır. Arkanı döndüğümde, kollarını kavuşturmuş, defterini almış ve beni düşünceli bir şekilde inceliyor.

Beni incelemeyi, beni okumaya çalışmasını görmezden gelerek, çantaya uzanıp Panera'dan aldığım bir düzine mevsimlik kurabiye ve iki karton süt çıkarıyorum.

"Öğle yemeğinde yiyemediğin için biraz süt ve kurabiye iyi gelir diye düşündüm."

"Gerçekten asistanına bize kurabiye getirmesini mi söyledin?"

"Hamptons'daki evimi kullanma karşılığında."

"Dengesiz bir takas gibi görünüyor." Çılgınca gülümsüyor. O açık ve dürüst gülümseme... Lanet olsun, onu çok seviyorum. Gözleriyle yaramazca oynayan, onları aydınlatan bir gülümseme.

Omuz silkiyorum ve fırın kutusunu açıp, hiç düşünmeden aldığı bir kurabiye ikram ediyorum. "Linus'tan mesai sonrası işler yapmasını istemekten nefret ediyorum, bu yüzden her zaman karşılığında bir şey verdiğimden emin oluyorum. Asla o tür patronlardan biri olmak istemiyorum."

Ben süt kartonlarımıza pipetleri takıp ona bir tane verirken, o da kurabiyeden bir ısırık aldı. "Bu çok düşünceli bir davranış. Senin konumunda, bir kutu kurabiye karşılığında asistanına tatil evini sunmayı düşünecek pek fazla insan yok."

"Linus gibi bir asistanı olan pek fazla insan yok. Onun kalmasına ihtiyacım var, bu yüzden onu mutlu ediyorum." Kurabiyeden bir ısırık alıp kanepeye yaslanıyorum. "Sana mükemmel bir randevunun nasıl olacağını sorabilir miyim? Belki biraz kurabiye molası verebiliriz?"

Dudaklarını yana doğru kıvrarak düşünür ve tam da beni reddedeceğini ve bana başka bir soru soracağını düşünürken, sütünü yudumlayarak şöyle der: "Mükemmel randevumun ne olduğunu tam olarak belirlemek zor, çünkü ben her zaman anlık kararlarla hareket etmeyi sevmişimdir." Randevularda neleri sevdiğini ayrıntılı olarak anlatırken, ben çok dikkatli dinliyorum. "Bu gerçekten kiminle randevuya çıktığına bağlı. Eğer kişi daha dışa dönükse, eğlenceli ve heyecan verici bir şey yapmak isterim. Ama kişi daha çekingense, akşam yemeği ve sinema da bana uyar."

"Ama daha dışa dönük birini mi tercih edersin?"

Omuzlarını silkiyor. "Her iki tip insanla da birlikte oldum ve ikisi de yürümedi, bu yüzden sanırım ikisinin bir kombinasyonuna ihtiyacım var."

"Son zamanlarda flört etmeyi düşündün mü?"

Hemen başını sallar. "Hayır. Şu anda sadece müşterilerime odaklanmaya çalışıyorum, eğer yoluma bir erkek çıkarsa, o zaman düşünürüm."

"Hiç müşterinle çıktın mı?"

Gözleri büyür. "Asla. Bu büyük bir sınır ihlali olur. Buraya kendim için erkek bulmaya gelmedim. Buraya müşterilerim için aşk bulmaya geldim."

"Bu, bekar olmaktan ve insanları eşleştirmekten rahatsız olmanın nedenlerinden biri mi? Onların, onların randevularını çaldığını düşünmelerini istemiyorsun, değil mi?"

"Evet, en büyük nedenlerden biri." Keşke benimle çıkmasını çaresizce istediğimi bilseydi.

"Kaç müşterin var?" "Yaklaşık iki yüz."

"Vay canına, ciddi misin?"

O da başını sallar. "Evet, ve hepsi flört sürecinin farklı aşamalarında. Herkese mükemmel eşini bulabilmek için geniş bir müşteri tabanı oluşturmaya çalışıyorum."

"Mantıklı. Kaç kişiyi eşleştirdin ve kaç evlendi?"

"Yaklaşık elli. Bu çok başarılı bir program, ama sadece zaman ve enerji harcayanlar için, anlarsın ya?"

"Evet, anlıyorum. Peki... kendinizi test ettiniz mi? Hangi flört rengi olduğunuzu biliyor musunuz?"

Kafasını salladı. "Hayır, denemedim. Kendimi test etmenin yardımcı olacağını hiç düşünmedim, bu yüzden üniversite öğrencilerini kullanarak bir temel oluşturdum ve geniş bir kişilik yelpazesine sahip olmanın çok değerli olduğunu gördüm. Benimle beta testi yapan öğrencilerden biri, üç yıl önce eşleştirdiğim adamla evlendi. O zamanlar benim ilk 'müşterim'di."

"Bu çok güzel. Düğüne davet edildin mi?"

"Evet." Kurabiyesinden bir ısırık aldıktan sonra sütünden bir yudum daha aldı, dudaklarını pipetin etrafına dolayarak emdi...

Siktir.

"Ama sonunda gitmedim çünkü tüm müşterilerimin düğünlerine gittiğim bir emsal oluşturmak istemedim."

"Akıllıca. Katılman gereken düğünlerin sayısını hayal edebiliyor musun?"

"Başarılı olduğumu mu ima ediyorsun?"

Gözlerinin içine bakıyorum. "Başarılı olduğunu biliyorum Jules."

"Tamam, son bölüm hızlı soru sorma bölümü. Amacı, anlık tepkini ve içgüdülerini ölçmek. Başarabilir misin?"

Julia ayakkabılarını çıkarmış, kanepede kıvrılmış ve kanepenin arkasında peçetenin üzerinde duran ikinci kurabiyesini yiyor. Rahat ve artık o kadar gergin değil. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor ve bluzunun düğmelerinin açılıp yumuşak, kadife gibi cildini ortaya çıkarmasını fark etmeden edemiyorum. *Birkaç düğmeyi daha açıp parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdirmek istiyorum. Tanrım, göğüsleri mükemmel.*

Son bir saatimizi son tam cevaplı soruları gözden geçirerek geçirdik ve şimdi, randevu rengimi belirleme konusunda yolun sonuna gelmiş gibi görünüyor.

Kabul etmek istemiyorum ama tüm bu soruları ve cevaplarımın Julia'yı utandırmasını özleyeceğim. Sadece ikimizin masanın başında oturup birbirimizi tanıdığımız bu samimi anları özleyeceğim... ya da daha çok Julia'nın beni tanıdığı anları. Ve tamamen dürüst olmak gerekirse, bu soru aşamasından henüz geçmek istemiyorum, çünkü bir sonraki aşama beni çok geriyor. Julia'yı benimle çıkmaya ikna etmeye çalıştığım aşama.

Bu, o beni bir randevuya çıkardıktan sonra olacak.

Evet, bir şekilde Julia'yı, bana ayarladığı kişinin doğru kişi olmadığına ikna etmem gerekecek - bu da onun programına yönelik bir eleştiri olarak yanlış anlaşılabilir. En son istediğim şey, onun renk programının işe yaramadığını düşünmesi. Ayrıca çok net bir şekilde, bir müşteriyle, başka bir müşteriyle eşleştirdiği biriyle çıkmanın kesinlikle kabul edilemez olduğunu söyledi. *"Bu büyük bir sınırı aşmak olur. Ben buraya kendim için erkek bulmaya gelmedim. Buraya müşterilerim için aşk bulmaya geldim."* Ya onun bana ayarladığı müşteriyle mükemmel bir çift olursak? *Müşterinin gözünde. Benim değil.*

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Peki neden bu randevuya gidiyorum? İki nedeni var. Birincisi, Julia'nın zamanını boşa harcadığımı düşünmemesi için, ki aslında öyle de olsa da...

. ama aslında öyle değil, çünkü onunla geçirdiğim zaman boşa gitmez. Ayrıca,

Ona gerçek beni tanimasını istedim. Düşündüğüm gibi, o benim kendinden emin ve kibirli biri olduğumu, bir kadını tanımak için zaman harcamak istemeyen, sadece tek gecelik ilişkilerin dilini bilen biri olduğumu düşünüyordu. Beni sadece kardeşinin zeki en iyi arkadaşı olarak tanıyordu. Beni Bram Scott olarak tanimasını istiyorum, *onun* arkadaşı olarak. Sırf hoşlandığı için sevdiği biri olarak. Birlikte vakit geçirmek istediğı *biri* olarak. Çok vakit. Julia'nın ayarladığı kişiyle çıkmayı planlamamın diğer nedeni ne mi? Bahis yüzünden. Sözleşmeyi yerine getirmek için en az bir randevuya çıkmam gerekiyor.

Aptalca, biliyorum.

"Hızlı sorular mı? Tamam, ama ben de sana kendi sorularımı soracağım."

Gözlerini devirdi ama bu sefer itiraz etmedi. *Kurabiye ve sütün gücüne şükürler olsun.* Bunu benim için büyük bir zafer olarak kabul ediyorum. Sonunda onu yorduğum anlaşılıyor. Soğukkanlı, sakın ve kendinden emin Julia savunmasını indiriyor ve ben onun kalbine sağlam bir şekilde yerleşmek üzereyim. En azından öyle umuyorum.

"Hazır mısın? Aklına gelen ilk şey."

"Anladım." Gözlerimi kapatıp başımı kanepeye yasladım. "Söyle."

"İdeal bir dünyada, ön sevişme ne kadar sürer?"

Başımı yana eğip bir gözümü açarak kaşımı kaldırdım.

Kalemiyle omzuma dokundu. "Düşünme, sadece cevap ver."

"Beni hazırlıksız yakaladın. Bunların cinsel içerikli olacağını bilmiyordum."

"Her şeyi hesaba katmalıyım. Şimdi, soruyu cevapla."

"Tamam, bakalım, her memeyi beş dakika emmek, her iç uyluk için beş dakika, on dakika dil ile sevişmek, belki iki dakika meme ucu ile oynamak, sonra kulak memesi ile oynamak, boyun ısırarak..."

"Buna hızlı ateş denmesinin bir nedeni var. Açıklamaya ihtiyacım yok, sadece cevap istiyorum."

"Uh... kırk dakika. Eğer iyice yapmak istersem." Sırıtarak başını sallıyor, sanki bana inanmıyormuş gibi. "Ne

o bakış ne?"

"Hiçbir şey."

"Uh, hayır, beni yargılıyorsun. Kırk dakika saygıdeğer bir süre."

"Kırk dakika, şimdiye kadar kimsenin verdiği en uzun cevap süresi."

Ha. Ellerimi başımın arkasına koyup, bir bacağımı diğerinin üzerine rahatça attım. "Çünkü çoğu erkek benim gibi sevişmeyi bilmiyor."

"Kırk dakikalık ön sevişme saçmalık, Bram."

"Kırk dakikalık ön sevişme normal olmalı. Kırk dakika, bir erkeğin yapması gerekeni yapması için çok fazla zaman sunar."

"Peki o ne?"

"Erkeğe, kadının vücudunu keşfetmesi, onu kızdırması, alay etmesi ve orgazmın eşiğine getirip onu ıslak bırakarak daha fazlasını istemesini sağlamak için zaman verir."

Ağzı açılır ve lanet olsun, aramızdaki mesafeyi kapatıp dilimi boğazına sokmak, ona tam olarak ne demek istediğimi göstermek istiyorum.

"Şey... tamam," diyor sonunda, notlarına geri dönerek. "Peki ya sen, senin ön sevişme süren ne kadar?"

"Kesinlikle kırk dakika değil."

"Ah, daha önce kırk dakika yaşamadın çünkü yaşamış olsaydın kırk dakika derdin."

Boğazını temizler. "Devam edelim. Çıktığın kişi sana müstehcen bir fotoğraf gönderirse ne yaparsın?"

"Mastürbasyon yaparım. Kolay."

Sevimli burnu kırışır. "Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Müstehcen fotoğrafın amacı bu değil mi? Karşı tarafı tahrik etmek? Yani, tahrik olursam, işimi hallederim. Mastürbasyon yaparım." Not defterine dokunuyorum. "Bunu yaz."

Kıkırdar ve bir şeyler yazar. O meşgulken sorarım, "Haftada kaç gece kendine dokunuyorsun?"

Kalemi duruyor ve hiçbir şey söylemiyor, sadece orada hareketsizce oturuyor. Tanrım, onun cevabının çok şey olmasını istiyorum. Haftada en az beş kez kendine baktığını bilmek istiyorum, ama

Julia'nın tüm sorularıma ne kadar ihtiyatlı yaklaştığını bildiğimden, onun...

"Haftada dört kez."

Uh... doğru mu duydum? Oturup, ağzım açık, gözlerim hızla kırpışarak, çenesini kaldırıp bana bakmasını sağlıyorum. "Haftada dört kez mastürbasyon mu yapıyorsun?"

"Bazen," diye utangaçça cevaplar. "Sanki sen yapmıyormuş gibi davranma." "Kahretsin, ben de bu sabah yaptım, bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

senin yaptığınıma şaşırdım."

Omuzlarını silkiyor. "Doğru oyuncakların varsa, eğlenceli oluyor."

Tamam, bir dakika düşünmem lazım.

Sadece bir dakika.

Julia Westin'in oyuncakları var.

Oyuncakları.

Ve sıradan oyuncaklar değil. Muhteşem seks oyuncakları. Kahretsin, onu görebiliyorum, beyaz yatağında kıvranıyor, sarışın saçları yastığın üzerinde dağınık, göğüsleri inip kalkıyor, meme uçları sertleşmiş, elleri klitorisini ustaca vibratörle okşarken uylukları titriyor.

Ağzı açık, dilinin ucunda bir inilti, ayak parmakları kıvrılmış.

Kahretsin, taş gibi sertleşiyorum ve her saniye daha da sertleşiyorum.

Yutkunuyorum ve sonunda ağzımı açtığımda, sesim cırtlak çıkıyor. "Ne tür oyuncaklar?"

"Vibratörlerim ve klitoris stimülatörlü bir dildom var." *Kahretsin.*

"Hayır, olamaz," diyorum inanamadan.

O başını sallar ve kalemini kağıt defterine vurur. "Gerçekten var. Bekar bir kızın New York sokaklarında kimsenin kafasını kesmeden hayatta kalabilmesinin tek yolu bu."

"Vay canına." Elimi saçlarımdan geçiriyorum.

Kanepeye yaslanıp kalemiyle tekrar beni dürttü. "Ve kuralı unutma, aramızda geçenler aramızda kalır. Kardeşime komodinun içinde sakladıklarımı anlatmana gerek yok."

"Onlar senin komodinunun içinde mi?"

"Ve yine devam ediyoruz. Hiç seks kaseti çeker miydin?" Ama ben bu seks oyuncakları hakkında daha fazla konuşmak istiyorum. Hayır. Onun oyuncaklarıyla kendini tatmin etmesini izlemek istiyorum, ben de mastürbasyon yaparken. Sonra onu yalayacağım, onu yıldızları görecektik kadar sert sikip, sonra biraz daha yalayacağım. *Siktir.* Julia, onu masasına atıp elbisesini yukarı çekmeye ne kadar yakın olduğumu bilseydi... *Soruları cevaplamaya devam etmek için kafamdaki bu görüntüyü nasıl durduracağım?*

"Julia, bir dakika izin ver. Seks oyuncakların var. Bu çok seksi."

"Bram. Dur. Bizim..."

"Hayır. Siktir. Bana bir dakika ver. Erkekler görsel yaratıklardır ve benim hayal gücüm çok güçlüdür."

Hızlanan nefes alış ve dudaklarından çıkan küçük çığlık sesinden, benimle aynı fikirde olduğu anlaşılıyor. Tanrım, onu istiyorum. Hemen şimdi. Ama bu kesinlikle söz konusu olamaz. Şimdilik.

"Bram..."

"Bana bir saniye ver." Düşün, Scott. Oyuncaklar dışında başka bir şey düşün. Bugün kiminle buluştum? Evet, sıkıcı Bay Blah Blah. Onunla geçirdiğim her dakika işkence gibiydi. Ağız kokusu. Yarım bayrak. *Tamam.* Tamam, hallettim. Nefesimi verip, "Tamam. Devam et. Sıradaki soru." diyorum. Hemen cevap vermediğinde yüzüne bakıyorum ve tek gördüğüm şok.

Ne kadar seksi olduğunun kesinlikle farkında değil. Beni tahrik edebileceğinin farkında değil.

Tanrım. Bu kadın.

"Jules..."

"Tamam. Evet. Tamam. Hiç seks kaseti çeker miydin?" *Seninle. Evet.*

"Hayır, zengin bir pislik olmak beni bunu yapmaktan alıkoydu bunu yapmamı engelledi."

"Akıllıca." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bir kadın yatakta sana yapabileceği en iyi şey nedir?"

"Bana güvenmek. Bu kadar basit. Sadece bana güvenmek."

Cevabım onun gözlerini bana çevirir. "Bu şimdiye kadar duyduğum en iyi cevap."

"Öyle mi?" Kaşlarımı kaldırdım. "Ekstra puan kazanır mıyım?"

Kıkırdadı. "Hayır."

"Hiç çıplak olarak kapıyı açtın mı, Jules?"

Bu, bir gülüş ve başını sallamasına neden olur. "Hayır, ve bunu yapmayı da hiç düşünmüyorum." *Gülüşü çok sevimli.*

"Ne, hadi ama, eğlenceli." Elimle bir hareket yaptım. "Evime hoş geldin ve merak ediyorsan, bu benim sertleşmiş sikim ve yatak odasında seni bekliyor olacak."

"Ve sonra komşun yanından geçerken..."

"Benim için sorun değil. Benim dairem en üst katta." "Ah, unutmuşum," diye alay ediyor, "sen zenginsin."

"Birçok yönden, Jules. Birçok yönden zenginim."

"Peki ne düşünüyorsun? A alabilir miyim?"

Karanlık şehri kaplamış, binadaki tek ışıklar koridorlardaki ve katlar ürkütücü bir sessizlik içinde. Son birkaç saat, Julia'nın bana sorular sormasıyla ve benim de ara sıra sorularımı araya sıkıştırmamla geçti, onu aşırı yüklemekten, ama ondan yeterli bilgiyi alıp bir kenara kaydetmek ve umarım başka bir gün kullanmak için.

Oyuncakları gibi. Lanet olsun, umarım bir gün komodininin içindekileri karıştırabilirim.

İkimiz birlikte beş kurabiye, iki karton süt ve bir portakal yedik. Bir ara şeker komasına girdik, belki de aptallar gibi çok fazla kıkırdadık, ama şimdi bir kez daha esnememi saklarken her şey birdenbire durdu.

"Bütün bunların sonunda not almayacaksın." Asansör kapıları kapandı ve Julia bana doğru döndü, bir omzunu duvara dayadı. "Ama cevapladığın sorular ve cevaplama şekline bakarak, senin hangi renk olabileceğin konusunda bazı fikirlerim var."

"Öyle mi? Sınıfı paylaşmak ister misin?"

Çantasının sapını daha sıkı tutar. "Hayır. Tüm verileri inceleyene kadar bir renge tam olarak karar veremem. Beklemen gerekecek."

"Anlıyorum, çok gizli bilgi. Sorun değil. Bekleyebilirim." Ellerimi ceplerime sokarım. "En azından, benimle her şeyi gözden geçirmekten keyif aldığını umuyorum."

"Eğlenceliydi, orası kesin. Bence tüm müşterilerim arasında en anlayışlı ve canlı cevapları siz verdiniz."

Asansör çalar ve ikimiz aynı anda dışarı çıkarız ve cadde girişine doğru yürürüz. Kapıyı açık tutarım ve elimi nazikçe beline koyarak onu kaldırımın karanlık asfaltına doğru yönlendiririm.

"Kabul et, bugüne kadar en sevdiğin müşterin bendim." "Hemen önyargılı olmayalım."

"Hadi ama," diye alay ediyorum, çantasının askısını çekerek onu biraz daha yaklaşıtıyorum. "Bu bizim küçük sırrımız olacak. Ben senin en sevdiğin müşterinim."

Elini uzatıp şakacı bir şekilde göğsüme bastırarak beni itmeye çalışır ama beni kıpırdatmadan elini tutup onu kendime yaklaşıtıyorum.

Şaşkınlıkla bana bakar, ama dudaklarıma göz attığında, bu şaşkınlık şehvete dönüşür, göz bebekleri büyür, ağzı ıslanır, vücudundan bir arzu titreşir.

"Ben... eğlendim." Sözleri ağzından çıkmakta zorlanıyor. "Çok eğlendim."

"Çünkü ben eğlenceliyim, Jules. Bence bunu artık anlamamanın zamanı geldi." Diğer elimi yavaşça kalçasına götürüp onu yerinde tutuyorum.

"Senin eğlenceli biri olduğunu hep biliyordum, Bram. Sorun bu değildi."

"O zaman sorun ne?" Onu daha da yaklaşıtıyorum, ağzı birkaç santim uzaklıkta, vücudu neredeyse tamamen benimkine yapışmış durumda. Çok yakınız ama yine de aramızda bir kilometre mesafe varmış gibi hissediyorum.

Yavaş ve istikrarlı bir şekilde, gözlerini onunkilerden ayırma.

"Sorun..." Dudaklarını yalıyor ve ağzıma bakıyor, vücudu biraz daha yaklaşıyor. Kahretsin, beni öpecek.

Bu düşünceyle sikim sertleşir, pantolonumun fermuarını sıkıştırır ve bir kadınla birlikte olalı çok uzun zaman olduğunu hatırlatır.

Dudaklarını tekrar yalar. "Sorun," diye tekrarlar, elini göğsüme nazikçe bastırır.

"Hey dostum, ne yapıyorsun?"

Yağ ve su gibi, Julia benden uzaklaşır, paylaştığımız anı sonlandırır ve Roark Fucking McCool'un İrlandalı aksanını duyduğumuz anda aramıza en az bir metre mesafe koyar.

Bu ahmak burada ne arıyor?

Dişlerimi gıcırdatarak, burun deliklerimi genişleterek, ellerimi yanlarımda sıkarak, yanımda duran eski arkadaşımın yapmacık sırtışını görmek için dönüp baktım. Lanet olası bir sosisli sandviç yiyordu ve Julia ile beni sanki bir sokak gösterisiymişiz gibi bakıyordu.

"Sen nereden çıktın?"

Caddenin karşısındaki bir kitapçıyı işaret ediyor. "Bilirsin, okumam gerekenleri okuyordum." Aptalca davrandığında, İrlanda aksanı her kelimede daha da belirginleşiyor. "Toplantın bitti mi? Uzun sürdü."

"Çok soru vardı," diye cevapladı Julia, bir adım daha geri çekilerek. "Çok fazla soru."

"Öyle mi, kızım?" Onu inceliyor. "Orada durup beni tanıımıyormuş gibi mi davranacaksın? Gel, arkadaşına merhaba de, sarıl." Roark kollarını açıyor ve Julia neredeyse isteksizce ona doğru adım atıyor. Omzunun üzerinden bana gülümsüyor ve sonra hot dog'undan bir ısırık daha alıyor. Onu bıraktığında, onu baştan aşağı süzdürüyor ve göğüslerine çok fazla zaman ayırıyor. "İyi görünüyorsun Julia. Rath beni senden uzak tutmakta haklıymış."

"Seni uzak tuttu çünkü zührevi bir hastalığın var," diyorum, öfkem beni ele geçiriyor.

"Siktir git, yok bende." Julia'ya dönüyor. "Gerçekten yok. Her zaman penisimi kapalı tutarım, oral seks yaparken bile. Hastalıklı bir ağzın penisimi emmesini istemem."

"Tanrım," diye mırıldanıyorum ve elimi yüzüme götürüyorum. "Uh, peki, bunu bilmek iyi oldu." Bir adım daha geri çekiliyor ve bize kısa bir el sallaması yapar. "Peki, ben gidiyorum. Bram, sonuçlarını ve sonraki adımları görüşmek için Linus'tan randevu alacağım."

"Beni arayabilirsin, biliyorsun."

"Linus yeter. İyi geceler." Ve bununla birlikte, arkasını dönüp neredeyse blok boyunca koşar adımlarla uzaklaşır.

Görüş alanından çıkınca, Roark'ın koluna yumruk attım. "Ne oluyor dostum?"

"Ah," diye şikayet eder ve ağrıyan yeri ovuşturur. "Bu ne içindi?"

"Neden olduğunu çok iyi biliyorsun. Ben yukarıdayken sen bütün zamanını o kitapçada mı bekledin?"

Yüzündeki gülümseme o kadar büyük ki, yumruğum bir yumruk daha atmaya hazırlanıyor. "Evet, bekledim. Kendim söyleyeyim, harika bir fikirdi. Sadece senin küçük vedanı mahvetmekle kalmadım, aynı zamanda kadın vücuduyla da tanıştım ve bir kadının erojen bölgeleri ve her birini nasıl özellikle zevkli hale getirebileceğimi okudum."

"Kendini komik sanıyorsun, değil mi?"

"Ne var bunda? Onu sevmediğini sanıyordum?" Sesi alçalıyor, beni taklit etmeye çalışıyor ve bu beni daha da kızdırıyor.

"Bunun doğru olmadığını çok iyi biliyorsun." Boynumun arkasını tutuyorum. "Siktir ya, sonunda beni öpmek istiyor gibi görünüyordu, ama sen her şeyi mahvettin."

"Hayır, seni öpmeyecekti. Öyle görünüyordu belki, ama öpmeyecekti. Çok utangaçtı."

"Beni öpecekti. Eğildi."

Bana parmağını sallayarak, hot dog'unun geri kalanını çiğneyip, cevap vermeden önce beni bekletiyor. Yutkunuyor, ellerini silkeliyor ve "O sallandı. Eğilmek ve sallanmak farklı şeylerdir. Ve inan bana, Julia Westin'i yeterince tanıyorum, iş yeri dışında kardeşinin en iyi arkadaşını öpmeye kalkışmayacağını biliyorum. Bunu, odasına koşup, başını yastığa gömüp, az önce yaptıklarını düşünebileceği özel bir yerde yapardı."

Onun haklı olmasından nefret ediyorum.

Ve Julia hakkında böyle samimi bir şeyi bildiğini daha da nefret ediyorum.

Omzuma hafifçe vuruyor. "Üzgünüm dostum, ama o seni öpmeye niyetli değildi ve açıkçası bana teşekkür etmelisin."

"Teşekkür etmek mi? Ne için?"

Elini omzuma koyarak beni onu bekleyen arabaya doğru itti, kapıyı açtı ve beni içeriye yönlendirdi.

Şoföre adresimi verdikten sonra, bir şişe suyu açar ve uzun bir yudum alır. "Sana bir iyilik yaptım. Seni utançtan kurtardım, onun hazır olmadığı bir şeyi yapmaktan kurtardım."

"Onun buna hazır olmadığını nereden biliyorsun? Son iki haftayı ona gerçekte kim olduğumu göstererek geçirdim."

"Hayır, bunların önemi yok. Sen bundan daha akıllısın, Bram. Julia bir şeyi yapmadan önce gerçekten düşünmek zorundadır. O, anlık kararlar veriyormuş gibi davranmayı sever, ama öyle değildir. O öpücük o anda gerçekleşseydi, pişman olurdu. Ama şimdi, neredeyse gerçekleşecekken, sanki sen tohum ekmişsin ve o da gerçekten düşünmeye başlayabilir. Bram Scott ile birlikte olmak nasıl olurdu? Lanet olasıca soruların ardından senin hakkında her şeyi biliyor, ama şimdi bunun ilgisini çekip çekmediğine karar verebilir."

Huh.

Koltuk minderine yaslanıp önüme bakıyorum, önümüzdeki taksinin farları neredeyse gözlerimi kamaştırıyor.

"İkimiz de bunun en çok nefret ettiğim şey olduğunu biliyoruz, ama sanırım haklısın Roark."

"Haklı olduğumu biliyorum. Sana söylüyorum, bu gece başına gelen en iyi şey, ikinizi ayırdığım an. Daha sonra bana teşekkür edeceksin."

Bundan emin değilim, ama teorisinin bir ağırlığı var.

Pencereden dışarı bakarak soruyorum, "Julia'ya karşı bir şey hissetmemin tuhaf olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır. Sadece ne zaman duygularını kabul edip bu konuda bir şeyler yapacağını merak ediyordum."

O memdeki Leonardo DiCaprio gibi ofisime giriyorum, sanki sokakta yürüyen en neşeli herif gibi.

Sanki kışımından bir güneş ışığı parlıyor ve yolun iki yanını lolipoplar ve pamuk şekerlerle süsleyen altın bir yol açıyor, mutluyum.

Gerçekten mutluyum.

Cuma gecesi... Tanrım, keşke Roark araya girmeseydi. Ama bunun üzerinde durmamalıyım, çünkü Julia neredeyse beni öpecekti ve benim ihtiyacım olan tek şey buydu. Onu tam istediğim yerde yakaladım. Test sonuçlarımı almak için ofisine girdiğimde, randevulara devam etmek yerine onunla çıkmam gerektiğini söylese bile şaşırmam.

Bu sabah duş alırken kafamda canlandırdığım küçük bir senaryoydu ve biliyor musun, bunun doğru olduğuna inanmak istiyorum. Nasıl doğru olmasın ki? Bana çok ilgi duyuyordu.

Dokunuşlarıma, ona bakışlarıma. Her şeyi yüzünden okunuyordu. Vücuduma verdiği tepki, dudaklarıma attığı bakışlar, kendi dudaklarını yalaması, o lezzetli ağzını ıslatması.

Evet, benden çok hoşlanıyordu. Vücut dili yalan söylemezdi.

Linus, elinde kahvesiyle, iyi bir asistan olarak masasında beni bekliyor. Dün gece Hamptons'daki evimden ayrılırken bana mesaj atarak tekrar teşekkür etti ve harika bir hafta sonu geçirdiğini söyledi. Mesleki ve artık kişisel olarak da ona çok güvendiğim için ona bu tür ayrıcalıklar vermekten mutluluk duyuyorum.

"Linus" — yaklaştığımda masasına hafifçe vuruyorum — "milkshake sipariş et. Kutlama yapmamız gerekiyor."

"Gerçekten mi?" diye sordu, çok heyecanlı görünüyordu. "Bayan Westin sizinle çıkmaya razı oldu mu?"

Yerimde durup çekinerek, topuklarımı döndürerek ona döndüm. "Şey, tam olarak değil." Linus bana bir bakış attı. "Ama Cuma gecesi bir anı paylaştık."

"Bir an paylaştınız mı?" Hiç etkilenmemiş gibi görünüyor.

"Kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama neredeyse öpüşecektik." Başımı sallayıp gülümsüyorum. "Gördün mü, bir an."

"Neden öpüşmediniz?"

"Roark her şeyi mahvetti. Caddenin karşısında bekliyordu ve ben son birkaç santimi kapatmak üzereyken araya girdi, Julia'yı korkuttu ve havayı bozdu."

Linus omuzları titreyerek güldü. "Üzgünüm efendim, ama bu çok komik."

"O bir pislik." Heyecanla ayağımın üzerinde sallanıyorum. "Ama bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, o da ilgileniyor. Onun ihtiyacını hissedebiliyorum."

"Peki ona çıkma teklif edecek misin?"

"Bilmiyorum." Bir sonraki hamlemi düşünürken enseme ovuşturuyorum. "Test sonuçlarımı inceleyecek ve bana geri dönecek."

"Hmm" — Linus düşünürken masasına kalemını vurur — "Hâlâ sana birini bulmaya çalışacak mı?"

Huh, bunu hiç düşünmemiştim. Yani, onun nihai hedefi bana bir eş bulmak, ama son iki haftadan sonra, neredeyse öpüşecekken, bunu konuşmak istemez mi, belki benimle çıkma fikriyle flört etmek istemez mi? Aptal değilim. Bana nasıl baktığını görüyorum. Ona yaklaştığımda, dudaklarımı dudaklarına değdirmek üzereyken nefesinin kesildiğini hissettim. Benden hoşlanıyor, ama soru şu ki, bunu eyleme geçirecek mi?

"Bu noktada, bana eş bulmaya çalışması biraz tuhaf olur, sence de öyle değil mi?"

"Korkup uzaklaşmaya karar vermedikçe."

Tanrım, bunu yapabileceğini görebiliyorum. Her halükarda, aramızda en az 30 santimlik bir mesafe bırakırdı. Üniversitede, bunun nedeni onun kardeşinin en iyi arkadaşı olmamdı sanırım. Hayır, o benim kendini beğenmiş, her şeyi bilen bir pislik olduğumu düşünüyordu. Şimdi daha iyi biliyor. Şimdi, bunun nedeni onun çok profesyonel olması ve sınırları bulanıklaştırmak istememesi olduğunu düşünüyorum.

Bunu takdir etmeliyim.

Yine de, bu sınırları çok fena bulanıklaştırmak istiyorum.

"Kahretsin." Yanağımın içini ısıırıyorum. "Ona mesaj atmalıyım, değil mi? Hafta sonunun nasıl geçtiğini sormalıyım. Ona başka bir şey göndermeli miyim? Daha fazla kurabiye mi?"

"Kesinlikle ona bir şey göndermelisin. Ama kurabiye değil." Linus bilgisayar ekranını açar ve yazmaya başlar. "Çiçek de olmaz, kalemleri de zaten gönderdik. Hmm, üniversitede aranızda özel bir şaka var mıydı? Aklına bir şey geliyor mu?"

"Bir keresinde ona tampon almıştım."

Linus bana keskin bir bakış attı ve bilgisayarına geri döndü. "Peki ya en sevdiği içecek?"

"Oh, soya chai latte sever."

"Mükemmel." Linus'un yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir. "Basit tutalım, ona venti soya chai latte ve bardağın üzerine bir not gönderelim. Sadece onu düşündüğünü bilmesini sağlayacak bir şey."

"Vay canına, bu harika." O telefonuyla mesajlaşmaya başlarken ben masasına eğildim.

"Starbucks'ta çalışan bir arkadaşım var, bunu bizim için halledebilir. Kupanın üzerine ne yazılmasını istersiniz?"

"Uh, güzel göğüslerin var mı?"

Bana bakmadan Linus başını salladı ve "Nasıl bu kadar zengin oldun, hiç anlamıyorum" diye mırıldandı.

Gülerek elimi omzuna koyuyorum. "Buna umursamamak ve istediğini almak denir." Ona sıkıca sarılınca, omzumdan seslenerek ofisime doğru yürümeye başlıyorum. "Şöyle yazsınlar: 'Umarım bu, Pazartesi hüznüne iyi gelir.'"

Ofisime vardığımda, telefonumu çıkarıp ona mesaj atmaya düşünüyorum. Hafta sonu boyunca ona mesaj atmak istedim, onun alaycı cevaplarını ve esprili sözlerini duymak için can atıyordum, ama kendimi tuttum. Şimdi pazartesi oldu, daha fazla bekleyemeyeceğim. Ama ona bir içki ısmarlayıp mesaj atarsam çok mu muhtaç görünürüm?

Şimdi mesaj atarsam olmaz...

Kaybedecek neyim var ki? En son istediğim şey, sonuçları aldıktan sonra ofisine girip, benim için bulduğu profilleri dinlemek.

Bunun bahsin bir parçası olduğunu biliyorum, ama Julia'yı kollarımda tuttuktan, onun dudaklarına bu kadar yaklaşmışken, tek düşünebildiğim, tek istediğim şey bu. Bahsi siktir et, en iyi arkadaşının kız kardeşiyle çıkma kurallarını siktir et. Onu istiyorum ve ona bunu bildireceğim... tabii ki ince bir şekilde.

Bir mesaj yazıp ona gönderiyorum.

Bram: *Günaydın, hafta sonun nasıl geçti? Bütün gün çoraplarınla uzanıp dinlendin mi?*

Daha önce ciddi bir ilişkim olmamış olabilir, ama bunu halledebileceğimi hissediyorum. Dikkatli ol, ona mesajlar gönder, kot pantolonun içindeki poposunun güzel olduğunu ve çoraplarının içindeki ayaklarının rahat görüldüğünü ona söyle... basit.

E-postalarımı bakacak havada bile olmadığımından, masa sandalyemi döndürüp pencerelere yöneliyorum ve aşağıda New York'un soğuk sokaklarını seyrediyorum. Neyse ki, bu dondurucu soğukta çok uzaklara yürümek zorunda değilim; arabamdan inip binaya girmek için sadece birkaç adım atmam yeterli. Ama herkesin başlarına kadar sıkıca sarınmış halde dolaştığını görünce, Yeni Yıl ile bahar arasındaki ayları neden bu kadar sevmediğimi hatırlıyorum. *Yine de Julia'yı ofisime çağırdım, yani her seferinde soğuğa göğüs germesi gerekiyor. Kahretsin. Bu çok adice bir hareket.*

Telefonum bir mesaj geldiğini belirten bir ses çıkardı ve hemen aptal gibi sırtmaya başladım.

Julia: *Dairemden çıkmayı hiç düşünmedim bile. Şu anda hava çok soğuk. Çoraplar... Bu da nereden çıktı?*

Kahretsin, belki de onun çoraplarından daha önce hiç bahsetmedim. Onları sadece uzaktan hayranlıkla izledim. Artık gerçeği söyleme zamanı.

Bram: *Seninle ilk tanıştığımda, çorap giymiştin ve onları bir şampiyon gibi taşıyordun. O zamandan beri, seni o beyaz kumaştan yapılmış çoraplarla görmek için sabırsızlanıyorum.*

Julia: *Senin neyin var?*

Gülümserim ve koltuğuma çömelirim, sanki liseye geri dönmüşüm ve hoşlandığım çocukla konuşuyormuşum gibi.

Bram: *Ne? Bir erkek bir kızın çoraplarını hayranlıkla izleyemez mi?*

Julia: *Çoraplar genellikle hayranlık uyandırmaz.*

Bram: *Bunu profilime benim bir özelliğim olarak yaz. Peki, seni ne zaman tekrar görebilirim?*

Julia: *Biraz sabırsız konuşuyorsun.*

Bram: *Belki de öyleyimdir.*

Julia: *Linus'la iletişime geçip bir şeyler ayarlayacağım.*

Bram: *Ya da bana mesaj atabilirsin.*

Julia: *Seni böyle önemsiz şeylerle rahatsız mı edeyim?*

Bram: *Seninle ilgili hiçbir şey önemsiz değildir, Jules.*

Julia: *Adım Julia :)*

ON İKİNCİ BÖLÜM

BRAM

Yale Üniversitesi, son sınıf

Tık tık.

"Bram, Denise aşağıda, sütyenini senin yatak odanda unuttuğunu söylüyor."

Kitaplarımdan başımı kaldırıyorum. Kapımda duran ikinci sınıf öğrencisi, konuşmamı beklerken hafifçe titriyor. Bizim kardeşlikte yeni üyelere eziyet etmiyoruz, ama alt sınıflara korku aşıyoruz, üst sınıflara bulaşılmayacağını onlara bildiriyoruz.

"Denise mi? Evet, dün gece Thompson'la yattı, benimle değil. Oyun oynuyor dostum. Ne giyiyor?"

"Uzun bir palto."

Gözlerimi devirdim. "Dostum, kız altta çıplak. Onu yurduna ya da her nerede yaşıyorsa oraya geri gönder. Onu buraya çıkmasına izin verme."

"Anladım. Ona bir şey söylemeli miyim?"

"Belki de ikinci gece üst üste buraya gelip başka bir erkek aramak yerine, kendine biraz daha saygı duyması gerektiğini."

"Gerçekten bunu söylememi mi istiyorsun?"

"Hayır." Elimi yüzüme götürdüm. "Tanrım. Çalışmaya çalışıyorum dostum. Beni rahat bırak ve kimsenin beni rahatsız etmesine izin verme."

"Anladım. Üzgünüm, Bram."

Sessizce kapımı kapatıp beni rahat bırakır.

Denise. Bu numarayı ilk kez denemiyor. Birkaç kez kardeşlik evine geldi, her seferinde benimle birlikte olmak istedi ama reddedildi, bu yüzden standartları olmayan başka biriyle birlikte oldu, Brady Thompson onun son fethi.

Kış tatili yaklaşıyor, finaller yaklaşıyor ve benim için lanet olası bir zaman geldi. Evdeki çocuklar, finallere iki hafta kaldığında rahatsız edilmek istemediğimi bilirler. Evet, benim bir kızla takıldığımı, kafamın iyi olduğunu ya da

ne halt yediğimi bilmediklerini ima ediyorlar ama gerçekte, masama yapışıp kalmış, deli gibi çalışıyorum.

Bunun bir nedeni var, bu aldatmacanın bir nedeni var, çünkü sürpriz yapmak istiyorum. Bu üniversiteden en düşük beklentilerle mezun olan ve herkesi şaşkına çeviren kişi olmak istiyorum.

"Tanrı'nın hediyesi" ile büyüdüğüm için - hiçbir şeyi yanlış yapamayan ağabeyim - ailemdeki herkes benden beklentileri düşük tuttu. Bu yüzden, beklentileri düşük tuttum, böylece başarılı olduğumda, benden şüphe duyan herkese orta parmağımı gösterebileyim.

Evet, hiç de olgun değilim, ama oyunu bir yetişkin gibi oynadığımı hiç söylemedim.

"Dalga mı geçiyorsun? Ben buraya çıkabilirim." Koridorda bir kızın sesi yankılanıyor.

"İznin yok." Bir birinci sınıf öğrencisinin sesi çatallanıyor. Koridor devriyesi söz konusu olduğunda en çok onlar gergin oluyorlar.

"Evet, iznim var. Elimi bırak. Kardeşimi bulmam lazım."

Ağabey. Üçüncü katta üniversitede kız kardeşi olan tek bir erkek var.

"Kardeşin kim?" diye soruyor birinci sınıf öğrencisi.

Kapıma gidip, tam zamanında kapıyı açtığımda Julia'nın bir birinci sınıf öğrencisiyle boğuşmakta olduğunu gördüm.

"Bırak onu, seni ahmak," derim ve birinci sınıf öğrencisini Julia'dan uzaklaştırırım. "Bu Rath'ın kız kardeşi."

"Rath'ın kız kardeşi mi var?"

Onu Julia'dan uzaklaştırmak için kenara itiyorum. "Evet, bu yüzü unutma, çünkü o istediği zaman buraya gelebilir. Anladın mı?"

"Evet. Üzgünüm, Bram."

Orada garip bir şekilde duruyor, ben de sonunda "Defol" diyorum ve o da hızla uzaklaşıyor. Ellerimi ceplerime sokup Julia'ya bakıyorum. "Kusura bakma. Bazılarını hala eğitiyoruz."

Julia büyük süveterini düzeltir ve at kuyruğunu ayarlayarak omzunun yanına getirir. "Sorun değil." Bir tutam saçını kıvrır. "Rath burada mı?"

Ben sallanıyorum kafamı sallıyorum. "O
kampüste kampüste burada bir toplantı bir
bir profesörle. Ne oldu?"

"Kahretsin," diye
mırıldanıyor. "Her şey
yolunda mı?"

"Şey" —alt dudağını ısırır—"pek sayılmaz." "Tamam,"
diyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Yardım etmemen daha iyi."

"Neden peki?" Göğsümü kollarımı kavuşturarak, alınmamaya
çalışıyorum.

Duvara bir darbe sesi ve ardından düşük bir inilti duyulur. Tanrım,
Thompson Denise'i yine buraya mı davet etti?

Julia'nın Thompson'ın odasında olanlara maruz kalmasını
istemediğim için, elini tutup odama çekerim. Bize biraz mahremiyet
sağlamak için kapıyı kapatırım, ama onu odama aldığım anda, burada
yapabileceğimiz onca şeyin aklımı kurcalamaya başladığını fark etmem.

O büyük beden sweatshirt'ün altında ne saklıyor?

Sırf kendisi için özel olarak gizlice seksi iç çamaşırları mı giyiyor?

Acaba... uzun çoraplar mı giyiyor?

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, elini elimden çekip odamda etrafa
bakınıyor.

Beni bu kadar küçük gördüğü ve bu durumdan
yararlanabileceğimi düşündüğü için kırılmış bir şekilde, "Kendini
kandırma Jules. Seni buraya getirdim ki Thompson'ın sikişine maruz
kalmayasın. Şimdi, ne var ne yok?" diyorum.

Yüzü asılır ve bir an için özür dilemeyi düşünürüm, ama o
çenesini kaldırıp şöyle der: "Sadece kardeşimin yardımına ihtiyacım
vardı. Ama önemli değil. Yurda yürüyerek dönebilirim."

"Yürüyerek mi? Orası yaklaşık 8

kilometre uzaklıkta." "Evet,
biliyorum."

"Buraya... yürüyerek mi geldin?" Başımı yana eğip onu incelerim.

onu

ince "Evet, ama önemli değil. Ona uğradığımı söyle yeter." "Jules,
leri ben..."

m. "Julia" der sert bir sesle.

Gözlerimi deviriyorum. "Seni yurda bırakabilirim." "Gerek yok."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Aslında gerek, çünkü kardeşin gün batımında seni yurda yürüyerek bıraktığımı öğrenirse, hayalarımı kişisel kum torbası yapar." Komodinden anahtarlarımı alırım. "Hadi, seni eve bırakayım."

Kız kıpırdamıyor.

"Julia, ciddiym, yürüyerek dönmeyeceksin." Hâlâ kıpırdamıyor.

"Tanrı aşkına, kadın." Boynumun arkasını kaşıyorum. "Ne var?"

Parmaklarıyla sweatshirtini bükerek, "Şey, yirmi dolar borç alabilir miyim?" diyor. Ben cevap vermeden önce, hızlıca ekliyor: "Cüzdanımı ve telefonumu arkadaşımın arabasında unuttum. O hafta sonu için gitti ve şey, benim gerçekten... bilirsin... kadın ürünlerine ihtiyacım var."

Gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. "Tampon mu lazım?"

"Detaylara girmek istemiyorum. Bu yeterince utanç verici."

"Seni mağazaya götürmemi ister misin?"

"Sayılır." Kız utangaç bir şekilde gülümsedi ve sonra içini çekti. "Tanrım, senden yardım istemek zorunda kalmak çok sinir bozucu."

"Ah, takma kafana Jules." Kolumu süveter giymiş omuzlarına doladım ve ona sıkıca sarıldım. "Bir kıza yardım ederim. Kadın ürünleri konusunda uzmanım."

"Kapa çeneni," diye homurdanır, ben onu odamdan çıkarıp garaja giden arka merdivenlerden aşağı indirirken. "Bunun benim için ne kadar aşağılayıcı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Çok iyi farkındayım, ama sana şunu söyleyeyim, çok heyecanlıyım. Daha önce hiç tampon seçmedim. Bu benim için yeni bir hayat deneyimi."

"Bu bir deneyim değil. Arabada kalacaksın ve bu kesin." *Otoriter küçük şey.*

"Bir kız nereden başlayacağını nasıl bilir ki?" diye soruyorum, gözlerim raflarda dolaşıyor. Pembe, mor, mavi, beyaz ve siyah ambalajlar, sportif kadınlar ve kalpler, koku yapmayacağına dair vaatler... Hiç böyle bir şey görmemiştim.

"Sana ne dedim? Sessiz ol ve şurada dur." Koridorun sonunu işaret ediyor, ama ben dinlemiyorum, çünkü neden dinleyeyim ki?

"Süper boy tamponlara mı ihtiyacınız var?" Rafta bir kutu çıkarıp arkasına bakıyorum. "Akan kanınız çok mu fazla?"

Kutuyu elimden alır ve rafa geri koyar. "Süper boya ihtiyacım yok. Normal boya yeter."

"Ah, tamam. Hangi markayı kullanıyorsunuz?"

"Yardıma ihtiyacım yok, Bram." Neon renkli siyah kutuların bulunduğu bölüme doğru yürüdü. Bir kutu tampon ve daha küçük bir kutu ped gibi görünen bir şey aldı, ama ben ne olduğunu anlamadım.

Daha iyi görebilmek için soruyorum, "Onlar ne?"

"Seni ilgilendirmez." Koridordan uzaklaşır ve ben hızla ona yetişirim.

"Bana biraz bilgi verirsen, seni daha iyi anlayabilirim. Menstrüasyon dünyası hakkında bana biraz bilgi ver."

"Şu anda bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Ödeyelim ve gidelim."

"Peki ya çikolata? O da önemli değil mi? Çikolataya ihtiyacın var mı, Jules?"

"Sadece bu iki ürüne ihtiyacım var, hadi gidelim." O kasaya doğru yürüyor ama ben onu takip etmiyorum, bunun yerine köşeyi dönüp doğrudan eczanenin şeker reyonuna yöneliyorum. Ve cüzdan bende olduğu için, o da beni takip etmek zorunda kalıyor.

"Neyi seversin? Dove mu? Yoksa Hershey mi?" "Bram, lütfen, gidelim artık."

Kafamı sallayıp onu yanıma çekiyorum. "Madem adet dönemi alışverişine çıktık, doğru düzgün yapalım. Şimdi, kendini iyi hissettirecek şeyler seç. Şeker, dondurma, cips... Midol denen şeyden de lazım mı?"

Omzumun kıvrımından bana bakıyor, gözlerinde şaşkın bir ifade var. "Neden bana nazik davranıyorsun?"

Hmm... Belki de onu ilginç bulduğum içindir, çünkü o çılgın büyük beden kıyafetlerinin altında bile akıllı ve güzel. Belki de onda beni büyüleyen bir şey vardır.

Ama bunu söyleyemem. Ayrıca, normalde ona kötü davrandığımı mı düşünüyor? Neden nazik davrandığım için bu kadar şaşırıyor?

"Çünkü sen en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşisin, bu da onun yanında olmadığında sana ben bakacağım anlamına geliyor." Omzunu sıkıyorum. "Şimdi bana ne istediğini söyle."

Kısa bir süre, alt dudağını ısırarak teklifimi kabul edip etmemeyi düşünür. Omuzları düşer ve uzun bir nefes verir, kabul ettiğini anlarım.

Gördün mü, biraz ikna etmekle her zaman istediğimi elde ediyorum.

"Mrs. Fields kurabiyelerini ve ekşi krema ve çedar peynirli Ruffles'ı seviyorum."

"Öyle mi? Bunu yapabiliriz." Yiyecek reyonuna doğru yürüdük, dev bir Ruffles paketi ve ardından iki kutu Mrs. Fields kurabiyesi bulduk.

"İki kutuya ihtiyacım yok."

"İkisinin de senin için olduğunu kim söyledi?" Göz kırparak soğutucuya doğru yönelirim. İkimiz için birer süt alıp sorarım, "Başka bir şey ister misin?"

Kafasını sallar. "Sanmıyorum." "Tamam, o zaman kasaya gidelim."

Sonraki birkaç dakikayı kasada geçiririz, tezgâhın karşısındaki kız aldığımız ürünleri fark eder ve Julia'ya sempatiyle bakar, garip bir şekilde aralarında bir tür kadınsı bir anlayış geçer. Sanki, *bu ay iyi şanslar, umarım rahmin sana iyi davranır* gibi.

Ben de erkeklere aynı şeyi yaparım. Onların kasıklarına darbe aldıklarını gördüğümde, ah be, zavallı adam için testislerim acıdan büzülür. Bu da aynı şey mi?

Muhtemelen değil.

Bence bunlar karşılaştırılabilir bile değil. Adet dönemleri doğumla aynı kategoride yer alıyor. Bunları erkeklerin çektiği acılarla karşılaştırmayın çünkü bunun bir anlamı yok; bunlar aynı kategoride bile değil.

Arabama bindiğimizde çantayı açıp sütleri ve kurabiye kutumu çıkarırım. Ambalajı biraz hantaldır ama iki kurabiye çıkardıktan sonra birini ona verip sütümü ona uzatırım. "Adetine şerefe. Bu sefer Flo Teyze sana sakın bir sürtük olsun."

Julia gülümser. "Ne kadar da güzel." Sonra sütlerimizi birbirine çarparak çerezlerimizi sessizce yeriz. Bir süre sonra Julia koltuğunda dönerek bana bakar ve başını koltuğun başlığına dayar. "Bu gece için teşekkürler Bram, gerçekten minnettarım."

"Ne zaman istersen, Jules. Bana her zaman güvenebilirsin."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

JULIA

"Bu doğru olamaz," diye mırıldanarak test sonuçlarını bir kez daha gözden geçiriyorum. Elimi alınma bastırarak, aşırı yorgun hissederek, onun cevap kağıdını inceleyip kaşlarımı çatıyorum.

İşte bu yüzden Bram'ı almamalıydım, çünkü böyle bir şeyin olacağını hissediyordum. Onu tanıyorum, yıllardır tanıyorum, ama yine de burada, sonuçlarına bakarken onu hiç tanımadığımı hissediyorum.

Dün geceyi tüm sistemi gözden geçirerek geçirdim. Gözlemlerim, onun cevapları ve sonuçlar hiç de beklediğim gibi değildi.

Yakınından bile geçmiyordu.

Bu yüzden her şeyi bir kenara bırakıp bugün zihnimi boşaltmaya karar verdim.

Ama her şeyi tekrar gözden geçirdikten sonra, yine aynı sonuca vardım.

Kırmızı.

KIRMIZI!

Bram kesinlikle kırmızı değil.

Kızılar soğuk, uğursuz, bir bakıma neredeyse şeytani insanlardır. Hayatlarının her alanında, hatta yatak odasında bile acımasız oldukları bilinir, ki buna katılıyorum. Bram fiziksel konularda çok acımasız görünüyor, ama normal hayatta? Bunu kafam almıyor.

Üniversite yıllarını ve onunla geçirdiğim küçük anları düşünüyorum. Evet, çoğu zaman pisliğin tekiydi, sürekli gösteriş yapıp ne kadar harika olduğunu kanıtlamaya çalışıyordu, ama gösterişli görünüşünün arkasında, daha yumuşak, hassas bir tarafı vardı, bunu şimdi birkaç kez deneyimledim.

Ve geçen gün bana kurabiye getirdiğinde, ya da buluşmamız için en sevdiğim restoranda rezervasyon yaptığında, ya da kalemlerden oluşan buket, ya da üzerine not yazdığı soya chai latte... Hepsi çok tatlı, çok düşünceliydi. Ve notu, ah, mükemmeldi.

Kırmızılar *böyle şeyler* yapmaz. Kırmızılar düşünceli ya da tatlı değildir. Soğuk ve bıkkındırlar. Onlarla geçinmek zordur ve eşleşebilecekleri tek renk turuncu olur, çünkü turuncu kırmızının daha açık bir versiyonudur.

Bram'ı bir turuncu ile eşleştirebileceğimi hayal bile edemiyorum.

Bunca zaman onun mavi ya da yeşil olduğunu tahmin ettim, iki benzer renk, çünkü her ikisi de koruyucu içgüdüye ve insanları çeken bir tür karizmaya sahip.

Çok kafam karıştı.

Anita ofisime girdiğinde sandalyeme yaslanıp uzun bir nefes aldım. "Merhaba Bayan Westin. Clarissa sizi görmek istiyor."

Tanrıya şükür, dikkatimi başka yere yönlendirmem lazım. "Harika. İçeri girebilir."

Clarissa elinde bir torba yiyecek ve kocaman bir gülümsemeye kapıdan içeri girer. "Ah, sizi uzun zamandır görmemiştim." Masamın etrafından dolanır ve yiyeceklerle birlikte bana kocaman bir sarılır.

Benden ayrıldığında, oturma alanıma gider, yiyecekleri yere koyar ve yanındaki kanepeye oturur. "Öğle yemeğinizi ele geçiriyorum. Oturun, benimle konuşun, hayatınızı anlatın."

Tam da ihtiyacım olan şey bu. Topuklu ayakkabılarımı çıkarır, ofisimin kalın halısı üzerinde yürüyerek Clarissa'nın yanına otururum. Clarissa kutulardan kızarmış peynirli sandviçleri çıkarıyor.

"Beni seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum, birlikte sevdiğimiz devasa sandviçlere bakarak.

"Sevdiğimi biliyorsun. Umarım bugün spor yapmışsındır, çünkü biraz kalori yakacağız."

"Hiç sorun değil." Gülümserim. "Bunları çok uzun zamandır yemedim."

"Ben de öyle düşünmüştüm, o yüzden onları aldım."

Birkaç yıl önce, Clarissa ve ben şehre taşındığımızda, Cheez Whiz adında küçük bir restoran bulduk. Orada, hayatınızda yiyebileceğiniz en çtır çtır ekmekle özel ızgara peynirli sandviçler yapıyorlar. Bu sandviçler, ağzınızda devasa dolu taneleri gibi eriyen birer cennet parçası. Hiç pişman olmadım.

İkimiz de aynı anda ısırıp inlerken, sandviçi çiğnerken dişlerimizin çıkardığı çıtırtı sesi ofisi dolduruyor. Evet, o kadar lezzetliler.

Çiğnerken ve konuşurken, "Teşekkürler, bugün buna gerçekten ihtiyacım vardı" diyorum.

"Öyle mi? Çöpçatanlık işinde zor bir gün mü geçirdin?" "Öyle de denebilir."

"Ne oldu?"

Sanki biri bu konuşmayı kaydediyormuş gibi ofisime bakınıyorum ve fısıldıyorum, "Bunu aramızda tutacağına söz verir misin?"

Clarissa gözlerini devirir. "Julia, bunu kime söyleyeceğim ki? Ne derseniz deyin, her zaman aramızda kalır."

"Biliyorum, sadece gerginim. Teknik olarak bir gizlilik anlaşmam var."

"Senin için hazırladığım belge, avukatın olarak sorun olmadığını söyleyeceğim."

Böyle bir mantıkla, ona nasıl söylemem? Eğer başım belaya girerse, beni kurtarması gereken kişi o. "Tamam, Bram Scott'ı hatırlıyor musun?"

Clarissa kahverengi peçeteyle ağzını siler. "Bram Scott'ı nasıl unutabilirim? Yale Üniversitesi'nin patronuydu ve Rath'ın en iyi arkadaşı. Onun gibi birini unutmak zor."

"Evet, geçenlerde bana gelip programıma katılmak istediğini söyledi."

"Dur biraz" —Clarissa elini koluma koyar—"Bram Scott senden onu eşleştirmemi istedi. Üniversitede ve sonrasında hiç kız arkadaşı olmayan, bildiğimiz kadarıyla, aynı Bram Scott mu?"

Başımı salladım. "Evet, o Bram Scott." "Bu çok kafa karıştırıcı."

"Anlat bana. O kadar şaşırdım ki, onun ciddi olduğunu düşünmedim ve Rath'a bunun Fantasy Football League bahsinin bir parçası olup olmadığını sordum."

"Aman Tanrım, öyleydi, değil mi?"

Başımı sallayıp sandviçimden bir ısırık alıyorum, hızlıca çiğneyip konuşmaya başlıyorum. "İkisi de inkar etti ama sonunda onları ikna ettim. Bram'a bunun benim için şaka olmadığını söyledim ve ne dedi biliyor musun?"

"Muhtemelen aptalca bir şey."

"Hayır" — başımı sallıyorum, şimdi havamdayım — "bana aşkı bulmak istediğini söyledi."

Clarissa içkisini yudumlarken öksürmeye başlar ve pantolonuna su sıçratır. "Ne? Olamaz."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ama o ciddi. Tüm soruları yanıtladı, mülakat sürecini tamamladı ve şimdi sonuçlarını incelemek için randevu almamı bekliyor."

"Vay canına." Clarissa arkalarına yaslandı. "Yani... VAY CANINA. Ondan bunu hiç beklemezdi. Neden birdenbire böyle değişti?"

"Sanırım artık yerleşme zamanının geldiğini düşünüyor."

"Erkekler değişebilir, ama düşünsene." Clarissa geçmiş ilişkilerinden biraz bıkmış, bu yüzden yorumu bana garip gelmiyor. "Ona tüm testleri yaptın, rengi ne?"

Cevap vermeden önce suyumdan bir yudum alıp peyniri iyice yıkıyorum, çünkü açıkçası hala inanamıyorum.

"Benim sorunum da bu, bu yüzden garip bir gün geçiriyorum."

"Beklediğin gibi değil mi?"

Parmaklarımdaki suyu peçeteyle silerim ve kanepeye yaslanırım, kafam çok karışık. "Hiç de bile. Onun mavi ya da yeşil olduğuna emindim."

"Değil mi?" Clarissa'nın burnunu kıvrması, onun da benim kadar şaşkın olduğunu düşündürüyor. O, flört programını çok iyi biliyor. Özellikle yasal evrak işlerinde bana yardım ettikten sonra, benimle birlikte farklı kişilikleri defalarca gözden geçirdi, bu yüzden şaşkınlığı anlaşılabilir.

"Hayır." Sanki bir sır veriyormuşum gibi fısıldıyorum,

"O kırmızı." Gözleri büyüdü ve kaşları kalktı. "Ne? Olamaz."

"Öyle. Birkaç kez kontrol ettim. Cinsel kişiliği kırmızı."

"Sana bunu söyleyebilirdim, ama bu diğer her şeyden daha önemli olmamalı, değil mi?"

"Hayır, ağır basmamalı. Ama sınavında, yüzde doksan gibi muazzam bir oranla kırmızı kategoriye girdi."

"Ama" —Clarissa kollarını göğsünde kavuşturup bana doğru dönerek— "o kırmızıya hiç benzemiyor. Evet, o bir lider, ama aynı zamanda

karizmatik, ilham verici, yardımsever..." "O bir koruyucu," diye sözünü tamamladım.

"Aynen öyle. Bunca yıldır onu yanlış mı değerlendirdik? Yani, senin kadar onunla vakit geçirmedim, ama yine de, onunla kısa süreli etkileşimlerimden şunu söyleyebilirim ki, o adam kırmızı değil."

Bana söylemesine gerek yok. Hâlâ sonuçları kafamda oturtmaya çalışıyorum ve şimdi programımın doğru olup olmadığından emin değilim. Kahretsin, yöntemlerimi ve yıllarca süren bilimsel araştırmalarımı sorgulamama neden oluyor. Bunun nasıl olabileceğini anlamıyorum. Kişiliği konusunda sahip olduğum tüm teorileri nasıl bu kadar kolayca yıkabildi? *Bu benim hakkımda ne diyor? Zaten tanıdığım birinin karakterini nasıl bu kadar yanlış değerlendirebilirim?*

"Ne yapacağım? Onu gerçekten bir portakalla eşleştirecek miyim?" "Yani, bu konuda bir seçeneğin var mı?"

"Onu tekrar sınava sokamam, değil mi? Bu, ona tüm programımın bir aldatmaca olduğu izlenimini verir ve bu, en son istediğim şey. Aslında onun için aklımda birkaç kız vardı, ona uygun olacağını düşündüğüm birkaç sarı ve mor kız, ama eğer o kırmızıysa, onu bu kızlarla tanıştıramam, çünkü salata servis edilmeden önce onların moralini bozacaktır."

Dudaklarını sıkıca kapatan Clarissa, durumu gerçekten düşünür ve ben onu bu yüzden seviyorum. O, boş önerilerde bulunmak için burada değil, aksine çok yetenekli zihnini benim zihnimi genişletmek için kullanıyor. Onun bakış açıları her zaman içgörülü. Üniversitede bile, kabul edelim ki, biz çocuktuk, durum aynıydı. İlişkimizin tek taraflı olduğunu hiç hissetmedim, ama erkeklerle ilgili sorunlarım olduğunda ya da Bram bir şekilde kafama takıldığında, o her zaman yanımdaydı. Bu sık sık olmazdı, ama olduğunda, bunu atlatmam biraz zaman alırdı.

O, ruhuna girip kendini oraya yerleştirme yeteneğine sahip. Bu, BLUE'ların yaptığı bir şey, kilometrelerce uzakta olsanız bile etrafınızda kalma yetenekleri.

"Biliyorsun, bunu söylemekten nefret ediyorum ama belki de o bir komünisttir, ancak Rath'ın kız kardeşi olduğun için bunu sana göstermiyor olabilir. Düşünsene, o New York'ta bir emlak yatırımcısı ve

otuz üç yaşında, *bu da* pek sık rastlanan bir şey değil. Bugün bulunduğu yere gelmek için içinde biraz kırmızı olması gerekir. Belki de senin beklediğinden daha fazla kırmızıdır."

"Yani... Sanırım öyle." Tırnaklarımı ısırarak düşünmeye başladım. "Ama günlük hayatında kırmızı kanlı birinin özelliklerini göstermiyor. Mesela, son iki haftadır çok tatlı ve nazikti..."

"Çünkü sen Rath'ın kız kardeşisin. Sana karşı pislik gibi davranmayacaktır."

"Ama sadece ben değilim. Asistanına karşı da harika davranıyor. Eğer gerçekten kırmızı olsaydı, bize kurabiye getirdiği için asistanına Hamptons'daki evinin anahtarını hafta sonu için vermezdi. Kırmızı olsaydı, asistanını bize kurabiye getirmeye zorlar ve ihtiyacımız olan başka bir şey olup olmadığını görmek için işimiz bitene kadar dışarıda beklemesini söylerdi."

"Doğru." İkimiz de uzun bir nefes aldık ve koltuklarımızda dönerek yastığa gömüldük. "Peki, onu bir turuncu ile eşleştirirsen ne olur? Yani, rengi kırmızı olarak görünüyorsa, belki de sonuçları olduğu gibi kabul etmelisin, değil mi?"

"Evet, sanırım öyle."

"Tereddüt ettiğini
hissediyorum." Çok
fazla tereddüt.

"Bunu mahvetmek istemiyorum." "Ne
demek istiyorsun?"

Tavana bakarak Bram ile olan etkileşimlerimi hatırlıyorum. "Bram ile tanıştığım ilk andan itibaren, onda her zaman bir hava vardı, ne olursa olsun haklı olduğunu ve bunun farkında olduğunu gösteren bir hava. Ve gerçekten sinir bozucu olan şey, ne zaman onun yanında olsam, istemese de bir şekilde her zaman benden üstün çıkmasıydı. Sanki benim için bir emsal oluşturdu, ne yaparsam yapayım onu etkilemek istiyorum."

"Julia, ciddi olamazsın."

"Aptalca olduğunu biliyorum" — saçımı elime alıp gevşek telleri sıkıca tutuyorum — "ama Rath'ın hayatında olduğu gibi benim hayatımda olmadığı için onun görüşünün önemi olmadığını kendime söylemeye çalışsam da, ona Rath'ın küçük kız kardeşi olmaktan daha fazlası olduğumu, aslında onun liginde yer alabileceğimi göstermek istiyorum."

"Sen onun liginin çok ötesindesin. Sen doktorasın, o ise lisans mezunu."

"Dünyadaki herhangi bir milyonere rakip olacak bir gayrimenkul portföyü var. Kendi kendini yetiştirmiş biri."

"Sen de öyle." Clarissa tatlı, beni Bram ile karşılaştırmaya çalışıyor ama dürüst olmak gerekirse, gerçekten karşılaştırılacak bir şey yok. O üstün.

"Ama bu aynı kalitede değil ve konu da bu değil. Demek istediğim, onu bu flört programına sokmak, tüm bu soruları ve testleri sadece onu yanlış kişiyle eşleştirmek için yapmak istemiyorum. Programımın tamamen zaman kaybı olduğunu düşünmesini istemiyorum, çünkü bu beni öldürür."

"O asla böyle düşünmez."

"Onu doğru kişiyle eşleştirmezsem, onun kırmızı olduğunu öğrendikten sonra, bu programın zaman kaybı olduğuna inanacaktır." Ya onunla randevuya çıkan kadınlar da *What's Your Color?* programını eleştirirlerse? Ya onunla ne kadar uyumsuz olduklarını gördükleri için, dilini tutamayıp programımın bir saçmalık olduğunu yayarlarsa?

Clarissa da benim kadar tedirgin görünüyor, ama neyse ki dilini tutuyor. Benim en büyük endişemin ne olduğunu tam olarak anlıyor.

Ve dürüst olmak gerekirse, Bram tatlı, düşünceli ve ilgilense de, içten içe onun hoşlandığı biriyle eşleşmezse utanç duyacağımı biliyorum. Bu duyguyu engelleyemem, bu yüzden ona mükemmel eşleşmeyi bulmak için titiz davranacağım.

Bram ellerini ovuşturarak heyecanla, "Tamam, söyle bakalım. Benim flört rengim ne?" diyor.

Nörotik olduğum için, hala inanmadığım şeyi doğrulamak için test sonuçlarını iki kez daha yaptım. Sonra, onu tanıştırabileceğim kadınları gerçekten değerlendirmek için zaman ayırdım. Profillerini inceleyerek, mümkün olan en iyi eşleşmeyi bulmaya çalıştım. Bram'ın ilgisini çekecek ve onun gizli, içsel kırmızısı ile uyum sağlayacak iki kadın buldum ve umarım bu ilişki yürür.

"Sonuçlarını iyice inceledikten sonra, senin bir kırmızı olduğun sonucuna vardım."

"Kırmızı, ilginç. Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, iş odaklı ve bazen acımasız olduğun ve yatak odasında kontrolü ele almayı sevdiğin anlamına geliyor." Kırmızılarının benim favorim olmadığı açık olduğundan, kırmızı kişilik tipinin ayrıntılarına çok fazla girmek istemediğim için cevabımı biraz hafifletmeye çalışıyorum.

"Yatak odasında kontrolü ele almak çok doğru. İyi tahmin." Gülümsüyor. "Peki, kırmızı olmakla ilgili başka neler var?"

"Şey, bununla ilgili daha fazla bilgiyi yazdığım yazıda bulabilirsiniz. Sizi detaylarla sıkmak ya da zamanınızı boşa harcamak istemem. Şu anda önemli olan, sizin için bulduğum iki eşleşmeyi gözden geçirmek."

Kaşları çatılır ve yüzündeki gülümseme kaybolur. "Evet, tarihler." Çenesinin yanını kaşır, gözleri heyecandan tamamen donuklaşır. Bu garip. "Maçları buldun mu?"

Ne oluyor? İki saniye önce alaycı bir tavrı vardı, heyecanla doluydu ama şu anda sanki 180 derece dönüş yapmış gibi ve onun sahip olduğunu hiç bilmediğim içsel kızgınlığını görüyorum. Belki de yanılmamışım.

"İki tane eşleşme buldum. Kırmızılar özel bir kişilik türüdür, aslında sadece bir başka renkle, yani turuncu ile gerçekten uyumludurlar."

"Tamam," diyor biraz şüpheyle.

Ve nedense bu beni tedirgin ediyor. Göğsümde bir yanma hissediyorum ve bunun bluzumdan belli olmaması için dua ediyorum.

"Hayalindeki kadını göz önünde bulundurarak, portakallarımı inceledim ve senin için iki kadın buldum." Onun önüne profillerini koydum. "Carly ve Tabitha."

Profilleri eline almadı, masanın üzerinde bırakarak uzaktan inceledi. Sessizdi, mutlu mu yoksa kızgın mı olduğunu anlayamadım. Kızları çekici buluyor mu? İş tanımlarını beğeniyor mu? Vurguladığım kişilik özelliklerini?

Ellerini birleştirip bana bakıyor. "Hangisini daha çok beğendin?"

Alaycı bir ton, sırıtış, göz kırpma, hiçbir şey yok... "Şey, bence Tabitha sana en uygun kişi olur."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Sesi sert. Ellerimi birbirine doluyorum. *Bu ani ruh hali değişikliği nereden geldi?* Kanepeye yaslanıyor

kanepeye yaslanıp beni baştan aşağı yavaşça süzer, sanki vücudumun her santimini analiz eder gibi. "Tabitha'nın benim için en uygun eş olduğunu mu düşünüyorsun?"

Uh, bir şeyi mi kaçırıyorum?

"Şey, tüm test sonuçlarını inceledikten ve profilleri gözden geçirdikten sonra..."

Ayağa kalkar ve elini saçlarına geçirip saç tellerini çeker. "Ayarla. Linus'a ne zaman müsait olduğunu söyle." Ofisimin kapısına doğru yürür, başını eğmiş, hayal kırıklığına uğramış gibi neredeyse titreyerek ceketinin düğmelerini ilikler.

"Hey, Bram. Bekle."

Kapıda durur ama dönmez.

"Ne oluyor? İstediğin bu sanıyordum."

Derin bir nefes alır ve kısmen bana döner, yüzünde sevdiğim o kendini beğenmiş sırıtış yoktur. "Haklısın, istediğim bu. Randevuyu ayarla. Tabitha ile tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Yine geri çekilmeye çalışır ama ben elimi koluna koyarak onu yerinde tutarım. "Yanlış bir şey yaptıysam lütfen bana söyle. Bana kızgın görünüyorsun."

"Ben iyiyim. Randevunun nasıl gittiğini sana haber veririm. İyi geceler Julia."

Bununla birlikte, ceketinin cebinden telefonunu çıkararak koridorda büyük adımlarla uzaklaşıyor.

O iyi *değil*. Bram kendini beğenmiş, küstah, dışa dönük... *huysuz* değil. *Huysuz*. Ama beni asıl endişelendiren bu değil. Onun nasıl gittiği.

İyi geceler, Julia.

Julia. Jules değil. Neredeyse yüzüme bir tokat atılmış gibi hissettim.

Şimdi ne yapacağım ben?

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BRAM

"Bununla ilgili her şeyi nefret ediyorum," diye inleyerek, gömleğimi bir süveterle değiştiriyorum.

Roark yatağımda zıplıyor, en iyi arkadaşının randevuya hazırlanmasını izleyen lanet olası bir genç kız gibi davranıyor, ama saçını kıvrıp bana randevumla ilgili sorular sormak yerine, bira içip alfabe sırasıyla geçiriyor.

"C, D, E."

"şu saçmalığı keser misin? Tanrım, dostum. Bu gece geçirmelerine ihtiyacım yok."

"Biraz gergin misin?" Yatağın ucuna oturur ve kıyafetime bakar.

"Sadece sinirliyim." Kazakımı aşağı çekip belime doladım, kalın omuzlarımla etrafındaki kolları düzelttim. "Julia ile çıkmak yerine, Tabitha adında bir kıızı yemeğe çıkarmak zorunda kaldım."

"Tabitha seksi bir isim gibi geliyor. Nasıl birine benziyor?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Julia bana profilleri gösterdiğinde, öfke beni ele geçirmeye başladığı için onlara pek dikkat etmedim."

"Kızgın olmaya hakkın var mı ki? Julia'ya çıkma teklif ettin mi?"

"O bana profilleri göstermeye başlamadan önce hiç şansım olmadı. Geçen gece, senin böldüğün o gece hakkında konuşabiliriz diye umuyordum."

O gülüyor. "En güzel anlarımdan biri."

"Sen bir pisliksin."

"Hey, bence bir adım geri çekilip bir saniye nefes almalısın. şu anda çok sinirlisin."

"Çünkü umursamadığım bir kıızla çıkıyorum. Çünkü çıkmak istediğim kıız, benim *başka biriyle* aşk aradığımı sanıyor, oysa ben onu arıyorum. Bu geceyi sahte bir şekilde geğirmem gerekecek, bu kıızı kırmamak için iyi vakit geğiriyormuş gibi davranmam gerekecek, sonra da Julia'ya onu umursadığımı göstermenin bir yolunu bulmam gerekecek, ki bunu zaten yaptığımı sanıyordum. Yani,

Başka ne yapmam gerekiyor lan? Ona düşünceli hediyeler gönderdim, ona zaman ayırdım, onu düşündüğümü belirten birçok mesaj attım ve Tanrım, neredeyse onu öpecektim. Başka ne yapmam gerekiyor? Lanet olası kalbimin yol haritasını çizip ona mı vereyim?

Gerçekten hiçbir fikri yok mu? Neden kızdığımı gerçekten bilmiyor mu? Neden öfkeyle çıktığımı? Nasıl olur da bilmez?

Roark, birayı ağzına götürürken bana boş boş bakıyor. "Kalbine giden yol haritası mı? Bu saçmalığı nereden uyduruyorsun?"

Kazakımın kollarını sıvadım. "Flört hakkında birkaç makale okudum."

"Adı 'korkaklar için flört' müydü?"

Onu işaret ediyorum. "Bu çok kırıncı. Buna romantik olmak denir."

"Romantizmin ne olduğunu biliyor musun?" Roark bir eliyle geriye yaslanarak avucunu yatağıma bastırır. "Hoşlandığın kıza onu gerçekten sevdiğini söylemek. İşte romantizm budur ve duyguların konusunda hiçbir karışıklık olmaz."

"Bunu
yapamam."

"Neden?"

"Çünkü o partide ne olduğunu biliyorsun." Aynaya bakıp sarı saçlarımı yana doğru düzeltmeye çalışıyorum.

"Sömestr sonu kardeşlik partisini mi kastediyorsun?" "Evet."

"O çok uzun zaman önceydi ve ne olduğunu hiç anlatmadın, sadece her şeyi mahvettiğini ve Rath'ın kız kardeşi hakkında bir şey söylerse sana haber vermeni söyledin."

"O gece beynime kazındı. O zaman harekete geçtim, o beni reddetti ve şimdi ona sadece hislerimi söylemekten çok daha fazlasını yapmam gerektiğini hissediyorum."

"Ne oldu?"

Kafamı sallıyorum. "Şu anda bu konuya girmek istemiyorum, çok uzun bir hikaye."

"Peki ne yapacaksın? Bu randevuya gidecek misin? Bu kızla

"

"Hayır." Kolumu kaldırıp, sweatshirt'ümün altına deodorantımı birkaç kez sürüp, sonra diğer koluma geçiyorum. "Kibar davranıp, beklentisiz bir şekilde geceyi bitireceğim."

"Bu adil mi?"

Roark'a dürüstçe söylüyorum. "Hayat adil değil, inan bana. Eğer adil olsaydı, Julia ile vakit geçirmek için siz pisliklerle kasten bahsi kaybetmezdim, sadece onun beni başka biriyle tanıştırması için. Hayat adil olsaydı, biz çoktan birlikte olurduk."

Roark'ın kaşları çatılır ve gözleri bana dikilir. "Bahsi kasten mi kaybettin?"

Ona *gerçekçi* bir bakış attım. "Sadece bir aptal Russell Wilson'ı yedek bırakır, ya da kaybetmeye çalışan biri."

"Biliyordum lan." Roark yataktan atlayıp koluma yumruk attı. "Rath'ın yanında olduğumda, onun fantezi futbol sihirbazı olduğu konusunda ne tür saçmalıklar dinlemek zorunda kaldığımı biliyor musun? O aptal bir hafta şanslıydı ve şimdi bunu başıma kakıyor. Russell'ı yedek bırakmasaydın, hayatım çok daha kolay olurdu."

Omzuna hafifçe vurup sııttım. "Geçen gece bana engel olduğun için bunun karma olduğunu söyle. Bir dahaki sefere aptalca davranmak yerine sonuçlarını düşün."

Roark, "Umarım Tabitha bu gece seni öpmeye çalışır. Umarım sana yapışır ve sen de ondan kurtulamazsın," diye bağırırken ben uzaklaşmaya başlıyorum.

"Karma hakkında söylediklerimi hatırlıyor musun?"

"Siktir, karma. Ben İrlandalıyım, şans bizim tarafımızda."

Ben

bir erkeğim.

Merak ediyorsanız diye söylüyorum. Ben, en ufak bir seksapel esintisiyle libidosu alevlenen, kanlı canlı bir erkeğim. Bu, en iyilerimizin başına bile gelir, başka birine deli gibi aşık olsak bile.

Bu yüzden, bu akşam yemeğinin rahatsız edici olduğunu söylediğimde, şaka yapmıyorum.

Tabitha, arkadaşlarının ona taktığı adla Tabby Cat, muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en seksi elbiseyi giyerek yemeğe gelmeye karar verdi.

Gümüş rengi, derin bluzlu yakası, neredeyse uyluk ortasına kadar uzanan, son derece kışkırtıcı ve hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan bir elbise.

Ve bunu ciddi söylüyorum.

Bu gece şimdiden üç kez göğüs uçları göründü.

Ve ben bakmıyorum. Gerçekten bakmıyorum. Ama heyecandan zıplamaya başladığında ve tahminimce çift D beden göğüsleri onunla birlikte sallanmaya başladığında, meme uçlarının dışarı çıkmasını görmemek zor oluyor.

Üç meme ucu ve bir sürü dekolte gördükten sonra, bir erkeğin hafif bir ereksiyon yaşaması kaçınılmazdır. O da çok güzel. Sarı saçlı, mavi gözlü, dolgun (plastik) dudaklı ve öldürücü bir vücuda sahip. Kendini tanıttığında, Julia'nın bana ikinci kez bakmasını sağlamaya çalışmasaydım, Tabitha'yı eve götürürdüm diye düşündüm.

Jules ve insanları eşleştirme yeteneği beni oldukça etkiledi, çünkü göğüs uçlarının görünmesi bir yana, bu randevu fena değil. *Ancak* Tabby Cat'in giyim tarzı bana Tinder randevularını hatırlatıyor, Julia'nın randevu işinden beklediğim bir şey değil. Kıyafeti, *uzun vadeli bir ilişki aradığımı* pek göstermiyor. Biliyorum, çünkü bu geceden önce birçok *Tabitha* ile "randevuya" çıktım. Ama yine de, Tabitha hakkında prestijli bir mücevher şirketinde yönetici olduğu, Zumba'yı sevdiği (marakaslarını sallayarak vurguladı, hatta bana gösterdi, göğüs uçlarının görünmesi numarası bir) ve yağmur yağdığında ayak parmaklarının karıncalandığını dışında pek bir şey bilmiyorum. Son bilgi, gerçekten bilmeme gerek olmayan bir şeydi.

Kayıtlara geçmesi için, o ayrıca ayak parmağını (bu kuru bir akşam olduğu için karıncalanma hissi değil) bacağımdan uyluğuma doğru kaydırmayı seviyor. Birkaç kez ayağını uzaklaştırmak zorunda kaldım ve sonra spazm olduğunu söyleyerek özür diledim. Sanırım bir kez daha uzaklaştırırsam, benim bir rahatsızlığım olduğunu düşünecek.

Ama lanet olsun, ayakla cinsel ilişkiye girmenin bir zamanı ve yeri vardır, ve lüks bir restoranda ilk buluşma ne zamanı ne de yeri değildir, tabii bu Jules değilse. *Tabby Cat* yerine Jules karşımda oturuyor olsaydı, azgın bir köpek yavrusu gibi nefes nefese kalır ve bacağımyı yerde yukarı aşağı sallardım.

Tabitha şarap kadehini çevirerek bana elbisesinin içini gösterir ve "Ne tür programlar izliyorsun?" der.

O, *biraz* boğuk, *hayat tecrübesi olan* bir ses tonuna sahip. Garip, bir yandan hoşuma gidiyor, bir yandan da gitmiyor. Kafam karıştı.

"Şovlar mı?" Ayak parmağı benim bacağıma değiyor ve ben hemen çekiliyorum, ayak bileğimi diğer dizime getiriyorum. Akşam yemeği bitti ve garsonun hesabı beklediğimi fark etmesini diliyorum. "Televizyon gibi mi?"

"Evet, başka ne var ki?"

"Broadway var."

"İğrenç, bu günlerde kim müzikalleri sever ki?" Gözlerini devirdi. "Dünya şarkı ve dansın öldüğünü anlamalı. Artık her şey Marvel filmleri hakkında. Aksiyon ve heyecan. Fantazi. Fantazileri sever misin, Bram?"

Bu soruya cevap vermek istemiyorum çünkü, evet, fantezilere meraklıyım. İçimizde biriktirdiğimiz arzuları yaşamaktan yanayım, ama bu soruya cevap vermeye kalkışırsam, iki saniye içinde Tabitha beni koltuğumdan kaldırıp kadınlar tuvaletine götürecektir diye korkuyorum. Bu yüzden ilk sözlerine geri dönüyorum.

"Müzikaller ölmedi. Oldukça eğleneliler. Ayda en az bir kez izlemeyi seviyorum ve New York'ta yaşadığım için bundan yararlanmam gerekiyor."

"Müzikalleri izliyor musun?"

Başımı sallayıp suyumdan bir yudum alıyorum. Evet, bu adam için içki yok, çünkü zihnim tamamen açık kalmak istiyorum.

"Bu çok kızsı değil mi?"

"Bunu düşünmen bile cinsiyetçi bir davranış değil mi?" Sesimin tonu onu geri adım attırıyor. Tanrıya şükür, çünkü müzikal konusunda tartışmaya girecek havada değildim.

"Özür dilerim," diye söylüyor sonunda, bir dakika kadar bana baktıktan sonra. "Müzikallere bu kadar meraklı olduğumu bilmiyordum."

Ayak bileğimi tutarak olabildiğince rahat davranmaya çalışıyorum. "Tutkulu değilim. Sadece sanata değer veriyorum. Hepsi bu."

"Bu seksi olabilir." Seksi olmaya çalışmıyorum, ama bunu görmezden geleceğim. "Peki ya televizyon programları? İzliyor musun?"

"Eh, pek sayılmaz. İş yüküm çok fazla olduğu için fazla vaktim yok, ama bir şey izleyeceğim zaman *Game of Thrones'u* takip etmeyi seviyorum."

Gözleri parlıyor, dudakları kocaman bir gülümsemeye dönüşüyor ve birden alkışlamaya başlıyor. Üç kez alkışlıyorum ve... evet, işte orada, meme ucu. Lanet olsun, neden hep bu kadar sertler?

Alkışlamayı bitirdiğinde masayı kavrar ve öne doğru eğilir. "*Game of Thrones* benim en sevdiğim dizi."

"Öyle mi?"

O şiddetle başını sallar. Sakin ol, katil, boynunu kırmak istemezsin.

"Hikayeyi, çıplaklığı, cinayetleri, ensest ilişkileri seviyorum. Doğrusu, doyamıyorum."

"Ensest sahnelerini mi seviyorsun?" Kaşlarımı kaldırıyorum. Bu çok tuhaf bir şey ve *Game of Thrones*'daki ensest sahnelerini sevdiğini söyleyen birini daha önce hiç duymadım. Daha çok, "Kız kardeşini yine becerdiğini gördün mü? *Ne tür bir pislik böyle bir şey yapar?*" gibi bir şey olur.

"Şey, bilirsin ya?" Omuzlarını biraz salladı. "Bütün bu tabu olayı. Kardeşim yok ve onlarla seks yapmak istemezdim, ama bu insanların istedikleri kişiyle sevişmeleri ilginç. Sence de öyle değil mi?"

Suyumu dudaklarıma götürdüm. "Evet, ilginç."

"Ve Tanrım, ejderhalar. O zamanlar o canavarların havada uçtuğunu hayal bile edemezdim. Çok korkardım."

Eee... Bir saniye duraklayayım.

Az önce ejderhaların gökyüzünde uçtuğunu hayal bile edemediğini mi söyledi? Sanki *Game of Thrones*, ejderhaların gökyüzüne hakim olduğu gerçek bir dönemmiş gibi?

Doğru mu anladım?

Sanırım biraz açıklama yapması gerekecek.

"Tam olarak ne demek istiyorsun?" diye soruyorum yavaşça, ne demek istediğini anlamak için.

"Yani, ensest ve tüm şehrin önünde çıplak olarak utançlandırılma olaylarını kaldırabilirim, ama ejderhalar konusunda pes ediyorum."

"Yani... dizideki bir karakter olsaydın mı?" diye açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum. "Hayır, eskiden." Bana sanki hiçbir şeyden haberi olmayan biriymişim gibi bakıyor.

"Bilirsin, ejderha döneminde."

Tamam, şimdi gerçekten endişelendim. Ejderhaların gerçek olduğunu mu düşünüyor? Çünkü öyleyse, Tabitha'nın meme uçlarının görünmesinden daha büyük bir sorunumuz olacak.

"Ejderhaların gerçek olduğunu mu söylüyorsun?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi. "Gerçek olmadıklarını mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Şey... Yani, bence herkes sana onların gerçek olmadığını söyler."

Gözlerini devirdi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunun tekrar olduğuna inanamıyorum."

"Yine mi oluyor?" Bu randevu ilginç bir hal almaya başladı. Ejderhaların yaşadığı bir çağda yaşamının korkusunu başkalarına da anlattı mı acaba?

Mümkün olduğunca nazik olmaya çalışarak, "Ejderhalardan korktuğunu başkasına söyledin mi?" diyorum.

"Başka bir randevuda. Bana ejderhaların gerçek olmadığını ikna etmeye çalıştı."

"Çünkü değiller." Gözlerim hızla kırpışıyor, bunun bir rüya olup olmadığını merak ediyorum. "Ejderhalar efsanevi yaratıklar."

"Hayır, ejderhalar ortaçağda yaşıyordu. Bu yüzden sürekli kılıç kullanıyorlardı, canavarları bıçaklamak için."

Neredeyse suyumla boğuluyordum. Biraz tükürdükten sonra, bardağı masaya koydum ve iki ayağımı yere sağlamca basarak, bu kızla aynı seviyeye gelmem gerektiğini düşündüm. "O zamanlar silahlar icat edilmemişti, bu yüzden kılıçları vardı. Silahları olsaydı, bir ejderhayı öldürmek için bir metre uzunluğundaki kılıçtan çok daha kolay olmaz mıydı sence? Ejderhaların ateş püskürdüğünü biliyorsun, değil mi? Bir nefesle parlak zırhlı şövalyen ölür."

"Zırh alev geciktiricidir," diye cevapladı çenesini kaldırarak. Tanrım.

Tanrım.

"Sen hayal görüyorsun." İşte, söyledim. Üzgünüm, ama bunu yapamam. Burada oturup, bir kadının bize, ejderhaların gökyüzünü hakimiyetinde olduğu ve şövalye zırhlarının alev geciktirici olduğu zamanları anlatmasını dinleyemem. Ben çok akıllıyım, bu kadar... bu kadar... aptal birinin yanında duramam.

"Anlamadım?"

Cüzdanımı çıkarıp birkaç yüz dolarlık banknotları masaya atıyorum, muhtemelen çok fazla ödediğimi umursamadan. Buradan bir an önce gitmem gerekiyor.

Ne kadar keyif kaçıran bir durum. Hiçbir meme ucu bu kadını düzeltemez.

Masaya eğilip, beni iyi duyabilmesi için net bir şekilde konuşuyorum. "Dedim ki, sen hayal kırıklığısın."

Burun delikleri genişler, yüzü kızarır ve farkına varmadan, şarabının geri kalanı kadehinden fırlayıp burnuma doğru gelir.

Ben oldukça tatsız bir chateau merlot'u hapşırmaya çalışırken, o sandalyesini geri çekip aniden ayağa kalkar.

"Eğer gerçekten araştırma yapsaydınız, Bay Yale Mezunu, ejderhaların gerçek olduğunu ve bilim adamlarının onların varlığını halktan gizlemeye çalıştıklarını bilirdiniz. İncil'i okuyun. Size çok ihtiyacınız olan bilgileri verecektir."

Yüzümü siliyorum. "Bu, İsa'nın beş bin kişiyi beş somun ekmek ve iki balıkla doyurduğunu söyleyen İncil mi?"

Her saniye daha da sinirlenerek, öne eğilir ve neredeyse yüzüme tükürür. "Buna sihir denir, gerizekalı, Wikipedia'da araştırabilirsin."

O uzaklaşmaya başlar ve ben de artık bir pislik haline geldiğim için, "Wikipedia güvenilir bir kaynak değildir. Hiçbir okul veya üniversite onu alıntı yapılabilir bir kaynak olarak kabul etmez" diye bağırırım.

Bana sırtını dönmüş, kalçalarını sallayarak, elini havaya kaldırır ve tüm restorana sevimli orta parmağını gösterir.

Çok klas.

Çok, çok klas.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

JULIA

Yale Üniversitesi, ikinci sınıf

"Artık gözlerimi açık tutabileceğimi sanmıyorum." Clarissa, dirseklerini kütüphane masasına dayarken parmaklarıyla gözlerini açık tutmaya çalışıyor.

Onun acısını hissedebiliyorum. Tamamen ve tamamen bitkin durumdayım. Final haftası beni mahvediyor. İlk yılımın zor olduğunu düşünüyordum, ama ikinci yılım bir üst seviyeye çıktı, uykusuz bırakıyor, kahveyle ayakta duruyorum ve sınavlar arasında Yale'in güzel asfaltlı bahçelerinde bir zombi gibi dolaşıyorum.

Okul benim için her şey demek, ama şu anda biraz ara vermek istiyorum. Boşanmak değil, henüz o aşamada değilim, ama "Ross ve Rachel'in ayrılığı" gibi bir şey olmasını çok isterdim. Birkaç gün sonra her şey bitecek. O zaman yatağıma uzanıp dizüstü bilgisayarımı kucağıma alıp, kalbimin arzuladığı tüm romantik filmleri izleyebileceğim.

Rüya gibi olacak.

"Sanırım dışarı çıkacağım. Gelmek ister misin?"

Elimde fosforlu kalemle kitabımdan başımı kaldırıp başımı sallıyorum. "Not almam gereken yaklaşık beş sayfa daha var, sonra gideceğim.

"Seni beklememi ister misin?"

"Hayır, gerek yok. Uyuyan seni yurt odamıza taşımak istemem. Sabah görüşürüz."

Clarissa eşyalarını toplamaya başlar. "Yarın sabah Fransız tost barına gidiyoruz, değil mi? Davie bana orada akla gelebilecek her türlü meyve kompostosu olduğunu söylemişti."

"Evet. Sanırım Fransız tost barı bugün bu konuyu bitirmem için beni motive eden tek şey. Sabah görüşürüz. Eve giderken dikkatli ol, tamam mı?"

"Tamam. Sabah görüşürüz, geç saatlere kadar dışarıda kalma. Konuları bitirebilirsin ama kafan orada değilse hiçbir şey aklında kalmaz." Clarissa kitap çantasını omzuna asar

omzuna asar, bana havadan bir öpücük gönderir ve hızla uzaklaşır. Kafası yastığa değdiği anda uykuya dalacaktır.

Tamam, odaklanma
zamanı. Beş sayfa
daha.

Bunu yapabilirim.

Dik oturarak, yanaklarımı hafifçe tokatlayıp, hızla gözlerimi kırpiştirarak kendimi uyandırıyorum. Soğuk kahvemi bir yudum alıp, omuzlarımı salladıktan sonra sayfama geri dönüyorum, kelimeler sayfada süzülüyor, cümleler çoktan unutulmuş.

Kahretsin.

Belki biraz esnemem gerekir.

Çevreme hızlıca bir göz attığımda, iki öğrencinin gece yarısı kitaplarına tamamen dalmış, bana en ufak bir ilgi göstermeden çalışmakta olduğunu fark ettim. Etrafın güvenli olduğunu görünce, sandalyemden kalktım, ellerimi başımın üzerinde birleştirdim ve yanlara doğru eğildikten sonra öne doğru eğilip köpek pozisyonuna geçtim. Bu pozisyonu birkaç saniye tuttuktan sonra tekrar ayağa kalktım ve bu işlemi beş kez tekrarladım. Yogini değilim, ama YouTube'da güneş selamlamaları hakkında bir şey görmüştüm. Doğru yapmadığımı biliyorum, ama yeterince yakın.

Son turumu tamamladıktan sonra, sandalyeme yaslanıp kendime yenilendiğimi, hayatımda tek ihtiyacım olanın biraz yoga olduğunu söylüyorum.

Derin bir nefes verip, fosforlu kalemimin kapağını açar ve ellerimle kitabı ikiye ayırırım.

Başlıyoruz.

İnsan davranışları *falan filan*.

Birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Tekrar deneyelim. İnsan davranışları *falan filan*.

"Hadi ama Westin," diye mırıldanıyorum kendime ve bir kez daha yanağıma iyi bir tokat atıyorum.

İnsan... Acaba yarın Fransız tostuna krem şanti koyacaklar mı? Çikolata parçacıkları? Yaban mersini, yaban mersini olmalı.

Hay aksi.

Bu anlamsız.

Kitabımı kapatıp çantamı topluyorum. Clarissa haklıydı. Bu gecelik bu kadar yeter. Okumak ve öğrenmek vardır, sonra da aynı cümleyi tekrar tekrar okumak ve yine de anlamamak vardır. Sanırım bir duvara çarptım.

İyi bir gece uykusu ve biraz Fransız tostu, kendimi yeniden canlandırmak için gerçekten ihtiyacım olan şey, yarım yamalak güneş selamlamaları değil. Final haftasında, tüm sınavlarınızı başarıyla geçmenin baskısını atlatmak için karbonhidratlar ve rafine şekerler çok önemlidir.

Rekor sürede dağınıklığımı temizler, sırt çantama koyar ve kütüphaneden çıkarken, gece geç saatlere kadar çalışan arkadaşlarımdan benden daha başarılı olmalarını dilerim.

Kampüs karanlık, sadece birkaç lamba gece yarısı gökyüzünü aydınlatıyor ve eski taş binalara ürkütücü bir parıltı saçıyor. Geceleri bile, karmaşık mimariyi kaplayan karanlıkta, burasının hala Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en güzel üniversite olduğunu düşünüyorum. Rath'ı ilk kez ziyaret ettiğimde, gözlerim fal taşı gibi açılmış, kalbim bu güzel tarihi kampüsün her yerine yayılmış Yale mavisine hemen bağlanmıştı. Burasının gitmem gereken okul olduğunu, doktoramı alacağım okul olduğunu biliyordum.

Ya da en azından doktoramı almayı umduğum okul olduğunu.

Bu sınavları geçemezsem doktora yapamayacağım, bu da yurtuma gidip biraz uyumam gerektiği anlamına geliyor.

Sırt çantamın askılarını sıkıca tutup hızımı artırdığım sırada, gözümün ucuyla uzun boylu birinin yaklaştığını gördüm. Tanıyamadığım adam hızını artırıp yanıma geldiğinde midem düğümlendi, kalbim deli gibi çarpmaya başladı.

Donup kalıyorum, en kötüsüne hazırlanırken adam "Julia?" diyor.

Bir gözümü açarak adama baktım ve onu Clarissa ile birlikte katıldığım bir üniversite partisinde gördüğümü hatırladım. Rath'ın kurallarına aykırıydı ama Clarissa, tesadüfen onu eken bu adamla gerçekten tanışmak istiyordu. Anlaşılır bir durum. Rath'ı üzmemek istemediğim için ona bundan hiç bahsetmedim.

"Uh, evet." O elini uzatıp tokalaşmak istemesine rağmen ellerimi kendime sakladım. O da elini cebine geri soktu.

"Trent." Elini göğsüne bastırır. "Birkaç hafta önce Sigma Chi'de tanışmıştık."

"Evet. Seni tekrar görmek güzel." Kısa ve öz konuşuyorum. Sohbet etmek gibi bir niyetim yok. Sohbet etmekten nefret ederim. *Bu konuda iyi değilim.* "Peki, iyi geceler."

"Bekle" — omzumu çeker — "nereye gidiyorsun? Bir şeyler içmek ister misin?" *Bu adam ciddi mi? Saat bir, buradaki çoğu bar yakında kapanacak. Ve final sınavları var.*

"Hayır, teşekkürler." Uzaklaşmaya çalışıyorum ama elini omzumda tutuyor ve sinirlerimi bozuyor. "Yorgunum, yurda dönüyorum."

"Seni götüreyim." Kolumu sıkıca tuttu. "Hangi yurttan kalıyorsun?"
?

"Şey, kendim yürüyebilirim, gerçekten, sorun değil."

"Nerede yaşıyorsun, Julia?" diye sordu, sesinden zehir damlıyordu.

Ona karşı direnmeye çalışıyorum ama o, omuzlarımı kavrayıp beni kendine doğru çekiyor.

"Beni bırak." Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama nafile, o benden daha güçlü.

"Olay çıkarma, sadece nerede yaşadığını söyle, seni eve bırakayım."

"Beni eve bırakmanı istemiyorum. Lütfen," diye yalvarıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. "Bırak beni."

"Nerede yaşadığını söylemezsen, o zaman..." Cümlesini bitiremeden, yanımdan çekilir ve ardından kemiklerin çarpışmasıyla yüksek bir ses duyulur.

Dehşete kapılıp dönüp baktığımda, Trent kaldırımında yatıyor, Bram onu yere bastırarak, yumruğunu geri çekip tekrar tekrar yüzüne vuruyor.

Sessiz gece havasında birbiri ardına kemik kırılma sesleri yankılanıyor. Bram'a ne olacağı konusunda bu kadar korkmasaydım, onun devam etmesine izin verirdim, ama Bram mezuniyete çok yakın ve onun bir pislik yüzünden bunu mahvetmesini istemiyorum.

Bram'a koşarak onun iri omuzlarını çekip onu durdurmaya çalışıyorum. "Bram, dur," diye bağıriyorum. "Lütfen. Ben iyiyim. O, senin eğitiminizi kaybetmeye değmez."

Bram, Trent'in kanlı yüzüne bir kez daha yumruk atmaya hazır bir şekilde yumruğunu havaya kaldırır, ama benim sözlerim onu durdurur. Trent'i gömleğinden tutup kaldırır ve yüzüne yaklaştırır. "Bunu ihbar edersen, ben de seni kampüste cinsel tacizci olarak ihbar ederim ve her şeyi kaybedersin. Ona bir daha dokunursan, burada bitiremediğim işi bitireceğim. Anladın mı?" Bram, sert ve kararlı bir şekilde her kelimesini açıkça telaffuz eder.

Trent cevap vermezse, Bram onu sarsar ve tekrar sorar, "Anladın mı?"

Trent birkaç kez öksürür ve kanayan gözünü siler. "Anladım."

"İyi." Bram, Trent'i bırakır ve yere düşmesine izin verir. "Ben diğer adamlarımı çağırıp işi bitirmeden önce buradan gitmek için on saniye var."

Sanki kışının altında ateş yakılmış gibi, Trent yerden kalkar ve kanayan başını tutarak kaçır. Bram birkaç saniye daha ona bakmaya devam eder, sonra bana döner ve yüzündeki keskin çizgiler yumuşar, beni omuzlarımdan tutup baştan aşağı süzerken yüzünde endişe belirir.

"İyi misin Jules?"

Az önce yaşadığım şeyin korkutucu olması mı, adrenalinim mi, yoksa Bram'ın derin endişesi ve koruyuculuğu mu bilmiyorum, ama gözlerimi dolduran gözyaşlarını tutamıyorum.

Bram hemen beni kucakladı.

Sıcak ve güçlü bir kucaklama.

Kollarını kaya gibi bana dolayarak, etrafımızdaki her şeyden ve herkesten beni koruyor. Hava yavaşça duruluyor, gece bizi örtüyor ve ben Bram'ın kollarının çok ihtiyacım olan rahatlığına kapılıyorum. Bu tür bir kucaklaşma, sanki vücutlarımızı birbirine yapıştırmaya çalışıyormuş gibi, daha önce hiç hissetmediğim bir şey. Bu beklenmedik kahramana sarıldığımda, gerginlik ve endişe gözyaşlarımla birlikte beni terk ediyor. *Ama nasıl? Nasıl burada olabilir? Nasıl bildi?*

Sessizce kulağıma fısıldıyor, başının yanını benimkine dayarken, kalın sakalları ile melodik bir rahatlık sesi çıkarıyor.

saçıma takılıp, saç tellerimi çekiyor. Ama umurumda değil, yakınlığını, aramızda oluşturduğu bariyeri memnuniyetle karşılıyorum.

"Şşş, sorun yok Jules. Ben buradayım."

"O... o beni bırakmadı," diye ağlıyorum, olaylar bir anda üstüme çöküyor, Bram gelmeseydi neler olabileceğinin farkına varıyorum, bu beni derinden korkutuyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Biliyorum ve inan bana, bu onun dokunduğu son kız olacak. Kardeşlik başkanına haber vereceğim."

Yanağımı göğsüne dayıyorum, kollarımı onun ince beline doluyorum, sırtındaki kaslar gergin ve kasılmış. O uzaklaştığında, çenemi kaldırıp gözlerime bakıyor. "Bir daha sana asla dokunmayacak, söz veriyorum." Başımı sallıyorum.

"Beni" —yutkunuyorum— "yurt odama kadar geçirir misin?"

"Tabii ki," diye cevaplar yumuşak bir sesle, kolunu omuzlarıma şefkatle dolayarak.

Sessizce, kemerli geçitlerden ve uzun taş tünellerden geçiyoruz, birbirimizle hiç konuşmadan. Bu noktada ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum. Bu, Bram'ın daha önce hiç görmediğim bir yönü. Aylar önce tanıştığım kibirli pislikten beklemeyeceğim, koruyucu, *parlak zırhlı bir şövalye* yönü. *Kendini beğenmiş, her şeyi bilen bu adamın bu kadar güçlü olacağını hiç düşünmemiştim... bu kadar önemli. Beni bu kadar koruyucu.*

Yurduma vardığımızda, Bram beni bırakır ve ellerini ceplerine sokmak ister, ama yüzünü buruşturur ve ellerini yanlarında tutar. O zaman kanlı ve şişmiş parmak eklemlerini görürüm.

"Bram." Onun ellerinden birini tutup incelerim. "Her yerin kesik ve kanlı. Bir şey söylemeliydin. Ellerine baktırmalıyız."

"Ben iyiyim," diyor kısaca. "Benim için endişelenme. Sen iyi misin, Jules?"

Onu gözlerim, stoik ve alfa bir tavırla... Parmak eklemlerini kontrol ettirmek için acil servise gitmesi imkansız. Muhtemelen ellerini soğuk suya tutacak ve gecenin geri kalanını öyle geçirecek, bu yüzden onu rahatsız etmenin bir anlamı yok.

"Ben iyiyim." Başımı sallayıp elini bırakıyorum.

"Emin misin?"

"Evet." Bir esinti yükselir ve yüzüme düşen bir saç telini okşar. Onu kulağımın arkasına koyamadan, Bram uzanır ve saçımı nazikçe kulağımın arkasına yerleştirir, parmakları yanakımda bir süre kalır ve sonra geri çekilir, bir adım geri atar. "Teşekkür ederim," diye hızlıca söylerim, o tamamen geri çekilmeden önce. "Sen orada olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Doğru zamanda doğru yerdeydim." Bana başını sallar. "Bir dahaki sefere bu kadar geç saatlere kadar ders çalışırsan, birimizi ara, seni eve bırakırız. Asla emin olamazsın."

"Tamam." Alt dudağımı ısırıp yerinde kıpır kıpır duruyorum. "Bunu Rath'a söylemez misin? Zaten çok koruyucu. Bir kızı ne zaman rahat bırakacağını bilmeyen aptal bir pislik yüzünden sinirlenmesini istemiyorum."

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum, Jules. Eğer sen benim kız kardeşim olsaydın, bilmek isterdim."

"Çıldırır."

"Buna hakkı var. Sen söylemezsen ben söylerim. Bilmeye hakkı var."

Bram'ın haklı olmasından nefret ediyorum... bir kez daha. "Tamam, yarın sabah ona söyleyeceğim."

Bram başını sallar ve uzaklaşmadan önce yanına gidip bir kez daha beline sarılırım, bildiğim tek şekilde ona teşekkür ederim: kucaklayarak, içten bir teşekkür kucaklamasıyla.

İlk başta tereddüt eden kardeşim, sonunda kucaklaşmaya karşılık verir ve beni sıkıca sarar, çenesini başımın üstüne dayar. Ne kadar süre birbirimize sarıldığımızı bilmiyorum, ama bildiğim şey, o gece yatağıma girdiğimde kendimi güvende hissettiğimdir.

Ve bu güven duygusunu hiç beklemediğim bir kaynaktan, kardeşimin en iyi arkadaşından kazandım.

ON ALTI. BÖLÜM

JULIA

"Tabitha, seni, senin deyimle, bir pislikle eşleştirmek gibi bir niyetim olmadığını sana temin ederim."

"O, ejderhaların gerçek olmadığını söyledi, Julia. Ejderhalara ne kadar tutkulu olduğumu biliyorsun."

Kahretsin, onun ejderhalara olan takıntısını tamamen unutmuşum. Kız ejderhalara aşık ve hemen hemen herkesin işini kabul eden biri olarak, başımı sallayıp gülümsedim ve ejderhaların yok oluşu ve sıradan insanların *onlardan* çok korktuğu ve *onları* yok etmenin bir yolunu buldukları hakkında konuşmasını dinledim.

En ilginç müşterilerimden biri olan bu kızı, ona mükemmel bir eş bulabileceğimi düşündüğüm için müşterilerim arasında tuttum. Onun ejderhalara olan sevgisini anlayabilecek, onun kadar cinsel olan, ama aynı zamanda nerdlik yapmayı ve Game of Thrones kıyafetleri giymeyi seven birini bulabileceğimi biliyorum. Gerçi, bir izleme partisinde çıplak gittiğini ve arkasında birinin sürekli utanç verici şeyler söyleyerek zil çaldığını söylemişti.

Bana bugüne kadarki en popüler partisi olduğunu söyledi. Onun vücudunu düşününce bunu hayal edebiliyorum.

"Biliyorum, üzgünüm Tabitha. Bram'ın sana çok uygun olacağını düşünmüştüm."

"O bir pislikti. Bana hayalperest dedi. Bu programı bizim gibi farklı ve tuhaf kızlar için yaptığını sanıyordum. Bana öyle satmıştın." *Kahretsin. Kahretsin. En çok korktuğum şey buydu.*

"Öyle yaptım," diyorum, onu sakinleştirmeye çalışarak. "Üzgünüm. Kağıt üzerinde ikiniz çok uyumlu görünüyordunuz, belki o da seninle aynı seviyede olur diye düşündüm, yani..." Yutkunuyorum. "Ejderhalar konusunda."

"Ah," diye inler. "O kadar umut vericiydi ki. Çok seksi biriydi, pantolonu bacaklarına ve kasık bölgesine yapışıyordu. Tanrım, o şişkinlik." Gözlerim büyür ve kulaklarım kızarır, daha önce fark ettiğim o şişkinliği hayal ederken. "Ejderha konuşmasına kadar çok güzel vakit geçirmiştik, ama biliyorsun ki bu benim için her şeyi değiştiren bir şey."

"Biliyorum, Tabitha, ve aslında seninle ıkmanı istediğim başka bir adam var. Bana sorduğu soruları yeni bitirdi, yani müsait."

"O da kırmızı mı?"

"Evet, bu senin için iyi haber çünkü kırmızı saçlı erkeklere karşı bir zaafın olduğunu biliyorum, ama boş zamanlarında Rönesans fuarlarına gitmeyi de seviyor."

"Gerçekten mi?" Sesi şikayetçi bir tondan heyecan dolu bir tona dönüştü.

"Evet. Ona senden bahsettim bile." Bu bir yalan, ama müşteriye memnun etmek için ne gerekiyorsa yaparım. "Senin bir randevuya çıktığına üzölmüştü, ama onu aradığımda, senin hala müsait olduğunu öğrenince çok sevineceğinden eminim. Yani, müsait ol, değil mi?"

"Evet, aman Tanrım, evet. Peki o seksi mi? Sevişmeyi sever mi?"

Neden böyle söylemek zorunda ki? "Seviyor, gerçekleştirmek istediğı birçok cinsel fantezisi var."

"Oh, rüya gibi *birine* benziyor. Beni tanıştır. Bu ulaşılmaz adamlarla tanışmak istiyorum."

"Harika. Bunu duyduğuma sevindim. Detayları için seni arayacağım. Bu hafta müsait misin?"

"Evet. Acil bir işim yok. Teşekkürler Julia, sen en iyisisin."

"Ne zaman istersen." Gülümserim ve telefonu kapatırım, uzun bir nefes veririm. Ucuz atlattım. Bram'ı fiziksel olarak beğeneceğini düşündüğüm bir kızla eşleştirmekle o kadar meşguldüm ki, Tabitha'nın ejderha aşkını tamamen unutmuştum. Bram, Yale Üniversitesi'nden sınıf birincisi olarak mezun olduğu için, bunu asla göz ardı etmezdi. *Hadi ama Westin. Bu senin hayatın. Senin şirketin. Dikkatini dağıtma.* Derin bir nefes alıyorum. Yapabilirim.

İnterkom düğmesine basıp Anita'yı ofisime çağırıyorum.

Kapıdan kafasını uzatıp "Evet?" diyor.

"Bram Scott'ı mümkün olduğunca çabuk buraya getirebilir misin? Onunla konuşmam gerek."

"Aslında şu anda bekleme odasında. Telefonunu kapatmanı bekliyordu."

"Burada mı?" Daha dik otururum ve krem rengi bluzumu düzeltirim.

Anita omzunun üzerinden bana bakar. "Evet, ve pek mutlu görünmüyor."

Tabii ki mutlu değil. Kendimi toparlayıp masamdaki birkaç şeyi düzelttikten sonra, "Onu içeri gönderin" derim.

Birkaç saniye sonra, Bram ofisimin kapısından içeri dalar ve masamın önündeki alanda bir eliyle ensesini tutarak volta atmaya başlar.

Sonunda, "Bu ne tür bir kötü şakaydı, Jules?"

İçimden gülümsemeden edemiyorum. Yine bana Jules dedi.

"Dalga mı geçiyorsun?"

"Ne? Hayır."

Yürüyüşünü durdurup bana dönüyor, elleri yanlara doğru açılıyor. "O ejderhaların gerçek olduğuna inanıyordun. GERÇEK. Sanki bir zamanlar gerçekten gökyüzünde uçuyorlarmış gibi."

Tir tirinim. "Biliyorum, bunu unutmuşum." Tanrım, şu anda kendimi aptal gibi hissediyorum. Test sonuçları beni o kadar hazırlıksız yakaladı ki, işleri batırdım. Her müşteri için özel notlar tutarım, ama Tabitha'nın notlarına bakmayı unutmuşum.

En son istediğim şey Bram'ın ilk randevusunu mahvetmekti ve bunu mahvetmemek için o kadar endişelendim ki, sonunda tamamen hedefimi kaçırdım. Şimdiye kadar nasıl başarılı olabildiğimi merak ediyor olmalı. Yıllardır tanıdığım birini eşleştiremiyorsam...

. . Tanrım. Bu çok berbat.

"Özür dilerim," diyorum yumuşak bir sesle, ellerime bakarak, utanç omurgamdan yukarı doğru yayılıyor. "Sana mükemmel bir randevu yaşatmak istedim ve sana doğru eşleşmeyi bulmaya o kadar odaklandım ki yanlış karar verdim."

Uzun bir nefes verir ve kanepeye doğru yürür, oturur ve bana bakar. Kambur durmuş, elleri önünde birleştirilmiş, sarı saçları dağınık ve mavi gözleri bana odaklanmış. Tabitha'nın ejderhaların gerçek olduğu konusundaki görüşüne katılmasam da, bir konuda ona hak veriyorum: Bram gerçekten çok seksi.

Dağınık saçları, düşünceli kaşları, kare çenesi, ne kadar erkek olduğunu anlamayı sağlayan hafif sakalları. Evet, her zaman büyük bir seksapel vardı.

"Bu kadar uğraşmana gerek yok Jules. Eşin tam önünde olabilir, ama sen onu görmüyorsun bile."

"Biliyorum. Bu kadar çabalamamalıydım. Kardeşimin en iyi arkadaşı olduğun için, istediğini elde ettiğinden emin olmak istedim. Baskı hissettim."

"Baskı hissetmene gerek yok Jules. Biliyorsun..."

"Merak etme, sana mükemmel bir randevu ayarladım. Carly, seçtiğim ikinci kız. Harika olacak. Kirli sarı saçları ve yeşil gözleri var, güzel bacakları var, seksi seviyor ve çiçekçi. Tatlı bir kişiliği var. Temiz bir boşanma yaşamış, dram yok ve sporu, özellikle futbolu seviyor."

"Jules, sana söylemek istiyorum..."

"Ve ona senden bahsettim, randevuya çıkmak için sabırsızlanıyor." Bu da bir yalan, ama dediğim gibi, müşterileri mutlu etmek zorundasın, ilk randevu işe yaramazsa onları bir sonraki randevuya yönlendirmelisin. Kendime her zaman üç şans veririm, ki bence bu oldukça adil. Tinder bu tür şansları garanti etmiyor.

"Randevuyu ayarladın mı?" diye inanamayan bir şekilde soruyor.

"Linus'a ne zaman müsait olduğunu sormam lazım ama madem buradasın, cuma sana uyar mı?"

O iç geçirip sandalyeye yaslanarak tavana bakar. "Tabii, olur. Cuma uygun."

Kendimi çok kötü hissediyorum. Muhtemelen Tabitha ile olan randevusundan dolayı zihinsel olarak çok yorgun. Ejderhaların gerçek olduğuna dair onun "sunumunu" dinlemek zorunda kalan biri olarak, dün gecenin nasıl geçtiğini ancak tahmin edebilirim. *Onun Tabitha'ya aşık olabileceğini nasıl düşünebildim? O bir kırmızı olsa bile, Tabitha ona hiç uygun değildi. Şu anda hiç formumda değilim.* Bana gelerek hata yapmadığını ona göstermek için masamdan kalkıp kanepenin yanına oturuyorum.

Elimi güven verici bir şekilde onun uyluğuna koyuyorum, bu hareketiyle başını bana doğru çeviriyor ve gözleri benimkilerle buluşuyor. "Merak etme, Bram. Aradığını bulmana yardım edeceğim. Her zaman üç deneme hakkı verin derim; her seferinde işe yarar. Ama bence Carly gerçekten doğru kişi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Ona göz kırparak sırtını okşarım.

Bram: Ya bu randevuya gelmezsem?

Julia: Seni öldürürüm. Neden gelmeyeceksin ki?

Bram: Belki de Carly doğru kişi olmadığı içindir.

Julia: Ejderha kadınla çıktığın için seni şaşırttığımı biliyorum, ama bu konuda bana güven. Carly senin için doğru kız.

Bram: Sen öyle diyorsan öyledir. Bir sorum var, benimle randevuya çıksaydın, ne giymemi isterdin?

Julia: Kıyafet seçmekte zorlanıyor musun? Basit bir şey giy yeter.

Bram: Sorduğum bu değildi. Benimle randevuya çıksaydın, ne giymemi isterdin? Sence en seksi ne giydiğimde görünüyorum?

Julia: İlgi mi çekmeye çalışıyorsun?

Bram: Lanet soruyu cevapla.

Julia: Sanırım randevu heyecanı başlıyor. Biraz aptalca davranıyorsun.

Bram: Bir arkadaşına yardım et. Tanrım, Jules.

Julia: Tamam. Hmm... Sence neyin sana yakışır?

Bram: Evet.

Julia: Koyu renk kot pantolon, kahverengi botlar ve beyaz tişörtün üzerine giydiğin lacivert kazak. Gideceğin restorana uygun kadar rahat ama aynı zamanda şık, böylece dağınık görünmezsin. Saçını yana yatır. Son zamanlarda yaptığın bu dağınık görünüm seni üzgün gösteriyor.

Bram: Dağınık görünümü sen yarattın. Senin yüzünden saçımı çekiyorum.

Julia: O sadece kötü bir randevuydu.

Bram: Hiç bilmiyorsun.

Julia: Bu seferki iyi olacak, söz veriyorum. Ama sana söylediğimi unutma. İlk buluşmada öpüşmez, ama ikinci buluşmada seks yapar.

Bram: Bu ahlaki açıdan büyük bir sıçrama.

Julia: Bu kuralları ben koymadım, o koydu. Önce erkeği tanımak istiyor.

Bram: Anlamak derken, elini pantolonumun içine sokmasını mı kastediyorsun? Çünkü dar kot pantolon giyiyorum ve elinin girebileceği fazla yer olacağını sanmıyorum.

Julia: Neden her zaman bu kadar iğrençsin?

Bram: Neden her zaman bu kadar güzel olursun?

Julia: İçki mi içiyorsun?

Bram: Hayır, ama içmeye başlamak üzereyim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

BRAM

Tıraş olmak mı, olmamak mı?

Bu noktada umurumda bile değil.

Kahrolası Julia.

Onun ofisindeyim, ona lanet olası aşkıma itiraf etmeye çalışıyorum, ama o sadece Carly'den bahsediyor.

Carly hayvanları sever.

Carly futbol izlerken acı kanat yemekten hoşlanıyor.

Carly insanları ağlatan buketler tasarlayabiliyor.

Tanrım, Julia bu kadın hakkında susmak bilmiyordu. Ofisinden çıktığımda, Julia'nın Carly'ye aşık olduğuna neredeyse emindim. Üçlü seksten hoşlansaydım bu çok seksi olurdu, ama mülakatta da söylediğim gibi, ben tek kadınlı bir erkeğim.

Yine bir kez daha Julia'yı sinirli, parasız ve neden yine lanet olası bir randevuya çıktığımı merak ederken bıraktım.

Carly.

Lanet olsun. Yine küçük konuşmalar yapmak zorunda kalmak, ne iş yaptığın, nerede büyüdüğün, hangi üniversiteye gittiğin, hangi bölümü okuduğun gibi tüm o saçma sorular... Ejderhalar senin için gerçek mi?

Hiç havamda değilim.

Bu yüzden hazırlanırken bir bardak viski yudumluyordum. Umurumda değil.

Hiç umurumda değil.

Bu noktada, Julia doğru kişiyi bulana kadar bana randevu ayarlamaya devam edecek gibi görünüyor, bu da benim için tam bir kabus olur. Bu döngüyü kırmam lazım. Bir şeyler değişmek zorunda, çünkü bu randevular beni hedefime yaklaştırmayacak... ve ben ona bunu söylemeyecek kadar korkak bir pisliğim. *Nasıl oldu da beni bu kadar elinde tutuyor?*

"Hey, evde misin?" Rath'ın sesi koridorlarda yankılanıyor ve nedense, sanki Julia'nın gömleğinin içine elimi sokarken beni suçüstü yakalamış gibi midem gergin bir şekilde kıpır kıpır oluyor.

Bu noktada, rastgele bir kadınla başka bir randevuya çıkmaktansa Rath'ın öfkesini göze alırım.

Viski bardağımın kalanını bir dikişte içip banyo tezgahına koydum. "Buradayım dostum."

Aynaya bakıp suçluluk belirtisi var mı diye bakıyorum. Hayır, sadece iki bardak viski içmiş gibi görünüyorum. Mükemmel, özellikle de yarım saat sonra randevuma gitmem gerektiği için.

Rath'ın tasarımcı ayakkabılarının topukları pahalı ahşap zeminimde tıklıyor ve yatak odama ulaştığında, banyodan kafamı çıkarıp el sallıyorum.

Belki de aşırı telafi etmeye çalışıyorum.

"Selam dostum. Naber?" diye soruyorum, elimi belime koyup *pek de* rahat olmayan bir poz veriyorum.

Resmi olarak: Ben garip biriyim.

Ama elimde değil. On yılı aşkın süredir en yakın arkadaşşıma bakarken kafamdan geçen tek şey: Kız kardeşinle çıkmak istiyorum. Kız kardeşini öpmek istiyorum. Göğüslerini hissetmek istiyorum. Onları yalamak istiyorum. Emmek istiyorum. Saatlerce ağzımı onun ağzına yapıştırıp, her santimini keşfetmek istiyorum...

"Neden dudaklarını öyle yalayıp bana tuhaf tuhaf bakıyorsun?"

"Ne?" Gergin bir şekilde gülüyorum. "Bakmıyordum, yani, dudaklarım..." Tekrar gülüyorum. "Dudak kremi lazım." Dönüp çekmecemi karıştırarak Carmex'imi arıyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

Banyoya girip kapı pervazına yaslanır. "Seni kontrol etmeye geldim. Ofisine gönderdiğim, kaybını hatırlatan hediyelere cevap vermeyi bıraktın."

"Yağ sepeti gereksizdi." Başını geriye eğerek güler. "Paranı harcayabileceğin daha iyi şeyler yok mu?"

"Senin utanç duyman buna değer. Peki ya Dating for Dummies kitabı ve penis halkası?"

"Linus onu ofisime getirdiğinde yüzü kıpkırmızı olmuştu. Zavallı adamı utandırdın. Sonunda onu telafi etmek için ona bir spa günü hediye kartı verdim. Asistanımla dalga geçmemeni söylemiştim. Onu kaybedemem."

"Bir gün onu kaçıracam. Asistanımın boktan olduğunu biliyorsun, hem gerçek hem de mecazi anlamda."

Ciddi bir ifadeyle Rath'a dönerek parmağımı yüzüne doğrultuyorum. "Linus'tan uzak dur, yoksa yemin ederim ki hayalarını kesip boğazına tıkarım. Linus benimdir."

Rath gülüyor. "Sakin ol dostum. Linus'u senden asla almayacağımı biliyorsun; o olmasa sürekli aynı yerde dönüp dururdun."

"Doğru, ona bakma bile. Ona asla gözünü bile dikemezsin."

"Senin sorunların var." Rath beni baştan aşağı süzer ve Julia'nın seçtiği kıyafetimi inceler. "Planın var mı?"

Başımı sallarım ve tıraş olmayı unuturum. Umursamadığım için buna gerek yok.

Elimde boş bir bardakla Rath'ı geçip barıma doğru ilerlerim, arkadaşım da hemen arkamdan gelir.

"Bu akşam bir randevum var, kız kardeşin ayarladı."

"Gerçekten mi?" Rath'ın heyecanını duyunca dönüp gözlerinin ortasına yumruk atmak istiyorum. "Gerçekten randevuya mı çıkıyorsun? Rengin ne olduğunu öğrendin mi?"

"Evet." Scotch şişesinin açılma sesi kulağıma müzik gibi geliyor.

"Peki, ne rengisin? Mavi mi, yeşil mi?"

İkimiz için birer bardak dolduruyorum. "Hayır, kırmızı."

Rath'a bardağını uzattığımda bana tuhaf bir bakış attı. "Kırmızı mı? Nasıl oldu da kırmızı oldun?"

Omuz silkiyorum, "Bilmiyorum, belki de ilk on beş sorudan sonra rastgele cevapları işaretlediğim içindir. Sen de oradaydın, bir düzen oluşturmaya çalışıyorduk."

"Ah evet." O yüzünü buruşturur. "Kahretsin, bunun test sonuçlarını mahvedeceğini düşünmemiştim. Senin kırmızı olman imkansız dostum. Kahretsin, Julia sana birini bulmakta zorlanıyor olmalı."

"Kırmızı olabilirim," diye cevap veriyorum, viskimden bir yudum alırken, kırmızının ne olduğunu bilmiyorum çünkü broşürü okumaya zaman ayırmadım.

Ve programı umursamadığım için benim bir pislik olduğumu düşünmeden önce, sana bir şey açıklayayım. Julia'nın programının inanılmaz olduğunu biliyorum, ama Julia'ya karşı hissettiklerimi düşünürsek, bu benim için tamamen gereksiz.

"Sen hiç de kırmızı değilsin. Fazla önemsiyorsun."

"Umursuyor olsaydım, randevumdan önce içki içer miydim?" Bardakımdan bir yudum daha alıyorum.

"Bu garip. Neden içiyorsun?"

Çünkü kız kardeşin, rastgele yabancılarla çıkmak istediğimi düşünüyor ve ona verdiğim ipuçlarını hiç anlamadı.

"Çünkü umurumda değil," diye cevap veriyorum, kollarımı açarak. "Hiçbir şeyi umursamama zihniyetiyle hareket ediyorum, bunun beni nereye götüreceğini görmek istiyorum."

"Muhtemelen bir tokat ve burnuna daha fazla şarap." İlerim.

"Neden Roark'a bir şey anlatıyorum ki?"

Rath gülerek, "Ama dostum, ejderhalar gerçektir" diyor.

"Kapa çeneni." Rath gülmeye devam ederken elimi yüzüme götürüyorum. "Bu senin kız kardeşinin suçu."

"Hey, bu bir hata idi, tıpkı senin sürekli yaptığın göğüs dekoltesi hataları gibi."

Elimde tuttuğum bardakla onu işaret ediyorum. "İlk kayma seksi idi, dördüncüsü ise gerçek hayattaki ejderhaları anlayamadığım için neredeyse boynuma ateş püskürttüğü için çok korkutucuydu."

"Ona bir kertenkele resmi gösterip, onların hala var olduğunu, ama Wayne Szalinkin'in küçültme ışınıyla küçültüldüklerini söylemeliydin."

"Garip bir şekilde, bence bana inanırdı."

"Vay canına, bu iyi." Rath gülüyor ve içkisini yudumluyor. "Peki bu geceki kız kim? Umut verici görünüyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Hiçbir fikrim yok. Umarım deliliğini kendine saklar."

Güzel, tamam.

Akıllı, tamam.

Çılgın değil, iki kez kontrol ettim. Julia mı? Kesinlikle hayır.

İtiraf etmeliyim ki Carly gerçekten harika bir kadın, neredeyse mükemmel. Seksi, zeki, sohbet edebiliyor ve henüz deliliğini göstermedi. Tuvalete gitmek için kalktığında, omzunun üzerinden bakıp beni izleyip izlemediğimi kontrol etti.

Ve evet, bakıyordum.

Ama hepsi boşa gitti, beni uyandıracak tek bir heyecan bile duymadım. Julia'nın beni mahvettiği sonucuna vardım.

Ben boş bir kabuk gibiyim, flört dünyasında dolaşıp, ortaya çıkıp beni tekrar bütün hissettirecek o kadını arıyorum.

Kafamda canlandırabiliyorum, yalnız ve acınası Bram Scott, üzerinde "Julia'ya aittir. Lütfen geri verin" yazan bir levha tutuyor. Ama Julia, sanki görünmez mürekkeple yazılmış gibi, levhayı hiç görmüyor.

"Tatlı ister misiniz?" diye soruyor garson.

Carly karnını tutar ve başını sallar. "Bir şey daha yiyemem."

"Ben de iyiyim." Garsona başımı sallıyorum. "Ama bir içki daha alabilirim." Akşam yemeği boyunca içtiğim boş bardağı kaldırıyorum.

"Başka bir şey ister misiniz hanımefendi?"

Carly şarabına bakar ve "Bir küçük bardak daha alayım." der.

Garson başını sallayarak uzaklaşır ve beni bir daha görmek istemediğim bu güzel kadınla baş başa bırakır.

"Yale'e gittiğini söylemiştin, değil

mi?" Başımı sallarım. "Evet."

"Orada bir kez bir üniversite partisine gitmiştim. Gittiğim en iyi partiydi."

"Öyle mi?" Heyecanlandım. "Alpha Phi Alpha mıydı?"

"Hatırlamıyorum. Ama büyük bir giriş holü ve kavisli bir merdiveni olan devasa bir taş evdeydi."

Bilgi sahibi bir şekilde gülümsedim. "O benim kardeşliğim. Ve sen de aynı zamanda mezun oldun. Acaba birbirimizi görmüş ve farkında bile olmamış mıyız?"

"Vay canına, dünya ne kadar da küçük. Ama sanırım seni hatırlardım."

"Hayır, sarhoş aptalların arasına karıştım." Garson içeceklerimizi getirir ve ikimiz de aynı anda birer yudum alırız. "Yale'de ne yapıyordun?"

"Arkadaşım oradaki bir erkeğe aşık olmuştu ve onun dikkatini çekmeye çalışıyordu. Ona tek başına bir üniversite partisine gidemeyeceğini söyledim, bu yüzden onunla birlikte gittim. O gece onun arabasında uyuduk ve ertesi sabah hayatımızın en kötü akşamdan kalma haliyle eve döndük. Dunkin' Donuts'ın hiçbir ürünü bize yardımcı olamadı."

Gülerek viskimi masaya koydum. "Çünkü Dunkin' Donuts akşamdan kalma için uygun bir yer değil. McDonald's'ın patates kızartması tam da bu iş için biçilmiş kaftan. Son sınıfta, birinci sınıfları arabaya bindirip herkese kahvaltı almaya gönderdik. Üst sınıf öğrencisi olmanın avantajlarından biriydi bu."

"Ah, çok haklısın. Donut ve akşamdan kalma birbirine uymaz."

"Hiç de bile." Ona gülümserim, Julia'ya takıntılı olmasaydım hayatım nasıl olurdu diye merak ederim. Rath benim bir kırmızı olmadığını düşünüyor, yani teorik olarak Carly'ye zaten ilgi duymamalıyım. *Onunla burada olmak yanlış geliyor. Bir şekilde dürüst olmayan bir şey gibi.*

"İyi misin? Sanki bir şey düşünüyormuş gibi sürekli uzağa bakıyorsun."

"Üzgünüm," diye mırıldanıyorum, yakalandığım için kendimden nefret ediyorum. "Sadece aklımda bazı şeyler var."

Alt dudağını ısırp yana bakar. "Aklında bir şeyler mi var, yoksa aklında başka bir kız mı var?"

Onun flört özgeçmişine "açık sözlü" yazabilirsin. "Ne demek istiyorsun?" Soğukkanlı davranıyorum.

"Bunu saklamaya çalışmana gerek yok. O bakış var sende." "Ne bakışı?" Masada ayağımı sinirli bir şekilde sallıyorum.

Yüzümü işaret etti. "Hayatında bir şeylerin eksik olduğu hissini veren o hüzünlü bakış. Bu bakışı çok iyi bilirim, son zamanlarda benim de yüzümde aynı ifade var."

Ha?

"Açıklamak ister misin?" Scotch'ımı yudumlarken onu dikkatle izledim. Omuzları çöktü ve geceyi birlikte geçirdiğim mükemmel eğlenceli kız hızla başka birine dönüştü, neredeyse benim aynadaki görüntüm gibi.

"Bunu sana söylememin tek nedeni, bu gece çok eğlenmiş olmama rağmen, ikinci bir randevu olmayacakmış gibi hissetmem." Bir şey söylemek üzereyken beni durdurdu. "Ve bu sorun değil, çünkü ikinci bir randevuya çıkmazdım zaten." Vay be, ne kadar kaba. "Ama bu senin yüzünden değil. Ben sadece... Kahretsin, iki hafta önce Julia'nın ayarladığı bir adamla çıktım ve hayatımın en güzel gecesini geçirdim. O mükemmeldi, tam da hayalimdeki erkekti."

Neden bu bana doğrudan bir hakaret gibi geliyor? Belki de çok fazla içmişimdir. Kendimi çok hassas hissediyorum.

"Ne oldu?"

"Gecenin sonunda iyi bir şekilde ayrıldık ve o gece ve ertesi gün mesajlaştık. İkinci bir randevu planları yaparken o iptal etmek zorunda kaldı."

"Neden?"

O içini çekti. "Kızı, onun biriyle çıkmaya başlamasına hazır değildi. Bir yıldır boşanmış, kızının velayeti onda ve kızı onu çok koruyor. Ona, annesinin onu incittiği gibi onun da incinmesini istemediğini söyledi. O da zamana ihtiyacı olduğunu ve bunun ne kadar süreceğini bilmediğini söyledi."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

Kız başını sallar. "Çok. Bunu yapabileceğimi, bu randevuya gidip onu unutmaya çalışabileceğimi düşündüm, ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım onu aklımdan çıkaramıyorum. Çok üzgünüm, Bram."

"Endişelenme. Tahminin çok da yanlış değil. Ben de başka birine takıldım."

"Gerçekten mi? Seni engelleyen ne?"

"Onun hoşlandığımı bilmiyor." Bir yabancıyla bu konuyu konuşmak kendimi aptal hissettiriyor, ama içki akıyor ve dilim çözülüyor. "Ve bu çabalamadığımdan değil. Kahretsin, ona deli gibi aşık olduğumu kelime kelime söylerken, ona beni izlemesini zorlamak dışında kitapta yazan her şeyi yaptım."

"O zaman neden bunu yapmıyorsun?" diye soruyor Carly. "Neden hemen şimdi onun evine gidip ona açıkça 'Seninle çıkmak istiyorum' demiyorsun?"

"Eh, çünkü yıllar önce ona çıkma teklif etmişim ve işler çok kötü gitmişti."

"Kaç yıl önce?"

"Üniversitede." Yüzümü
buruşturuyorum.

Carly dudaklarını sıkıştırır. "Lütfen, bir erkek öğrenci kulübünde miydin? Ben de muhtemelen hayır derdim. O zamandan bu yana yıllar geçti. Eminim olgunlaşmışsındır, bu yüzden şimdi hayır demesi için bir neden olamaz."

"Olabilir." "Ne
gibi?"

"Mesela..." Alt dudağımı ısıırıyorum. "O benim en iyi arkadaşımın küçük kız kardeşi."

Yavaş çekimde, Carly'nin dudakları yukarı doğru kıvrılmaya başlar ve elleri göğsünün önünde birleşir. "Aman Tanrım, bu çok tatlı. Ona ondan hoşlandığını söylemelisin. Bu mükemmel bir aşk hikayesi, en iyi arkadaşının kız kardeşine aşık olmak. Kalbim bunu kaldıramayacak gibi hissediyorum."

Çenemin yanını kaşıyorum, saat beş gölgesi tırnaklarımın üzerinde diken diken oluyor. "Sence ona söylemeli miyim?"

"Tabii ki. Şöyle yapalım: Ben erkek arkadaşına hala onu görmek istediğimi ve kızı hazır olana kadar bekleyeceğimi söylerim, sen de kız arkadaşına onu istediğini söylersin, olur mu?"

"Öyle mi?"

Yavaşça başını sallar. "Evet, doğrudan onun dairesine git, kapısını çal ve kapıyı açtığında ona bir şey söyleme şansı verme, sadece dudaklarını dudaklarıyla kapla ve gerisini tarihe bırak."

Aklım çalışmaya başlar, beynim Julia'yı şaşırtabileceğim türlü türlü senaryolar üretir.

"Hadi, el sıkışalım." Carly elini uzatır. "İkimiz de bu gece bunu yapalım, bu flört sahnesini boynuzlarından tutup bizim kölemiz yapalım."

Gülüyorum, her saniye kendime daha fazla güveniyorum. Bunu kesinlikle yapabilirim. Julia'nın yanına gidip ona açıkça onunla çıkmak istediğimi söyleyeceğim.

Basit.

"Tamam." Carly'nin elini sıkıyorum. "Hadi yapalım bunu."

"Eek." Elini çıkarır ve sonra şöyle der: "Telefonunu bana ver. Sana numaramı vermek istiyorum, çünkü birbirimizi takip etmemiz gerekecek

Bu gizemli kızın nasıl birisi olduğunu bilmek istiyorum." Ona telefonumu veriyorum. "Beni bilgilendireceğine söz verir misin?"

"Sen de aynısını yaparsan."

"Söz."

Restoranın dışında ona bir taksi çağırıyorum ve sarılarak ve iletişimde kalacağımıza söz vererek ayrılıyor.

Ve işte böylece kendimi Julia'nın dairesinin önünde, biraz çakırkeyif, midemde kocaman bir düğümle buluyorum. Ona gerçeği söyle, ona nasıl hissettiğini söyle, açıkça.

Artık gerçeği saklamaya gerek yok.

Artık ona hislerimi tahmin ettirmeyeceğim.

Artık tek düşündüğüm şey gözlüklü ve uzun çoraplı kız olan rastgele randevular yok.

İşte bu kadar.

Kapı çerçevesinin kenarını sıkıca tutuyorum ve kırmızı kapısına çakılmış altın rengi altı rakamına bakıyorum. Bunu yapabilirim. Derin bir nefes alıp, sağlam ahşap kapıya parmak eklemlerimle vuruyorum.

Giriş kapısında kalabalıklaşmış, destek için pervaza tutunmuş, başımı eğmiş, onun kapıyı açıp o sevimli gülümsemesiyle beni karşılamasını bekliyorum.

Döşeme tahtaları gıcırıyor.

Sinirlerim midemde düğümleniyor. Kapı açılıyor.

Midem düğümlenir.

Diğer tarafta belirir, kaşlarının küçük kırışıklıklarında şaşkınlık belirir. Onu süzerim. Uzun beyaz gömlek, başının üstünde topuz yapılmış saçlar, ağzının köşesinde kurabiye kırıntısı gibi görünen küçük bir miktar ve... lanet olsun... çoraplar.

Ona hayran kaldım.

Onu istiyorum... çok.

Ve bu gecenin sonunda onu benim yapacağım.

"Bram?" Beni baştan aşağı süzdü, seçtiği kıyafeti inceledi, benim en seksi olduğumu düşündüğü kıyafeti. "Burada ne işin var?"

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

JULIA

Yale Üniversitesi, ikinci sınıf

"Kaç içki içtin?" diye sordu Clarissa, hoparlörlerden çalan ritme uyarak bir ileri bir geri dans ediyordu. Ne-Yo'nun şarkıları neden bu kadar akılda kalıcı? Her seferinde beni dans ettiriyorlar. *Utanç verici.*

Kırmızı Solo bardağımı eğip içine bakıyorum. "Uh, yarım bira." "Ne? Bu gece rahatlayacağını söylememiş miydin?"

Sömestr sonu, rahatlamamanın zamanı geldi."

"Kardeşimin öğrenci yurdunda içki içmek bana tuhaf geliyor."

"Neden? Kardeşlik evleri bunun için değil mi? Parti yapmak için?"

"Bence onlar kardeşlik kurmak için buradalar, böylece ileride..."

"Hey güzelim, dans etmek ister misin?" Bira Olimpiyatları'nda Roark McCool'un rakibi olarak bilinen ikinci sınıf öğrencisi Josh Fanning, kolunu Clarissa'nın omzuna doladı.

Erkeklerle deli olan Clarissa, onun kollarında dönerek boynuna sarılır. "Beni dans ettirecek misin yoksa orada durup göğüslerime bakacak mısın? Seninle terli, vücutların dalgalandığı üç dakikayı geçirmeden önce dans tekniğini doğru bir şekilde değerlendirebilmem gerekiyor." Onun avukat olmak için okuduğunu ve mantıklı düşünmeden hiçbir şeye atlamadığını söylemiş miydim? Birkaç içki içtikten sonra bile akıllı kararlar almaya devam ediyor. Garip bir şekilde onunla gurur duyuyorum.

"Koca şişko sikimi kışına sokacağım," diye cevaplar ve ellerini kışına indirir.

İğrenç.

Ugh, Josh, *büyük kalın sik* hiç de seksi bir terim değil, en azından benim görüşüme göre.

"O zaman randevumuz var," diyor Clarissa heyecanla. En azından akıllıca kararlar verdiğini *düşünmüştüm*. "Başını belaya sokma," diyor omzunun üzerinden bana parmaklarını çevirerek.

Peki, şimdi ne yapacağım?

Ev, dönem sonunu kutlayan öğrencilerle dolup taşıyor. Geleceğin politikacıları ve doktorlarından asla beklemeyeceğiniz gürültülü davranışlar bu kutsal duvarların arkasında yaşanıyor. Alpha Phi Alpha'nın tek iyi yanı, kamera ve telefon kullanımı konusunda katı bir politika izlemesi. Kapıdan girmeden önce tüm kayıt cihazlarını el koyuyorlar, sanki ceketlerinizi bırakacağınız bir yer gibi, ama elektronik cihazlar için. Bu akıllıca bir hareket, çünkü bu çocuklar üniversiteden sonra önemli yerlere geleceklerini biliyorlar ve parti günlerinin kanıtlarının etrafa yayılmasını istemiyorlar.

Ve inanılmaz, nasıl parti yapılacağını çok iyi biliyorlar.

Evin köşesinden kalabalığı izliyorum. Dans pisti büyük salonun solunda, içecekler mutfakta gelecek yıl evde yer kapmak için yarışan birinci sınıf öğrencileri tarafından servis ediliyor ve sonra da öpüşme odası olan çalışma odası var. Eğer yoğun sevişme ve devasa bir öpüşme partisi hoşuna gidiyorsa, gitmen gereken yer orası.

O odaya yaklaşıyorum; atmosfer cinsel gerilim ve kuru sevişmeyle dolu.

Bunun yerine, ortak alanda kalıyorum, ara sıra geçen biri bana çarpıyor, ama hiç kimse özür dilemiyor.

Bu partilerde görünmezim, ama bunu kasten böyle tutuyorum. Bu adamların hiçbirine güvenmiyorum, çünkü Rath onların niyetlerinin ne olduğunu açıkça ortaya koydu: seks. Rath, partilerine gelmem konusunda bana birçok kez nutuk attı. Gelmeyi umursamıyor, hatta hoşuna bile gidiyor, çünkü orada beni koruyacağı için başıma kötü bir şey gelmeyeceğini biliyor, ama aynı zamanda kardeşlikteki her erkeğin partilerde tek bir şeyin peşinde olduğunu da bana açıkça belirtti: seks.

Bu çılgınca gelebilir, ama ben tek gecelik ilişki yaşayan bir kız değilim. Şaşırdın, biliyorum. Beni tedbiri elden bırakıp rastgele bir erkekle yatağa atlamaya teşvik eden cinsel genim hiç olmadı. Romantizme, daha derin bir bağ kurma olasılığına ihtiyacım var.

"Clarissa nerede?" Rath'ın sesi arkamdan geliyor. Geçen hafta Bram'ın beni kurtardığını anlattığımdan beri, her fırsatta başımın etrafında dolanıyor. O adamın kafatasını kırmaya hazır olduğunu söylemek yetersiz kalır. Artık

kampüste hiçbir yerde yalnız kalmama izin verilmiyor. Bu uzun sürmeyecek, inan bana. Buna izin vermeyeceğim.

Cam gibi gözleri, yüzündeki tembel gülümsemesi ve duruşundaki gevşeklikle içimden gülümsüyorum. Sarhoş ve Rath'ın sarhoş olmasının en iyi yanı, her zaman sarhoş değilmiş gibi davranmaya çalışması.

"Josh Fanning ile dans ediyor." "Ne?

Neden? O tam bir pislik."

"Sanırım bu gece pislik biriyle dans etmek ona sorun değil."

Rath beni kucaklayarak bir saniye sendeliyor, sonra dengede kalıyor. "Kız kardeşimizi yalnız bıraktı. Bu hiç hoş değil."

Nefesinden bira kokusu geliyor ve kaç tane içki içtiğini merak ediyorum.

"Ben iyiyim." Karnını okşuyorum. "Erkek arkadaşın nerede?" Olaydan beri Bram'ı görmedim. Onu ve parmak eklemlerini kontrol etmek istemiştım ama sınavlar yüzünden başka işlerle meşgul oldum.

"Erkek arkadaşım mı?" Kaşlarını çatıyor. "Ben eşcinsel değilim."

Evet, gerçekten sarhoş. "Bram'dan bahsediyorum. Siz ikiniz bu partilerde genellikle birbirinizden ayrılmazsınız."

"Oh" — elini seks odasına doğru salladı — "Sanırım Lauren Conner'la birlikte orada. Lauren bir süredir onun peşinde."

"Lauren Connor, adı neden tanıdık geliyor?"

"Basketbol takımının kaptanı. Lanet olası en uzun bacakları var. Ayrıca Şükran Günü partisinde vücudundan içki içilmesine gönüllü olan kızdı."

"Ah, onu bu yüzden tanıyorum. Herkes onun adını haykırıp alkışlıyordu, Laur-en Con-nor." Bir oyuncunun adını haykırırken yapılan tipik beyzbol alkışını taklit ettim.

"İşte o kız." Rath yine sallanıyor. "Dostum, sanırım bir şeyler yemem lazım. Sen bir şey ister misin?"

"İyiyim. Sanırım yakında yatacağım. Yarım bira içtim ama parti havasına giremiyorum."

"Ama zorlu bir dönemi daha bitirdin. Biraz rahatlamalısın kardeşim."

"Benim için rahatlamak, yatakta film izleyip dondurma yemek demek. Sıkıcı biriyim."

"Hayır" —Rath başıma bir öpücük kondurur—"Sen mükemmelsin. Gitmeye karar verirsen, önce bana veda etmeyi unutma. Seni eve bırakacak birini bulduğumdan emin olmak istiyorum."

"Tamam." Ona hızlıca sarılırım ve yolculuk konusunda tartışmaya bile girmiyorum çünkü bu, onun vazgeçmeyeceği tek şey. O çok koruyucudur ve onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de budur. Her zaman beni kolluyor ve şaşırtıcı bir şekilde, bu beni boğmuyor. Çok fazla kız arkadaşım yok, ama çoğu kızın ağabeyleriyle bu tür bir ilişkisi olmadığını biliyorum. O bana kendim olabilmem için güven veriyor. Tuhafliklarımla birlikte.

Onun kalabalığın arasından geçip evin arkasındaki mutfağa doğru ilerlemesini izliyorum, yol boyunca insanlar ona el çakıyor. Asla onun gibi olamayacağım, o kadar cana yakın, o kadar rahat.

Güçlü ve zayıf yönlerimi biliyorum ve en büyük zayıflıklarımın biri sosyalleşemem. Bu partilere gelmemin tek nedeni insanları izlemeyi sevmem. Kolayca ortama uyum sağlar, arka planda kaybolurum, bu yüzden insanları gözlemlemek kolaydır. Davranış çalışmalarım da bu çok işime yarıyor. Keşke etrafta dolaşıp not defteri ve kalemle sorular sorabilsem. Tam bir keyif kaçıracı olurdu.

"Burada tek başına ne yapıyorsun?"

Bram Scott'ın arkamda durduğunu bilmek için arkamı dönmeme bile gerek yok. O kendinden emin sesi artık kolayca tanıyabiliyorum.

Ona dönüp bakıyorum, yüzü tıpkı kardeşlikteki diğer erkekler gibi sakallı -final sınavları bitene kadar tıraş olmamakla ilgili bir şey var- ve dudakları köşelerinden yukarı kıvrılıyor, gözleri beni baştan aşağı süzdürüyor.

"Aslında tam çıkmak üzereydim. Clarissa dans ediyor ve ben parti havasında değilim."

"Hayır, gidemezsin." Beni yanına çekip evin içinden geçmeye başladı. "Sömestr sonu geldi Jules, bu da kutlama zamanı demek."

"Bu benim kutlama tarzım değil."

"Hayır, sadece doğru şekilde yapıyorsun. Beni takip et."

Bram beni kalabalığın içinden geçirip mutfağa geri götürür. Orada Rath'ı elinde bir sandviç ve diğer elinde bir bira ile

yanında oturan bir kızla konuşuyor. Kardeşimin vücut dilini, gülümsemesini, kızla bu kadar kolay flört etmesini izliyorum. Keşke ben de onun gibi olabilseydim, sürekli bu kadar kapalı bir insan olmak yerine.

"Bu taraftan." Bram elimi çekiyor, avucunu avucuma sokuyor ve koluma bir heyecan dalgası yayılıyor.

Onun büyük eli benimkini gölgede bırakmasına o kadar odaklanmışım ki, dışarıda, ısı lambasının yanında oturana kadar, bize içecekler, bir torba cips ve bir paket kurabiye gibi kişisel bir açık büfe hazırladığını fark etmiyorum. Aramızda yan sehpa görevi gören küçük bir kütük bulunan iki plastik sandalyeye oturuyoruz. İçeriden gelen gürültü dışarıya da yayılıyor ama arka bahçeye açılan masif ahşap kapılar sayesinde bastırılıyor. Ortam huzurlu.

"Al." Bram bana küçük bir karton süt uzatıyor — bu beni güldürüyor — ve bir paket Chips Ahoy kurabiye ile bir torba barbekü cipsini açıyor. "Mrs. Fields ve Ruffles değil ama idare eder." Karton sütü uzatarak, "Yeni sömestreye şerefe," diyor.

Elindeki sütü gözlerimle takip ediyorum. "Onu içecek misin? Bira içmiyor muydun?"

O büyük bir yudum alır. "Evet, ne demek istiyorsun?"

Karnımı işaret ederek daire şeklinde bir hareket yapıyorum. "Birayla birlikte midende karıştırmayacak mısın?"

"Benim midem kurşundan yapılmış, endişelenmeme gerek yok." Ağzına bir kurabiye atıp çiğniyor. "Hadi, al sana da. Utanma."

Onu inceliyorum, neden birkaç dakika önce Lauren Connor'a sarılıyorken, ya da en azından Rath'ın söylediğine göre öyleymiş, şimdi birlikte dışarıda oturup cips, kurabiye ve süt yediğimizi anlamıyorum. Neredeyse iğrenç geliyor.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun."

"Neyi?" diye sordu, ağzında cipsin çıtırtısı duyuluyordu.

"Ben yalnız olduğum için benimle takılmak... geçen hafta olanlar yüzünden bana acıyarak."

Ağzına bir cips daha atar. "Senin için üzülüyorum, bunu kafandan çıkar. Ve seninle takılmak zorunda olmadığımı biliyorum. Ben takılmayı seçiyorum." Sonra sessizleşir, bakışları

ormanlık arka bahçeye doğru bakar. "Partiye meraklı değilsen neden bu partilere geliyorsun?"

Sanırım onun beni nasıl koruduğundan bahsetmeyeceğiz ve görünüşe göre elleri de iyi durumda. Muhtemelen bu konuyu kapatmak istiyor. Pes ederek, sonunda bir kurabiye alıp küçük bir ısırik alıyorum. "Çünkü Clarissa gelmeyi seviyor ve ben insanları gözlemlemeyi seviyorum." Gözlüklerimi düzeltiyorum ve ona dönüyorum, bakışları beni süzmeye başlamış. "Sosyal ortamlar bir kişiyi tanımlayabilir ve kişiliğini yüksek sesle ve net bir şekilde ortaya koyabilir. Senin gibi, herkesin iyi vakit geçirmesini sağlamak için DNA'sında olan eğlendiriciler vardır. Sonra takipçiler vardır, liderlik edecek kadar cesur olmayan ama eğlenceli yanlarını göstermekte sorun yaşamayanlar. Clarissa da onlardan biri. Ve sonra da benim gibi münzevi insanlar vardır. Sessiz insanlar, utangaçlar, içe dönükler. Eğlenceci gibi olmak isteyen ama bunu yapmaya cesaret edemeyen insanlar."

"Sen eğlenceci olmak istemezsin," diye cevaplar Bram, sütünden bir yudum alarak, ses tonu daha önce duyduğumdan daha ciddi. "Her şey görüldüğü kadar güzel değil. Bazen sadece bir gösteri."

"Yorucu mu?"

Elini saçlarının arasına geçirir. "Evet, yorucu." Başını yana eğerek beni süzer. "Bir saniye durup nefes almak, süt ve kurabiye gibi küçük şeylerin değerini anlamak çok daha huzur verici."

"Ve ben senin süt ve kurabiye'yi paylaştığın türden bir kız mıyım?" "Sanki bu kötü bir şeymiş gibi konuşuyorsun."

Omuz silkiyorum ve kurabiyemden bir ısırik daha alıyorum. "Değil. Süt ve kurabiye konusunda güvenli bir seçimim, hepsi bu."

"Süt ve kurabiye, benim anlamadığım başka bir şeyin simgesi mi?"

Kafamı sallayıp iç çekerim. "Hayır, ama ben artık gitmeliyim."

Hareket etmek üzereyken Bram elini elime koyar. "Bekle, biraz daha kal. Tabii randevun falan yoksa." Gözlerimin içine bakar, benim onu okuduğum gibi beni okumaya çalışır.

"Randevum yok, sadece biraz huzur istiyorum."

Karanlık gece gökyüzünü işaret eder. "Bundan daha huzurlu ne olabilir ki? Benimle kal, Jules."

"Adım Julia," diye hatırlatırım ona, sanki milyonuncu kez.

Gözlerini devirdi. "Beni düzeltmeye çalışıp duruyorsun, ama biliyorsun ki ben asla değişmeyeceğim, o yüzden vazgeç." Onun kişiliğini tanıyan biri olarak, haklı olduğunu biliyorum; o asla değişmeyecek. Kararlı, yolunu bulmuş ve bundan sonra da böyle bir adam olacak. Ve bunun kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum, çünkü Bram'ın etrafında bir tür ihtişam ve görkem olsa da, o eşsiz bir birey ve takipçilerin denizinde eşsiz olmak önemlidir. Eskiden onu sadece kibirli ve kendini beğenmiş biri olarak görürdüm, ama birkaç aydır onu gözlemledikten sonra, onun sadece kim olduğunu zaten bildiğini fark ettim. Onun yaşındaki çoğu erkek hala sınırları zorluyor, çevrelerindeki herkesi etkilemeye çalışıyor. Bram ise... sadece yapıyor. Zahmetsizce. O ilgi çekici birisi.

Bana bir kurabiye daha ikram ediyor, ben de bir ısırık alıyorum. "Seninle vakit geçirmek benim için bir angarya gibi davranıyorsun."

"Öyle değil mi?" diye soruyorum, gerçekten merak ederek.

"Hayır. Kiminle takılmak istediğimi ve kiminle takılmak istemediğimi ben seçerim. Eğer düşündüğün buysa, insanlara acımam ve seninle vakit geçirmek konusunda hiçbir yükümlülüğüm yok."

"Yani Rath'ın kız kardeşi olduğum için burada değilsin?"

"Hayır, Julia, bu yüzden değilim." Tam adımı kullanması ve ses tonu, omurgamdan bir ürperti geçiriyor. "Bak," koltuğunda doğrulup ciddileşiyor, "biraz düşündüm ve..." Rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor, neredeyse gergin görünüyor, "seninle vakit geçirmeyi seviyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü biz pek takılmıyoruz."

Çenesi seğirdi ve kısa bir nefes verdi. "Birlikte vakit geçirdiğimiz zamanlar eğlenceliydi."

"Tampon almak senin için eğlenceli mi?"

"Tanrım." Elini yüzüne götürdü. "Bir saniye sessiz olabilir misin?"

"Tamam," diye şüpheyle cevap veriyorum. Şu anda ne oluyor? Neden kusacakmış gibi görünüyor? İnsanları okumayı meslek edinen biri olarak, Bram'ın şu anki ruh halini tam olarak anlamaya çalışırken çok zorlanıyorum.

"Sadece belki daha fazla vakit geçirebiliriz diye düşündüm, anlarsın ya?"

Sadece sen ve ben."

"Yani... çıkmak gibi mi?"

Boynunun arkasını çeker ve başını eğerek bana bakar, kaşları çatılmış, o yakıcı, dürüst ve ilgilenen gözleri içimi delip geçer. "Evet, randevu gibi."

"İşte buradasın." Uzun bacaklı, sadece dantelli kırmızı sütyen ve şort giymiş sarhoş bir kadın, ikimizin partisine dalıyor. Yüzü tanıdık geliyor, sonra vücudunu inceliyorum ve sıkı karnında sallanan göbek piercingini fark ediyorum. O karnı tanıyorum. Oradan kaç kez shot içildiğini düşünürsek, birçok kişi de tanıyorur.

Lauren Connor.

"Lauren, burada ne yapıyorsun?"

"Seni arıyordum." Bram'ın burnuna hafifçe vurup bana baktı. "Bu kim?"

"Rath'ın kız kardeşi. Şimdi eve geri dön ve sana söylediğim gibi Brian'ı bul." *Rath'ın kız kardeşi.* Tamam.

"Ama Brian senin kadar eğlenceli değil." diye sızlanıyor.

"Evet, ama Brian benim aksime senin istediğin her şeyi yapacak. Şimdi git."

"Sen eğlenceli değilsin." Huysuz bir çocuk gibi, ayağını yere vurup eve doğru yürüdü. Ta ki eve girip iğrenç bir ıslık çalana kadar.

Bram bana dönerek yüzünde özür diler bir ifadeyle, "Kusura bakma," der.

"Sorun değil." Sandalyemden kalkıp gömleğimi düzelttim. "Gitmeliyim. Kurabiye ve süt için teşekkürler."

"Bekle." Aniden ayağa kalkar ve elimi tutar. "Peki ya randevu?"

Onun sıcak avuç içi beni ısıtır, yalvaran gözleri göğsüme beklenmedik bir duygu dalgası ile çarpar ve o bana yaklaşıp aramızda neredeyse hiç boşluk kalmadığında, midem altüst olur.

"Bir randevu mu?" Benimle. *Garip.* Bunu gerçekten düşünmeli miyim? Bu adam benim ligimde değil, bu çok açık. O doğuştan bir lider, koruyucu, zeki ve karizmatik bir şovmen ve onu parlak bir gelecek bekliyor. Beni ilgilendiriyor mu? Belirsiz bir şekilde, çünkü...

Onun gibi bir adam nasıl kimsenin ilgisini çekmez ki? Ama burada sadece bir dönemim kaldı ve onun ne kadar popüler ve rağbet gördüğünü düşünürsek, neden benimle çıkmak istesin ki? Bir yere varamaz. Lauren ile olanlar şüphesiz tekrarlanırdı. Neden zamanını boşa harcasın ki? O, Rath'ın en iyi arkadaşı ve randevu kurallarına pek hakim olmasam da, bunun kesinlikle yapılmaması gereken bir şey olduğundan eminim. Bu hayali randevuda en büyük kaybedenin ben olacağına eminim ve kasıtlı olarak kendimi acı verici bir şeye adanmak zekâmla bağdaşmaz. *Randevu mu?*

"Evet, randevu," diyor, parmaklarımı parmaklarıyla iç içe geçirerek.

"Hmm." Dudaklarımı birbirine bastırıyorum, söylemek üzere olduğum şey hakkında biraz garip hissediyorum. *Ama o gerçekten ciddi değil, Julia, bu yüzden sorun yok.* "Bence yapmamalıyız, ama sorduğun için teşekkürler." Garip bir şekilde - çünkü bu tür şeylerde gerçekten çok kötüyüm - elini okşayıp uzaklaşıyorum.

"Julia, bekle."

"Her şey için teşekkürler, Bram." Ona hızlıca el sallayıp uzaklaşıyorum, Rath'ın yanından geçip ön kapıya doğru gidiyorum ve kendime bir taksi çağırıyorum.

Bram Scott ile çıkmak... hiç de iyi bir fikir değil. Rath yüzünden kötü bir karar olmakla kalmayacak, içten içe benimle çıkmanın, içe dönük, inek bir kızla takılma deneyimini silmekle ilgili olacağından da eminim. Belli ki daha önce bunu hiç düşünmemiş, ama meraklı biri. Yüzündeki ifade sinirlilikten değil, daha çok ihtiyatlılıktan kaynaklanıyordu. *Julia'ya bu tuhaf fikri önermeli miyim, önermemeli miyim?* O, denediği birkaç dakika içinde muhtemelen çok az olsa da doyuma ulaşacak ve sonra çok daha şehvetli ve cinsel tatminlere doğru yoluna devam edecekti. Oysa benim için, Bram gibi birinin ilgisini çekmek... O, kalbimi kolayca kırabilirdi. Bu yüzden, ona karşı kendimi tekrar güçlendireceğim. O harika ve eşsiz bir adam, ama kalbimi korumak istiyorsam, onu kalbime asla almayacağım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

JULIA

Cuma geceleri dairemde, üzerimde sadece büyük beden bir tişört ve çoraplar, sehpa da açık bir paket kurabiye, yanında bir bardak süt ve televizyonda romantik bir komedi filmi izleyerek vakit geçirmekten hoşlandığımı söylemek kötü bir şey mi?

Bugünün filmi Netflix tarafından sunuldu. Yeni orijinal filmleri benim küçük romantik kalbimi mutlu ediyor.

To All the Boys I've Loved Before ve *The Kissing Booth* filmleri arasında gidip geliyorum, evet, ikisi de genç yetişkinlere yönelik filmler, ama bu benim en sevdiğim tür. Çok masum, ama hormonlar taşkın, tutku yoğun, benim kaçırdığım türden körü körüne bir tutku. Gerçek hayatta çok bıkkın olduğum tutku. Benden ne istiyor? Sadece seks için mi benimle birlikte? Birkaç randevudan sonra benden ayrılacak mı? Satış elemanı gibi görünen seri katil mi?

Bunlar, yaşlandıkça farkında olmanız gereken şeylerdir.

Flört etmek zaten yeterince zor, bir de sizi aşk tuzağına düşürmeye çalışan sapıklar kollamak zorunda kalmak... Bu, aşkını bulmak konusunda gerçekten ve içtenlikle ciddi olanlar için flört programımı oluşturmamın ana nedenlerinden biri.

Keşke kendim için de birini bulabilsem.

İç çekip battaniyenin altına kıvrılıyorum ve *The Kissing Booth'u* seçiyorum. Cuma gecesi film gecesi, üniversite partilerine gitmeyi bıraktığımda bir ritüel haline geldi. Gerçekten biriyle çıktığım zamanlar dışında, bu geleneği *hiç* bozmadım. Şunu söylemek yeterli: Hiçbir randevum burada takılıp film izlemek istemedi.

Ama sorun değil, çünkü film zamanı benim zamanım ve her zaman biraz zaman ayırmalıyız...

Tık tık.

Kim o?

Kapıya doğru bakıyorum.

Yemek siparişi vermedim ve komşularımla, bir fincan şeker ödünç almak isteyecek kadar yakın değilim.

Rath olabilir mi? Belki Clarissa? Anita?

Dikkatlice filmin açılış jeneriğini duraklatıp kapıya doğru ilerlerim, parmak uçlarımda yürürüm, ama eski New York apartmanlarının zeminleri sayesinde kolayca fark edilirim. Gözetleme deliğini kullanarak bir gözümü kapatıp bakarım.

Ne oluyor?

Burada ne arıyor? Ve neden elleri duvara tutunmuş, kendinden emin değilmiş gibi başını eğmiş?

Dikleşip, bir saniye durup gözetleme deliğinden uzaklaşıyorum, ama sonra geri dönüp bir kez daha bakıyorum, gözlerim hızla kırışıyor. Bram'ın randevusu olması gerekirken neden şu anda apartmanımın önünde duruyor?

Eğer bunu mahvettiye, onu öldüreceğim.

Kapıyı açtım ve Bram'a baktım. "Bram." Ona bir kez daha baktım, benim seçtiğim kıyafeti inceledim. "Burada ne yapıyorsun?"

Hareket etmiyor, sadece bana bakıyor, göğsü inip kalkıyor, kapı çerçevesine sıkıca tutunduğu için ön kolları gergin ve büyüleyici gözlerine baktığımda, gözleri daha koyu, neredeyse tehditkar görünüyor.

Ne oluyor böyle?

Carly çok sevimli, bu yüzden başka bir ejderha kadın olayı olmamalıydı. Utançtan yüzüm bembeyaz oluyor. Nasıl yine onu hayal kırıklığına uğratabildim?

"Sen...?"

Daireme giriyor, ayağıyla kapıyı kapatıyor ve sonra beni döndürüp duvara yapıştırıyor.

Oomf.

Ne oluyor?

Şok içinde ona bakıyorum. Eli belimde, diğer eli ise kafamın hemen yanında duvara bastırarak beni sıkıştırıyor. Gözleri kısılmış, nefesi zorlanıyor, dudakları dilinden ıslak. Onun kolonyası ve benimkinden sadece birkaç santim uzaklıktaki güçlü vücudunun verdiği his kadar, ondan yayılan elektriksel ısı da beni tüketiyor. Nefesimizin fısıltısı vücutlarımız arasında süzülüyor, kot pantolonunun

kot pantolonunun kenarı yumuşak, çıplak uyluklarımı hafifçe sıyrıyor ve ayakkabılarının derisi ayaklarımın yanını okşuyor.

Yakalandım

.

Köşeye
sıkışmış.

Pusuya
düşürüldüm.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum gergin bir şekilde, nefesim kesiliyor, sinirlerim tüm zamanların en yüksek seviyesine çıkıyor.

Gözlerinde herhangi bir tereddüt, bir hata yaptığını gösteren herhangi bir işaret arıyorum, ama pişmanlık ya da kafa karışıklığı görmüyorum. Nefesindeki alkol kokusuna rağmen gözleri donuk değil.

Tek gördüğüm tutku... şehvet.

Başını daha da yaklaştırırken başparmağıyla kalça kemiğime yavaşça daireler çiziyor, dinamik vücudunun yakınlığı cildimi yakıyor.

Bir nefesle, boğuk sesi sessizliği bozdu. "On yıl önce yapmam gerekeni yapıyorum."

Yavaşça ağzını benimkine yaklaştırıyor ve dudaklarımı esir alıyor.

Bir öpücük... *keşif amaçlı*.

İki öpücük... *özlem dolu*.

Ve üçüncü öpücükte, kendini tamamen teslim eder, elini kalçamdan çeneme doğru kaydırır, yanağımı avuçlar ve dudakları benim dudaklarımın üzerinde dolaşırken beni şefkatle tutar.

Şaşkın ve şok olmuş bir şekilde, ne yapacağımı bilemeden orada donakaldım. Bram gerçekten beni öpüyor mu?

Neden?

Vücudu benimkine, göğsü benimkine, bacakları benimkine, elleri benimkine yapışır.

Zihnim dönüyor, kalbim çarpıyor ve içgüdülerim bana onu öpmemi söylüyor, ancak damarlarımda dolaşan korku hissi kafamı karıştırıyor.

Ama dudakları benimkilerle üçüncü kez birleştğinde, beni ikna ederek, bir an için kendimi bırakmam için baştan çıkararak, vücudum gevşiyor ve ellerim onun ensesini buluyor.

Ağızma inliyor ve dilini dudaklarımın üzerinde bir kez gezdirince, dudaklarımı açarak ona izin veriyorum. Davetimi kabul etmekte hiç vakit kaybetmiyor, öne doğru eğiliyor ve daha iyi erişebilmek için başımı yeterince geriye eğiyor.

Dillerimiz dans ediyor. Dudaklarımız birbirine uyum sağlıyor.

Vücutlarımız senkronize olur.

Bu Bram, on yıldır beni sınırlendiren adam, her karşılaştığımda beni çılgına çeviren adam. Bir zamanlar beni kurtaran adam. *Bir zamanlar bana çıkma teklif eden adam.*

Ve sonra birden fark ettim.

Bram'ı öpüyorum. Onu öpüyorum, öpüyorum. Ne halt ediyorum ben?

Bu durmalı.

Aniden ağızımı onunkinden ayırıp kollarından kurtuluyorum. Ben uzaklaşırken elleri duvara çarpıyor.

Elimi ağızma bastırıp ona çılgınca bakıyorum. Gözlerim bir oraya bir buraya kayıyor, onu tarıyor, kafamda milyonlarca soru oluşurken cevaplar arıyor.

Ellerim titremeye başlar.

Bunun asla olmaması gereken tüm nedenler beynimi delmeye başlar.

O bir müşteri.

Kardeşimin en iyi arkadaşı.

Biz birbirimize hiç uygun değiliz.

Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı ki tekrar yaklaşıyor, ellerimi tutmaya çalışıyor ama ben geri çekiliyorum, ellerimi arkama koyuyorum.

"Hayır," diyorum, göğsümü dışarı çıkararak, meme uçlarım sertleşmiş ve tişörtümün kumaşından kolayca görünüyor.

Yüzünde kocaman bir gülümseme yayılıyor, gözleri göğüslerime sabitlenmiş, dili dudaklarının üzerinde dolanıyor. Tekrar yaklaştırmaya çalışıyor ama ben yana kayarak yolumdan çekiliyorum ve oturma odama geri çekiliyorum.

"Jules..." diye fısıldadı, sesi biraz sinirliydi.

"Bana *Jules* deme. Carly ile randevun olması gerekiyordu. Burada ne işin var?"

"Bu çok açık değil mi?" Yaklaşırken sırtışı daha da genişliyor.

Kanepeye çarparak kenara çekilmeye çalışıyorum ama o beni yakalayıp kanepeye sıkıştırıyor. Beni sıkıştırırken sırtım kanepenin koluna zar zor dayanıyor.

"Hayır, belli değil. O yüzden biraz geri ekilirsen, randevunda olanları konuşabiliriz."

"Randevumu konuşmak istemiyorum." Elini boynumun arkasına doladı ve beni yerinde tuttu. "O pck hakkında konuşmak istiyorum."

"O bir hataydı," diye çabucak söylüyorum. "Bir anlık yanlış karar."

Tüm mantığımı kaybettiğim ciddi bir zihinsel olay. *Hayatımın en iyi öpücüğü olmasına rağmen.*

Kaşları atılırken gülümsemesi hızla kaybolur, öfke belirir.

"Bu lanet bir hata değildi Julia, bunu sen de biliyorsun." Beni kalalarımından çekip vücuduna yapıştırır ve bana bakmamı sağlar. "Sen de benim seni öpmek istediğim kadar uzun zamandır beni öpmek istiyordun."

"Bram, sen..."

Dudakları benim dudaklarıma çarptı ve bu sefer nazik ve keşifi olmak yerine, talepkar ve sahipleniciydi.

Dilinin benimkini okşama şekli, ağzının daha fazlasını isteme şekli ve ellerinin beni hiç çaba harcamadan yerinde tutma şekli... Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Yine de bunun durması gerektiğini biliyorum.

Elimi göğsüne koyarak onu tekrar itip odanın ortasına çekiliyorum ve ne olduğunu anlamaya çalışırken elimi alnıma koyuyorum. Kafamı kaldırdığımda Bram birkaç adım ötede duruyor, göğsü inip kalkıyor, gözlerinde *arzu* var.

"Buraya gel, Jules."

Kafamı sallıyorum. "Bana küçük kuklanmışım gibi emir veremezsin. Bu işler öyle yürümez." Yatak odasında tam bir kırmızı olsa da. Aramızdaki mesafeye işaret ediyorum. "Bu bir daha olamaz."

"Hayatta olmaz." Onu durdurmak için elimi kaldırdığım anda bana yaklaşıyor. Avucum onun göğsüne değiyor.

"Ciddiyim, Bram."

"Ben de ciddiym. Jules, seni istiyorum."

"Sarhoşsun."

Gözleri kararır, kaşları içe doğru çeker. "Sarhoş değilim lan. Seni çok uzun zamandır istiyorum. Rath ve Roark'a kasten bahsi neden kaybettim sence?"

"Bahsi kasten mi kaybettin?"

"Evet." Yaklaşmaya çalışıyor, ama ben onu yerinde tutuyorum. "Sana yaklaşmak istedim. Tanrım, Jules, üniversiteden beri seni dışarı çıkarmak, seni duvara dayamak, dudaklarını dudaklarımla hissetmek, tadını almak istedim. Bu arzumu yenebileceğimi sandım, ama sana her rastladığımda arzumu daha da yoğunlaşıyordu ve Rath'ın bağış etkinliğinde seni gördükten sonra, seni elde etmenin bir yolunu bulmam gerektiğini anladım."

"Ben... " Nefesimi tutmaya çalışıyorum. "Gerçekten anlamıyorum. Neden bir şey söylemedin?" Bram kendini *hiç* tutmaz. *Hiçbir zaman*. Hiç gerek duymadı... *ama* ima ediyor... hayır, bu konuda kararlı. Beni istiyor. Ve bir süredir istiyor... Bütün bu zaman boyunca bana karşı hisleri varken, ben aptalca onu başka kadınlarla eşleştirmeye mi çalıştım? *Ne oluyor lan?*

Sinirli görünüyor, elini saçlarının arasına geçiriyor. "Bilmiyorum, belki de daha önce beni reddettiğin için, bu sefer birdenbire ortaya çıkıp sana çıkma teklif etmek yerine, seni ikna etmeye çalışırsam, evet deme ihtimalin daha yüksek olur diye düşündüm."

Ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak alaycı bir şekilde güldüm. Son üç haftayı ve yaşadığımız her şeyi düşününce öfkem artmaya başladı. Hepsi boşunaymış. "Üniversitede benimle çıkmak konusunda ciddi değildin."

"Evet. Tanrım, Julia. Bu çok açık değil miydi?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Değildi. O gece bana çıkma teklif ettiğinde, Lauren Connor'la birlikteydin, bu yüzden birkaç dakika önce başka bir kızla öpüşmüşken sana evet demek istemedim."

"Öpüşmedik. Seni yalnız yakalayana kadar dikkatimi dağıtıyordu. Lauren'la hiçbir ilgim yoktu. Seni istiyordum, Jules." Bana yaklaşıyor ama ben onu kol mesafesinde tutuyorum. "O gece seni tek başına Clarissa'nın dansını izlerken gördüğümü hatırlıyorum. Sen..."

Onu izlerken, benim seni izlediğimin tamamen farkında değildim. Gözlüklerini burnuna itme şeklin, ara sıra yerinde hafifçe sallanarak müziğin ritmine uyum sağlama şeklin, ya da birkaç dakikada bir Rath'ı bulmak için odayı tarama şeklin, onun senden belirli bir mesafede olduğundan emin olmak için, beni büyülemişti. O adam bir hafta önce sana saldırmaya çalışmış olmasına rağmen, sen yine de başın dik bir şekilde halka açık bir yerde dolaşıyordun. Seni izledim Julia, her hareketini izledim ve seni çok istedim.

Hayır. Bu şu anda olamaz. Bram'ın benden hoşlanması imkansız. O... o bir kırmızı. Onun taleplerine ve acımasız kişiliğine ayak uydurabilecek birine ait. Hiç test yaptırmadım ama kırmızının bana uygun olmadığını kesin olarak biliyorum.

"Ve sonra benimle çıkmayı reddettiğinde, lanet olsun, gecenin geri kalanını odamda sana söylediğim her şeyi tekrar tekrar düşünerek geçirdim, sana nasıl farklı bir şekilde sorabilirdim, fikrini nasıl değiştirebilirdim diye düşündüm. Ama ısrar etmedim, çünkü ondan sonra bir daha hiçbir partiye gelmedin ve bunun benim yüzümden olduğunu düşündüm."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Oraya ait olmadığım için. Arkadaşımanın bir sonraki randevusunu bekleyen kız olmak istemedim, ama şu anda bunun önemi yok." Kapıma doğru yürüyorum ve kolu tutuyorum. "Gitmelisin, Bram."

Omzuma baktığımda, gecemi altüst eden adamın hiçbir hareket yapmadığını görüyorum. Aksine, ellerini ceplerine sokmuş, topuklarında hafif bir sallantıyla, yerinde sağlam bir şekilde duruyor.

"Gitmiyorum. Bu konuyu konuşmamız gerek."

"Konuşacak bir şey yok."

"Cidden orada durup, seni öptüğümde hiçbir şey hissetmediğini mi söyleyeceksin? Çünkü kesinlikle bir şeyler hissetmiş gibi görünüyordun."

"O anın heyecanına kapıldım. Seni kandırmak istemedim."

Öfkeyle adımlarını hızlandırarak öne doğru ilerler. "Benimle dalga geçme, Julia. Burada durmuş, senden hoşlandığımı söylüyor, seninle çıkmak için bir şans istiyorum. Gerçekten bana yine hayır mı diyeceksin?"

"Ben sadece... Tanrım, ben sadece..." Onu baştan aşağı süzerim, kıyafetini incelerim. "Carly ne olacak?"

Öfkeyle elini saçlarına geçirir. "Carly umurumda değil. Ben senin için buradayım."

"Yani son üç hafta, tüm sorular, röportajlar, hepsi senin için bir şaka mıydı?"

"Hayır."

"Ama benim yardımımı hiç istememiştin, değil mi?"

Derin bir nefes alır. "Jules..."

"Git, Bram." Kapıyı işaret ettim. "Sadece git."

"Benim için şaka değildi." Sesi yumuşar, hüznü benim acımı keser. "Sana yakınlaşmak için bir yoldu, beni kardeşinin en iyi arkadaşı ya da üniversitede tanıştığın bira içen aptal olarak görmemen için bir yoldu." Gözlerimi kaçırmak zorundayım çünkü söylediği her cümle ile savunmamın zayıfladığını hissediyorum. "Seninle zaman geçirmek istedim, Jules. Kalbini kazanmaya çalışırken tutunabileceğim küçük anlar istedim. Testler ve mülakatlar aracılığıyla sana, *senin* çıkmak isteyeceğin türden bir erkek olduğumu göstermek istedim."

Oh... kahretsin. Gözlerine bakıyorum ve ne kadar samimi olduğunu, benim için ne kadar çaresiz olduğunu görüyorum.

Dudaklarımı ısıyorum, ellerim titremeye başlıyor, vücudumu gerginlik kaplıyor. Tıpkı o gece, üniversite partisinde bana çıkma teklif ettiğinde olduğu gibi, içimden bir ses evet demek istiyor. Meraklı tarafım, tüm ihtiyatı bir kenara atmak isteyen tarafım.

Ama ben hiç öyle bir kız olmadım. Hiçbir zaman bir şeyi bir anlık hevesle karar veren biri olmadım. Her zaman metodik ve düşünceli biriyimdir ve Bram ile bir ilişkiye başlamak büyük bir karar, bir günde verebileceğim bir karar değil.

"Şu anda yapamam. Üzgünüm." Dairemin kapısını açıp yere bakıyorum, gözlerindeki yenilgiyi görmek istemiyorum. Önümde durup çenemi kaldırırken botlarının sert ahşap zemine çarpan sesi duyuluyor. İlk birkaç saniye sessiz kalıyor, cevaplar arıyor, benim ona veremeyeceğim cevaplar. Sonra, "Şu anda olmaz dedin. Bu bir şans olduğu anlamına mı geliyor?"

"Ben... Bilmiyorum."

O ciddiyle başını sallar ve başparmağıyla işaret parmağıyla çenemi sıkıştırır, dudaklarını benim dudaklarıma kısa bir süre fısıldayarak. Nazik ve yumuşak bir şekilde, sonra uzaklaşır. "Gözlerinde belirsizliği, ihtiyatı görebiliyorum. Ne olabileceğimiz konusunda endişelerle bu işe atılmanı istemiyorum. Bu yüzden bekleyeceğim. Zaten bekledim, biraz daha beklemek ne fark eder ki?" Bir adım geri çekilir, gözleri bana sabitlenir. "Bu iş henüz bitmedi, Jules. Artı ve eksilerini listele, çünkü buna ihtiyacın olacak. Seni istiyorum, Jules. Birlikte. Sadece bir randevudan bahsetmiyorum. Ben. Bizi. İstiyorum. Karakterim, güçlü yanlarım, zayıf yanlarım hakkındaki gözlemlerini gözden geçir ve bunları gerekli sütunlara yaz. Ama bu sefer kuyruğumu kısıtıp kaçmayacağım. Bu sefer yakınında kalacağım, Jules. Çünkü birlikte olmak istediğim başka kimse yok. O sensin."

Ve bununla birlikte, dairemden çıkıp koridora doğru yürüdü. Kapıyı yavaşça kapatıp, dönüp ona yaslandım, başım sert ahşaba çarptı, kalbim ağırlaşmış, midem sinirlerden bulanıyordu.

Bram Scott benimle çıkmak istediğini söyledi... yine.

Ve tıpkı önceki gibi, yine evet diyebileceğimi sanmıyorum.

"Bayan Westin, kardeşiniz sizi görmeye geldi," diyor Anita interkomdan, beni şaşırtarak. Kafamı masamdan kaldırıp hızla gözlerimin altını siliyorum, siyah maskara izleri parmaklarımı lekeliyor.

Kahretsin.

"Bir saniye..."

Ofisimin kapısı açılır ve Rath, bir torba Doritos ve iki litrelik bir şişe kök birası ile rahatça içeri girer. "Hey Ju..." Gözleri bana odaklanır ve neşeli ifadesi endişeye dönüşür. "Ne oluyor?"

Ve işte gözyaşları akmaya başladı.

Cuma gününden beri durmadılar. Ne yaparsam yapayım, akmaya devam ediyorlar. Bugün bütün gün ofisimde saklandım, müşterilerle olan tüm toplantıları kaçırdım, onlarla telefonda konuşmak istedim

Çünkü en azından yüzümden gözyaşları akarken sesimi kontrol edebiliyorum.

Peki neden ağlıyorum?

Çünkü duygularım çok karışık. Bram'la ilgili bu durum hakkında net bir düşünceye varamıyorum. Tek düşünebildiğim, gözlerindeki yenilgi ve paylaştığımız tutkulu öpücük...

. ve onun benim programımı kullanarak bana ihanet ettiğini hissetmem. Artıları ve eksileri bulamıyorum ve tüm mantıklı düşüncelerim pencereden dışarı atılmış durumda.

Hafta sonunu kutu kutu kurabiye yiyerek geçirdim, göğsüm kırıntılarla kaplıydı ve arka planda *The Kissing Booth* filmi tekrar tekrar oynuyordu. şimdi geriye dönüp baktığımda, *The Kissing Booth* muhtemelen en iyi film seçimi değildi ama tanrım, gençlik aşkı, en iyi arkadaşın kardeşi, muhtemelen benim için çok yakın bir konu oldu.

Peki filmden herhangi bir fikir edindim mi?

Hiç. Bunun yerine, boş bir süt kartonunu göğsüme bastırıp ağladım. O kadar uzun süre ağladım ki, pazar sabahı gözlerim o kadar kan çanağına dönmüştü ki, aabilmek için göz damlası damlatmak zorunda kaldım.

Hıçkırarak, "Bugün pek iyi bir g n m değil" diyorum.

"Anlıyorum." Rath masamın köşesinden dolanır, elimi tutar ve ikimizi de oturttuğu kanepeye götürür. Kahve masasına eğilir ve benim için birkaç mendil alır. "Ne oldu?"

Burnumu silirim. "Bilirsin, biraz şundan biraz bundan," diye belirsiz bir cevap veririm, çünkü gerçekten ne diyebilirim ki? En iyi arkadaşın cuma günü beni daha önce hiç  p lmediğim gibi öptü ve şimdi kafam karışık mı? Bu pek iyi karşılanmaz.

"Biraz şundan, biraz bundan mı?  zg n m Julia, ama bu cevap yeterli değil." Doritos ve kök birasına uzanır. Hızlı bir hareketle poşeti açar ve bana bir cips uzatır, ben de hemen ağzıma atarım. Sonra sodayı açar ve iki litrelik şişeyi bana uzatır. Hiç utanmadan şişeyi başıma diker ve bir yudum alırım, iki litrelik şişeyi göğsüme yakın tutarak bir Dorito daha yerim.

"Doritos çok lezzetli," derim i çekerek, gözyaşlarım kurumaya başlar.

"Evet, seni bir süredir görmediğim için getirdim, sana sürpriz yapayım dedim." Beni baştan aşağı süzdü, dağınık görünüşüm normalde nasıl giyindiğimden çok farklıydı. Kırıışık pantolon, lekeli bluz ve düşük bir at kuyruğu saç modeli ile Doktor Julia Westin'e hiç benzemiyordum.

En azından Anita, bu sabah masasının önünden geçerken hiçbir şey söylemedi. Görünüşümün onu şaşırttığının tek göstergesi, bana yeni bir gömlek getirebilir mi diye sormasıydı.

"Sen iyi bir kardeşsin." Dizine hafifçe vuruyorum. "Çok iyi bir kardeş."

Sessizlik çöküyor, odadaki tek ses ağızlarımızda çıtırdayan cipslerin sesi ve bilgisayarımın hafif uğultusu.

"Konuşmaya hazır mısınız?"

Kafamı sallıyorum. "Pek değil."

"Konuşana kadar gitmeyeceğim, yani rahatlamam mı gerekiyor?" Ceketini çıkarır, kanepenin kenarına asar ve sonra bana "Anlat" diyen kardeşçe bir bakış atar.

Benden her şeyi öğrenebilme yeteneğine boyun eğerek, kanepeye yaslanıp iç çekiyorum. "Bir adam var." Konuyu belirsiz tutacağım, çünkü...

... şey, Bram'ın öldürölmesini istemiyorum. "Adı ne?"

"Bu bilgiyi kendime saklayacağım çünkü senin ağabey gibi davranıp özel dedektif tutmanı ve aşk hayatım hakkında bilmen gerekmeyen her şeyi öğrenmeni istemiyorum."

"Ne zaman böyle bir şey yaptım ki?" Ona keskin bir bakış atıyorum ve o da gülümsüyor. "Tamam, bir kez yaptım, ama o adam pisliğin tekiydi ve görünüşe göre bu adam da pisliğin teki."

"Aslında hayır. Beni hazırlıksız yakaladı. Bana karşı hisleri olacağını beklemiyordum. Bu benim için çok fazla." Yüzümden bir tutam saçımı çekiyorum. "Onun beni o şekilde seveceğini hiç düşünmemiştim. Bu yüzden ben de ona o şekilde bakmamıştım. Sonra birdenbire hayatıma girip, uzun zamandır benden hoşlandığını ve sonunda bir şeyler yapmaya karar verdiğini söyledi. Yani, bunu nasıl karşılayayım?"

"Seni uzun zamandır mı seviyor?"

"Öyle görünüyor. Hiç haberim yoktu. Sanki birdenbire ortaya çıkmış gibi hissettim." Bram'ı kolayca ele vereceği için, programımı şaka gibi gördüğünü söylemiyorum.

"Peki, onu seviyor musun?"

Alt dudağımı ısıyorum, bu soruyu kafamda tekrar tekrar düşünerek. Ben de kendime cevap vermeye çalışıyorum. "Sanırım hoşlanıyorum."

"O zaman sorun ne?"

Pencereme bakıyorum, New York'un bulutlu, soğuk gökyüzü günün üzerine gri bir parıltı döküyor. "Bence beni incitebilir, kalbimi kırabilir." *Ve bunu göze almaya hazır olduğumdan emin değilim.*

Rath elimi tuttu. "Eğer sana zarar verirse, ben de ona zarar veririm." Keşke bu kadar kolay olsaydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

BRAM

Hayır. *Yırt. Ez. At.*

Aptal. *Yırt. Ez. At.*

İlkel. *Yırt. Ez. At.*

"Hadi ama, pislik herif, sen bundan daha iyisin," diye mırıldanıyorum, kalemimi hazır tutarak.

Ama hiçbir şey gelmiyor aklıma.

Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

"Siktir." Kalemimi oturma odasının diğer ucuna fırlatıyorum, kanepeye yaslanıp biramın geri kalanını bir dikişte içiyorum. Bu işe yaramaz. Julia'nın kalbini kazanmak için kullanmaya değer tek bir fikir bile bulamıyorum.

Tek bir tane bile.

Beyin fırtınası yapma fikri aklıma geldiğinde, bir bira açtım ve kendimi canlanmış hissettim. Ta ki not defterime yazmaya başladığım her fikir tam bir boktan olana kadar.

Ayıcık kostümü giyip elime çiçeklerle gitmek mi? Kimse böyle bir şey yapmaz.

Ofisinin lobisinde aşk şarkısı söylemek, tercihen K-Ci ve JoJo'nun *All My Life* şarkısı gibi bir şey. Kimse benim şarkı söylememi duymak istemez.

Ofisinin üzerinde "Benimle çık, Jules" yazması için bir gökyüzü yazarı tutmak.

Bu gereksiz bir kirlilik.

Neden bu kadar beceriksizim?

Asansör kapısı açılır ve pişmanlıkla içim burkulur. Tamamen çaresizlik içinde, Roark'a siren emoji ve "*benim evim, şimdi*" yazan bir mesaj göndermiş olabilirim.

Şimdi keşke göndermeseydim diyorum, çünkü ondan tek alacağım şey küfür olacak. Ama sonra bir de bira emoji ekledim, yani yanında takviye kuvvetleri olmalı.

Asansör kapıları açıldığında, Roark "Sikinde siğil mi buldun?" diye bağırır.

"Hayır," diye inledim. Evet, bu kararımdan şimdiden pişman oldum.

Roark yanımdaki kanepeye uzanır ve bana altı paket Guinness uzatır. Tanrım, hangi birayı getireceğini daha net belirtmeliydim. Şu anda birayı çiğnemek istemiyorum.

Yerdeki tüm kağıt parçalarını topladıktan sonra bana döndü. "Yeni bir mülk mü arıyorsun?"

"Gayrimenkul konusunda neden senin yardımını isteyeyim ki?"

Omuz silkiyor ve bir bira açıyor. "Bilmiyorum. Çaresiz misin?" "İş çaresiz değilim, ben"— , sertçe yutkunuyorum—"ben ilişki çaresizim."

Ağız açık, gözleri fal taşı gibi açılmış olan Roark yavaşça dönerek bana doğru yüzünü çevirir. Benim gibi o da dramatik olaylara yatkındır ve yüzündeki ifade de bunu açıkça göstermektedir. "Anlat bakalım." Aptal gibi bacak bacak üstüne atar ve bana kirpiklerini kırıştırır.

Bu kararı ciddi ciddi pişman oldum.

"Lütfen pislik gibi davranmasan olmaz mı? Normal davran."

"Normal davranmamı istiyorsan, bana mesaj atmamalıydın."

"Rath bir seçenek değildi, o yüzden lütfen bunu büyütme, alaycı yorumlarını bir kenara bırak ve bana yardım eder misin?"

Birasını yudumlarken, "Ne olduğunu bilmeden sana nasıl yardım edebileceğimi nereden bileyim?" dedi.

"Ne olduğunu çok iyi biliyorsun. Ben 'ilişki' kelimesini kullandım... *ilişki*" kelimesini kullandım.

"Hayır, hiç fikrim yok."

Ondan gerçekten nefret ediyorum.

Gerçekten, gerçekten nefret ediyorum.

"Bu Julia ile ilgili."

"Ne? Hiç bilmiyordum," diye cevaplar, elini göğsüne koyarak.

Onun çiğnenebilir birasını kollarının arasına geri itip asansörü işaret ettim. "Kafanı kırmadan önce git buradan."

"Hey, hey, hey." İrlanda aksanı kalınlaşıyor. "Acelen ne, delikanlı? Daha yeni geldim."

"Ve gitme vaktin geldi."

Yüzünde hafif bir ciddiyet belirir ve "Tamam, sakın olacağım. Julia'ya ne oldu?" der.

"Aptalca davranmayacak mısınız?"

Savunma amaçlı ellerini kaldırır. "Olmamaya çalışacağım."

Çaresiz olduğum için, onun bir anlığına empati kuran bir insan gibi davranıp bana iyi bir tavsiye verebileceğini umarak konuşmaya karar verdim.

"Cuma gecesi Julia'nın evine gittim ve ona hislerimi anlattım. Her şeyi açıkça anlattım."

"Ne?" Roark gerçekten şok olmuş görünüyor. "Vay canına. Bu nasıl oldu nasıl gitti?"

Dudaklarım inceldi. "Planladığım gibi gitmedi. O, şey, öpüştükten sonra

"Dur." Roark elini kaldırır. "Julia'yı öptün, sonra o senden gitmeni mi

"Dur." Roark elini kaldırır. "Julia'yı öptün, sonra o da gitmeni mi istedi? Dostum, öpücüğün ne kadar kötüydü?"

Aniden koltuktan kalkıp Roark'ın kolunu tutup onu asansöre doğru sürüklerim. Bu sırada o derin, içten bir kahkaha atar. Asansörün aşağı düğmesine basarım ve kapılar hemen açılır, tam da onu içeri itmek için.

Hâlâ gülerek, "Bu kadar hassas olma. Konuşalım, belki sana daha fazla ipucu verebilirim," diyor.

Asansör kapıları kapanmaya başlarken, parmağımı ona doğrultup, "Rath'a tek kelime edersen, sikini keserim. Beni sınama, çünkü yaparım" diyorum.

Bira ağzına kadar gelmişken, asansör kapıları kapanırken kasıklarını kapatır ve yüzünü buruşturur.

Lanet olası zaman kaybı.

Kiminle konuşabileceğimi düşünürken, şu anda rahatça konuşabileceğim tek bir kişi olduğunu fark ediyorum.

Başka bir mesaj gönderme zamanı geldi.

Parmaklarımla masaya vurarak sabırsızca bekliyorum, gözlerim küçük kahve dükkanını tarıyor, önümde dokunulmamış bir kahve duruyor.

Beşinci kez saatime bakıyorum. Bir dakika daha.

Gelmezse onu suçlamam. Ona mesaj attığımda çaresiz bir aptal gibi görünmüş olabilirim, ama ben tam da öyleyim: çaresiz.

Roark gittikten sonra, planlama seansını bir kenara bırakıp gecenin geri kalanını *The Kissing Booth* izleyerek geçirdim. Film

Julia'nın televizyonunda duruyordu ve belki bana bir şans verirse, özellikle aramızdaki durumu garip hale getirdiğim için, onunla konuşacak bir konu daha olur diye düşündüm.

Ve lanet olsun, o film çok iyiydi. Bir erkek olarak, gençlik aşk hikayeleri benim ilgimi çekmemesi *gerekirdi*, ama ben tamamen ona kapılmıştım. Görünüşe göre ben romantik biriyim, eğer öyleyse, kızı kazanmak için tüm iyi fikirlerim nerede?

Erkeklerin tamamını bir grup aptal gibi göstermeyen, sağlam bir erkek blogu bulamadım. Bu da beni bir blog açmam gerektiğini düşündürdü.

Bu fikir yaklaşık on dakika sürdü, ta ki paranızı yatırıp zengin olun dışında söyleyecek başka bir şeyim olmadığını fark edene kadar. Bu başarı reçetesini ayrıntılı olarak anlatan pek çok para blogu var.

Bu yüzden *The Kissing Booth'u* iki kez izledim, ama bunu aramızda saklayalım.

Kahve dükkanının kapısı açılır ve sonunda uzun siyah bir parka, beyaz ponponlu kış şapkası, pembe atkı ve kışlık botlarıyla giyinmiş olarak içeri girer. Beni gördüğünde elini bana doğru kaldırır ve hemen bir fincan buharlı kahve alır.

"Geciktiğim için özür dilerim. Bu karda dışarıda yürümek neredeyse imkansız." Hızla paltosunu çıkarır, aramızdaki boş sandalyeye asar ve çantasını da yere koyar. Derin bir nefes alır, bana gülümser ve "Bana her şeyi anlat" der.

Garip bir tesadüf eseri, Julia'nın bana ayarladığı kız, artık flört konusunda benim iyilik perim oldu.

"Nereden başlasam, Carly?" diye soruyorum, sandalyemde kambur oturarak. "Başlangıçtan."

Kağıt kahve fincanını iki eliyle kavrar ve yüzüne yaklaştırır, buhar kırmızı burnunu ısıtır. Dikkatim tamamen bana odaklanmışken, dün gece Carly'yi arayarak akıllıca bir karar verdiğim için kendimi tebrik ederim. Onun anlayışlı olacağını ve Roark'tan yüz kat daha iyi olacağını biliyordum. Keşke önce ona mesaj atmayı düşünseydim.

Ona tüm hikayeyi anlatmak isteyen, onun istediği gibi baştan başlıyorum. Ona öpücüğü, itirafımı,

Julia'nın isteksizliğini, programla dalga geçtiğimi düşündüğünü, her şeyi anlatıyorum.

Anlattıklarım bittiğinde, Carly düşünceli bir ifadeyle, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle oturuyordu.

"Ve şu anda yapamayacağını mı söyledi?" O kahvesinden bir yudum daha alırken başımı sallıyorum, sıvı dilinde birkaç saniye durduktan sonra yutuyor. "Şu anda hala bir şans olduğunu düşünmeme neden oluyor."

"Ben de öyle düşünüyorum." Heyecanlanıyorum. "Kapıyı açık bıraktı."

"Kafası karışık bir kadının yapacağı tam da budur. Seni tamamen reddetmedi ama evet de demedi, bu da fikrini değiştirmesi için bolca zaman olduğu anlamına gelir."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Carly yavaşça başını salladı. "Kesinlikle. Bu da demek oluyor ki romantizmini devreye sokmalısın. Ona ikinizin ne kadar mükemmel bir çift olacağınızı, onun aradığı erkek olabileceğini göstermelisin."

"Bunu yapabilirim, ama aklıma gelen her şey çok saçma geliyor."

Kahve fincanını masaya koyar ve tabanından döndürür, dudaklarında bir gülümseme belirir.

"Dur tahmin edeyim, gökyüzüne yazı yazmak gibi abartılı bir şey yapmayı mı düşünüyordun?"

"Nasıl" — bir an duraksıyorum — "neden böyle düşünüyorsun?"

O hafifçe güldü. "Çünkü senin gibi erkekler her zaman aşırı savurgan olmaya çalışırlar."

"Benim gibi erkekler ne demek?"

"Bilirsin, cebinde harcamak için bolca parası olan erkekler." Gülümsemesi tam bir sırıtışa dönüşür. "Kabul et, bir hava yazarı düşünüyordun."

Çenemi sıkıyorum. "Konu o değil." Daha da çok gülüyor ama Roark'ın yaptığı gibi benimle dalga geçtiğini sanmıyorum, bu yüzden neşeli mizahı sinirlerimi bozmuyor. "Yani, gökyüzüne yazı yazan birini tutmayı düşünmüş olabilirim ama hepsi bu, sadece bir düşünceydi."

"Bunu sadece bir düşünce olarak tuttuğuna sevindim, çünkü Julia'ya karşı böyle bir yaklaşım sergilememelisin. Onunla oldukça fazla zaman geçirdim ve fark ettiğim şeylerden biri, onun sakin ve çekingen biri olduğu."

bu yüzden jestlerin güçlü ama abartısız olmalı. Anlatabildim mi?"

"Evet, mantıklı. Anlamalı olsun."

"Aynen öyle. Onu ne zamandır tanıyorsun?"

"On yıldan fazla."

"O zaman onu çok iyi tanıyorsun, değil mi? On yıl boyunca birlikte vakit geçirdiniz mi?"

"Çok." Julia ile geçirdiğim küçük anları düşünerek içimden gülümsüyorum.

"Ve hepsi güzel anlar mıydı?"

Bir tanesi hariç hepsi, ama o felakete ramak kalan olay sayesinde onu kollarımda tutabildim. Lanet olası nedenine rağmen, bu kız için her şeyi yapabileceğimi ilk kez o zaman fark ettim, bu, birini neredeyse öldüresiye dövdüğüm için Yale'den atılmak anlamına gelse bile.

"Evet, çoğunlukla hepsi iyiydi. Ama yine de, ona karşı hislerim olduğunu öğrenince çok şaşırmış görünüyordu. Hiçbir fikri yoktu ve ben de nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum."

"Öyle olduğunu söylemiyorum, ama ya seninle aynı seviyede olduğuna hiç inanmamışsa?"

"Bu çok saçma, Carly..."

"İkimiz de bunun saçma olduğunu biliyoruz." Bunu gülümseyerek söylüyor ve Carly'nin Julia'yı sevdiğini ve saygı duyduğunu anlıyorum, bu da bana daha fazla güven veriyor. "Ama sen, onun seni eğlendirici, her zaman kendine güvenen biri olarak gördüğünü, kendini ise gözlemci olarak gördüğünü söyledin. Gölgede var olmaktan mutlu olan çekingen biri. Üniversitede bile insanları gözlemleyen biriydi ve bu, işinde başarılı olmasının bir parçası. Bu yüzden, onunla olan etkileşimlerini ona *ilgi duymak olarak* görmemesi bana mantıklı geliyor. Tahminimce, senin gözünde görünmez olduğunu hissetti, ama bunun için üzülmedi, omuz silkti ve bunun sadece gerçeklik olduğunu düşündü."

Tanrım, bu kız çok akıllı. "Onun zihniyetini nasıl değiştireceğimi bilmiyorum, Carly. Eğer beni, bizi, etkileşimlerimizi böyle algılıyorsa, bunu nasıl tersine çevirebilirim? Burada on yıldan bahsediyoruz."

Kız kaşlarını oynatıyor. "Anılarını anlatmaya başla, ama o anları kendi bakış açından paylaş. O zaman nasıl hissettiğini ona göster. O anları hatırla ve ona o anları hatırlatacak şeyler gönder

ve onun hakkında hissettiklerine nasıl etki ettiklerini hatırlatacak şeyler gönder. Geçmiş senin bakış açısından, senin deneyimlerinden görmedikçe, sadece kendi versiyonuna inanmaya devam edecek. Güven bana, onu sevmene neden olan küçük anılar onu en çok etkileyecek."

"Küçük şeyler."

O başını sallar. "Evet. Çok basit görünüyor, değil mi?"

"Öyle." Sandalyeye yaslanıp çenemin yanını kaşıyorum. "Peki, bu hafta ona küçük hatırlatıcılar göndersem nasıl olur? Ona, bu ilişkinin uzun vadeli olduğunu ve birbirimize çok uygun olduğumuzu gösteren şeyler?"

"Bana romantik geliyor. Aklında bir şey var mı?" Dudaklarımın kenarından küçük bir gülümseme belirir. "Tüp çoraplar."

Carly'nin kaşları çatılır. "Tüp çoraplar mı?"

Yavaşça başımı salladım, gülümsemem tam bir Grinch sırtıtışına dönüştü. "Evet. Çoraplar."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

JULIA

"Anita, pislik olmak istemem ama o kahve var mı?" Gözlerimin arkasında ölümcül bir migren ağrısı hissederek şakaklarımı ovuşturuyorum.

Cevap yok.

"Merhaba? Anita?" Başımı masama eğiyorum, soğuk ahşap kafatasımda yankılanan dayanılmaz ağrıyı geçici olarak hafifletiyor.

Hiçbir şey.

"Anita," Rocky gibi inleyerek Adrian'ı çağırıyorum.

Ofisimin kapısı açılıyor. Tanrıya şükür.

Bu kış salı sabahı güneş çok parlak olduğu için gözlerimi kapatıyorum, elimi uzatıp parmaklarımı kıpırdatıyorum.

"Buraya, sağlam elime koy." "Sağlam elime mi?"

Başımı kaldırıyorum. Şık giyimli ve endişeli Bram'a bakarken, gözlerimin arkasında keskin ve delici bir acı hissediyorum.

O gürleyen ses.

O erkeksi koku. O

yakışıklı yüz.

Bir buldozer göğsüme çarpmış gibi bir anda beni vuruyor.

Oompf.

Bunu baş ağrısına bağlamak, migrenin beni ele geçirdiğini söylemek istiyorum, ama o anda, başım dönüyor, o yanıma eğilip sıcak elini sırtıma bastırduğunda beynimde hafif bir his yükseliyor.

"İyi misin?" Sessizce, endişeli bir sesle.

"Hayır." Zorlukla yutkunuyorum, cildimde hafif bir ter damlası belirliyor.

"Anita," diye seslendi Bram, "bana sıcak bir havlu getir lütfen."

Ne yaptığını anlayamadan, Bram beni sandalyemden kaldırıp kanepeye götürür ve yatırır. Masamın yanındaki çöp sepetini alır ve önüme koyar, sonra oturur ve başımı kucağına yatırır.

Anita el havlusuyla koşarak gelir ve onu Bram'a verir, Bram da havluyu boynumun arkasına bastırır. "Bir şey yedi mi?"

"Her zamanki kahvaltı sandviçini."

Alnımı dikkatlice okşadı. "İlaç aldın mı Julia?"

"Hayır," diyorum zayıf bir sesle, gözlerim yaşlarla doluyor, ağlamak istiyorum.

"Bana üç Ibuprofen ve biraz su getirir misin, Anita?"

"Tabii ki." Anita uzaklaşır, uzaklaşan ayak sesleri kulağıma kaya parçaları düşüyormuş gibi gelir.

Bram, alnımı başparmağıyla yatıştırıcı bir şekilde okşadı. "Kusman gerekirse, sepet hemen yanında."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, başım her atışında sertçe zonklayan bir saatli bomba gibi hissediyordum.

Neden burada olduğunu ve normalde Anita'nın ofise gelirken bana bir şeyler getirdiğini, bu sabah neden bana bir içecek getirdiğini bildiğini sormak istiyorum. Geçen gece onu evimden kaba bir şekilde kovduğum halde neden bana bu kadar nazik davrandığını sormak istiyorum.

Ama yapamıyorum. Bunun yerine, gözlerimi kapatıp nefesimi düzenli hale getirerek migrenimin bazı semptomlarını hafifletmeye çalışıyorum.

"Şşş," diyor Bram. "Ben buradayım, tatlım." Başparmağının ucuyla kaşımı okşuyor, sonra başparmağını şakağıma götürüp yavaşça masaj yapıyor ve tekrar kaşıma geri dönüyor.

Bu inanılmaz ve garip bir şekilde erotik bir his. "Al bakalım," diyor Anita.

Bram'ın eli geçici olarak yüzümden ayrılır, ama sadece birkaç hapi önüme tutmak için. Sonra bir şişe su açar. "Bunları hemen al ve sonra uzan."

Gözlerim hala kapalıyken ilacı alıp onun önerdiği gibi yapıyorum.

"Aksi söylenene kadar onun aramalarını beklet.

Teşekkürler, Anita." "Elbette, Bay Scott. Dışarıda bekliyor olacağım."

Kapı yumuşak bir şekilde kapanır, sessizlik tam da ihtiyacım olan şey. Bram üstümde dönerek, ipek astarlı takım elbisesinin yumuşak iç kısmı omuzlarıma düşene kadar neredeyse hiç hareket etmez. Havluyu çıkarır

ve sonra titiz parmaklarıyla alnımı özenle masaj yapmaya devam eder.

Onun parmaklarının cildimi okşayan hissi hafızamda kalırken, çok geçmeden uykuya dalıyorum.

Saatler geçmiş gibi hissettikten sonra gözlerimi açtım, migrenim tamamen geçmişti ve Bram ortalarda yoktu. Migrenin tekrar şiddetle geri gelmesinden çok korktuğum için çok yavaşça kanepeden kalktım, Bram'ın ceketi belime kadar kaydı. Onu bana mı bıraktı?

Lüks kumaşı parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, kolonyasının yumuşak kokusu omuzlarımdaki gerginliği hafifletiyor. Başka bir şey bırakmış mı? Sehpaya doğru dönüp bakıyorum ama neredeyse hiç içilmemiş bir su şişesi ve hemen altında çöp kutusu dışında hiçbir şey görmüyorum.

Hmm, hayal kırıklığı.

Saatin kaç olduğunu bilmiyorum ama işlerimi halletmem gerektiğini bildiğimden, yavaşça koltuktan kalkıp masama doğru yürüyorum ve bilgisayarımın üstüne yapıştırılmış bir not görüyorum.

Oturup notu aldığım da dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Sevgili Jules,

Umarım kendini daha iyi hissediyorsundur. Senin acı çekmeni görmekten nefret ettim. Senin gibi doktora derecem olmayabilir ama TLC'de hemşirelik diplomam var ve bu hemşire günün geri kalanında izin almanı söylüyor. Bilgisayarını açmayı düşünmeden önce şunu bil ki, Anita bilgisayarın ve internetin için gerekli tüm kabloları çaldı. Ona eve gidip yarın kabloları getirmesini söyledim. Hazır olduğunda, şoförüm Mikey seni eve götürmek için aşağıda bekliyor. Ayrıca, aşağı indiğinde Starbucks'a uğrayıp soya chai latte alması için talimat verdim. Bu sabah sana getirdiğim latte şimdiye kadar soğumuş olmalı.

İyi olduğunu bana mesajla bildir. Kalamadığım için üzgünüm. Erteleyemediğim toplantılarım vardı, ama şunu bil ki, tüm zamanımı seni düşünerek geçireceğim.

Geçmiş olsun Jules.

Sevgiler,

Bram

Dişlerimi dudağımın üzerine geçirip yüzümdeki aptal sırıtışı gizlemeye çalışıyorum ama nafile, aptal gibi gülümsüyorum.

Aslında günümü ele geçirdi, beni dinlendirdi, asistanımı eve gönderdi ve bana da eve gitmemi söyledi. Asistanıma emir verdi diye kızgın olmam gerekirdi. Aramızdaki meseleyi halledemeyeceğimi söylediğim halde buraya geldiği için kızgın olmam gerekirdi.

Ama kızmaya çalıştığım anda, bana nazikçe baktığı, sesindeki şefkat ve endişe dolu tavırları ve dışarısı buz gibi soğukken bana sarılmam için ceketini bıraktığı anı hatırlıyorum.

Nasıl olur da o bir komünist olabilir?

Julia: Bugün bana baktığın için teşekkür ederim. Çok minnettarım. Uzun zamandır böyle bir baş ağrısı çekmemiştim.

Bram: Teşekkür etmene gerek yok. Senin yanında olabildiğim için mutluyum.

Doğru zamanda geldim galiba.

Julia: Bu sabah bana içecek getirmek için mi geldin?

Bram: Evet, hazırladığım bir konuşma vardı ama seni acı içinde gördüğüm anda harekete geçtim.

Julia: Ne dedin?

Bram: Hatırlıyor musun, bir keresinde matematik binasının dışında sana rastladığımda, adeta yaşayan bir kabus gibi görünüyordun? Bu senin sözlerin, benim değil.

Julia: Hatırlıyorum da hatırlamıyorum.

Bram: Ben dün gibi hatırlıyorum. Yerde notlarını arıyordun. Sana yardım gerekip gerekmediğini sormak için yanına gittim. Tek kelime etmeden, yapman gereken işlerin çokluğundan şikayet ederken defterleri ve ders kitaplarını ellerime yığmaya başladın.

Julia: Vay canına, evet, bunu hatırlamıyorum.

Bram: Sana neyin yardımcı olacağını sordum ve sen de kıcımdan chai latte çıkarabilirsem yardımcı olacağını söyledin.

Julia: Sonra ben dersteyken bana bir tane getirdin.

Bram: Evet.

Julia: Bu... Bunu yaptığina inanamıyorum.

Bram: Seni hep korudum, Jules. Hep. Seni etkileyen şeyler beni de etkiledi. Hep öyle oldu.

Tık tık.

Bilgisayarımın parlak ışığından başımı kaldırıp birkaç kez gözlerimi kırpıştırarak kapımda duran erkek figürünü inceledim. Dün *hemşirenin* tavsiyesi üzerine izin aldığım için, bugün iki kat daha fazla çalışarak işlerimi yetiştirmeye çalışıyordum. Anita'ya, ihtiyacım olan tüm kabloları getirmesi için normalden daha erken gelmesi için yalvardım ve rica ettim, ama o, saat sekize kadar gelmezse Bram'ın Hamptons'daki evinin anahtarlarını alacağına söz verildiğini söyledi. Görünüşe göre bu yaz gerçekten bir hafta sonu tatili yapmak istiyordu.

Gözlerim yavaşça odaklanıyor ve Bram görünüyor. Şaşkınlıkla dik oturuyorum. "Bram."

"Selam Jules." Bir elini cebinde, diğer elinde küçük bir çanta ile içeri girer. "Daha iyi misin?"

Gözlüğümü burnuma itiyorum. "Ben, şey... Öyleyim. Neden buradasın?" *Aslında bu beni pek şaşırtmadı.* Beni kontrol etmek için gelmeseydi daha çok şaşırdırdım. *İnanılmaz derecede meşgul bir adam olmasına rağmen sık sık bana zaman ayırırdı.* "Sadece bir şey bırakmak istedim." Küçük kahverengi çantayı çantayı masama koydu, bir adım geri çekildi ve ceketinin düğmelerini ilikledi. "Hadi, aç şunu." Çantaya doğru başını salladı.

Onu dikkatle izleyerek, ne yapmaya çalıştığını merak ediyorum. İki gün üst üste burada, her şey normalmiş gibi davranıyor ve insanlık tarihinin en garip Cuma gününü yaşamamışız gibi davranıyor.

"Devam et." Topuklarında sallanıyor, ağzının kenarlarında bir gülümseme beliriyor.

Çantayı eğip içine uzanıyorum, elim yumuşak ve pelüş bir şeye dokunuyor. Şaşkınlıkla çantadan çıkarıyorum ve üç çift kabarık pembe çorap buluyorum. Ona baktığımda, gülümsemesi daha da parlaklaşıyor.

"Seninle tanıştığım ilk gün, çorap giyyordun ve o günden beri, onlar benim için çok tahrik edici oldular." Bana anlamlı bir şekilde göz kırptı. "Onları benim için iç çamaşırı olarak düşün. Ayaklarını sıcak ve bacaklarını seksi tut. İyi günler, Jules."

Bununla birlikte, o çekip giderken, beni ağızım hafifçe açık ve kalbim hızla çarparak bırakır.

Çoraplar mı? Seksi mi? Ne?

Derin bir nefes alıyorum. *Tanrım, idrar ve küf kokusundan nefret ediyorum.* Bir ara bu tünelden çıkmam gerek.

Ama... dondurucu soğuk yağmur yağıyor. Bunu bilmemin tek nedeni, yanımdan geçen herkesin ölümcül bir ses çıkararak merdivenlerden yukarı koşması.

Metro mu, yağmur mu? Metro mu,
yağmur mu? Neden hazırlıklı
gelmedim ki?

Bütün gün bu işeme duvarının yanında takılamayacağımı bilerek, kendimi toparlayıp merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Önce soğuk, ardından şiddetli yağmur beni vuruyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, sırtım kamburlaşıyor, su donuyor.

Son basamağa çıktığımda, bir şemsiye başımı koruyor.

Ne?

Yan tarafa baktığımda Bram'ı yağmurda dururken görüyorum, yağmur onun yakışıklı yüzüne yağarken omuzları neredeyse kulaklarına değecek kadar yukarı çekilmiş.

"Bram?"

"Buraya gelmen çok uzun sürdü. Tanrım, kadın." Beni belimden çekip kendine doğru çekiyor ve ikimizi şemsiyenin altına sokuyor. "Hadi." Beni ofis binama doğru yürümeye başlıyor.

"Bütün bu zaman boyunca burada mı bekledin?"

"Hayır," diye bağılıyor yağmurun sesini bastırarak, "Ofisinde en sevdiğin kahvaltı sandviçiyle bekliyordum, ama yağmur yağdığını fark edince, üniversitede her zaman yaptığın gibi şemsiyeyi unutmuş olabileceğini düşündüm."

Şu anda ciddi mi?

"Yani, şemsiyeyle buraya gelip beni mi bekledin?"

Beni binama kadar götürdü. Neyse ki metro durağına yakındı, bu yüzden çok uzaklara yürümek zorunda kalmadık.

Şemsiyeyi sallayarak kapatır ve yanına alır. "Evet, bekledim. Her zaman bekleyeceğim, Jules." Yan tarafa doğru adım atar ve omzunun üzerinden, "Kahvaltının tadını çıkar" der. Yanımdan geçerken ceketıyla elime dokunur ve kapıdan dışarı çıkar, bekleyen arabaya atlar.

Az önce ne oldu?

Ne oldu böyle?

Sanki eski moda filmlerdeki gibi, bir adam kadının ayaklarının ıslanmaması için ceketini su birikintisinin üzerine seriyor, ama Bram ceket yerine bana şemsiye uzattı.

Beni yağmurdan kurtardı, ofis binama kadar eşlik etti, kahvaltı getirdi ve gitti, kalbimi çarptırarak ve şaşırtıcı bir şekilde daha fazlasını istememe neden olarak.

Chai latte yok.

Çorap yok.

Kahvaltı yok.

Bu sabah metrodan çıktığımda beni karşılayan bir grup da yoktu.

Bugün sıradan bir gün olacak ve lanet olsun, son üç gündür beni, yüzünde sırıtışla ve elinde bir çeşit hediyeyle gelmesini beklemem için şartlandırdı. Kabul etmek istemiyorum ama onu görmemek, ofisimde olma nedenini açıklamamasını dinlememek ve rahatlatıcı dokunuşunu hissetmemek beni biraz depresif yapıyor.

Saat on oldu ve neredeyse hiçbir şey yapmadım. En azından müşterilerin bazı sorularını yanıtlamaya kararlı olarak e-postalarımı geri dönüyorum.

Tamam. Omuzlarımı silkiyorum, nefesimi veriyorum ve parmaklarımı klavyeye koyuyorum.

Odaklan.

Gözlerim kapıya kayıyor. O burada mı?

Hayır. Şu anda Bram için endişelenmiyoruz. Odaklandığımız konu ... Marge'a odaklanıyoruz. Marge ve onun... yeni köpeği. Bu, onun flört rengini değiştirecek mi?

Pencereden dışarıya, sokağa bakıyorum. Aşağıda siyah bir araba var mı?

Hayır. Hadi ama Julia. Sen bundan daha iyisin.

Marge. O, altın kalpli, sevimli bir mavi. Hayvanlar harika birer katkıdır...

Anita'nın biriyle konuştuğunu mu duydum? Dışarıda onunla biri mi var?

Telefonumdaki interkom düğmesine basıyorum. "Anita, dışarıda ziyaretçi mi var?"

"Hayır. Birini mi bekliyordunuz?"

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Hayır, özür dilerim, sadece birini duydum sandım.

Devam et." Deliyi görmezden gel.

Bu anlamsız. Sandalyeye yaslanıp, elimi alnıma koyarak inliyorum. Bana ne yaptı? Ve bunu bana nasıl bu kadar çabuk yaptı? Bu işler böyle yürümez. Ofisime yaptığı küçük ziyaretler beni, onun geri dönmesini bekleyen bir hamur yığınının dönüştürmemeli. Sonuçta ben güçlü, kendine güvenen bir kadıyım. Benim dünyam, beni ziyarete gelen bir erkek etrafında dönmüyor. Bu saçmalık.

Sandalyemden kalkıp topuklu ayakkabılarımı giydim. Yürüyüşe çıkıp kafamı boşaltmam gerekiyor, sonra da köpeğinin mavi olmadığını düşünerek on fotoğrafını gönderen Marge'a yardım etmeliyim.

"Yürüyüşün nasıldı?" Anita, kapıdan içeri girerken soruyor.

"Harika, tam da ihtiyacım olan şeydi." Gülümserim ve yanından geçerken masasına hafifçe vururum. "Öğle yemeği için Çin yemeği düşünüyorum. Sen ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor, siparişimi vereyim mi?" "Harika olur."

Onu geçer geçmez, yüzümdeki gülümseme kaybolur ve sinirim yeniden başlar.

Yürüyüşe çık, zihnini boşaltır, herkes böyle diyor.

Yalan!

Hepsi yalan.

Tek düşündüğüm şey Bram'la karşılaşp karşılaşmayacağımdı. Bugün Bram'ı görecek miyim, görmeyecek miyim? Kot pantolon mu giyecek, takım elbise mi giyecek? Tanrım, ikisini de seviyorum.

Bu keyifli bir yürüyüş değildi; tam bir kabustu.

Kendimden hayal kırıklığına uğramış bir şekilde ofisimin kapısından içeri girip doğrudan masama yöneldim, ayakkabılarımı çıkardım ve bilgisayarımı açarken yüksek sesle nefes verdim. Gerçekten nefret ediyorum...

"Burada her zaman kasırga gibi nefes mi alıyorsun?"

Tanrım. Kalbim göğsümde çarparken, sandalyemden düşmek üzereydim.

"Tanrım, Bram." Hızlı atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum. "Beni çok korkuttun."

O gülümser ve bir bacağını diğerinin üzerine atar, elleri kanepede kucağında mükemmel bir şekilde durur. "Seni korkutmak istemedim Jules, ama sandalyenin arkasına düşseydin çok komik olurdu."

Eteğimi düzeltip sandalyemde kayıyorum. "Evet, çok komik." Beklenmedik görünüşünden rahatsız olsam da, ne kadar mutlu olduğumu da göstermeye çalışmıyorum, çünkü dürüst olmak gerekirse, tam da istediğim şey buydu. Onu bugün görmek. Yine.

O sırtış, o gözler ve hünerli parmaklarının takım elbisesinin düğmelerini kolayca ilikleme. Kendine güvenen ve emin biri ve sosyal statüsüne rağmen tavırları hiç de kibirli değil. Onun yanında olmak bağımlılık yapıyor ve gittiğinde onu düşünmemek zor.

"Gitmeden önce sana yetiştigime sevindim. Sana bunu vermek istedim." Kanepeden kalkıp yerden başka bir kağıt torba alır ve masama doğru yürür.

Bram'da en çok sevdiğim şey, çok parası olmasına rağmen bunu nadiren gösterdiği. Sadece pahalı Tom Ford takım elbiselerine veya kalın bileğine takılı seksi saatine yakından bakarsanız fark edebilirsiniz. Bana verdiği tüm hediyeler basit kahverengi bir çanta içindeydi. Süslü ambalajlar, gereksiz kurdeleler yoktu, sadece bir çanta. Çok sevimli. Hediyeleri kendisi paketleniyor. *Bu da bana çok yakışıyor.*

Çantayı bana uzatıp masadan geri çekiliyor, iki elini de cebine sokuyor. "Üniversitede Rath her sabah bu kupayı kullanırdı. Kimse ona dokunamazdı, hatta kullanmayı düşünemezdi bile."

"Gerçekten mi?"

O, dudaklarını inceltip başını sallar. "Evet. Lise yıllarında ona verdiği bir kupa. Üzerinde ikinizin fotoğrafları var. Ve biliyor musun? Seninle tanıştıktan sonra, her sabah onun o kupadan içtiğini gördüğümde kıskançlıktan deli oluyordum. Keşke benim de aynısından bir kupam olsaydı." Çantayı açmam için başını sallar.

İçine uzanıp iki kahve kupası çıkarırım, ikisinin de üzerinde Bram ve benim üniversitedeki fotoğraflarımız var. *Üniversitede çekilmiş fotoğraflarımız mı vardı?*

"Biri benim için." Uzanıp bir tane alır. "Bu fotoğrafımızı çok seviyorum, çünkü sana sarılabildiğim nadir anlardan biriydi. Artık her sabah Rath'ın yaptığı gibi seninle kahvaltı yapabilirim ve belki istersen" — elimdeki kupa kahveye başını sallayarak — "sen de benimle kahvaltı yapabilirsin." Kapıya doğru yürürken, kahve kupası parmaklarında sallanır. "O beyaz bluzun sana çok yakıştığını söylemiş miydin?" Bana veda edercesine gülümser. "İyi günler, Jules."

Onun ayak sesleri koridorda yankılanırken ofisimde sessizlik hakim olur ve kapım nihayet kapanır. Göğsümde ağır bir his, ciğerlerimi sıkan bir yük ile elimdeki bardağı kaldırırım.

Bu, erkeklerin düzenlediği bir toga partisinde çekilmiş, benim de zar zor hatırladığım bir fotoğraf. Bram elbette gömleksiz, ben ise üzerine toga örtülmüş bir balıkçı yaka giyiyorum. Devasa gözlüklerim ve dağınık saçlarımla kesinlikle gülünç görünüyorum, ama Bram bana gülümsüyor.

Yüzünü, bana bakışını inceliyorum. Çok samimi... Yüzünde sevgi dolu bir gülümseme var. Beni sıkıca tutuyor ve ben kameraya gülümserken gözleri bana odaklanmış durumda. Benimle birlikte olmaktan, beni kollarında tutmaktan gerçekten mutlu görünüyor. *Bu fotoğrafımızı çok seviyorum, çünkü sana sarılabildiğim nadir anlardan biri.*

Hiç buraya aitmiş gibi görünmeyen bu sincap gibi, inek kız, kampüsün en popüler erkeğinin tüm dikkatini çekmişti.

Aynı kız şimdi de onun ilgisini çekiyor.

Dişlerimi alt dudağıma geçiriyorum, karnımda bir heyecan hissediyorum, kaslarım titremeye başlıyor, zihnim dönüyor.

Üniversitede benden hoşlanıyordu. Hatta şimdi bile benden gerçekten hoşlanıyor. Bu şaka değil. Bu bir oyun değil. Bram kendini ortaya koyuyor, benimle çıkmak için çaresizce çabalıyor. Ve bunu inkar etmeye çalışsam da, ondan kaçmak için her türlü mazereti uydursam da, içten içe onu sonsuza kadar kaçamayacağımı biliyorum. Her zaman Bram'ı başka bir düzeyde seven bir yanım vardı. Sadece onu ortaya çıkarmaktan korkuyordum.

Belki de o tarafımı keşfetmenin zamanı gelmiştir. Belki de Bram Scott ile çıkmanın zamanı gelmiştir.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

BRAM

İşte bir kupa, beni düşün, benimle kahvaltı yap, benim kız arkadaşım ol.

Tanrım!

Ne halt ediyordum ben?

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyordu: *Hemen ofisimden defol git, seni lanet psikopat.*

Evet, yüzü öyle diyordu. Yüz ifadeleri çok netti.

Elimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum, üzerinde bizim resmimizin olduğu bir kahve fincanını seveceğini düşündüğüm için kendimi tekmelemek istiyorum. Neyim ben? Beş yaşında mı? Görünüşe göre, çünkü o zamanlar bunun harika bir fikir olduğunu düşünmüştüm. Çok çekiciyim, çok sevimliyim... çok aptalım.

"Bay Scott, David Preston telefonda. Yedinci Cadde'deki mülk hakkında konuşmak istiyor."

Biraz iş yapmam, aptallığımı unutmam lazım, bu yüzden telefonu açıyorum. "David, nasıl gidiyor?"

"İyiyim, teşekkürler. Sen nasılsın?"

Benim, kendini tam bir psikopat sanan bir kızın peşinde koşan zavallı bir adam olmam dışında, her şey mükemmel.

"Harika. Peki, Seventh'te neler oluyor?"

"Binada her şey yolunda, tüm daireler kiralandı, ama dikkatini bir şeye çekmek istiyorum. Söylentilere göre, senin binanın yanındaki bina yakında satışa çıkacak. İlginî çekeceğini düşündüm."

Dişlerimi dilimle gezdiriyorum, yeni bir satın alma fırsatı karşıma çıktığında midemde hissettiğim heyecan kaynamaya başlıyor. "Öyle mi? Ne kadar istediklerini biliyor musun?"

"Henüz değil, ama uygun bir fiyatla giderseniz, piyasaya çıkmadan satacaklarına eminim. Çabuk kurtulmak istiyorlar."

"Neden?"

"Tüm gayrimenkullerini satıp Tahiti'ye taşıyorlar ve satın almakta oldukları bir adada yaşamak istiyorlar, bu yüzden binalarını mümkün olduğunca çabuk satmak istiyorlar."

"İlginç. Başka hangi mülkleri satıyorlar?" "Emin değilim, öğrenmemi ister misin?"

"Evet." Kalemı alıp tıklamaya başladım. "Benim için bir rapor hazırlayabilir misin? Satışa çıkardıkları mülklerin listesini ve değerlerini bana ver ve bu insanların ne kadar çaresiz olduklarını öğren. Ayrıca ilgilenen başka biri olup olmadığını da öğrenebilirsen çok sevinirim."

"Sorun değil. Pazartesiye kadar size ulaştırırım. Bu uygun mu?"

"Evet, ama bu özelliklerin acil olduğunu öğrenirseniz, lütfen

"Tabii ki."

"Teşekkürler, David." Telefonu kapatıyorum ve kısa bir an için ilişki sorunlarımı unutuyorum. Altı aydan fazla bir süredir yeni bir mülk almadım ve bu konuda biraz endişeliydim. Yedinci Cadde'de başka bir bina olması, portföyümü bir üst seviyeye taşıyacaktır. Bir sonraki büyük adımı atmak için tam da aradığım şey bu.

"Bay Scott," dedi Linus, kapıdan başını uzatarak. "Başka bir ihtiyacınız yoksa ben eve gidiyorum."

Kafamı sallıyorum. "Hayır, ben iyiyim Linus. Teşekkürler. İyi hafta sonları."

"Emin misin? Bugün biraz keyifsiz görünüyorsun."

Ona sahte bir gülümseme atıyorum. "Evet, iyiyim. Biraz geç kalacağım, bu e-postaların bir kısmını halletmeye çalışacağım. Pazartesi görüşürüz."

"Tamam," diye tereddütle cevaplar. "Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver."

"Söylerim." Ona doğru başımı sallayıp bilgisayarımın başına dönüyorum.

Gelen kutusu dolup taşıyor, konu başlıklarını gözden geçiriyorum, hiçbiri ilgimi çekmiyor.

Bu bana ne zaman oldu? Ne zaman bu kadar çaresiz ve tek bir kadına bu kadar muhtaç oldum?

Kahretsin... Lanet olası bağış toplama etkinliği idi. Bütün suç Rath'ın...

Yedi ay önce. Bağış toplama etkinliği.

"Bu çok sıkıcı bir şey." Roark, Jameson'ın bir kadehini dudaklarına götürdü. "Şu kadına bak. Kışından bir sopa çıkmış gibi duruyor."

Altın rengi bir elbise giymiş, burnu gökyüzüne uzanmış yaşlı bir kadını işaret ediyor. Bir elinde şarap kadehi tutuyor, küçük parmağı dışarıda, parmağında gözümün büyüklüğünde bir elmas parlıyor.

Evet, haklı. Bu etkinlik gerçekten sıkıcı, ama Rath tüm bu sosyeteleri bir amaç için davet etti: Children First vakfı için para toplamak. Bu vakfın amacı, bu şehirde hiçbir çocuğun aç kalmamasını sağlamak. Bu, birkaç yıl önce şu anki eski kız arkadaşıyla birlikte kurduğu bir hayır kurumu. Ayrılmalarına rağmen, vakfı devam ettirdi çünkü bu çocuklarla yıllarca vakit geçirdikten sonra, soğuk ve katı iş adamı imajı eridi ve çocuklar onun kalbini ortaya çıkardı. Kız kardeşine her zaman ne kadar değer verdiğini düşünürsek, bu beni şaşırtmadı. Diğerlerinden daha fazla değer vermek onun doğasında var.

Tabii ki, o hala sert bir iş adamı, ama çocuklar söz konusu olduğunda kalbi yumuşuyor.

"Bahsettiğin kadın Richard Munson ile evli, eminim."

Roark içkisini boğazına kaçırdı. "Munson İnşaat'tan mı?"

Whiskey bardağını ona doğru eğdim. "Tek ve gerçek."

"Hadi canım. Şuna bakın, bizim Rath büyümüş ve zengin ve ünlülerle sohbet ediyor. Sence ona nereden geldiğini hatırlatmak için soyunup odanın ortasında çıplak koşmam mı gerekir?"

Alçak bir kahkaha attım. "Bunu tavsiye etmem. Sana güvenlik görevlilerini salmak için gözünü bile kırpmaz."

"Haklısın. Ve biliyor musun, bu geceyi hapiste geçirmek istemiyorum."

Bu onun ilk ya da ikinci seferi olmayacaktı. Roark, çoğunlukla barların dışında kavga ederek başını belaya sokmakla ünlüydü. Bu onun alışkanlığıydı. Neredeyse hepsinden paçayı kurtarmıştı, ama ara sıra şikayetçi olan pislikler de çıkıyordu.

Bunu İrlandalıların öfkeli mizacına bağlıyor.

Ben ise onun alkol tüketimini suçluyorum, ki bu da İrlandalı kökenlerinden kaynaklanıyor sanırım.

"Daha ne kadar kalacağız?"

Rolex saatime bakıyorum. "Eh, yirmi dakika daha kalırsak zamanımız dolmuş olur."

Roark içkisinin kalanını içip dudaklarını şapırdatıyor. "Bu, bara beş kez daha gidebileceğimiz anlamına geliyor." Yanımdan geçerken göğsüme hafifçe vuruyor. "Açık bar, Rath'ın akıllıca bir kararıydı."

Küçük grupların arasından geçerek Roark rekor sürede bara ulaşır ve şimdiden cüzdanından bahşiş almak için elini uzatır. Bu adam beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyor. Kendi kendini yetiştirmiş olması iyi bir şey, yoksa kimse bu sarhoş herifi işe almak istemezdi.

Viski ağzıma giderken, kalabalık etkinliği gözden geçiriyorum. Varlığından haberdar olmadığım eski bir binada, Rath eski taş duvarlara altın rengi ışıklar, büyük orkestra müziği çalan bir canlı müzik grubu ve övgüye değer tapaslarla unutulmaz bir akşam düzenlemiş. Bağışçılar mutlu ve ne zaman Rath'a baksam, başka bir katılımcıyla konuşurken gözlerinde parlayan dolar işaretleri görüyorum. Bu etkinlik ona en az yüz bin dolara mal olmuş olmalı, ama bu parayı en az beş katı kadar geri kazanacaktır. Aksi takdirde bu etkinliği düzenlemezdi.

Bir kahkaha patlaması dikkatimi çeker ve sağa dönüp bu gürültünün nedenini görmek için bakarım. Vücuduna mükemmel bir şekilde dökülen gümüş rengi bir elbise giymiş, mütevazı ama yine de muhteşem görünen Julia, yaşlı bir adamın omuzlarına elini koymuş, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle onunla birlikte gülüyor.

Kahretsin... O... *muhteşem* görünüyor.

Omuzlarından aşağıya doğru uzanan sarı bukleler, kırmızı rujla boyanmış dudakları ve bolca sürülmüş maskara, bebek mavisi gözlerini normalden daha da belirgin hale getiriyor.

Ama benim sikimi pantolonumun fermuarının üzerine bastıran şey makyajı, elbisesi ya da saçı değil; dudaklarının kıvrımı ve gözlerindeki hafiflik.

Julia'yı bu kadar mutlu, bu kadar kaygısız gördüğüm sadece birkaç kez oldu. Normalde ciddi tavrını bırakıp rahatladığında, o gerçekten çok güzel bir manzara oluyor.

Gülümsemesine, kahkahasına çekilen ben, kendimi onların arasına davet ediyorum. Elimi kalçasına koyarak burada olduğumu belli ediyorum. Omzunun üzerinden bana bakıyor ve hemen ardından kollarını boynuma atıyor. "Bram," diyor heyecanla, sözlerinde biraz pelteklik var. Kahretsin, sarhoş olmuş. Şaşırtıcı bir şekilde, Julia'yı sarhoş etmek çok da zor değil; bir iki içki içince mutlu bir kız oluyor.

Sanırım şu anda iki içki içmiş durumda, özellikle de onu kollarımda tuttuğumu düşünürsek, ki bunu hiç isteyerek yapmamıştı. *Hoşuma giden bir şey.*

Beni bıraktıktan sonra, kolumu koluna doladı ve "Bu Bram Scott, Rath'ın en iyi arkadaşı ve vakfın büyük bir bağışçısı" dedi.

Kısa bir baş sallama ile cevap veriyorum. "Hepinizle tanıştığıma memnun oldum, ama sakıncası yoksa Julia'yı bir süreliğine yanıma alacağım."

Julia'yı dans pistine götürürken yaşlı beyefendi bana kurnazca başını sallar. Boş bardağımı garsona verip Julia'yı belinden sıkıca tutup dans pozisyonuna geçerim.

Ona baktığımda, bana gülümsediğini fark ettim. "Sarhoşsun."

"Mm-hmm." Mutlu bir şekilde başını salladı.

"Kaç içki içtin?"

"İkiii," diye şarkı söyler ve kollarımda sallanır. "İki tane fazla gibi görünüyor."

"Hayır," diye şakacı bir şekilde göğsüme vurur, "iki tane tam kıvamında." Omzumu kavrar ve elini ensemin arkasına getirir, kolumdan tüylerim diken diken olur.

"İki tam kıvamında, ha? İki tane içince sabah başın ağrır gibi görünüyor."

"Olmaz." Parmaklarını başımın arkasına bastırıyor, saçlarımı okşuyor, dilimi ağızımdan çıkarıp nefes nefese kalmak istememe neden olan düğmeyi okşuyor.

Sarhoş Julia da elleriyle dokunmayı seviyor gibi görünüyor ve ben bunu çok seviyorum.

Bu, onunla ilgili tüm üniversite hayallerimi gerçeğe dönüştürüyor, Julia ile gerçekten çıkmanın nasıl bir şey olacağını, onu benim yapmanın, onu kollarımda tutmanın, dudaklarını dudaklarıma değdirmenin nasıl bir his olacağını merak ederek geçirdiğim tüm o geceleri.

Siktir, şimdi öne eğilip üniversitede o kadar çok istediğim şeyi alsam ne yapardı? Yıllardır istediğim ama asla gerçekleşmeyeceğini düşünerek bastırdığım şeyi.

Elbette bu asla olmazdı.

Ama bu gece, kolları beni sarmışken, neredeyse bir şansım varmış gibi hissediyorum.

Yanağını göğsüme dayadı ve aramızdaki mesafeyi tamamen kapattı. Mutlu bir iç çekişle adımlarıma uyum sağladı ve yolumu tamamen bana bıraktı.

Tanrım, kollarımda o kadar küçük, o kadar mükemmel hissediyor ki. Bu kadın için saklamaya çalıştığım her duygu, bir anda kalbimin ön saflarına çıkıyor.

Hayal edebiliyorum. Julia ve ben birlikte... sonunda. El ele tutuşup, birlikte gülüp, geceleri birlikte geçirip... sabahları birlikte geçiriyoruz.

Ellerinin vücudumda dolaşmasından ve yüzündeki tam memnuniyet ifadesinden, ilgileniyor gibi görünüyor.

İki içkinin etkisi olabilir.

Gecenin atmosferi yüzünden olabilir.

Ama her iki faktörü de görmezden gelip, bunların hiçbirinin neden olmadığını, uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımın kollarında olduğum ve sonunda dokunulmamış bir çekiciliğin farkına vardığım hissi olduğunu söyleyeceğim.

Çenesini yukarı kaldırıyorum, gözleri bulanık ama gülümsemesi gün gibi açık. Onu bir an için içime çekiyorum, çok yakın, çok samimi, dudakları sadece birkaç santim uzakta. "Çok güzelsin Julia."

"Saçımı kıvırdım." Elini saçının altına sokup uzun sarı saçlarını gösteriyor.

Kıkırdarak cevap veriyorum, "Görüyorum, çok güzel olmuş." "Ve sütyen giymiyorum."

Erkek olduğum için gözlerim doğrudan göğüslerine kayıyor, gümüş rengi elbisesinin içini görmeye çalışıyorum. Yutkunuyorum, kumaşın üzerinde hafifçe belirginleşen meme uçları. Bir saniye içinde sertleşiyorum ve yavaşça, dikkat çekmeden pelvisimi onunkinden uzaklaştırıyorum.

Ne diyeceğimi bilemeden, "Öyle mi? Bu gece ben de sütyen giymiyorum" diye cevap veriyorum.

Kafasını eğip bana bakarken burnunu kırıştırır.

En iyi cevabım değildi, ama şu anda biraz kafam karışık. Nedense, bu gece Julia'yı görmeyi beklemiyordum. Onun bu kadar seksi olacağını da beklemiyordum. Parmaklarını saçlarımin arasında gezdirip beni şehvetli bir aptal gibi hissettireceğini de beklemiyordum.

"Hiç sütyen giyer misin?"

Kafamı sertçe salladım. "Hayır, takmıyorum."

"Tamam. Sadece emin olmak istedim." Elleri omuzlarıma kaydı, sonra göğsüme, ceketimin yakasını tuttu. "Bu gece ne yapıyorsun, Bram?"

Birkaç kez gözlerimi kırpıyorum. Bana teklif mi ediyor? Eğer öyleyse, tüm hafta sonu programımı boşaltırım. Önümüzdeki kırk sekiz saati Julia'yı benim onun için doğru adam olduğuma, olgun bir adam olduğuma, ona birçok yönden bakabilecek bir adam olduğuma ikna etmeye adayacağım. Üniversitede tanıdığım adamdan farklıyım.

Ben rafine, başarılı, onu bir randevuya çıkarmaya layık bir adamım, üniversitedeki halimden çok farklıyım.

Ama belki şimdi görüyor, belki *beni* görüyor.

"Bu gece ne yapacağım?" Dudaklarımı yalıyorum. "Duruma bağlı, sen ne yapacaksın?"

"İşte buradasın." Rath arkamdan yaklaşır ve Julia'yı kollarına alır. "Bay Armstrong seni oğluyla tanıştırmak istiyor." Bram beni baştan aşağı süzer. "Kravatın güzelmiş dostum." Sonra Julia'ya döner ve onu değerlendirir. "Sarhoş musun?"

"İki içki içtim." Salla salla yürür.

"Tanrım." Rath elini yüzüne götürür. "Bay Armstrong'un oğluyla tanışabilecek misin? Bütün gece seninle içki içmek için bekledi."

"Biliyorum. Biliyorum. Geçen gün telefonda söylemişti." Julia uzun bir nefes verir ve sonra dik durur. "Tamam, ben hallederim." Sanki benim kız kardeşimmiş gibi omzuma hafifçe vurur. "İyi eğlenceler, Bram."

Ve bununla birlikte, omzunun üzerinden gülümseyerek ve sessizce teşekkür ederek Rath'la birlikte uzaklaşır.

Lanet olası bir teşekkür mü?

Ne için teşekkür ediyorsun? Yıllar önce kız kardeşi için hissettiğim duyguları saklamaya çalıştığım nedeni hatırlatan, onun lanet olası bağış etkinliğine katıldığım için mi?

Kahretsin.

Onlardan uzaklaşıyorum, içimde derin bir öfke kaynamaya başlıyor. Gökyüzünde bir fırtına oluşur gibi, vücudum uğuldamaya başlıyor, sinirim beni ele geçiriyor.

Bir içkiye ihtiyacım vardı, bara doğru yürüdüm ve Roark'ı bir kadının beline elini koymuş, önünde bir bardak içkiyle buldum. Gözünün ucuyla, bir bardak viski sipariş ettiğimi fark etti.

Ellerimle barın kenarını kavrayıp başımı öne eğerek on saydım.

"Dostum, sanki yumruğunu duvara geçirecekmişsin gibi görünüyorsun."

Hareketlerimle yorgun düşmüş bir halde, başımı onun yönüne doğru eğiyorum. "Bir duvar, senin yüzün, hangisi önce gelirse."

"Ben mi?" Roark sırtarak parmağını kendine doğru uzatır. "Ben ne yaptım ki?"

"Beni sinirlendirdin." Barmen'den viskiyi alıp bir yudumda içiyorum. Elimin tersiyle ağzımı silip bir tane daha sipariş ediyorum. "Sen beni sinirlendiriyorsun lan."

Bu işe yaramaz.

Burada kalıp, çalışıyormuş gibi davranmak, ama aslında tek bir cümleye bile odaklanamayıp, onu tekrar tekrar okumak.

Bu gecenin sonunu getirmem lazım, yalnız, acınası bir cuma gecesi.

Cebimden telefonumu çıkarıp Roark'tan mesaj var mı diye bakıyorum. Her cuma gecesi bana mesaj atar ve nerede içki içeceğini söyler.

Ve tahmin ettiğim gibi, ondan en az beş mesaj var.

Cazip gelen mesajları gözden geçirip, bu gece dışarı çıkıp bir şişe viskiyle kendimi kaybetmeyi, Roark'ın İrlandalı kalbini bir geceliğine ele geçiren boktan bir barda kederimi boğmayı düşünüyorum.

Ama parmaklarım metnin üzerinde dururken, ona cevap yazıp dışarı çıkmayı kabul edemiyorum. Bunun yerine, Google Haritalar uygulamasını açıp arama çubuğuna dondurma yazıyorum.

Evet, lanet olası dondurma. Şu anda bulunduğum seviye bu.

Üzerine sos, krem şanti ve kiraz konmuş dev bir kase özel dondurma istiyorum. Fruity Pebbles olan, bir fincan fıstık ezmesi koyabileceğim ve yargılanmayacağım bir yer istiyorum. Ekranda birkaç yer çıkıyor ve komik bir ismi olanı tıklıyorum — lüks bir dondurma dükkânı istemiyorum — çünkü çocuklarla dondurma yemek istiyorum. Onların, eski üniversite günlerinde denemiş ve başarısız olmuş, acınası bir adamın neye benzediğini görmelerini istiyorum, çünkü belki benim beceriksizliğim onları hayatlarının ilerleyen dönemlerinde daha çok çabalamaya teşvik eder.

Ofisimin dışında, koridorda uzanan hafif ayak sesleri duyuyorum, ta ki kapımın önünde durana kadar. Linus bir şey mi unuttu? Kapıdan içeri girmesini ya da en azından kapıyı çalmasını bekliyorum, ama yapmayınca, ne halt ettiğini merak ediyorum.

Neden orada duruyor? Kapıdan sadece bir kişinin gölgesini görebiliyorum, bu yüzden gitmediklerini biliyorum.

Kapıya doğru yürüdüm ve kapının diğer tarafındaki kişinin kaçma şansı vermeden kapıyı açtım. Sürpriz ve açıkçası tam bir şokla, Julia çantasını göğsüne sıkıca tutarak geri çekildi.

"Aman Tanrım," diyor şaşkınlıkla. "Beni korkuttun, Bram."

Neden burada olduğunu bilmediğimden, heyecanlanmamaya çalışarak ellerimi ceplerime sokuyorum. "İş saatleri bittikten sonra kapımın önünde duran sendin. Aslında, şaşırması gereken benim."

"Eh, kapıyı bir psikopat katil gibi öyle açmana gerek yoktu."

"Sen de diğer tarafta durup, sessizce beklemek zorunda değildin," diye karşılık veriyorum, dudaklarımın köşesinde bir gülümseme belirliyor.

"Ben..." Alt dudağını ısırıp çenesini kaldırdı. "Düşünüyordum."

"Ne hakkında mı?" İçim gerginlikle dolup taşsa da, olabildiğince rahat davranmaya çalışarak topuklarımın üzerinde sallanıyorum.

O, son derece seksi kırmızı topuklu ayakkabılarıyla yere vuruyor ve utangaç bir şekilde cevap veriyor: "Bilirsin... şeyler."

"Ne tür şeyler?"

"Şeyler," diye keskin bir şekilde cevaplar.

"Tamam." Başımı sallayıp onu baştan aşağı süzdüm. "Peki, sana yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

İnatla başını sallar. "Hayır."

"İyi bilmek." Omzumun üzerinden işaret parmağımla işaret ettim. "Benden bir şey istemiyorsan, masama geri döneceğim."

Gitmek için dönerken, sesinde bir titreme duyuyorum ve "Bekle" diyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, artık gülümsememi tutamıyorum. Topuğumun üzerinde dönerek ona bakıyorum. Duruşunda gergin bir titreme ve kaşlarında endişeli bir kırılganlık var, ama o gözler, bana sabitlenmiş, açılmış, ruhunun derinliklerine bakmamı sağlıyor.

"Ben, şey..." Ellerini birbirine doladı. "Sana teşekkür etmek istedim ...kupa için teşekkür etmek istedim."

Bir adım öne çıkarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, böylece bedenlerimiz arasında sadece bir adım kalıyor. "Bana teşekkür etmek için buraya kadar gelmene gerek yoktu. Bir mesaj da yeterliydi."

"Yüz yüze söylemenin daha iyi olacağını düşündüm."

"Öyle mi?" Saçının bir tutamını kulağının arkasına koyuyorum. "Neden öyle?"

Gözleri yana kayarken dişleri alt dudağını ısırtıyor, beni baştan çıkarıyor, dolgun dudağını kendi dişlerimle ısırarak istememe neden oluyor. Onu tatmayalı bir hafta oldu ve bu kadar yakın olup da hiçbir şey yapamamak beni delirtiyor.

Aramızdaki bu garip gerginliği aşmak, onu kollarıma almak ve sonunda onunla bir randevuya çıkmak için can atıyorum, ama bir sonraki adımı onun atması gerekiyor. Ona kendimi zorla kabul ettirmek istemiyorum. O benim ne düşündüğümü biliyor, şimdi ben de onun ne düşündüğünü bilmem gerekiyor.

Güzel, temkinli gözleri benimkilerle buluşmak için ileri geri hareket ediyor. Elleri, tıpkı midemin içimde kıvrıldığı gibi, önünde gergin bir şekilde kıvrılıyor. Onu sarsmak, acımı sona erdirmek için

ve benim ıstırabımı sona erdirmek istiyorum, ama bunun yerine o yavaşça dudaklarını yalayıp derin bir nefes alırken sabırla bekliyorum.

"Ben... Ben gerginim, Bram."

Onu sakinleştirmek için ellerimi nazikçe kollarında yukarı aşağı gezdiriyorum. "Benim, Jules. Gergin olman için hiçbir neden yok."

"İşte bu yüzden gerginim, çünkü sen sensin." Yanağını ısıtır, gözleri bir anlığına başka yere bakar. "Hiç düşünmemiştim..." Derin bir nefes almak için duraksar. "Hiç benim hoşuna gideceğimi düşünmemiştim." Ben itiraz etmeden önce devam eder. "Ben inek kızdım, üniversite partilerine balıkçı yaka giyen kızdım. Hâlâ o kıyım. Ve sen, Bram" —gözlerimi kilitler—"sen herkesin birlikte olmak, yakın olmak ve gibi olmak istediği adamdın. Hâlâ o adamsın. Tamamen zıtız, mantıklı değiliz, muhtemelen yüzde bir ihtimalle biz..."

Parmağımı dudaklarına bastırarak onu susturuyorum. Bu güzel ve zeki kız, kalbinin sesini dinlemek konusunda nasıl bu kadar kalın kafalı olabilir?

"Kalbin ne diyor?" "Ne?" diye sorar, şaşkınlıkla.

Elimi kalbine bastırıyorum, avucum göğsünün hemen üzerinde dururken parmaklarım omzuna kıvrılıyor. "Hissettiğim bu çarpıntı, kalbinin hızlı atışı, şu anda sana ne tür bir SOS mesajı gönderdiğini bilmek istiyorum. Beynini unut. Kalbinin ne dediğini söyle bana."

Nefesimi tutarak bekliyorum, tüm kalbimle onun yıllardır kurduğu koruma duvarını yıkıp bize bir şans vermesini umuyorum. *Bana bir şans ver.*

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bir adım geri atmadan hemen önce dişlerini alt dudağına bastırıyor ve bu hareket midemi bir anda boşaltıyor. Bir adım daha uzaklaşıyor, kolları benimkilerden kayıyor ve son bir çaresizlikle elimi onun eline sokuyorum.

Yüzünde hayranlık dolu bir ifade belirir, parmaklarımızın birbirine dolanışını, elinin benimkine nasıl mükemmel bir şekilde uyduğunu izlerken... Görmüyor mu? Bizim birbirimiz için yaratıldığımızı?

Son bir deneme, son çare zamanı.

Derin bir nefes alıp, elini çekip onu göğsüme doğru döndürdüm ve kolumu beline doladım - sırtı bana dönüktü.

Başımı öne eğip dudaklarımı kulağına dayadığımda, kollarımda nefes nefese kalır. "Kalbin sana ne diyor, Jules?"

Hızlı bir nefes.

Kalbi hızla atıyor.

Duygularım midemde çalkalanıyor.

Birbirine kenetlenmiş ellerimizi karnının üzerinde gezdiriyorum, onu daha da yakınlaştırıyorum, nefesinin hızla alıp verişini hissediyorum. *Sadece teslim ol.* Onun titremesini hissedebiliyorum — kararsızlığını — evet demek için duyduğu arzuyu.

Burnumla kulağından çenesine doğru bir yol çizip sonra yanağına geri dönüyorum.

Sessizce inliyor ve beni şaşırtarak, serbest elini boynumdan başımın arkasına doğru kaydırıyor ve parmaklarını saçlarımın arasına geçiriyor.

Baskı

yapıyor.

Çekiyor.

Kazıyor.

Onun dokunuşu beni o kadar tahrik ediyor ki, gözlerim geriye doğru yuvarlanacak gibi oluyor... daha fazlasını istiyor.

Sesim alçak, uzaktaki bir gök gürültüsü gibi. "Ne istiyorsun, Jules?"

Elini hala saçlarıma bastırarak, kollarımda hafifçe dönüyor, başını geriye eğerek beni iyice görmek istiyor.

Gözlerimin içine bakıyor.

Birkaç kez göz

kırpıyorum.

Dudaklarını ıslatıyor.

Ben de dudaklarımı yalıyorum, kalbim

göğsümde güm güm atıyor. Eli benim elimi

sıkıyor.

Serbest elimle kalçasını kavradım.

"Ne istiyorum?" diye sorar, sesi o kadar yumuşaktır ki neredeyse duyamıyorum. "Seni istiyorum... Bram. Seni istiyorum."

Cevap veremeden, kollarımda dönüp boynumun arkasını kavrar ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırır.

Tanrım...

Onun kollarında iç çekiyorum, ellerimi sırtında aşağıya, kalçasının üst kısmının hemen üstüne doğru kaydırıyorum.

Kalbim çarpıyor, nabzım maraton hızına çıkıyor, o dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde gezdirirken. İlk başta yumuşak, çekingen, sanki benim tepkimi ölçmeye çalışıyormuş gibi.

Onu kendime çekerek, ama ağzımı aramasına izin vererek, bunun tam olarak istediğim şey olduğunu, çaresizce beklediğim şey olduğunu ona belli ediyorum.

Ve o da öyle yapıyor.

Diliyle dudaklarımı hafifçe okşayarak giriş izni istiyor ve ben de ona bu izni vermekte hiç vakit kaybetmiyorum. Ağzımı açıyorum ve dilinin nabzını benimkine uyduruyorum. Ağızlarımız birbirine yapışıyor ve birbirimize sıkıca sarılırken zorlu nefeslerimiz bir oluyor.

Siktir, bu onu ilk öptüğüm zamankinden bile daha iyi ve bunun büyük bir nedeni var: ilk hareketi o yaptı. Bu onun fikriydi, bu bağ... o istedi. *Teşekkürler. Siktir.*

Geçen sefer onu zorla öpmedim, ama onu hazırlıksız yakaladım. Bu öpücük, siktir, şimdiye kadar yaşadığım tüm öpücüklerle rekabet ediyor çünkü uzun zamandır istediğim kızıdan tüm gücüyle geliyor.

O uzaklaştığında, aramızda çok fazla mesafe bırakmıyor, bunun yerine ellerini boynuma doluyor, parmakları kısa saçlarımın üzerinde hafifçe dönüyor.

"Korkuyorum, Bram."

"Korkma." Ellerimi sırtına dolayarak onu yerinde tutuyorum. "Sana zarar vermeyeceğim. Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Her şeyi mahvetmek için bir şey yapmayacağım."

"Ama biriyle çıkmak için dikkate alınması gereken pek çok faktör var." Kafamı salladım. "Yapma."

"Neyi yapma?"

"İlişkimizi analiz etme, bırak olsun. Grafikleri ve teorileri bir kenara bırak ve hisset. Benimle şu anı yaşa."

"Sen bir kırmızı..."

"Jules, hepsini unut." Onu daha sıkı tutuyorum. "Sadece hisset. Vücudun sana şu anda ne söylüyor?"

Gözlerini yana çevirir, ağzının köşesinde küçük bir gülümseme belirir. "Senin bana çıkma teklif etmeni umuyor." Çok tatlı.

"Öyle mi?" Kaşlarım saç çizgime kadar yükselir. "O zaman bunu düzeltelim." Çenesini yukarı kaldırırım. "Jules, yarın akşam benimle çıkmak ister misin?"

Şeytani bir kadın olduğu için hemen cevap vermiyor. Bunun yerine beni bekletiyor. Bu taktiği Rath'tan öğrendiğine yemin ederim, asla hemen cevap vermez, her cevabı iyice düşünür. Bu çok sinir bozucu, özellikle de bu cevabı bir süredir beklediğim için.

"Yarın akşam bir planım olabilir."

Kıkırdayarak onu daha da yaklaşıtıyorum ve dudaklarını dudaklarıma yaklaşıtıyorum. "Şu anda yok. Benimle dışarı çık, sana nasıl bir erkek olabileceğimi göstereyim."

Gözleri yumuşar. "Senin nasıl bir adam olabileceğini, nasıl bir adam olduğunu biliyorum ve bu beni korkutuyor çünkü daha önce hiç kimseye bu kadar derin hisler beslememiştim."

"Ve benim için derin duygular besleyebileceğini mi düşünüyorsun?" diye soruyorum, nefesim neredeyse göğsümde takılıyor.

Yavaşça başını sallar. "Evet."

"Bu tam da duymak istediğim şeydi." Eğilip dudaklarına küçük bir öpücük konduruyorum. "Bana güvenebilirsin Jules. İstediğim şey bu. İstediğim şey sensin."

"Ama daha önce hiç bir ilişki yaşamadın."

"Yine de, bir kupa için bana teşekkür etmek için seni şehrin öbür ucuna kadar takip ettim. Sanırım bu romantizm işini iyi beceriyorum." Ona göz kırptım. "Şimdi, seni kirlетmeden, seni çıplak bırakmadan ve masanın üzerine eğmeden buradan git."

Yanakları hemen kızarır, bu da beni güldürür. "Bunu düşündün mü?"

Yavaşça başımı salladım, yüzümde tembel bir gülümsemeyle.

"Beş yıl önce seni kalem etekle gördüğümde beri."

Yanakları daha da kızardı.

"Merak etme, acele etmeyeceğim, çünkü beklemeye değersin. Seninle ilgili her şey beklemeye değer." Ofisime doğru başımı sallarım.

kapı. "Şimdi buradan git. Detayları sana mesaj atarım."

Bir adım geri atar, bacakları titrer, elleri önündeki garip bir şekilde birbirine kenetlenir, sanki şu anda nasıl tepki vereceğini bilmiyormuş gibi.

"Bu gerçekten oluyor mu?"

"Evet."

Bir adım daha geri çekildi, eli kapı çerçevesinin kenarını kavradı.

"Yarın çıkıyoruz? Randevuya mı?"

"Evet." Ellerimi ceplerime soktum. "Ve...

ve öpüştük."

Yavaşça dilimi dudaklarımın üzerinde gezdiriyorum. "Evet, güzelim, öpüştük ve bu harika bir şeydi."

Sanki her şeyi adım adım sindirmek zorundaymış gibi, yere bakar ve başını sallar, her şeyi kafasında oturtmaya çalışır. "Sen benim kardeşimin en iyi arkadaşısın."

"Bu da doğru."

"O ne diyecek?"

Omuz silkiyorum. "Onunla ben ilgilenirim, sen kalbinin kapısını açık tutmaya odaklan, çünkü seni ayaklarından kaldırmak üzereyim."

Dudaklarında küçük bir gülümseme belirir. "Tamam."

"Güzel. Yarın görüşürüz Jules."

Sonunda gözlerimi onun gözleriyle buluşturur. "Yarın görüşürüz."

Bunun üzerine, titrek bacaklarıyla dönüp koridordan aşağı doğru yürür. Asansörün zil sesi duyulup kapılar kapandığında, havaya yumruğumu kaldırıp erkekçe olmayan bir çığlık atarak sevinirim.

Yolda bir testisimi düşürdüğümün bile umurumda değil.

Julia ile çıkacağım.

Bu, bir eylem planı ve takviye kuvvetleri gerektiriyor.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

BRAM

Bir ara vermem lazım. Mola.

Aşk hayatımdaki bu yolculukta kısa bir ara vermem gerekiyor çünkü...

Hay

sıçayı

m.

Şu anda çok mutlu bir adamım.

Beni öptü. Julia Yolanda—orta adının bu olmadığından eminim

Westin beni öptü. Tam dudaklarımdan, eski smackeroos'tan, ve meme uçları sertti.

Gerçekten çok sert.

Kayıp iki küçük çakıl taşı gibi, parmaklarımı arıyorlardı. Onları sıkıştırmak, ağzıma almak, onun vücuduyla yapabileceğim her şeyi ona göstermek istedim.

Ama o yavaş gitmek istiyor. Romantizm istiyor. Romantizm yapabilirim. Son birkaç haftadır romantizm yapıyorum, en azından öyle sanıyordum. Görünüşe göre oyunumu geliştirmem gerekiyor. Ve bu, iyi sabahlar mesajıyla başlıyor.

Tüm büyük romantizmler böyle başlar, iyi günler mesajıyla. mesajıyla.

Kahretsin, Julia Regina'ya göndermek üzereyim — bu biraz daha iyi geliyor

—Westin'e günaydın mesajı göndereceğim.

Ahem

Parmaklarını

oynatıyor.

Düşünüyor...

Aha, buldum.

Parmaklarını esnetir... yazar.

İşte, şık ve seksi. Bayılacak.

Cumartesi olduğu için takım elbise ceketini giymiyorum ve telefonumu elime alıp asansörle beni bekleyen arabama iniyorum.

Carly, Julia'ya gidip istediğimi almam gibi çılgın bir fikir ortaya attığında, bunun gerçekten olacağını hiç düşünmemiştim, ama

sonra bir adım attım, bir adım daha attım ve farkına varmadan kapısını çalıyor buldum kendimi. Öpüştüğümüzde, lanet olsun, kulağa çok klişe gelecek biliyorum ama yemin ederim ki meleklerin şarkı söylediğini duydum. Hallelujah korusu çınladı ve hayatımın en önemli anını yaşattı, tüm hayatımın yerine oturduğu bir an, sanki tüm bu zaman boyunca olmam gereken yer oradaymış gibi, onun kollarında.

Ve dün gece, bir hafta boyunca soğukkanlı ve sakın davranmaya çalışmanın ardından, bu çabalarım sonunda karşılığını bulduğunda, o hallelujah korusu daha da yüksek sesle şarkı söyledi.

Şimdi, bunu ona söyleyemem. Daha önce hiç bir ilişkim olmamış olabilir, ama aptal değilim. Ne zaman çenemi kapalı tutmam gerektiğini bilirim ve şimdi o zaman. Onun dairesine koşup, kapısını açana kadar kapıyı yumruklayamam ve ona, beni öperken, bir meleğin yumuşak ruhunun kulağıma fısıldadığını, bana dünyanın her şeyin yolunda olduğunu söylediğini söyleyemem.

Deli olduğumu düşünür.

Ama biliyorum... o çılgın sürtükler, melekler... ve biliyorum. Julia ve ben birbirimiz için yaratılmışız.

Cupid dün gece kıcıma bir ok attı, bana sert bir darbe vurdu ve beni tek bir kişiye, sadece tek bir kişiye karşı deli gibi aşık etti.

Julia Margaret—bu işe yarayabilir—Westin.

Telefonum elimde titriyor ve ben de sersem herif olduğum için hemen mesajı okuyorum.

Julia: *Sabahın ilk iş olarak gerçekten meme uçlarımdan hala sert olup olmadığını mı soracaksın? Bana göndereceğin güneydin mesajı bu mu olacak?*

Kıkırdarak güldüm. Tanrım, benim hakkımda öğrenmesi gereken çok şey var.

Bram: *Bence hoştu, samimiydi. Bu yanımda bastırılmıştı, Bayan Westin.*

Şoförümün kapıyı benim için açık tuttuğu arabama doğru ilerliyorum. Her zamanki gibi, ona bir high-five yapıp arabaya biniyorum.

Julia: *Bunu unutmamak için zihnimde bir not aldım.*

Bram: *Ee... bana güneydin diyecek misin? Penisin nasıl? Mavi testislerden düştü mü?*

Julia: *Sen imkansızsın.*

Bram: Bekliyorum...

Julia: [göz deviren emoji] Günaydın, Bram. Dün gece sikin düştü mü?

Bram: Neredeyse, ama yaşlı adamı okşadım ve ona beklemeye değer olduğunu söyledim.

Julia: Bu neden iğrenç ama yine de biraz romantik?

Bram: Çünkü romantik ve daha fazlası da var. Senin için bir sürü romantik söz biriktirdim.

Julia: Oh, sabırsızlanıyorum.

Bram: Bu gece için planımız hala geçerli mi? Uyanıp fikrini değiştirmedin, değil mi?

Julia: Hala geçerli.

Bram: Ve...

Julia: Bu mesajlar sabah için çok yorucu. Ve fikrimi değiştirmedim.

Bram: Gördün mü, o kadar da zor değildi. Merak etme, yaklaşık üç dakika içinde dairenize bir chai latte teslim edilecek. Günaydın [göz kırpan emoji]

Julia: Chai teslimatı mı? Bram Scott ile çıkmak böyle bir şey mi?

Bram: Tatlı meme uçlarına bahse girerim öyle.

Julia: Peki, teşekkürler.

Bram: Rica ederim. Şimdi bana çıplak bir fotoğraf gönder.

Julia: Bram...

Bram: Sadece o konuda kararlı olup olmadığını test ediyorum.

Julia: Evet, sağlam duruyorum.

Bram: Tamam, sadece kontrol ediyordum. Sonra mesaj atarım. İyi sabahlar.

Julia: Sana da. [öpücük emoji]

Bram: Bu arada, ikinci adın ne?

Julia: Ann, neden

sordun? **Bram:**

Öyle. Vay canına.

Siktir.

Dün gece Julia ANN Westin'i öptüm.

"Otur, Linus." Önümdeki sandalyeyi işaret ediyorum. Ofisin geri kalanı sessiz çünkü bugün Cumartesi ve ben insanları hafta sonları çalıştıran bir pislik değilim, tabii asistanım değilsen, o zaman seni işe çağırırım ve dün gece hayallerimin kızıyla nasıl öpüştüğümü küçük bir kız gibi ciyaklayarak anlatırım.

Dikkatlice oturdu ve kolçakları kavradı, biraz gergin görünüyordu. Kırmızı alarm, DEFCON 1, dünya çökmek üzere gibi acil durumlar olmadıkça onu hafta sonları asla çağırmam. Bu yüzden onun endişesini anlayabiliyorum.

Masamdan kalkıp, ellerimi cebime sokarak ileri geri yürümeye başlarım. "Ne zamandır benim için çalışıyorsun, Linus?"

"Beş yıldır, efendim."

Başımı sallıyorum. "Ve bu beş yıl içinde, seni hiç hayal kırıklığına uğrattım mı?"

"Hayır, efendim." Zavallı adam, çok korkmuş görünüyor ve başını sallıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Yanlış bir şey mi yaptım?" Tanrım, onun için üzülüyorum, keşke dramatik bir tavrım olmasaydı.

Başımı sallayıp duvarımdaki gizli buzdolabına doğru yürüdüm.

"Benden şüphe ettin

."

"Şüphe mi ettim? Hayır, asla. Bay Scott, sizi temin ederim ki, ben asla Senden şüphe ettim. Bu Polly Projesi ile mi ilgili? Sana bunun büyük bir girişim olduğunu söylemiştim, ama bunu yapabilecek biri varsa, o da sensin.

"Bunun Polly Projesi ile hiçbir ilgisi yok." Buzdolabını açıp dondurucu bölümünden iki milkshake çıkarıyorum. Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ona dönüp milkshake'i uzatıyorum. Hemen rahat bir nefes alıp elini göğsüne bastırıyor.

"Aman Tanrım, kovulacağımı sandım."

Gülüyorum. *Sanki Linus'u kovacakmışım gibi.* "Seni tetikte tutmak her zaman iyidir." Ona göz kırpıp, içeceği uzatıyorum.

O bir yudum alır. "Bu, sonunda Bayan Westin'le randevuya çıkacağın anlamına mı geliyor?"

Çikolata ve fıstık ezmesi milkshake'ten büyük bir yudum alıp tadını çıkarırım. Tanrım, çok güzel. "Evet, bu gece."

"Bu gece mi?"

"Bir haftalık kur yapmanın ardından, sonunda akli başına geldi ve bana bir şans verdi diyelim." Rüya gibi bir halde tavana bakıyorum. "Birkaç saniye öpüştük, tam burada, bu ofiste." Linus'a odaklanıyorum. "Ama bu gece daha iyi olmalı. Harika bir randevu fikri bulmam lazım ve bu konuda yardımına ihtiyacım var. Sen havalısın, değil mi? Havalı şeyler bilirsin."

"Birkaç fikrim olabilir." Linus sırtıyor. "Eğlenceli bir şey mi yapmak istiyorsun? Abartılı bir şey mi? Onu hayran bırakacak bir şey mi? Bu gece nasıl bir atmosfer yaratmak istiyorsun?"

Milkshake'imi yudumlarken düşünürüm. "Bilmiyorum. Paramı gösterip hava atmak istemiyorum, çünkü o böyle şeyleri umursamıyor."

"Tamam, o zaman abartılı olmasın."

"Ama para onun için önemli değil, bu yüzden istediğimi elde etmek için para harcamamız gerekirse, bu sorun değil."

"Anladım, ama paran olduğunu göstermek istemiyorsun."

"Aynen öyle." Linus'u işaret ediyorum. Ne akıllı bir adam. "Tabii ki akşam yemeği de var, ama başka bir şey daha olmalı, onun asla yapmayacağı heyecan verici bir şey."

"Bir fikrim var." Linus milkshake'ini yudumlarken sinsi bir gülümseme belirir yüzünde. "Bu, senin ayakları yere basan ama eğlenceli biri olduğunu gösterecek."

"Kulağa hoş geliyor..." Durup elimi kaldırdım. "Bekle" — başımı salladım — "sakın söyleme."

"Neden?"

"Çünkü. Ya bu gerçekten iyi bir fikirse ve o bana bu fikri nasıl bulduğumu sorarsa? Ona yalan söyleyip bu kadar iyi olduğumu söyleyemem. Bu fikri senin bulduğunu söylemek zorunda kalırım. Ve hangi erkek, hayallerindeki kızla ilk randevusunu planlamak için asistanına güvenir ki? Bu ilişkiye böyle başlamak istemiyorum."

"Tamam, peki ne yapmamı istersin?"

Milkshake'imi yudumlarken pencereden dışarı bakarak düşünürüm. "Orada oturmanı istiyorum. Fikirlerimi yüksek sesle söyleyeceğim. Sen sadece başını sallayarak evet ya da hayır diye cevap vermelisin, konuşmamalısın. Anladın mı?"

"Anladım." Parmağını kaldırıyor. "Çok hızlı bir şey söyleyebilir miyim?"

Masamdaki sandalyeye geçip bilgisayarımı açıyorum. "Sadece randevuyla ilgili değilse."

"Değil."

Ona işaret ettim. "O zaman devam et."

"Beş yıldır seninle çalışıyorum ve ilk kez bana gerçek bir asistan gibi davranıyorsun, birçok asistan arkadaşımın gördüğü gibi, ve itiraf etmeliyim ki, bu hoşuma gidiyor."

"Hafta sonları işe gelmeyi seviyor musun?" diye soruyorum, kaşlarını kaldırarak.

"Her hafta sonu değil, ama tüm arkadaşlarım patronlarının ne kadar kötü olduğundan şikayet ederken kendimi dışlanmış hissediyordum. Artık onlara ilk randevunuzda ne kadar dramatik davrandığınızı ve beni işe ağırdığınızı anlatabilirim."

Glerek şifremi giriyorum. "Milkshake olayını kesinlikle çıkar, çünkü bu her şeyi ele verecektir. Onlara, ayakkabılarımı giyerken masamın altından ayakkabılarımı parlatmanı zorladığımı söyle."

"Bu anlatmak için onur verici bir hikaye olur."

"Sık sık emirler yağdırdığımı da ekle."

Linus ellerini kaldırır. "Bunu inandırıcı hale getirmeliyiz. Senin havlayan biri olmadığını zaten biliyorlar."

şakacı bir şekilde masamı yumruklıyorum. "Lanet olsun Linus, şimdi de yufka yürekli olduğumu biliyorlar."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

JULIA

"Zorlanıyorum."

Clarissa beni baştan aşağı süzer, görünüşümü değerlendirir. Üzerimde bornoz, elimde beş elbise, saçlarım dağınık ve makyajsızım.

"Ah tatlım, berbat görünüyorsun."

Dramatik bir şekilde yere çöküp başımı ellerimin arasına gömdüm. "Ne yaptığımı bilmiyorum. En son ne zaman bir randevuya çıktığımı hatırlamıyorum. Ve daha önce Bram gibi biriyle hiç çıkmamıştım. O çok, çok..."

"Hayalperest mi?"

"Evet." Başımı sallıyorum. "O çok rüya gibi. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Öncelikle, ayağa kalk ve bana sarıl çünkü TANRIM, dün gece Bram Freaking Scott'ı öptün." Teknik olarak onu dün geceden önce öptüm, ama bir saat önce Clarissa'yı arayıp durumumu açıklarken buna girmedim — Bram'ın bana çıkma teklif ettiğini, beni öptüğünü ve üniversiteden beri benden hoşlandığını söylediğini.

Clarissa elimi tutup beni ayağa kaldırıyor. Beni kol mesafesinde tutarak, "Tamam, işe koyulmalıyız. Buraya ne zaman gelecek?" diyor.

"Saat yedide beni almaya geleceğini söyledi."

Clarissa saatine bakar. "Bir saatimiz var." "Bu süre yeterli mi?" Diye sorarım.

"Yeterli. Nedenini biliyor musun?"

Kafamı sallarım. "Hayır, neden?"

Clarissa kolunu belime doladı ve beni banyoya götürdü, elbiseleri yerde bıraktı. "Çünkü Bram seni olduğun gibi seviyor, bu yüzden fazla bir şey yapmamıza gerek yok."

"Bunu hiç söylemedi."

"Söylemesine gerek yok. Üniversitede her gün Frumpville'e giden trene binerken bile senden hoşlanıyordu. Seni olduğun gibi seviyor ve bence seni olduğu gibi bırakmalıyız."

"Bu randevuda sweatshirt giymeyeceğim." Yatağıma oturup kollarımı kavuşturuyorum. "Onun için güzel görünmek istiyorum."

"Öyle olacaksın, ama bence fazla süslenmene gerek yok. Yani... saçını ve makyajını her zamanki gibi yap, ve eğer dekolte bir elbise giyeceksen, onu giy." Gülümser ve banyoyu işaret eder. "Saçını düzeltelim. Sen makyajını yaparken ben de onu hallederim."

"Bu işe yarar." Lise yıllarımdan beri kullandığım makyaj masama oturuyorum ve Clarissa arkamda durup saç düzleştiricimle çalışmaya başlarken makyaj malzemelerimi çıkarmaya başlıyorum. Göz makyajı astarını sürerken, "Gerginim" diyorum. Bram'a bunu iki kez söylemek hala biraz aptalca geliyor ama o beni anlıyor. Ve bu, ona güvenebileceğim anlamına da geliyor. Yine de hala biraz tedirginim.

Clarissa saçımı bölümlere ayırır ve üst kısımları kafama tutturur, böylece alt katmanı düzleştirmeye başlayabilir. "Neden gerginsin? Bram'ı uzun zamandır tanıyorsun."

"Biliyorum, ama bu farklı. O sadece kardeşimin arkadaşı değil, aslında benden hoşlanıyor. Ya aptalca bir şey söylersem?"

"O zaman muhtemelen güler ve sana bunu söyler. İkiniz çıkıyor olmanız onun değişeceği anlamına gelmez. O hala aynı adam, ama artık onu öpebilir, elini tutabilir ve istediğin kadar ona bakabilirsin. Bunu ilk randevu olarak düşünme. Ekstra avantajları olan bir arkadaşla çıkmak olarak gör, iyi anlamda avantajlar."

"Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bütün gün konuşacak konular bulmaya çalışıyordum."

"Öyle değildi," diye alaycı bir şekilde güldü.

Nötr açık kahverengi bir göz farı seçip göz kapağıma sürmeye başladım. "Düşündüm. Yirmi iki konuşma konusu buldum, gerçek sohbet konuları."

"Aman Tanrım, Julia, bu konuyu çok abartıyorsun. Rahatla ve eğlen, anın tadını çıkar."

"Deneyeceğim." Göz kapağımın kıvrımına daha koyu bir ton ekledikten sonra durup aynaya bakıyorum. Clarissa'ya bakıyorum. "Sence doğru şeyi mi yapıyorum?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bu ilişkiye atılmak. Birçok şey ters gidebilir."

"Rath'tan mı bahsediyorsun?" Başımı sallıyorum. "O biliyor mu?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, Bram'dan ona söylememesini istedim."

Düzleştirici saçlarımdan geçerken, sıcak aletin buharı boynuma çarpıyor. "Dürüst olmak gerekirse, Bram seninle ciddi bir ilişki yaşamak istemeseydi, böyle bir adım atmayı düşünmezdi bile. Başka bir şey hakkında konuşmalıyız, çünkü tüm bu endişelenmelerin sana bir faydası yok. Endişelenmek yerine heyecanlanmalısın."

"Haklısın." Göz farı fırçamı tekrar elime alıyorum. "Ne hakkında konuşmalıyız?"

"Öpücükten bahset," Clarissa iç geçiriyor.

"O... " Derin bir nefes alıp gözlerimi kapattım, dudaklarını dudaklarıma bastırdığı anı hatırladım. "Her şeydi."

Derin nefesler.

İçeri ve dışarı. İçeri ve dışarı.

Bu yardımcı olmuyor, hala kusacakmışım gibi hissediyorum. Clarissa, bana daracık siyah kot pantolonumu ve mor bluzumu giymeme yardım ettikten sonra beş dakika önce çıktı. Bluzun önü dekolte olduğu için, siyah bralette ile kombinledik ve dantelin görünmesinin seksi olacağını düşündük. Makyajımı çok ağır olmayan, nötr bir şekilde yaptık ve uzun sarı saçlarımı düzleştirdik, ön kısımlarını arkaya topladık. Parlak dudaklar ve siyah, kırmızı tabanlı topuklu ayakkabılarla kıyafeti tamamladım.

Ama güzel görünsem ve kendimi güzel hissetsem de, dairemde durup kapıya bakarak ellerimi ovuştururken sinirlerim bozuluyor.

Deodorant sürdüm mü? Koltuk altımı kokluyorum. Evet, en azından bu konuda sorun yok.

Koridordaki asansörün zili çalıyor ve vücudumdaki sıcaklık birden yükseliyor, midem kıvrılıyor ve dönüyor.

Koridorda ayak sesleri duyuluyor ve gittikçe yaklaşıyor...

Tık. Tık.

Tanrım, geldi. İşte bu.

Elime üflerim, nefesimi kontrol ederim, bluzumu düzeltirim, göğüslerimi son bir kez dikleştiririm ve derin bir nefes alırım. *Rahatla ve eğlen.*

Kapıyı açtığımda Bram'ın elinde bir buket çiçekle durduğunu gördüm. Pahalı bir koyu renk kot pantolon ve göğsünün her kıvrımını ortaya çıkaran beyaz bir kazak giymiş, sakallı ve dağınık saçlarıyla GQ dergisi mankeni gibi görünüyordu. Yakışıklı ve bakmamak imkansızdı.

Merhaba demeden, gözleri topuklarımın ucundan bacaklarıma, bralette'immin ve dekoltemin büyük bir kısmını gösteren bluzumun V yakasına ve gözlerimizin buluştuğu yüzüme doğru geziniyor.

Gözleri kısılır ve çenesinin gerildiğini, dişlerini sıkarken kulağının yanındaki kasın şiştiğini dikkatle izlerim. Hiçbir şey söylemez. Bunun yerine, bir adım öne çıkar ve kolunu belime dolayarak beni vücuduna sıkıca çeker. Burun buruna gelirken, elini kıcıma kaydırır ve beni sıkıca tutar, içimi heyecanla titretir.

"Harika görünüyorsun," diye fısıldadı ve dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Geri çekildiğinde gözlerime baktı. "Bu gece beni öldüreceksin." Ağzını tekrar ağzıma yaklaştırdı, ama bu sefer daha istekliydi ve eli arka cebime kaydı. Yine, bana sarılması kafamda hiçbir karışıklığa yer bırakmadı. *Beni yakınında istiyordu. Çok yakınında.*

Ellerimi göğsünden yanaklarına kaydırıyorum, sert sakallarının dokunuşunun tadını çıkarıyor ve yumuşak tenime değdiğinde nasıl bir his vereceğini merak ediyorum, okşayarak, kazıyarak, istediği her şeyi alarak.

Öpücüğüm yoğunlaşıyor, Bram'ın yanağını vücudumdan uyluklarımın birleştiği yere doğru kaydırıldığı görüntüler, sıcak ve ağır nefesi, içimde derinlerde yanan ihtiyacım. Alt vücudumdaki her kas geriliyor, ona bastırıyorum, dilim dudaklarından kayıyor, ağzını açmasını istiyorum, o da hiç ikna edilmeden açıyor. Pelvisine süründüğümde ve ne kadar sert olduğunu hissettiğimde, ikimiz de aynı anda inliyoruz.

"Durmaliyız," diyor, ağzını benden ayırarak. Nefesimi tutmaya çalışıyorum, bedenim çok daha fazlasını istiyor. "Tabii sen istemiyorsan..."

Bu kapıyı çarpıp seni yatak odana geri götürmek, randevuyu tamamen iptal etmek için, bence bir adım geri atman gerekiyor.

Onu istiyorum.

Ama bu randevuyu da istiyorum.

Ve bunu yavaş yavaş yapmak istiyorum.

Tanrım, bana ne oldu böyle? Biraz utangaç hissederek geri adım atıp ellerimi cebime sokuyorum. Utangaç bir şekilde yere bakıyorum. "Üzgünüm."

İşaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor. "Üzülme. Bana sevgi gösterdiğin için asla üzülme. Yavaş ilerlemek istediğini biliyorum, bu yüzden seni uyarıyorum. Hepsi bu." Beni kendine yaklaştırıyor. "Çünkü seninle ilgili olarak kendimi fazla dizginleyemeyeceğim. Yıllardır bunu, bizi istiyordum."

O kadar tatlı ki, dudaklarına bir kez daha hafif ve yumuşak bir öpücük konduruyorum, sonra elindeki çiçekleri alıyorum. "Bunlar benim için mi?"

O başını sallar. "Komşuların. Onları yumuşatmak istedim, böylece sonunda seninle birlikte olma fırsatını yakaladığımda, ev sahibine dairenizden gelen inlemelerden şikayet etmesinler diye."

Şakacı bir şekilde göğsüne vurup çiçekleri mutfığa götürüyorum. O da hemen arkamdan gelir.

"Ciddiyim, bunlar 6B için. Yatak odası duvarını paylaşan daire, değil mi? Çok güzel bir fon müziği dinleyecekler."

"Devam et, Bram. Bak bakalım seni nereye götürecek." Çiçekleri vazoya koyup suyla dolduruyorum.

Arkamdan yaklaşıp kalçalarımı tutarken boynumu öper. Bu adama karşı koyamıyorum, bu yüzden başımı yana eğerek ona daha iyi erişim sağlıyorum. Dudakları boynumun her yerini öper. Göğüs uçlarım sertleşir, bralette onları gizleyemez. Ve o bunu fark eder.

İnleyerek ellerini kalçalarımın çekiyor, karnımı okşayarak göğüslerimin hemen altına kadar iniyor ve ben onu orada durduruyorum. Tezgâhın üzerindeki çiçekler, onun kollarında dönüyor, kollarımı boynuna dolarken meme uçlarım onun göğsünün sert duvarına sürtünüyor.

"Az önce ne yapacaktın?"

Cevabında hiç utanmadan, "Göğüslerini sıkmak, sert meme uçlarını çimdiklemek, belki de o bluzu yırtıp, sen zevkten dayanamayana ve pes edene kadar yarım saat boyunca göğüslerini yalamak, tahrik olmuş ve sertleşmiş göğüslerinde ıslak, sıcak ağzımın hissini yaşamak" diyor.

Tanrım, bu geceyi atlatabileceğimi sanmıyorum. Islandım.

Kalbim çarpıyor.

Bacaklarım arzuyla birbirine sürtünüyor. *Daha önce hiç bu kadar ateşli hissetmemiştim...*

Vücudum kaskatı kesiliyor, yavaş gitmekle ilgili söylediğim her şeyi unutmasını çaresizce istiyorum.

"Sen tehlikelisin." Kafasının arkasındaki kısa saçlarla oynuyorum. "O ağzın çok kötü."

Ağzında çarpık bir gülümseme beliriyor. "Senin bildiğinden çok daha kötü." Öne eğiliyor ve kulağıma fısıldıyor. "Bu ağzımın senin amını yalamaya başlayana kadar bekle. O zaman benim tehlikeli olduğumu düşünmeyeceksin. Benim ölümcül olduğumu anlayacaksın." Kulağıma ısıyor ve sonra uzaklaşarak aramıza mesafe koyuyor.

Nefes nefese, ön kapıya doğru yürürken, kot pantolonunu düzeltirken ona bakıyorum. Etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor, ama omuzlarındaki gerginlikten ve çenesini sıkmasından, benim kadar tahrik olduğunu anlayabiliyorum.

Şu ana kadar beş dakika birlikte geçirdik ve şimdiden patlamak üzereyiz, peki bu gecenin geri kalanı için ne anlama geliyor?

Bram bana çıkma teklif ettiğinde beklediğim şey bu değildi.

Adam nazik. Eğlenceli, ama nazik. Bu yüzden beni menüdeki en ucuz yemeğin elli dolar olduğu şık bir restorana götüreceğini düşünmüştüm. Ama bunun yerine beni şaşırtıp SoHo'ya, Harold's Meat Plus Three adlı bir otel restoranına götürdü.

Şok olduğumu söylemek yetersiz kalır.

Otele ilk vardığımızda, ona yan gözle baktım. Bram'la bir otelde, onun randevu anlayışının ne olabileceğini ancak tahmin edebiliyordum, ama sonra beni Harold's'a götürdü, garsona adını ve iki kişilik rezervasyonu olduğunu söyledi. Bizi arka köşeye veya özel bir odaya yönlendirmediler. Hayır, turkuaz ve beyaz geometrik fayanslarla döşenmiş, ilkokul sandalyeleriyle donatılmış güzel ahşap masaları ve karşımızdaki duvarda parlak bir neon tabelası olan, eski moda bir lokantanın ortasında oturuyorduk. Sanki zamanda geriye gitmişiz gibi hissettim ve dürüst olmak gerekirse, burayı her şeyiyle sevdim.

Gösterişli değil. Savurgan değil. Sadece mükemmel. "Buraya daha önce geldin mi?" diye soruyor, menüyü eline alarak.

"Hayır, sen geldin mi?"

"Birçok kez. Çocuklarla buraya gelmeyi seviyoruz. Her birimiz kendi yemeğimizi sipariş edip sonra paylaşıyoruz. Dev bir yemek festivali gibi oluyor ve masadaki her şeyi bitirmek için en az iki saat harcıyoruz." Menüsüne bakıp göz kırpmıyor. "Merak etme, bu gece öyle yapmayacağız, çünkü bundan sonra başka planlarım var."

"Yukarıdaki oda da dahil mi?" Ona keskin bir bakış atıyorum.

"İyi deneme." Başını sallar. "Benim yanımda pantolonunu çıkarmamayı öğrenmen gerekecek."

Gözlerim fal taşı gibi açılır. "Ben mi?" Göğsümü işaret ederim.

"Evet, sen." Çenesini bana doğru eğiyor. "Hatırladığım kadarıyla, az önce sana tatlı bir öpücük verdiğimde, dilinle bademciklerimi temizlemeye çalışan sendin."

Yüzüm kızarır ve menüyü kaldırarak onun görüşünü engellerim. Bir saniye bile geçmeden menüyü aşağı çeker, o sırtışıyla tam flört moduna geçer. "Şimdi bana utangaçlık yapma Jules. İnanılmaz derecede seksiydin."

Boğazımı temizlerim ve sesinin nasıl alçaldığını ya da benimle flört etme şeklini ne kadar sevdiğimi düşünmemeye çalışırım. "Peki, bu nasıl işliyor?" Menüye bakarım, tüm harfler alfabe çorbası gibi birbirine karışmıştır.

O gülümser ve menümü tekrar indirir, kendi menüsüyle masaya sabitler. "Restoranın adı menüyü oldukça iyi anlatıyor. Bir et seçiyorsun ve sonra üç yan yemek seçiyorsun."

"Mmm, tamam, bunu yapabilirim."

"Aç mısın?" Bana göz kırpar ve onun bana yaptığı gibi ona işkence etmek için vücuduna bakıp başımı sallarım. Tekrar gözlerine baktığımda, kararmış, heyecanlanmış ve saldırmaya hazırdırlar. "Dikkat et, Julia. Bu restoranın ortasında bir gösteri yapmayacağımı sanıyorsan, çok yanılıyorsun."

"Ne tür bir olay?"

Öne eğilir ve "Bacaklarını bu masanın üzerine kaldırıp herkesin önünde seni yalamaktan hiç çekinmem" der.

"Asla yapmazsın," diye alaycı bir şekilde söylüyorum ve menüme dönüp bakıyorum.

Yerdeki sandalyenin gıcırdaması ve ardından Bram'ın iri vücudunun yanıma diz çökmesi beni ürküttü. Vücudumu ona dönük hale getirdi, sonra bacaklarımı ayırdı ve pantolonumun düğmesine uzandı.

Onu hemen itekledim. "Ne yapıyorsun sen?"

"Kendime küçük bir aperatif veriyorum."

"Bunu burada yapamazsın." "Neyi? Amını yalamayı mı?"

Kedi kelimesini bu kadar yüksek sesle söylemesinden utanç duyarak, elimi ağzına kapatıp odada bize bakan kimse var mı diye etrafa bakındım. Bram parmağıma dilini değdirdiğini hissederken, yan tarafta bir çiftin bizi izlediğini fark ettim.

Ve nedense, elimi hemen çekmek yerine, o bana bakarken, gözlerinde kararlılık varken, yavaşça dikkatimi ona geri çeviriyorum. Dilini şaklatıp sonra düzleştiriyor.

Tanrım.

Acı
çekiyor
um.

Bacaklarım titriyor.

Tahrikim artıyor, vücudum ısınmaya başlıyor ve akşam yemeğini bırakıp otelin odalarından birine gitme isteğim her saniye daha da güçleniyor.

O uzaklaştığında, ayağa kalkar ve kulağıma eğilir. "Hoşuna gitti mi, Jules?"

Garip bir şekilde, başımı sallıyorum. Gerçekten hoşuma gitti. Elim yaladı, ama tek düşünebildiğim, bacaklarımın arasında değil, başka yerlerimi de yalamasıydı. Onu tüm vücudumda istiyorum.

İlk görüşmelerimizden bir konuşma aklıma geliyor.

Kırk beş dakika.

Kırk beş dakikalık ön sevişme onun ortalamasıydı, dokunmak, hissetmek, öpmek ve alay etmek için harcanması gereken süre olarak gördüğü süre. *Şimdi bunu hayal edebiliyorum. Şimdi bunu arzuluyorum. Şimdi buna ihtiyacım var.*

Cildimde hafif bir ter damlası belirir ve Bram'ın kırk beş dakika boyunca vücudumla oynadığını düşünürken elim boynuma gider.

Tamamen çöküş.

"Jules, iyi misin?"

Bram sandalyesine geri dönmüş, elinde menüyle bana tembel bir gülümseme atıyor, gözleri tam olarak ne düşündüğümü biliyor.

Suçüstü yakalandığım için başımı sallayıp menüme geri dönüyorum. Boğazımı temizleyip, "Somon iyi görünüyor," diyorum.

O gülüyor ve başını sallıyor, benim üzerimde ne kadar etkisi olduğunu çok iyi biliyor.

Her zaman üzerimde kurduğu etkiyi.

"Bana söylemelisin."

Kafasını sallar. "O şey kutsaldır."

Yemeğimizi neredeyse bitirdik, artık tabaklarımızdan sadece birkaç lokma alıyoruz. Yıllardır yaptığımız gibi tabaklarımızı bölüşerek, eski bir evli çift gibi akşam yemeğimizi paylaştık. Gerçekten çok tatlıydı.

"Hadi ama, Rath hiçbir şey demedi."

"Tam da yapması gereken şey bu."

Öne eğilip, çapraz kollarımın üzerine göğüslerimi dayadım ve ona güzel bir gösteri yaptım, o da bundan sonuna kadar yararlandı. "Hadi ama, en azından bir hikaye anlat."

Dudaklarını yaladı. "Göğüslerini bir saniye göster, sana anlatayım."

"Ne?" Geriye yaslanıp güldüm. "Olmaz."

Omuzlarını rahatça silkti. "O zaman hikaye yok. Üzgünüm."

"Gerçekten herkesin görebileceği bu restoranın ortasında sana göğüslerimi göstereceğimi mi sanıyorsun? İstedğin bu mu? Başka bir erkeğin göğüslerimi görmesi mi?"

Çenesini sıkar. "Lanet olsun. Hayır, istemiyorum."

Gülümsüyorum. "Senin her şeyini öğrendiğimi unutuyorsun, Bram. Sen acımasız bir hayvansın, fiziksel olarak bölgesel ve alfa birisin. Başka bir erkek bana bir kez baksa bile, öfkelenir ve dişlerini gösterirsin."

"Ben vahşi bir hayvan değilim," diye alaycı bir şekilde söylüyor. Ona keskin bir bakış atıyorum, kaşımı kaldırıyorum. "Tamam, başka bir erkek sana bir saniyeden fazla bakarsa çıldırırım belki, ama konu bu değil. Kardeşliğimize katılmakla ilgili sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Neden? Utanç verici olduğu için mi?"

"Evet, utanç verici ve sana o resmi çizmek istemiyorum. Beni her zaman devasa bir penisi olan seksi bir milyoner olarak görmeni istiyorum."

Ne egomanyak bir adam. *Belki de sandığımdan daha da kızgın.*

"Aslında ben seni hiç öyle görmüyorum." Sandalyeye yaslanıp içkimin bir yudumunu içiyorum.

"Öyle değil mi?" diye sordu, ilgisi artarak.

"Hayır, öyle görmüyorum. En ufak bir şekilde bile. Ve bilgin olsun, senin... aletinin ne kadar büyük olduğunu hiç bilmiyorum."

"Beni nasıl görüyorsun?"

Gümüş çatal bıçakların seramik tabaklara çarpması ve hafif sohbet sesleri restoranı dolduruyor, bize yalnız olmadığımızı hatırlatıyor, ama etrafımız diğer müşterilerle çevrili olsa da, sanki kendi küçük balonumuzun içindeymişiz gibi hissediyorum.

Bram ile ilişkinin böyle olacağını biliyordum, eğlenceli ve tatlı, bir kamyon dolusu tutkuyla dolu. Sadece bu kadar çok seveceğimi bilmiyordum. O, şimdiye kadar çıktığım hiçbir erkeğe benzemiyor. Kariyerinde ve işinde başarılı olduğu için değil, kişiliği beni tamamen içine çektiği için. Onun içine, ona kapıldım.

"Seni gerçekten nasıl görüyorum?" O başını sallayarak sabırla cevabımı bekliyor. "Benim kafamda, sen hala üniversitede inek kızla konuşan adamın. Kocaman bir kalbi, eğlenceli bir ruhu ve şefkatli bir

ruhlu bir adam." Kalbim dakikada bir mil hızla atmasına rağmen, olabildiğince rahat davranmaya çalışarak suyumdan bir yudum daha alıyorum.

Gözleri benimkilerden ayrılmıyor, yüz ifadesi nötr kalıyor ve tek değişiklik ağzının köşesindeki ufak bir kıvrım. Onu izlemiyor, her hareketini gözlemlemeye çalışmıyor olsaydım, bunu kaçırdım.

Saniyeler geçiyor, etrafımızdaki hava durgunlaşıyor, bakışlarının baskısı beni canlı canlı yiyor. Ama ikimiz de tereddüt etmiyoruz.

Bir dakika kadar süren bir bekleyişin ardından Bram cüzdanından birkaç banknot çıkarır ve masanın üzerine bırakır. Sandalyesinden kalkar ve bana elini uzatır. Hazırlıksız yakalandığım için peçetemi masaya bırakıp elini tutarım ve onun beni restorandan çıkıp otelden geçirmelerine izin veririm. Asansöre bindiğimizde, bizi bir odaya götüreceğini düşünerek neredeyse itiraz edeceğim, ama ikinci kata basınca dilimi tutarım.

Bram alçakgönüllü ve tipik bir milyoner olmayabilir, ama aynı zamanda ikinci kattaki odalarda kalan bir adam da değildir. O en iyisini ister.

Sessizce, kaşlarını çatarak, beni belimden tutar ve asansör kapıları açıldığında öncü olur. Halı kaplı zeminde topuklarımın çıkardığı ses, onun uzun adımlarıyla uyumlu bir şekilde yankılanıyor, ta ki otelin avlusuna çıkana kadar. Avluda, kare şeklindeki alanın kenarlarını çevreleyen yarım düzine özel çadır var. Yeşil çim, beton yüzeyi kaplıyor ve ithal saksı çam ağaçları alana yayılmış, kentsel çevremizin ortasında otantik bir açık hava hissi yaratıyor.

"Bu ne?" Hayranlıkla nefes alıp, yüksek tuğla ve taş binaların ortasında yer alan parıldayan ışıkları, oturma kütüklerini ve lüks çadırları seyrederim.

Elimi tuttu. "Bu taraftan."

Sessiz bir kamp ateşinin tadını çıkaran birkaç çifti geçerek, beni arkadaki bir çadıra götürdü. Çadırın girişinde, flanel gömlek, kot pantolon ve beline bağlanmış önlük giymiş bir garson duruyordu.

"Bay Scott. Bu akşam bize katıldığınız için çok mutluyuz. Sipariş ettiğiniz çadırınız kuruldu ve ihtiyacınız olan her şey içinde. Başka bir şey ister misiniz?"

Bram, cebinden birkaç banknot çıkarır ve adamın eline uzatarak, "Mahremiyet" der.

"Peki efendim. Bir şeye ihtiyacınız olursa yan masada bir telefon var. Çadırı kapatmamı ister misiniz?"

"Evet."

Bram, ön kapakları kapatarak bizi uzun beyaz çadırın içine alır ve bize büyük bir mahremiyet sağlar.

Dünyadan kopuk bir şekilde, topuklarımın altındaki yumuşak çimleri, flanel kaplı minderleri olan ahşap kaplı aşk koltuğunu, çadırı çevreleyen ışık zincirlerini ve s'mores malzemeleriyle dolu gazlı ateş çukurunu içime çekiyorum. Ateş çukurunun üzerinde küçük bir havalandırma deliği ve çadırın arka duvarında ormanlık bir fotoğraf duvar resmi var. *Bu çok romantik.*

"Bu harika, Bram. Burayı nasıl buldun?"

Beni koltuğa götürüyor ve ikimizi oturtuyor, beni kendine yakın tutuyor. "Google'da çok araştırdım." Uzanıp ateşi yakıyor, düşük ayarda bırakıyor ve sonra kanepeye yaslanıp beni yanına çekiyor. "Beğendin mi?"

"Bayıldım." Onun romantik olabilme yeteneğine hayran kalarak ona sarıldım.

Orada oturup, alevlerin önümüzde dans etmesine izin veriyoruz, ikimiz de cam kayalardan sıçrayan turuncu ve mavi ısıya odaklanmış durumdayız. Arka planda, cırcır böceklerinin cıvıltısını, dalgalanan suyun kayalardan sıçrayışını ve çevremizdeki kampçıların hafif kahkahalarını duyuyorum. Huzurlu, sakin, akşam yemeğimizin mükemmel bir sonu ve nadiren yaşadığım bir şey: sükunet.

Elimi göğsüne götürüp, parmaklarımla süveterinin üzerinde küçük daireler çiziyorum, altımda göğsünün gücünü hissediyorum. "Sessizsin. Akşam yemeğinde yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Başımın üstüne öpücük kondurarak beni kendine yaklaştırıyor. "Tam olarak doğru şeyi söyledin."

"O zaman neden bu kadar sessizsin?" Bram'ın bu kadar uzun süre sessiz kalması hiç normal değil. O her zaman konuşur, benim hiç sevmediğim küçük sohbetlere beni dahil etmeye çalışır. Dürüst olmak gerekirse, bu adamı hiç bu kadar sessiz görmemiştim.

"Çünkü çok mutluyum. Seni çok uzun zamandır seviyorum Julia ve sonunda seni kollarımda tutabiliyorum, kaçmayacağını biliyorum

kaçmayacağını biliyorum."

Onun uzun zamandır beslediği bu arzuyu anlıyorum ve daha önce çıkmaya başlasaydık nasıl olurdu diye merak ediyorum. Hala birlikte olur muyduk? Bir yanım olurduk diyor, diğer yanım olmazdı diyor. Artık üniversitedeki halimizden farklıyız. Evet, bazı özelliklerimiz ve ahlak anlayışımız aynı, ama aynı zamanda yetişkinlere dönüştük.

"Sence üniversitede birlikte olsaydık, şimdi hala birlikte olur muyduk?"

"Kesinlikle," diye cevaplıyor, sesinde hiç şüphe yok. "Neden birlikte olmayalım ki?"

Omuz silkiyorum, özellikle bu akşam randevuyu özel kılmak için yaptığı onca şeyden sonra Debbie Downer olmak istemiyorum. "Bilmiyorum. Bence çok değiştik ve ilişkimiz de değişmiş olur muydu diye merak ediyorum."

"İlişkimizin uzun süreli olacağına şüphe mi duyuyorsun, Jules?" "Hayır, hiç de değil. Sadece merak ediyorum."

"Peki, merakın benim rekabetçiliğimi artırmaya başladı." Kafamın yanına bir öpücük kondurur. "Kabul et Westin, artık benden kurtulamazsın."

"Sanırım ne olursa olsun sana mahkumum." Kendi kendime gülümserim ve ona daha da yaklaşıyorum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

BRAM

"Üniversitede s'mores şampiyonuydum, o yüzden beni izle."

"Bir insan nasıl s'mores şampiyonu olur ki?" Julia, elindeki marshmallow için şişi çevirirken sorar.

"Kolay." Malzemeleri hazırlıyorum: bir graham kraker, üstüne çikolata ve marshmallow'un üstüne koymak için bir graham kraker daha. "Marshmallow'u kızartmayı ve sandviçi yapma zamanlamasını mükemmelleştiriyorsun. Her şey sıcaklık ve zamanlamayla ilgili."

"Bu çok saçma geliyor ve üniversitedeki öğrencilerin sana daha fazla baskı yapmak için destekledikleri bir şey gibi."

Ona yan gözle bakıyorum. "Bilmeni isterim ki, üniversitedeki ilk iki yıl boyunca s'mores'u doğru düzgün yapamıyordum. İkinci sınıftan üçüncü sınıfa kadar araştırma yapana kadar bu sanatı gerçekten öğrenemedim ve becerimde mükemmelleşemedim, o zamanlar da hiç kimseyim, sadece kardeşlik evindeki sıradan bir pisliktim. O yüzden, bu buharlı kış teorini alıp, kendi mükemmel boyutta, sıkılabilir kışına sokabilirsin." Ona bir marshmallow veriyorum, o da gülümseyerek kabul ediyor.

"S'mores konusunda çok tutkulusun." "Yeteneğimi sorgulama."

"Her şeyde en iyiymişsin gibi davranıyorsun."

Ona yaklaşıp kulağına fısıldadım, "Çünkü öyleyim."

Elimi onun eline koyarak, şişlerimizi küçük alevlerin üzerine indirip kızartma işlemine başlıyorum. Nazikçe konuşarak, vücudunu bana yaslayarak, ona mükemmel s'mores yapmanın en önemli kısmını öğretiyorum. "Her şey kızartmada bitiyor."

Kafasını omzuma yaslayarak bana sokulur, onun yakınlığı ve güvenliği göğsümde gurur dolu bir heyecan uyandırır. O benim. Bu zeki, iyi kalpli kadın benim. Bu kadının kalbini kazanmakla hiçbir başarı kıyaslanamaz. "Kızartma mı, gerçekten? Malzemeler önemli değil mi?"

"Standart Hershey okolata, Jet Puffed marshmallow ve Honey Maid graham krakerleri yeterlidir, o süslü Şeylerin hiçbiri gerekmez. Ama kızartırken sabırlı olmalısın. ubuğu yüksekte tutup sürekli böyle evirmelisiniz." Elimi onun elinin üzerine koyarak tekniği gösterdim, o da hemen anladı. "İini eritmek için içten dışa doğru kızartıyorsunuz, böylece graham krakerlerinin arasına sıkıŐtırdıęınızda marshmallow kenarlardan akıyor."

"Bunu öğrenmek için araştırma mı yaptın?" diye alay ediyor. "Eğer bir Şey varsa, o da benim titizliğimdir."

Glerek başını sallar. nndeki ateşe ve Şişini döndürmeye odaklanarak, "Sana bir soru sorabilir miyim?" der.

"Ne istersen."

"Neden Şimdi bana çıkma teklif etmek istediniz? Neden niversiteden sonra değil? Neden birkaç yıl önce değil? Neden Şimdi?"

"Dürüst olmak gerekirse?" O başını sallar. "Son reddediliŐinin yaralarını yalamak ve iyileŐtirmek zorunda kalmamın yanı sıra" — gözlerini dramatik bir Şekilde devirir—"senin hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Hazır olduğumu nasıl anlayabilirdin ki?"

"ncelikle, sen hala niversitedeyken sana teklifte bulunmayacaktım. Reddedilmenin acısı henüz tazeydi ve derslerine odaklanmak için zamana ihtiyacın vardı. Mezun olup doktora yapmaya başladığında, ara sıra berbat iliŐkiler yaŐamanıza rağmen, flört edecek vaktin olmadığını biliyordum. Hiçbir Şeyin uzun sürmeyeceğini düşündüm ve Julia'nın geçmiş iliŐkilerinin mezarlığında son bulmak istemedim. Bu yüzden bekledim. Doktora derecenizi alıp iŐinizi kurana kadar, kendinize zaman ayırabilecek duruma gelene kadar bekledim."

"Bekleyeceğini nereden bildin?"

"nk senin kişiliğini tanıyorum, Jules. Sen kararlı birisin ve istediğini elde etmenin önünde hiçbir Şey engel olamaz ve olmamalı. Artık her Şeye sahip olduğuna göre, cazibemi kullanmak için mkemmek bir zaman olduğunu düşündüm." Kaşlarımı oynattım. "Seni Rath'ın bağış etkinliğinde gördüğümde, etrafındaki hafif hava, adımlarındaki ferahlık,

hazır olduğunu anladım. Ben de bir plan yaptım ve planım benim lehime sonuçlandı."

"Her şeyin işlediği gibi."

"Bu alaycı bir söz mü?" Uzanıp şişini çevirmeye devam ederek ona sihirli dokunuşunu hatırlattım.

"Belki biraz." Omzunu omzuma çarptı. "Dürüst ol, hoşuna gitti."

"Neyi seviyorum? Her şeyde iyi olmanın yanı sıra her konuda haklı olmanı mı?"

"Her şeyde iyi değilim," diye uzatıyorum.

Beni baştan aşağı süzdüğünde gözlerinde şüpheli bir bakış belirir. "Lütfen, bana iyi olmadığın bir şey söyle? İstediginde kaybetmekte bile iyisin."

Ona göz kırptım. "Her şey stratejiyle ilgili."

"Hadi ama." Beni dörter ve marshmallow'um tehlikeli bir şekilde alevlerin içine düşer. Hızla durumu düzeltir ve ona kınayan bir bakış atarım. O ise sadece güler. "Bana kusurlarını biraz göster."

"Biliyorsun, gerçekten çok fazla yok."

Bana keskin bir bakış attı. "Beni memnun et."

"En az başarılı olduğum şeyi itiraf etmekten nefret etsem de, inanmasan da, hayatımda iyileştirmem gereken bazı alanlar var. Gözlerini devirir ama eğilir, sanki ziyafet arayan kuduz bir köpek gibi bilgi arar. "Dürüst olmak gerekirse, giyimim daha iyi olabilir."

Yüzü düzleşir, dudakları aralanır. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Kafamı sallayıp kıyafetimi incelerim. "Benim statüm için bu çok basit."

"Saçmalıyorsun." Kafasını sallar ve benden uzaklaşmaya çalışır, ama ben hızla belinden tutar ve onu kendime doğru çekerim. "Bu bir kusur değil."

Kulağına yumuşak bir öpücük kondurmadan hemen önce kulağına fısıldayarak gülümserim. "Bana karşı huysuzlandığın zamanları seviyorum."

"Beni sına, Bram. Çok daha huysuz olabilirim." "Bunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir kez daha gözlerini devirdi ve ateşe döndü, aramızda bir sessizlik oluştu.

Yanağımın kenarını ısırarak, onun sorusuna iyi bir cevap bulmaya çalışıyorum, onu gerçekten tatmin edecek bir cevap, çünkü Julia bunu hak ediyor. O, sadece bilgi almak için soru sormuyor. Gerçekten ilgilendiği için soruyor ve bu, onda en çok sevdiğim özelliklerden biri.

Ve hiç düşünmeden aklıma bir cevap geliyor.

"Ben ızgara yapamam."

Julia bana döner ve yüzünde şaşkınlık belirir. "Yapamıyor musun? . . ızgara yapamıyor musun?"

"Hayır." Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, eti yakıp kül ediyorum. Hamburgerinde biraz kömürleşmiş izler mi istiyorsun? O zaman doğru adrestesin."

"Buna inanmak zor. Üniversitede hep ızgaranın başında dururdun."

Bacağını tutup sıkıyorum. "Her şey algıyla ilgili, Jules. O ızgarada hiçbir şey yapmadım ve çocuklar da bunu biliyordu. İyi bir bifteği mahvetmekle ünlüydüm."

"Bilemiyorum. Bana bunu kanıtlaman gerekecek galiba."

Ona doğru kaşlarımı kaldırarak bakarım. "Sen," dramatik bir duraklama yaparım, "bana ikinci bir randevu mu teklif ediyorsun?"

Yüzünde neşeyle başını sallar. "Bu randevu işini benim için kolaylaştırmayacağını biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?" Marshmallow'ları hazırladığımız graham krakerlerinin üzerine koyuyorum.

O, her hareketimi dikkatle izliyor, marshmallow'u çubuktan çıkarmamı, graham krakerini sandviç haline getirmemi. "Sen, Bram Scott, beni durmadan kızdıracaksın, değil mi?"

Ona mükemmel bir s'more sunuyorum ve ağzımın önüne tutuyorum. "Alay etmek, ön sevişmenin başka bir şeklidir. Çok fazla alay bekle."

Bunun üzerine s'more'umu ısıyorum ve Julia'nın nefes alıp verişini ve gözlerinde dolup taşan şehveti dikkatle izliyorum. Soğuk ve kayıtsız görünebilir — ve şüphesiz rolü bunu gerektiriyor — ama iş

, o patlamaya hazır bir tutku bombasıdır. Peki ya ben? Ben onu patlatacak şanslı piçim.

"Bana öyle bakma."

"Nasıl?" diye soruyorum, elimdeki eliyle oynayarak.

"Sanki benim daireme girmek üzere olduğunu bilen kendini beğenmiş bir adam gibi."

Kapıya bakıp sonra Julia'ya dönüyorum. "Beni içeri davet edeceksin, değil mi?"

Çenesini havaya kaldırıp başını hafifçe eğerek, "Hayır, davet etmeyeceğim" diyor.

"Yalan." Elinden anahtarları alıp kapısını açtım ve ikimizi dairesine götürdüm. Hızlı bir tekmeye kapıyı kapattım ve Julia'ya döndüm. "Bir şey içmek ister misin?"

"Burası benim dairem, biliyorsun, değil mi?"

Mutfağa gidip buzdolabını açıyorum. "Sana fazla bir şey sunamam ama elimde olanlar hoşuna gidebilir." Bir şişe portakal suyu alıp avucumda tutuyorum. "Bu, Florida'nın en iyilerinden bir şişe 2018 gibi görünüyor." Buzdolabına uzanıp bir galon süt de alıyorum. "Ya da yarım galonluk inek nektarım var. Ve New York City'nin en iyi saklı sırrından bahsetmemek ayıp olur: musluktan akan musluk suyu." Lavaboya doğru işaret ediyorum.

Gülümseme yok. Kıkırdama yok.

Dudaklarında en ufak bir hareket bile yok.

Bunun yerine, bana yaklaşıp içecekleri buzdolabına geri koyarken gözlerini devasa bir şekilde devirir.

"Ah, bayan musluk suyunu tercih ediyor."

"Hayır." Sırtımı itmeye başlar, beni kapıya doğru iter. "Bayan bu gece misafir almıyor, bu nedenle içki servisi yapılmayacak."

Topuklarımı yere sağlamca basarak, beni uzaklaştırmak için peşime düşmesini engelliyorum. "Aksine, gece misafirlerini kabul ettiğini duydum."

ziyaretçileri kabul ettiğini duydum. Sarılma arkadaşları. Kucaklaşma arkadaşları. Ve biz çıkıyoruz diye, senin ilanına cevap verecek kişinin ben olacağımı düşündüm."

"İlan falan yok."

"Şu anda gözlerin öyle demiyor." Kolumu omzuna doluyorum ve onu kanepeye götürüyorum. "Biraz benimle kal. Henüz iyi geceler demek için hazır değilim."

Kanepe minderleri ikimizi de sararken, birlikte oturduk. Kolumu kanepenin arkasına koydum ve Julia'ya döndüm, elimi onun bükülmüş bacağına koydum ve başparmağımla hafif daireler çizmeye başladım.

"Gördün mü, o kadar da kötü değil."

Başını yastığa yaslayıp bana bakar. "Bunun hiç garip olduğunu düşünmüyor musun?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Sanki hep burada, senin yanında olmam gerekiyormuşum gibi hissediyorum," diye ciddiyetle cevap veriyorum, ona ne kadar ciddi olduğumu göstermeye çalışarak. "Neden garip olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Karar veremiyorum." Elini uzatıp benim elimi tuttu. Elimizin birbirine dokunduğu yere bakarak devam etti: "Seni çok iyi tanıyorum, belki de fazla iyi, ama aynı zamanda bir yabancı gibi de hissediyorum. Ama dokunduğumuzda, yanımda olduğunda, beni kucakladığında, okşadığında, sanki yıllardır samimiymişiz gibi hissediyorum." Başını salladı. "Hiç mantıklı konuşmuyorum."

Çenesini yukarı kaldırıyorum. "Bu, hikayemizin yeni bir bölümü, hepsi bu. Endişelenecek bir şey yok, ama değer verilecek, zevk alınacak bir şey."

Merakla beni inceliyor. "Biliyor musun, böyle şeyler söylediğinde, tanıdığım Bram Scott'ı hatırlamıyorum."

"Gerçek Bram'ı çabucak tanıyacaksın, bunu garanti edebilirim."

"Öyle mi?" Alt dudağını ısırdı. "Tamam, bana seninle ilgili çok hassas bir şey söyle. Erkeklerin bile bilmediği bir şey."

"Hassas bir şey mi?" Yavaşça başını sallar. "Sana kendim hakkında bir şey söylersem ne kazanacağım? Yani, ben bir iş adamıyım, karşılığında bir şey istemem gerek."

"Sanırım bu adil." Bir saniye düşünür. "Bir öpücük nasıl olur?"

"Bir öpücük mü?" Ellerimi ovuşturuyorum. "Tamam, nereden başlayayım?"

Kız gülümser ve bu tatlı ses omurgamdan yukarı doğru yayılır, vücudumun her santimini uyandırır... ve gerçekten her santimini. "Kim bilir, gerçekten iyi bir şey söylersen, daha fazla öpücük verebilirim."

"Ah, nereye varacağını anladım." Bilerek onu işaret ediyorum. "Zihninden üniversiteli erkek imajını silip yerine duyarlı bir erkek imajını koymak istiyorsun, değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır, ilk tanıştığım çocuğu asla değiştirmek istemem. Sadece ona yeni özellikler eklemek istiyorum."

Siktir. Böyle bir şey söylediğinde, alaycılığım kaybolur ve sahip olduğum tüm sırları ifşa etmek isterim.

Biraz daha yaklaşıyorum ve koltuğun arkasına uzattığım elimle saçının bir tutamını çekip parmağımın etrafında döndürmeye başlıyorum. O da dokunuşuma doğru eğiliyor.

"Hayvan kurtarma videolarını biliyor musun? Köprü altında sıkışmış, pirelerle kaplı köpekleri?" O başını sallar. "Neden bilmiyorum, ama nedense hep onları izliyorum ve her seferinde küçük bir bebek gibi ağlıyorum. Gözlerimden yaşlar akıyor."

"Ne?" Bana yumuşak bir gülümseme atıyor.

"Evet, ağlıyorum ve çok ağlıyorum. Yani... onlar çok umutsuzlar ve sonra bu harika insan ortaya çıkıp onlara köpek makyajı yapıyor, onlara Hawaii gömleği giydiriyor ve birdenbire onlar gezegendeki en mutlu köpekler oluyorlar. Bu çok ilham verici. Her videoyu izledikten sonra yerel barınaklara para bağışlıyorum."

"Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum ve dudaklarımı büzüyorum. "Anlat bana, tatlım."

Dizlerinin üzerine oturur ve yaklaşarak elini göğsüme bastırır. "Ben de ara sıra o videoları izliyorum ve beni de etkiliyorlar." Ağzımdan sadece birkaç santim uzağa eğilir.

"Pirelerle kaplı bir köpeğin ikinci bir şans elde etmesinden etkilenmiyorsan, sen insan değilsin."

"Daha çok sosyopat gibi." Burnu benimkine değiyor. Elimi sırtından aşağıya, kalçasının hemen üstüne kaydırıyorum.

"Kesinlikle," diye fısıldarım, gözlerim onun ağzına odaklanmış halde.

Tek eliyle yanağımı kavrar ve dudaklarını benimkilere yaklaştırır, ağzıma en yumuşak öpücüğü kondurur, zar zor dokunur, sadece bir fısıltı kadar bir dokunuş, sonra çekilir. Şikâyet etmek üzereyim ki, kucağıma oturur ve ellerini göğsüme koyar.

"Bana başka bir şey söyle."

Siktir. Evet. Bu yeni oturma düzenini seviyorum.

"Daha fazlasını mı istiyorsun?"

"Çok daha fazlasını." Kendini, sertleşen penisimin üzerine tamamen yaslayacak şekilde yerleştirir.

Biraz hazırlıksız yakalandığım için boğazımı temizlerim ve başka bir şey, onu yerinde tutacak herhangi bir şey düşünmeye çalışırım.

"Roark'ı kardeşim gibi seviyorum, ama Rath? O benim diğer yarım. Sanki benim bir parçam gibi ve ona bir şey olursa, kemik iliğimin derinliklerinde eksik bir parça hissedeceğim."

Yine öne doğru eğilirken gözleri buğulanır. "Senin arkadaşlığın her zaman kıskandığım bir şeydi. İkinizi birlikte gördüm" — parmaklarını enseme götürür — "etkileşimlerinizi, birbirinize olan derin sevginizi. Her zaman senin kadar derin bir arkadaşlık ya da Rath'a verdiği gibi küçük bir parça bile olsa senin gibi birini istemişimdir." *Tanrım, bu kız. Onu tanıdığımı sanıyordum.* Ama bu beklediğimden fazlasıydı, yine de yeterli değildi.

"Bebeğim" — kalçalarını kavradım — "benden o kadar çok şey aldın ki, bununla başa çıkabilir misin bilmiyorum."

Ama sana daha fazlasını vermek istiyorum. Her şeyi.

"Denemek istiyorum." Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Bu sefer öpücüğü biraz daha acil, biraz daha sert, sanki bana olabildiğince yakınlaşmaya çalışıyor gibi. Dudaklarımdan kısa bir fısıltı yerine, ağzını ağzıma sıkıca bastırıyor ve ellerini saçlarıma doluyor, bu da benim sikime doğrudan bir heyecan dalgası gönderiyor.

O tekrar uzaklaşırken ellerimi gömleğinin içine sokuyorum.

Tanrım.

Ağır ağır nefes alıp, pürüzsüz ve güzel gül rengi dudaklarına bakıyorum. Onları tekrar istiyorum. Tek odaklanabildiğim ve istediğim şey bu. Ama

daha fazlasını istemek için uzandığımda, elini göğsüme bastırarak beni acı bir şekilde reddetti.

"Bir itiraf daha istiyorum."

"Siktir." Kafamı kanepeye yaslayıp tavana bakıyorum. "Uh... Bir keresinde açlıktan ölen bir kediye son sandviçimi vermiştim." Onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımla birleştiriyorum, ellerim sırtından aşağı inip pantolonunun kenarından içeri giriyor. *Tanrım, onun kıçını seviyorum.*

Ama onu iyice sıkamadan, yine uzaklaşıyor.

Bu lanet olası bir işkence.

Sikim kaya gibi sertleşmiş, fermuarımın içine rahatsız edici bir şekilde baskı yapıyor.

Meme uçlarım cam gibi, neredeyse süveterimi kesiyor. Bacaklarım arzudan uyuşmuş durumda.

Ve başım şehvetten dönüyor.

"Bu tatmin edici bir itiraf değildi."

"Memnuniyet ölçeği ne zaman devreye girdi? İtiraf, öpücük olduğunu sanıyordum. İtiraf, öpücük."

"Ellerin pantolonumun içine girdiğinde ölçek devreye girdi."

Kötü bir şekilde gülümsüyorum. "Eh, kucağıma oturan ve beni baştan çıkaran sensin."

"Sadece daha iyi öpüşmek için pozisyon alıyordum."

"Bundan şikayetçi değilim." Onu tekrar öpmek için eğildiğimde, elini yüzüme koyarak beni durdurur. Elini kaldırarak, "Bu, yaratmaya çalıştığım havaya pek uygun değil," derim.

Kıkırdayarak, "Tatmin edici bir itiraf alana kadar öpüşmek yok. Unutma, burada katmanlar eklemeye çalışıyorum," diyor.

Hayal kırıklığıyla inledim, başka ne söyleyeceğimi bilemedim çünkü vücudumdaki tüm kan kasıklarına akmıştı, beni halsiz bırakmış ve içimdeki tanrıçaya ulaşip şimdiye kadar sahip olduğum tüm hassas düşünceleri ortaya çıkarmaya odaklanmamı engellemişti.

Ama aklıma hiçbir şey gelmiyor. "Ehh..."

Parmağını saçlarımin arasında gezdiriyor. "Bana anlatacak başka bir şeyin olmalı." Öne eğiliyor ve kulağıını ısıyor, sonra yumuşak bir sesle konuşuyor. "Uyuyana kadar ağladığın hikayeler var mı?"

"Uh..."

Kalçalarını sallıyor.

"Belki de boş zamanlarında yaşlı bayanların kapılarını açan gizli bir kahramansındır." Dudakları boynumdan aşağı doğru iner. "Yani, ben kapıları açarım," diye iç geçiririm. Penisim kot pantolonuma baskı yapması

artık acı veriyor.

"Ya da bir askerin ailesinin yanına dönmesini izlerken ağlayarak uykuya daldığın bir an var mıydı?" Boynumun ve omzumun birleştiği yeri ısıtır, yumuşak saçları ısınmış tenimi okşar.

Siktir. Kalçalarını sıkıca kavrırım, yanaklarını avuçlarım, soğukkanlılığım kırılmak üzeredir.

"Birkaç kez boğazım düğümlendi."

Başını kaldırıp dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor ve ağzımı ısıtır, beni o kadar tahrik ediyor ki, onu sırt üstü çevirip uyarıda bulunmadan içime girme gibi aptalca bir şey yapmaktan korkuyorum.

Julia Westin'i asla lanet olası bir baştan çıkarıcı olarak görmezdim, ama işte burada, kucağımda, dudaklarını dudaklarıma hafifçe bastırıyor, kalçalarını benim sert ereksiyonuma karşı sallıyor, beni baştan çıkarıyor ama asla pes etmiyor.

O bir cadalog.

Siktir, onu istiyorum.

"Bana bir hikaye anlat, Bram, ruhunun içini biraz olsun bana aç."

O tekrar uzaklaştığı anda dişlerimi sıkıyorum. Bu işkenceye bir kez daha katlanıp zarar görmeden atlatmamın imkanı yok. Bu yüzden sır kutumdan elime geçen tek şeyi, bahsetmekten kaçındığım tek şeyi ona veriyorum.

"Üniversitenin son yılı," diye nefes vererek onun dikkatini çekerim.

"O gece."

"Hangi gece?" Hikayemi dikkatle dinlerken alaycı tavırları azalmış gibi görünüyor.

"O gece, o adamı yumruklarımla neredeyse öldürüyordu." "Oh," diye cevapladı.

Tek hece. İki harften oluşan, ağır bir anlam taşıyan basit bir tepki. O gece hakkında hiç konuşmadık, sadece halının altına süpürdük, ama onun bilmediği bir şey var, ona asla söylemeyeceğime yemin ettiğim bir şey. Asla... *asla itiraf etmeyeceğim*. Ama bu, onun görmesi gereken ruhumun bir parçası.

Konuşurken gözlerine bakıyorum. "O gece, garip bir hisse kapıldım. Vücudumdaki tüm tüylerim diken diken oldu. Bir şey bana o gece içmememi, tetikte olmamı söyledi. Kulağa saçma gelebilir, ama sanki kozmik bir güç ruhlarımızı birbirine çekiyormuş gibi hissettim. Kampüste yürürken göğsümde ani bir acı hissettim ve bir dakika sonra, seni o pislikle boğuşurken buldum. Gözüm karardı. Beni hiçbir şey durduramazdı. Sadece senin rahatlamış sesin durdurabilirdi."

"Sanki... bana bir şey olacağını biliyormuşsun gibi."

Yavaşça başımı salladım. "Orada olduğum için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Seni yurduna bıraktıktan sonra, en az bir saat boyunca dışarıda durup pencereye bakarak, dinlemek isteyen herkese senin iyi olacağını, yaralanmayacağını umut ettim. Orada daha çabuk olamadığım için kendimden nefret ederek, saçlarımı elleriyle tarayarak ileri geri yürüyordum, ama aynı zamanda istediği kıza zorla sahip olabileceğini düşünen o pislğin kibirinden de bıkmıştım." *Ve o benim olanı almaya çalışmıştı. Benim olanı*. Derin bir nefes alıyorum. "*Rath'ın küçük kız kardeşi* için hissettiklerim yüzünden o kadar kızgındım, o kadar sinirli ve kafam karışık ki, gecenin geri kalanını yatakta dönüp durarak geçirdim, midem bulanıyordu ve o kadar kızgındım ki, sonunda duvarıma üç delik açtım ve bileğimi incittim."

"Bekle, bileğini bu şekilde mi incittin? Rath, sarhoş olduğun için merdivenlerden düştüğünü söylemişti."

"Çünkü gerçek nedeni bilmeni istemedi. Üçüncü vuruştan sonra odama geldi ve beni durdurdu. Beni hastaneye götürdü ve muayene odasına girene kadar

konuşup bana ne olduğunu sordu. Ona olanları anlatmak istemedim ama ona söylediğim hiçbir yalana inanmadı. Sonunda ona gerçeği anlattım ve sen gelene kadar kimseye söylememesi için yalvardım."

Kafasını kaldırdı, gözlerinde bir anlık bir farkındalık belirdi. "Ertesi sabah, sanki bilmiyormuş gibi şaşkın ve kızgın davrandı."

"Sözünü tuttu. O gece bana, sonsuza kadar kardeşi olacağımı, hayatı pahasına koruyacağı biri olacağımı söyledi. Ve o gece, hiç kardeşim olmamasına rağmen, her zaman yanımda olacak, güvenebileceğim biri olacağını anladım. O gece, gerçek kardeşliğin ne olduğunu anladım." *O gece, nihayet tam anlamıyla ne demek olduğunu anladım.* Ancak daha sonra, Julia'nın kalbini de kazanmadan tam anlamıyla kendim olamayacağımı fark ettim.

YİRMİ ALTI. BÖLÜM

JULIA

Birkaç kez **gözlerimi** kırıştırıyorum, Bram'ın az önce bana anlattığı her şeyi hala anlamaya çalışıyorum.

Kızgın olmam gerekirdi, Rath'a benden önce söylediği için Bram'a öfkelenmem gerekirdi, ama ne yaparsam yapayım, kendimde bir parça bile öfke bulamıyorum.

"Jules." Elimi çeker. "Hey, kızgın mısın?"

Ona cevap veremiyorum. Hala inanamıyorum. Ondan bana bir şey itiraf etmesini istediğimde, bunun böyle bir şey olacağını hiç düşünmemiştim. Onun bileğini burkmasının gerçek nedenini ya da ertesi gün Rath'ı elinde macunla ve endişeli bir ifadeyle yakaladığının gerçek nedenini öğreneceğimi hiç düşünmemiştim.

"Jules, özür dilerim. Ona söylemeyeceğimi söylemişim ama..."

Parmağımı ağzına koyarak onu susturuyorum. Gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda gözleri büyüdü. Göz bebekleri korkuyla doldu, kasları gerildi ve bacakları altımda taş gibi sertleşti.

Onu kucağımdan kaldırıyorum ve onu kendimle birlikte yukarı çekerken protestosu dudaklarında kalıyor. El ele, onu yatak odama götürüyorum, kapıyı sessizce kapatıp ona dönüyorum. Gömleğimin eteğine uzanıp başımın üzerinden çekip çıkarırken, yüzünde karışıklık ve umut beliriyor.

Orada şaşkın bir şekilde durur, göğsümü izler, gözleri siyah sütyenime odaklanır ve yumruklarını yanlarında sıkar.

Bir adım öne çıkıyorum, sonra bir adım daha, ellerim onun süveterine dokunana kadar. Ellerimi süveterin eteğinin altına sokup parmaklarımı çıplak gövdesinde yukarı doğru kaydırıldığında, o kuvvetli bir nefes alıyor.

Ciddi bir tonla, "Bunu yavaştan almak istediğimi söylediğimi biliyorum, ama az önce bana söylediklerinden sonra bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Seninle farklı bir düzeyde bağlantı kurmam gerekiyor. Seni hissetmem ve o güzel kalbin bana sana özgü bir şekilde dokunması gerekiyor" diyorum.

Sesindeki alaycı ton, "Söylediğim her şeyin arkasındayım" dediğinde ortadan kaybolur.

"Biliyorum, bu yüzden senin tenini benim tenimde hissetmem gerekiyor." Gömleğini başından çekip, taş gibi göğsünü ortaya çıkarıyorum. Kalın göğüs kasları,

sıkı meme uçları, heykel gibi omuzlar ve ölümcül bir karın, dizlerimin titremesine neden oluyor.

Parmaklarım onun tenini keşfediyor, dokunuşumun altında güçlü göğsünün hissini ve onun hareketsiz duruşunu zevkle izliyorum, parmaklarım meme uçlarını okşadığında ara sıra derin bir nefes alıyor.

Kişiliğini ve kontrolü ele almayı seven bir adam olduğunu düşünürsek, bana bu kadar uzun süre üstünlük verip keşfetmeme izin vermesine şaşıyorum.

Karnını okşayarak kemerini ve kot pantolonunu açıyorum. Bacaklarının arasında belirgin bir şişkinlik var ve ağzım sulanıyor, benim için ne kadar sertleştiğini görmek istiyorum. Kucağında geçirdiğim kısa süreden yola çıkarak, şu anda kurtulmak için can attığını varsayıyorum. Ama henüz kot pantolonunun fermuarını açmıyorum.

Onun yerine, pantolonumu çıkarıyorum ve siyah tangamla uzun bacaklarımı ortaya çıkarıyorum. O iç çekiyor ve ellerini belime getirip beni sıkıca kavıyor, elleri tangamın bel kısmının altına giriyor. Parmakları arkama bastırıyor, sanki gözünü kırparsa kaybolacağımdan korkuyormuş gibi sıkıca kavıyor.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum." Yutkunur. "Neredeyse gerçek gibi gelmiyor."

Ve yine onun hassas tarafı ortaya çıkıyor, onun bu yönünü hiç bilmiyordum. O her zaman Bram olmuştur, sürekli şaka yapan adam. Ama onun bu diğer yönü, sanki hayranlık duyuyormuş gibi, beni beklenmedik şekillerde etkiliyor, sanki tek istediğim onun yanına gömülmek ve onu asla bırakmamak gibi.

Ellerimi boynuna doluyorum ve fısıldıyorum, "Bu gerçek, Bram."

Ağzını ağzıma yaklaştırıyor ve beni tek bildiği şekilde, tutkuyla sahipleniyor. Güçle. Beni memnun etmek, zevk vermek, *sevmek* için kontrolü geri alıyor. Nazikçe ağzını bana açıyor, dilini bana bastırıyor, daha derin bir bağ arıyor. Ben de teslim oluyorum, kollarının arasına düşüyorum, ağzımı daha da açıyorum ve ellerimiz birbirimizin ateşli vücutlarında dolaşırken onun hareketlerine uyuyorum.

Bağımlılık yaratan bir elektrik aramızda dolaşıyor, aramızdaki bağ hissedilir, gelecek zevki vaat ediyor, Bram ile her şeyin harika olacağından hiç şüphem yoktu.

Elleri sırtımdan yukarı doğru kayarak braletime ulaşır ve kopçasını açar. Kumaşı hemen aşağı itmez. Bunun yerine, ellerini göğüs kafesime doğru hareket ettirir ve avuçlarını göğüslerimin hemen altına yerleştirir. Ağzıyla vücudumu tatmaya devam eder. O sırada ben de ellerimi onun vücudunda gezdirerek, kaslarının her bir kıvrımını ve çıkıntısını, gergin ve pürüzsüz cildini tadını çıkarıyorum. Beni kucaklaması ve ellerini vücudumun her yerine yayarak, büyük ellerinin ulaşabildiği her santimetreye dokunmaya çalışması, ondan saf erkeklik yayıyor.

Öpücükleri baş döndürücü, ustaca, sarhoş edici.

Dokunuşları yatıştırıcı, baştan çıkarıcı, sanki omurgamdan aşağı doğru bir arzu havuzuna doğru fırlayan bir şimşek gibi.

Ve kokusu... Tamamen erkeksi, her şeyi tüketen.

Başparmakları göğüslerimin altını okşuyor ve yavaşça yukarı doğru ilerliyor, dili ağzımın derinliklerine dalarken nefesimi kesiyor. Bir inilti kaçıyor, başparmakları meme uçlarıma doğru yükseliyor ve bir, iki, üç kez okşuyor.

Kaslarım geriliyor.

Tahrikim artar.

Ve onu yatağa itme arzum beni ele geçirir, ellerim göğsüne dokunur ve ona tam olarak ne istediğimi anlatmaya çalışır.

Neyse ki beni dinliyor.

Beni döndürür, bacaklarımın arkası yatağa değsin diye, beni nazikçe yatırır, pantolonunu ve boxerını aşağı indirirken bir saniye için dudaklarımızı ayırır.

Göz hizasında, belinde gergin ve sallanan ereksiyonunu etkileyici bir şekilde görüyorum. İyi bir okşama ya da düzgün bir bakış bile yapamadan, beni yatağa itiyor, sütyenimi yana çekiyor ve açıkta kalan göğüslerimi yalıyor.

Penisi bacağıma ağır bir şekilde yaslanıyor, vücudu ısınmış, ağzı ise meme uçlarımda sıcak ve ıslak.

Emekliyo

r. Isırıyor.

Çimdikliy

or.

Göğüslerimi yalıyor, hiç durmadan kaslarımı sıvılaştırıyor, bacaklarımın arasındaki bağlantı noktası durmadan zonkluyor, onun dokunuşunu istiyor. Sadece bir okşama, içimde, mide çukurumda biriken ve uyarılmamla birlikte titreyen baskıyı hafifletecek bir şey.

"Tanrım," diye inleyerek saçlarını tutuyorum, göğsümü onun altında hareket ettirerek daha aşağı inmesini teşvik ediyorum, ama o ipucumu anlamıyor. Bunun yerine, olduğu yerde kalarak göğüslerimi emip sıkıyor. "Bram," diye inliyorum, "Lütfen."

"Kırk beş dakika," diyor emişler arasında.

Ve sonra aklıma ön sevişmeyle ilgili yaptığımız konuşma geliyor. O, kırk beş dakikanın bir kadının vücuduyla oynamak için uygun bir süre olduğuna inanıyor. Ne kadar zaman geçti bilmiyorum, ama kırk beş dakika boyunca bu tür bir zevki kaldıramam.

"Hayır," diyorum nefes nefese, "lütfen beni o kadar uzun süre bekletme."

"Kırk beş dakika, Jules." Tek söylediği bu ve tekrar göğüslerimi emmeye başlıyor.

Tanrım. Bunu asla başaramam. Onu istiyorum, içimde, şimdi.

Ellerimi aramızda aşağıya doğru kaydırıyorum, penisinin ucunu buluyorum ve başparmağımla başını okşuyorum. O da buna karşılık olarak titriyor ve derin bir nefes almak için başını kaldırıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Dokunabilecek tek kişi sen değilsin," diye nefes nefese cevap veriyorum ve başparmağımla tekrar penisinin ucunu okşuyorum.

Gözlerini sıkıca kapatıp derin bir nefes alır, göğüs kasları üstümde gerilir, cildinde hafif bir ter parlaması belirir. Yüzünde kazanmış zevki taklit ederek, elimi onun penisi boyunca aşağıya doğru kaydırıp tekrar yukarıya getiririm ve başparmağımı penisinin alt kısmına bastırırım.

"Siktir," diye sertçe nefes alır.

Elimi tekrar aşağı kaydırıyorum, gözleri benim hareketlerime odaklanıyor, kalçaları benim hareketlerimle birlikte hareket ediyor.

"Seni içimde istiyorum, Bram. Sana ihtiyacım var."

Yüzündeki ifade değişiyor, ön sevişmeyle beni nihayet sahiplenmek arasında kararsızlığı gözlerinden açıkça okunuyor. Ona biraz daha cesaret vermek için

cesaretlendirmek için başımı kaldırıp göğsünü öpüyorum, ta ki meme ucunu ağzıma alana kadar. Yataktan fırlıyor. Elini saçlarında gezdirip bir şeyler mırıldanıyor, sonra tangamı tutup bacaklarımdan aşağı çekiyor.

Hızlı bir hareketle bacaklarımdan arasına eğilir ve ağzını benim merkezime bastırır. Ellerim yatağa düşer, yorganı sıkıca kavrarım, göğsüm yükselir, ağzım açılır. Yavaş yavaş alışma, yavaşça inceleme yoktur. Dilini klitorisime daldırır, ağzı sıcak ve ıslaktır, dili güçlü ve acımasızdır, beni ustaca okşayarak saniyeler içinde zevk krizine sokar.

"Oh Bram, oh Tanrım."

Bacaklarım gerilir, karnım kıvrılır, ayak parmaklarım kıvrılır ve Bram'ın dilinde orgazm olurken içimden vahşi bir çığlık kopar, orgazmım tüm vücudumu ateşe verir.

Onun beni birkaç kez daha okşadığını hissediyorum, sonra kot pantolonunun hışırtısını ve ardından prezervatif ambalajının sesini duyuyorum. Kafamı zar zor kaldırılabiliyorum, Bram iki bacağımı tutup genişçe açarken başımı kaldırıp ona bakıyorum.

"Bacaklarını tut, Jules."

Söylediği gibi yapıyorum, biraz utangaç ama aynı zamanda tahrik olmuşum. Daha önce bir erkekle böyle bir şey yapmamıştım, bu yüzden yeni, *neredeyse* çok savunmasız pozisyon beni yeniden istekli ve hazır hale getiriyor.

Bram üzerime yerleşir, penisini kavrar ve tamamen girmeden önce başını kaygan girişimin üzerinde yavaşça gezdirir.

"Siktir," diye inliyor, gözlerini sıkıca kapatıp elini karnıma koyuyor. "Sen çok mükemmelsin Jules, çok lanet olası mükemmelsin."

Ona, içimde ne kadar muhteşem hissettirdiğini, beni nasıl genişlettiğini ve sanki tüm hayatım boyunca benimle olmak için yaratılmış gibi beni nasıl doldurduğunu söylemek istiyorum, ama o içime girerken kelimeler ağzımdan çıkmıyor.

Çok sert.

O kadar

uzun.

O kadar

kalın.

O kadar

mükemmel

ki.

Penisi içimde çalışıyor, dönüyor ve çarpıyor, beni doğru yerlerden vuruyor. Daha derin bir itme için kalçalarımı yukarı kaldırıyor,

beni o eşsiz noktada okşuyor.

"Bram, oh, tam orada. Evet," diye bağıyorum. "Tanrım, evet."

O bir şeyler mırıldanıyor ve daha hızlı hareket etmeye başlıyor, kalçaları piston gibi içime girip çıkıyor, beni ateşe veriyor, vücudumdaki her kemik gevşek bir makarna haline geliyor, yaklaşan orgazmım mide çukuruma fırlıyor ve sonra bir havai fişek gibi patlıyor.

Onu sıkıca sararım, dudağımı ısırırım ve zevkin uçuşumuna düşerken kalçalarımı yukarı doğru iterim.

"Evet," diye inliyor, eli göğsüme düşüyor, sıkıyor ve sonra hareketsiz kalıyor. Yüzü, içime boşalırken şehvet dolu seksi bir ifadeye bürünüyor, dilinden çıkan gırtlaksı sesle adımı söylüyor ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Orgazmlarımız boyunca kalçalarımızı hareket ettiririz, zevkin son damlasını da içimize çekip yatağımın üzerine yığılırız. Bram hiç vakit kaybetmeden beni kollarının arasına alır ve alnıma bir öpücük kondurur.

"Tanrım, Jules, bu... Lanet olsun, bu kafamda hayal ettiğimden çok daha fazlasıydı."

"Bunu düşündün mü?"

"Sık sık," diye gülüyor, biraz nefes nefese, "ama senin bu kadar sesli olacağını hiç beklemiyordum."

Yanaklarım kızardı. "Sen gelene kadar hiç sesli olmamıştım."

"Kahretsin," diye homurdanır. "Bu benim egoma çok zarar veriyor."

Gülümsüyorum. "Senden başka bir şey beklemezdim." Ve bu tamamen doğru. Tabii ki o, seks sırasında beni iki kez orgazma ulaştıracak adam. Tabii ki o, vücudumu sanki onun için yaratılmış gibi oynayabilecek adam.

"Ne yapıyorsun?" Bram'ın uykulu sesi karanlıkta duyulur.

Soğuk parke zeminde, doğduğum günkü gibi çıplak, parmak uçlarında yürüdüm ve sıcak çarşafların arasına geri girdim. "Tuvalete gitmem gerekti."

"Mmm, çok yumuşaksın." Bram sırtıma sokulur, geri döndüğüme çok mutlu.

Ona karşı kıvrılıyorum. "Sen de çok sertsin."

"Bunu bana sen yapıyorsun. Üç kez yetmemiş galiba."

Bana mı söylüyorsun? Şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksin üç turundan sonra bile, bu adama olan iştahımı hala doyurmuş hissetmiyorum. Bu nasıl mümkün olabilir?

"Bu utanç verici olacak, ama bilmek isteyeceğini düşündüm."

"Ne?" diye sordu, omzumu öperken.

"Bir gecede birden fazla seks yapmadım."

Sabahın erken saatlerinde çıkan sakalları cildime hafifçe sürtünüyor.

"Bu, doğru adamla birlikte olmadığının kanıtı."

Dudakları çenemi öperken elim ensesine gider. "Hayır, hiç olmadım." *Ama içimden bir ses, şimdi doğru adamla birlikte olduğumu söylüyor.*

Kulağıma homurdanıyor ve dizini bacağıma dokunduruyor. "Bacaklarını aç, Jules."

"Bekle."

Komodinin çekmecesine uzanıp vibratörümü çıkardım. Son seferinde doğum kontrol hapi kullandığımı söylemişim ve bunu söylediğimde Bram prezervatiflerini yatak odasından attı. Bana tamamen çıplak girdiğinde yüzündeki saf şehvet ifadesini asla unutmayacağım. Sanki hayatında hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiş gibi başını geriye atıp inledi. Nefesi bir an için düzensizleşti, sonra gözlerini açıp bana baktı... *Tanrım*, o anda neredeyse orgazm olacaktım. Kendimi güçlü hissettim. Birçok kadınla birlikte olduğunu bildiğim bu inanılmaz adam, sanki nirvanaya ulaşmış gibi görünüyordu. Ve bunu *ona* ben mi verdim? Bu sarhoş edici bir duyguydu. Onun bakışı bana cesaret verdi ve bu yüzden vibratörümün açma düğmesine basarak sesin havada yankılanmasına izin verdim.

Bram hemen başını kaldırır. "Orada ne var?"

Gülümseyerek, kollarının arasında dönüp pembe vibratörümü uzattım. Onu meme ucuna bastırdım ve sonra belirgin karın kaslarının üzerinde aşağı doğru kaydırdım.

"Hay aksi, kadın." Yatakta yer değiştirir ama istediğim yere gelmez, ben de omzunu aşağı doğru iterim, böylece yatağa düz bir şekilde uzanır, ereksiyonu çarşafı şişir.

Beni ne kadar istediğinden memnun olarak, çarşafı indirip onu tamamen ortaya çıkartıyorum. Yüzümde bir gülümsemeyle, vibratörü karnına indiriyorum, ağız sulandıran bir şekilde, pille çalışan aletin hafif uğultusu altında kasları seğiriyor. *Bunun bana zevk verdiğini düşünmek. Bram'la karşılaştırıldığında hiçbir şey değil.* Altımda kıvrılıyor ve ellerini başının arkasına koyuyor, seksi vücuduna tam erişim sağlıyor.

Vibratörü penisinin ucuna getirdiğimde, bu his altında güzelce seğiriyor ve meme uçlarını sertleştiriyor. Bacaklarımı birbirine srtyorum, vücudum onun tepkisiyle saniyeler içinde ısınmaya başlıyor. Biraz daha dik oturarak, vibratörü penisinin gövdesinden testislerine doğru indiriyorum ve orada birkaç saniye çalıştırıyorum. Odanın içinde yankılanan homurtusu beni daha da tahrik ediyor ve o anda vibratörün ucunu perineumuna bastırıyorum. Alt vücudu yataktan fırlıyor ve eli sanki benim desteğime muhtamış gibi beni kavrayarak arkama düşüyor. Penisi daha da sertleşiyor ve ucundaki küçük bir damla n sıvı ay ışığında parılıyor.

"Siktir... siktir." Elleri çarşafları kavrarken, penisi karnından sıçrayarak dokunulmak için can atıyor. "Bebeğim, siktir, Julia... Tanrım." Penisine dokunmak için elini uzatıyor ama ben onu itiyorum, onu terletmekten zevk alıyorum.

Yutkunur, eli kıımda daha da sıkılaşır. "Julia, lütfen... uh-hh, siktir. Julia, okşa beni, lanet olsun."

"Mmm, böyle mi?" diye soruyorum, başımı eğip dilimi penisinin başının etrafında dndryorum.

"Tanrım. Siktir." Bram elini yüzüne sürer.

Onun ne kadar tahrik olduğunu, ağzımda ne kadar sert olduğunu severek, diğer elimi penisinin köküne getirip yukarı aşağı hareket ettirmeye başlıyorum, onu mengene gibi sıkıca tutarken dilimi başının üzerinde döndürmeye ve vibratrle oynamaya devam ediyorum.

Altımda bacakları titriyor, göğsü inlemelerle gürlüyor ve kıımı kavrayan eli, ağzımda ilk sperm patlamasını hissettiğimde daha da sıkıyor.

O daha da yüksek sesle inliyor, orgazmı onu ele geçirirken ağzından bir dizi küfür çıkıyor. Tamamen gevşediğini hissedene kadar onu bırakıyorum.

Vibratörü kapatıp ağzına doğru ilerliyorum ve dudaklarına hafif bir öpücük konduruyorum. "Hoşuna gitti mi?"

Nefesini toparlamaya çalışırken hemen cevap vermez. Birkaç saniye sürer, ama ağzını açtığında sesi boğuk çıkar. "Bacaklarımı hissetmiyorum. Kahretsin Julia, hayatımda hiç bu kadar sert boşaldığımı sanmıyorum."

"Yani, bunu evet olarak kabul edebilir miyim?"

Başını sallar ve kolunu gözlerinin üzerine koyar. "Siktir... Sanırım şu anda sikim cennette yüzüyor."

Kıkırdayarak komodinin yanına gidip vibratörü yerine koyuyorum ve tam Bram'a tekrar sarılmak üzereyken, o kalçalarını kaldırıp beni vücudunun üzerine oturtuyor. "Sana ihtiyacım var. Seni tatmam lazım." Vücudumu öne doğru iterek amımı yüzüne yaklaştırıyor ve bir an bile gecikmeden dilini içime sokup beni ele geçiriyor. *Tanrım. Bu adam.*

Şimdi inleme sırası bende.

"Neden gidiyorum ki?" diye sorar Bram, beni kollarının arasına çekip belimi kavrar.

"Çünkü ikimizin de duş almaya ihtiyacı var."

"Sana ne demiştim? Seni sabunlamak benim için büyük bir zevk." Eğilip dudaklarıma sert bir öpücük kondurur, her şeyi yeniden düşünmeme neden olan türden bir öpücük.

Göğsüne bastırarak dudaklarımızı ayırıyorum. "Unutma, yavaştan alacağız, tamam mı?"

Göğsünden çıkan boğuk kahkaha, libidomu soğutmaya yetmiyor. "Bu noktada yavaş gitmek fikri çoktan çöpe atıldı. Dün gece yüzüme oturdun."

Beni sürekli kendine doğru çekişini düşününce yanaklarım kızarıyor. "O senin yaptın."

"Yine de" — sanki bütün geceyi hatırlar gibi gökyüzüne bakar — "sen sürekli evet, evet, evet diyordun. Daha fazla, Bram, bana daha fazlasını ver

daha fazla. Tam oraya, büyük baba."

Onun göğsüne vurarak onu güldürdüm. "Sana büyük baba demedim."

"Kafamda öyle dedin."

"Saçmalıyorsun." Arkasına uzanıp kapıyı açtım.

O kıpırdamıyor. "Benden kurtulmaya çalıştığını hissediyorum. Neden?" Öne eğiliyor ve boynuma öpücükler yağdırmaya başlıyor.

Bu adam. Neden beni bu kadar kolayca şehvet dolu bir su birikintisine dönüştürebiliyor? Dün gece bana her dokunduğunda, kazara olsa bile, vücudum tepki verdi. Sanki son on yılı telafi etmeye çalışıyor gibi, ve bu, onun eve gitmesi gerektiğini düşünmemin en büyük nedenlerinden biri, böylece onun kollarında geçirdiğim ilk hafta sonu bu adama umutsuzca aşık olmam.

"Sadece, neye bulaştığını bildiğinden emin olmak istiyorum."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Başını kaldırıp bana baktı. "Jules, seni yıllardır tanıyorum. Her şeyi istemeseydim peşinden koşmazdım."

Çenemi yukarı kaldırıp dudaklarıma derin bir öpücük konduruyor. Kollarının arasında iç çekmeden edemiyorum, ellerimi boynuna dolayıp onu daha da yakınlaştırıyorum.

Belki biraz daha kalması o kadar da kötü bir fikir değildir. Belki birlikte brunch ya da akşam yemeği yersek sorun olmaz, en azından biz...

"Ahem."

Koridordan birinin boğazını temizlediği belirgin sesi geliyor ve dudaklarımda daha da derinlere dalmasını engelliyor.

Yavaşça, ellerimiz hala birbirine kenetlenmiş, dudaklarımız birbirine değmiş halde, açık kapıya doğru dönüyor ve Rath'ın kollarını kavuşturmuş, gözlerini Bram'a dikmiş, yoğun bir şekilde baktığını görüyoruz.

Hay aksi.

Bram'ı itip, sanki kanıtları ortadan kaldırmak istercesine ağzımı sildim. Sanki kardeşim az önce gördüklerine inanmayacakmış gibi. Çünkü bu kötü olurdu, değil mi? *Olur muydu?*

"Oh, selam... kardeşim." Mümkmn olduğunca rahat bir şekilde el sallarım. "Uh, buraya ne getiriyor seni?"

Gözleri Bram'dan ayrılmıyor. Kızgın mı yoksa sadece şok mu olduğunu tam olarak anlayamıyorum. Bram'ın hakkını vermek gerekirse, göğsü kabarmış, kendinden emin bir duruşla, kardeşim ona ne yaparsa yapsın hazır bekliyor. *Benim için.*

Bu çok
tatlı. Seksi.

Tanrım, orada durmuş, benim onurumu korumaya hazır haliyle o kadar çekici ki.

"Julia," diyor Rath sert bir sesle, "Bram'a öyle bakmayı kes."

Şaşkın ve utanmış bir şekilde, ateşli bir kırmızıya boyanıyorum ve bakışlarımı kardeşimde tutuyorum. "Ben, şey, dişlerinde bir şey var mı diye bakıyordum."

"Sen de onun ağzına aynı şeyi mi yapıyordun?"

Gergin bir şekilde gülüyorum. "Şey, bilirsin, bir arkadaşının ağzını temizlemenin dilinden daha iyi bir yolu yoktur..." Sözlerim sönüyor, sağduyum ortadan kaybolmuş gibi görünüyor.

Belki de Bram acı çekmeyi seven biri olduğu için, yanıma yaklaşp kolunu omzuma doladı ve parlak bir gülümsemeyle baktı.

"Biliyor musun Rath? O, en iyi ağız temizleyicisidir

."

Neden? Neden bunu söylemek zorundaydı?

Rath orada durmuş, öfkeyle titriyor, omuzları gerginlikten kulaklarına kadar yaklaşmış

. Sanki öne atılıp Bram'ı tek yumrukla yere sermek üzereymiş gibi görünüyor.

Bram hiç etkilenmemiş gibi, sanki en iyi arkadaşının kız kardeşini öperken yakalanmak her gün olan bir şeymiş gibi. Hayır. Sanki en iyi arkadaşına gerçeği söylemek için *bu* günü bekliyormuş gibi. *Hayatında istediği kişinin ben olduğumu.*

Zaman durmuş gibidir, ikisi de birbirlerine bakarken, ikisi de pes etmez, ikisi de ilk adımı atmaz.

Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, midemde gergin bir ağrı hissediyorum. Bir şey söylemeli, bir şey yapmalıyım, ama ne yapacağımı bilemediğim için kendimi felç olmuş gibi hissediyorum.

Bu Bram, Rath'ın en iyi arkadaşı, onun için canını verebileceği tek kişi, ve ben işleri çok karmaşık hale getirmiş olabilirim.

Tanrım, ya bundan sonra arkadaş kalmazlarsa?

Ya her şeyi mahvettimse?

Bence bir kızın hayatında, o kadar garip, o kadar rahatsız edici, o kadar sinir bozucu bir duruma düşer ki, tek yapabileceği şey, meme uçları vücuduna geri çekilirken, orada şaşkın bir şekilde durmaktır.

Şu anda ben de o durumdayım.

Meme uçlarım içe doğru çekilmiş, ağzım kurumuş ve başımı göğsüme gömmek için kaşıntılı bir his var.

"Ne kadar?" Rath, şimdi doğrudan Bram'a hitap ederek sorar.

"Dostum, biliyorsun, yaklaşık 23... 25 santim. Değil mi, Jules?"

Kusacağım. Tam burada, Rath'ın yeni cilalanmış ayakkabılarının üzerine.

Rath bir adım öne çıkar ve ben geri çekilmeye çalışırım, ama Bram beni sıkıca tutar, bir milim bile geri adım atmaz.

Arkadaşını işaret ederek, ama lazer gibi gözlerini bana dikerek, Rath sorar, "Onunla seks yaptın mı?"

"Şey..." Yerimde kıpır kıpır duruyorum, bakışlarım kardeşimin yakıcı gözlerinden başka her yere kayıyor. "Komik bir şey, biliyor musun?" Boğazımı temizliyorum. "Oldukça komik." Öksürüyorum. "Burası çok kuru mu? Sanırım su içmem lazım. Siz susamadınız mı? Gidip biraz su getireyim..."

"Evet, seks yaptık," diyor Bram, ağzından çıkan her kelimedede gururla.

Erkekler! Neden bu kadar... bu kadar... sinir bozucu?

Adamın karnına yumruk atmak üzereyim ki, o şöyle diyor: "Ama bunun senin ne alaka olduğunu anlamıyorum."

"O benim kardeşim."

"Biliyorum," dedi Bram. "Onunla tanıştığımdan beri senin kız kardeşin olduğunu biliyorum ve ona çıkma teklif etmek için can atıyorum."

Tanrım, Bram... Kardeşimin önünde bana olan duygularını mı açıklayacak? Duygularım bunu kaldırabilir mi bilmiyorum.

"Ne?" diye sorar Rath, omuzlarındaki gerginlik azalmaya başlar.

"Üniversitede Julia'ya çıkma teklif etmek mi istemiştin?"

"Evet," diye cevaplar Bram, ben orada sinirden titreyerek, bayılacağım mı yoksa altıma işeyeceğim mi emin olamadan dururken, topuklarında sallanarak. Lütfen Tanrım, ikisinin aynı anda olmasına izin verme. "Onunla arkadaşlıktan daha fazlasını istediğimi anlamam çok uzun sürmedi. Bir gece partide ona çıkma teklif ettiğimde beni reddettiğinde, bunun bizim anlatılmamış hikayemizin sadece başlangıcı olduğunu anladım. Bekledim." Beni sıkıca sarar. "Uzun süre bekledim ve fantezi futbol oyunu için bahis ortaya çıktığında, ona daha yakınlaşmak, ona nasıl bir adam olduğumu göstermek için bir fırsatım olduğunu anladım ve bunu sonuna kadar değerlendirdim."

"Bekle... Bahsi bilerek mi kaybettin?"

"Bunun egonu inciteceğini biliyorum dostum, ama evet, bilerek kaybettim. Russell Wilson'ı yedek kulübesine oturtacağımı mı sandın?"

"Orospu çocuğu." Rath elini saçlarına geçirir, en iyi arkadaşının kız kardeşini öptüğünü görmekten çok bahsi kaybetmiş olmaktan daha çok üzülmüş gibi görünür. "Bilmeliydim. Kazanmak çok kolaydı."

"Üzgünüm, ama her şey başından beri planlanmıştı ve bunun bir saniyesini bile değiştirmedim, çünkü bu bana kız kardeşinin benimle zaman geçirmesi için makul bir neden verdi. Onun beni senin arkadaşından daha fazlası olarak görmesini istedim dostum. Benim ciddi olduğumu bilmesini istedim. Onun hakkında."

Rath çenesinin yanını kaşıyor ve ikimizi de izliyor, Bram'ın beni hiç gevşetmeden yanında tutuşunu gözlemliyor. Adamı takdir etmeliyim. Tüm bunun sorumluluğunu üstlenmeye hazır olması çok seksi.

"Ve birbirinizi seviyor musunuz?" Rath ikimizin arasında eliyle işaret ediyor. "Onu sevdiğimden eminim," Bram bana fırsat vermeden cevap veriyor.

. "Onu çok uzun zamandır seviyorum. Biraz ikna etmek gerekti, ama sonunda benimle çıkmaya razı oldu."

"Randevuya mı?" Rath bana doğru sorgulayan bir bakış attı. "Yani bunun nereye varacağını görmek istiyorsun?"

Bir noktada konuşmam gerektiğini bildiğimden, cesaretimi topladım ve başımı salladım. "Evet, istiyorum. Onu da çok seviyorum ve... ve" —yutkundum—"çıkıyoruz."

Bram başımın yanına bir öpücük kondurdu. "Öyleyiz."

Rath sorgusuna ara verince aramızda sessizlik hakim olur. "Ve geçen gün ofisine geldiğimde ağlıyordun..."

"Ağlıyor muydun?" Bram tamamen bana doğru döndü.

"Senin bana olan duyguların beni hazırlıksız yakaladı. Kalbim çok ağırlaşmıştı çünkü biliyorum ki..." Tanrım, neden bunu şu anda kardeşim önünde Bram'a söylemek zorundayım? "Senin kalbimi kolayca çalabileceğini hissediyorum."

Bram'ın gözleri yumuşar, beni kollarına alır ve başımın üstüne öper. "Jules, kalbini her şeyden, özellikle de benden koruyacağımı biliyorsun."

Ve bu doğru. Bram bir koruyucudur ve benim zarar görmem için her şeyi yapar. Artık bunu bilmeliyim, her ne kadar duygularıma tamamen teslim olma düşüncesi beni çok korkutsa da.

"Demek bahsettiğin adam bu mu?" Rath sözümü keser. "Bram'dan mı bahsediyordun?"

İsteksizce Bram'ın kollarından kurtulup başımı sallıyorum. "Evet."

"Neden bana söylemedin?" Sesinde incinmişlik hissediyorum. "Duygularını çözmene yardım edebilirdim."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Lütfen, en yakın arkadaşına karşı hislerim olduğunu sana söylememin imkanı yoktu."

"Neden olmasın?" Rath şaşkın görünüyor. "O tanıdığım en iyi adam, neden Bram'la birlikte olmanıza sevinmeyeyim ki?" Dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor.

Ağzım açık kalır. "Şu anda ciddi misin?"

"Evet. Daha mutlu olamazdım." Rath öne çıkıp Bram'ı kucakladı. Birkaç saniye sarıldılar, birbirlerinin sırtını erkekçe okşadılar ve ayrıldıklarında Rath, benimle konuşurken kolunu Bram'ın omzunda tuttu. "Ama seni uyarıyorum Julia. Bu adamın kalbini kırarsan, bedelini çok ağır ödersin."

"Uh, pardon?"

"Üzgünüm, yeterince açık olmadım mı?" Rath saçımın bir tutamını çeker ve tatlı bir sesle, "Bunu mahvetme. Bram, başına gelen en iyi şey." der.

"Teşekkürler dostum." Bram, yüzünde samimiyetle Rath'a döner.

"Ciddiyim," diyor Rath, Bram'ı başka bir

sarıl

ma. Dalga geçiyorsun herhalde.

Orada durup birbirlerine sarılırlar ve birbirlerine küçük övgüler

"

Ve ben de Rath'ın ailem olduğunu sanıyordum.

Gözlerimi devirdim, sinirlenerek kapıyı tutup ikisini de daireden dışarı attım.

Aptallar.

Banyoya doğru bir adım atmak üzereyim ki kapım tekrar açılır ve Bram beni bileğimden yakalar. Beni kollarına alır ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. Derin, ıslak ve ateşli bir öpücük. Geri çekildiğinde, alnını alnıma dayayarak, "Seni sonra ararım. Kardeşin beni kahvaltıya götürüyor." Popomu sıkıyor ve ekliyor, "Dün gece benim için çok anlamlıydı, Jules. Teşekkür ederim. Sonra konuşuruz."

Bununla birlikte, dudaklarıma masum bir öpücük kondurup kapıdan çıkar ve beni daha az sinirli bir halde bırakır... Aslında, hiç sinirli değilim. Dürüst olmak gerekirse, dudaklarıma dokunurken biraz bayılmak üzereyim, şok olmuş, mutlu ve sabırsız bir halde Bram'ı tekrar göreceğim dakikayı saymaya başlıyorum. *Ve bu sadece bir geceden sonra.*

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

BRAM

"Şerefe?" Mimosa'mı kaldırıyorum — şampanya ve portakal suyunu seviyorum, ne yapayım — ve Rath'ın kahve fincanını benimkiyle tokuşturmasını bekliyorum.

Kısa bir saniye tereddüt ettikten sonra bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor ve küçük şampanya kadehimle fincanını tokuşturuyor. "Şerefe."

İkimiz de içkilerimizden bir yudum alıp sandalyelerimize yaslanıyoruz, aramızda rahat bir hava var. Rath'a söylemekten neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyorum. Bu birleşmeden mutlu olacağını bilmeliydim.

"Demek kız kardeşimi seviyorsun, ha?" Bir bacağını dizine koyar, ayak bileğini tutar ve beni inceler.

Tamamen açık olmaya karar verdim. Ona karşı her zaman böyle davrandım, tabii bahis meselesi hariç, ama onun için iyi bir nedenim vardı.

"Evet, onu çok seviyorum." "Ne kadar?"

"O benim için tek, dostum." Mimosa'mı yudumladım. "Tek mi?" Rath inanamayan bir şekilde sordu.

"Kesinlikle."

"Ne kadar süredir çıkıyorsunuz?" "Bir gün." Gülümserim.

Bana yan gözle bakar. "Bir gündür çıkıyorsunuz ve şimdiden onun doğru kişi olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bir gündür çıkıyor olabiliriz, ama o benim kalbimi çok daha uzun zamandır ele geçirmiş durumda. Onunla tanıştığımdan beri beni büyülemiştir. Beni ilk kez reddettiğinde, onunla birlikte olmanın anlık bir tatmin olmadığını anladım. Basit bir aşktan ibaret olmadığını. O zaman onun için farklı bir şey hissettiğimi anladım. Başka hiç kimse için hissetmediğim bir şey. Hedeflerine ulaşmak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. Onun sevgisini kazanmak için çok çalışmam gerektiğini biliyordum ve zamanı geldiğinde, elimden gelen her şeyi yapıp onun peşinden gidecektim."

"Ve zamanı doğru muydu?"

Ona göz kırptım. "Zaman mükemmeldi."

Geçen haftanın, onu kısa bir süre tanıdıktan sonra ona kur yapmaya çalışmakla geçen bir işkence olduğunu söylemiyorum, çünkü en azından biraz gururum var ve arkadaşımın geçici mücadelemi bilmesini istemiyorum.

"Ve mutlusun?"

"Hiç olmadığım kadar mutluyum." Ve bu tamamen doğru. Yanlış anlamayın, ben mutlu biriyim. Bütün gün ofisimde oturup birine patlamak için fırsat kollamıyorum. Linus bunu doğrulayabilir. Ama mutluluğun farklı seviyeleri vardır ve benim için en yüksek mutluluk, *mutlu bir hayat sürmektir*. Julia dudaklarını dudaklarıma değdirene kadar mutlu bir hayat sürmüyordum. Sanki dudaklarımız birleştiği anda her şey daha parlak göründü, daha rahat nefes alabiliyordum, sanki hayatımdaki her şey o ana kadar duraklatılmış gibiydi.

Mutlu bir hayat yaşıyorum ve bunun sebebi en iyi arkadaşımın kız kardeşi. "Bu doğru geliyor, Rath."

"Seni tanıdığım herkesten daha çok güveniyorum, Bram, bu yüzden bunu kabul edebiliyorum. Sen yalancı değilsin, yoksa arkadaş olamazdık. O yirmi sekiz yıldır benim dünyam ve tek istediğim onun mutluluğu. Onu az önce seninle gördüğümde mi? Evet, ilk başta şok oldum, çünkü hiçbir fikrim yoktu. Ama gözlerindeki ifadeyi gördüm. Mutlu görünüyordu. Sen kibirli bir pislik gibi davrandığında gözlerini devirdiği an hariç." Ben güldüm. O derin bir nefes aldı ve bir anlığına başka yere baktı. Ama bana tekrar baktığında yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Ona pislik gibi davranmayacaksın, değil mi?"

Ona *gerçekçi* bir bakış attım. "Bunu sormak zorunda mısın?" "Hayır, çünkü ona bulaşırsan, seni öldüreceğimi biliyorsun." "Güven bana, endişelenmene gerek yok."

"Öyle düşünmüyorum."

"Hey."

"Hey," diye cevaplar. Onu görmeden bile sesindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. Bu kadını, ne zaman mutlu olduğunu anlayacak kadar iyi tanıyorum ve bu, onun mutlu sesi.

"Ne yapıyorsun?" "Akşam yemeği hazırlıyorum."

"Öyle mi?" Koridorda volta atıyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Makarna."

"İki kişiye yeter mi?" Onun dairesinin kapısına yaklaşıp iki kez çalıyorum.

Hafifçe kıkırdar. "Kapıyı açarsam, seni diğer tarafta bulacak mıyım?"

"Güzel poponla bahse girebilirsin. Şimdi aç kapıyı kadın."

O kapıyı açarken telefon sessizleşir, onu göreceğ olmanın heyecanı beni neredeyse öldürüyor. Kapı açılır açılmaz içeri uçarım ve onu kollarıma alırım, ayağımla kapıyı kapatırım.

O bir kelime bile söylemeden dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve onu duvara doğru çeviriyorum. Yüzünü dikkatlice avuçlarım ve çenesini yukarı doğru kaldırıyorum, böylece o tatlı dudaklarına daha iyi erişebiliyorum. Diğer elimle onu duvara dayayıp eğiliyorum ve kalçalarını sabitliyorum.

O aceleci ellerle karşılık verir, göğsümü okşadıktan sonra yüzüme doğru ilerler ve başparmaklarıyla çenemin altını okşar.

İnliyor.

Ben

inlerim.

O kalçalarını

döndürür. Ben de

kendiminkileri ileri

doğru iterim.

O, boynumun arkasını kavrar.

Dilimi ağzına sokarım.

"Yatak odası," diyor öpüşmelerin arasında.

"Makarna mı?" diye soruyorum, tişörtünü başından çıkarıyorum. "Güveç. Fırında. Otuz dakika."

"Kahretsin, bu süre yeter de artar bile." Onu kollarımın arasına alıp neredeyse koşar adımlarla yatak odasına götürüyorum. Onu yatağa atıp süveterimi başımdan çıkarıp bir kenara atıyorum. Gözleri göğsüme sabitlenmiş durumda ve ben kız arkadaşıma her zaman en iyisini sunmak isteyen bir erkek olduğum için

kız arkadaşına en iyi şeyleri vermek isteyen bir adam olduğum için, pantolonunu çıkarmak için eğilirken göğüs kaslarımı rahatça kasarım.

Elleri omuzlarımin üzerinde geziyor, avuçlarının yumuşaklığı cildimde kayarken, sanki erotik bir yıldırım gibi doğrudan kasıklarına iniyor. Saniyeler içinde taş gibi sertleşiyorum, onun izin verdiği her şekilde onu almaya hazırım.

"Şimdi karnını," emrediyorum, dönüp tanga giymiş kıcını ortaya çıkarmadan önce gözlerinin arzuyla parlamasını seviyorum. Lanet olasıca muhteşem.

Bu kadına aç olan ben, baldırlarından başlayıp ellerimi bacaklarına doğru kaydırıyorum, avuçlarımin altında iki yuvarlak küreyi okşadığım kıcına kadar. Başı yana düşüyor, elleri çarşafı kavıyor ve ağzının açık kalmasından onun çoktan ıslandığını anlayabiliyorum.

Hızlı bir hareketle tangasını çıkarıp sütyenini açıyorum. "Çıkar şunu," diyorum ve onun sütyenini hızla bir kenara atmasını izliyorum.

Tamamen çıplak, karnının üstüne yatarak önümde uzanıyor ve bir sonraki emrimi bekliyor. O kadar kolay ve isteyerek boyun eğiyor ki, aklım olasılıklarla dolup taşıyor. Ne yapabiliriz? Neyle oynayabiliriz? Dün geceki maceradan sonra vibratörlerin masada olduğunu zaten biliyorum. Başka şeylere de açık olur mu?

Şu anda bunun için endişelenmeme gerek yok. Bunu çözmek için sonsuza kadar vaktim var.

Bir elim onun kıcında, diğer elimi kalçalarının altına kaydırıp pürüzsüz amına sokuyorum ve parmağımı içine sokuyorum. Islak, çok ıslak. Biliyordum.

"Seni tahrik ediyor muyum, Jules?"

Kafasını salladı, elleri çarşafı daha da sıkı kavradı, kalçaları hafifçe hareket etti.

"O sikilesi dudaklarından duymak istiyorum. Seni tahrik ediyor muyum?"

Ben klitorisini okşadığımda uzun bir nefes verir, ardından kısa bir nefes alır. Kalçaları havaya kalkar, kıcı tokatlamak için çok caziptir. "Evet, Tanrım, beni tahrik ediyorsun, Bram."

"Mmm, duymak istediğim şey buydu." Yatağa diz çöküp, daha iyi bir açı elde edebileceğim bir pozisyona geçiyorum. "Hiç kimse seni şaplakladı mı, Julia?"

"H-hayır," diyor, nefesi zorlaşıyor.

"Hiç mi? Bu kış bunu isterken bile mi?" Sessizce başını sallar. "Peki, bunu değiştirmemiz gerekecek."

Zorlanmadan iki parmağımı onun içine kaydırıyorum, yumuşak ve ıslak, sıkı ve sıcak, sikim kotumun fermuarını titretiyor, parmaklarımın olduğu yerde olmak istiyor. Kalçalarını daha da yukarı kaldırıyor ve parmaklarımı içeri ve dışarı hareket ettirmeye başlıyor. Bu, şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey, Julia Westin parmaklarımı sürüyor, parmaklarımı *sikiyor*, saf ecstasy ifadesi güzel yüzüne kazınıyor.

İşini yapmasına izin veriyorum, kalçalarını sallıyor, öncülüğü ona bırakıyorum ve tam da iyi bir ritim yakaladığında, kışına bir şaplak atıyorum. Anında verdiği tepki, benim etrafımda aniden ıslanmaya başlaması ve inlemesi. Lanet olsun, bu çok seksi.

"Evet." Kalçalarını biraz daha hızlı hareket ettiriyor. Dirseklerini ve ön kollarını yatağa dayayarak, sanki daha fazlasını istiyor gibi kışını havaya kaldırıyor. Parmaklarım içeri girip çıkıyor ve kendimi kaybetmeden önce dayanabileceğim kadar dayanıyorum.

Onun içine girmek istediğim için parmaklarımı çekiyorum, bu da ondan büyük bir tepki alıyor, ama pantolonumun fermuarını açıp yeterince aşağı indirmişim, böylece sikimi sınırlarından kurtarıp hızla onun sıcaklığına sokabiliyorum.

"Lanet olsun." Kalçalarını kavradım ve kontrolü tekrar ona bıraktım. Uzun, sert sikimi içine alıp çıkardı, ritim beni şehvetle başımı döndürdü.

Onu tekrar tokatlıyorum, bu sefer biraz daha sert. Bana sıkıca sarılıyor, kalçalarını benimkilere doğru iterek beni içine çekiyor.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, eğilip göğüslerinden birini kavriyorum. Hiç incelik göstermeden, meme ucunu sertçe sıkıyorum ve iç duvarlarının yoğun sıkışmasından aldığım zevk dalgasını hissediyorum. Nefesi düzensiz, sanki ciğerlerine nasıl hava alacağını bilemiyormuş gibi. İnemeleri yatak odasının küçük alanında yankılanıyor ve yatağı altımızda gıcırıyor, ama ikimiz de durmuyoruz.

"Oh, lanet olsun, oh Tanrım," diye bağırıyor, iç duvarları benim etrafımda kasılırken. Hızla uzanıp klitorisini okşuyorum. Adımı haykırıyor, sonra yatakta hareketsiz kalıyor ve kontrolsüz bir şekilde titriyor.

Kahretsin. İçimdeki her Şeyi boşaltmadan hemen önce sikim onun içinde ŐiŐiyor. Her itiŐte, tamamen boşalana kadar içimden sperm fışkırıyor ve bittiğini düŐündüĐümde bile, Julia etrafımda hafifçe kasılmaya devam ederken sikim spazmlar geçiriyor. *Kahretsin. Siktir.*

O çok
seksi. O
benim.

İkimiz de yatağa yığıldık, ben onun stndeyim. Hala onun içindeyken, boynunu, omuzlarını öpüyorum ve saçlarını kenara itip yanağını ve ağzının kenarını öpüyorum.

"Siktir, Jules, hiç bu kadar sert boşaldığımı sanmıyorum."

O glmsir. "Vibratrle oral seks hakkında da öyle demiştin dediğin Şeydi."

"Bu daha iyiydi. Parmaklarımı ve sikimi öyle sikmen çok seksiydin."

"Hoşuna gitti mi?" Bana tembelce gülümsüyor. "Bayıldım."

"Neden niversitede bizim için hiç yemek yapmadın?" diye soruyorum, Şu anda Julia'nın gvecinden dolu olan karnımı okşayarak.

O, tam önümde çatalını yalıyor. Tam orada. Sanki onun çatalını yalamasını izlemek, saniyeler içinde sikimi sertleŐtirmeyecekmiŐ gibi. "Ben yurttta kalıyordum, sen ise her gece tencere ve tavaların kaybolduğu bir evde." O, tam olarak ne yaptığını bilerek, çatalın üzerinden bana gülümseyerek bakıyor.

atalı elinden alıp boş tabağıma koydum. "Bence bu bir bahane. Yemek yapma becerini bizim bilmesini istemedin, yoksa her pazar akşamı aile yemeğini sana yaptırırdık."

"Bu benim korkumdu. Siz aptallar için sürekli yemek pişirmek istemedim."

"Aile yemeği yapsaydın, ne yapardın?"

Parmaklarını masaya vurarak, gözlerini dairesinin tavanına dikip cevabını düşünür. "Hmm, muhtemelen..."

gerçekten iğrenç bir şey yapardım, böylece bir daha yemek pişirmek zorunda kalmazdım."

"Hadi ama, her pazar akşamı bize akşam yemeği pişirmek zorunda kalacağını bilmesen, ne pişirirdin?"

Uzun bir nefes aldı. "Kolay, ev yapımı makarna ve peynir yapardım. Yanında süsleme barı da sunardım. Daha fazla peynir, pastırma, frenk soğanı, brokoli, tavuk, barbekü gibi farklı seçenekler arasından seçim yapabilirdiniz. Tatlı olarak da muhtemelen karamelli barlarımı yapardım."

Birkaç kez gözlerimi kırptıtırırım. "Bunu önceden düşünmüş gibi davranıyorsun."

"Evet, birçok kez. Rath'ın bir gün soracağını hep düşünmüştüm ve sorarsa hazırlıklı olmak istedim, bu yüzden ne yapacağımı gerçekten düşündüm. O kardeşlikteki her erkeğin, onları düzgün besleyebileceğimi ve benimle uğraşmamaları gerektiğini bilmelerini istedim."

"Evet, kimse seninle uğraşmazdı." "Çünkü ben Rath'ın kız kardeşiydim, biliyorum."

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Çünkü seninle tanıştıktan sonra, o evdeki her erkek seninle uğraşmamayı öğrendi, yoksa bana hesap vermek zorunda kalacaklardı."

Orada birkaç saniye şaşkın bir şekilde oturdu, sonra gözleri yumuşadı. "Gerçekten bunu yaptın mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet, senin o uzun çoraplarına başka kimsenin yaklaşmasını istemedim. Garip bir şekilde hak iddia ettim, ama yine de hak iddia ettim."

"Benim yanımda işedin mi?"

Onu kucağıma çekip elimi gömleğinin arkasına sokarak yumuşak tenini okşarken, karnımın derinliklerinden bir kahkaha yükselir. "Evet, seni kendi kişisel yangın musluğum gibi gördüm ve etrafına işedim. Bundan utanmıyorum."

"Garip bir şekilde, bunu sevimli buluyorum." *Bu kız. Beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor*

" Julia Ann Westin, bu kelepçeleri çıkar, tamam mı?" Derin bir nefes alıp inleyerek, "haaaaydi" diyorum.

Lanet olsun.

Bu kelepçelerin ucuz olduğunu ve kuvvetlice çekince kopacağını umarak yana doğru dönüyorum. Ama kelepçeler gevşemiyor.

"Bunu istediğini söylemiştin."

"Hayır, istemedim," dişlerimin arasından tısılıyorum — lanet olsun. "Dedim ki... Tanrım, bunu tekrar yap."

Mükemmel dili, penisimin altını, tam ucunu, tam da iyi yeri yalıyor. Testislerimin gerildiğini hissedene kadar dilini birkaç kez hareket ettiriyor.

"Tamam, dur. Dur artık," diye inlerim, o bir kez daha dilini salladığında gözlerim şişer. "Julia. Dur."

Kötücül gülümsemesi, kocaman ereksiyonumun üzerinden görünür. "Her şeyi durdurmamı mı istiyorsun?" Pozisyonundan kalkar ve büzülmüş meme uçlarını penisimin üzerinde gezdirirken karnımı öperek yukarı doğru ilerler. Ağızma ulaştığında dudaklarımı hafifçe ısırır. "Boşalmak istediğini sanmıştım."

"Öyle," diye nefes nefese cevap veriyorum, sürtünme ihtiyacım çok büyük. "Ama bu kötü bir fikirdi. Kontrol etmem lazım. Senin içine girmem lazım."

Kaşlarını oynatıyor. "Bu harika bir fikirdi. Vücudunu istediğim gibi kullanabilmeyi seviyorum. Ve kırk beş dakikalık ön sevişme diyen sen değil miydin? Henüz on dakikada sayıyoruz, Bram. Daha önümüzde uzun bir yol var." Bunun üzerine göğsüme geri dönüyor ve dişleriyle meme ucumu çekiyor. Penisim sıcıyor.

"Siktir. Tamam, tamam, yanılmışım. Kırk beş dakika çok uzun." *En azından benim için.* Kelepçeleri çekerim ama hiçbir şey olmaz. "Beş dakika yeter, ve biz bunu aştık. Hadi, üstüme atla." Ona başımı sallayarak, üstüme çıkmasını teşvik etmeye çalışırım.

"Mmm, sorun değil. Ben buradayım." Göğüsleri cildimi sıyrırken, tekrar benim penise kayıyor. Testislerimi eline alıyor, birkaç kez yuvarlıyor, sonra dilinin düz kısmını penisimin köküne bastırıp yukarı doğru yalıyor. Gözlerim kapanırken ve nefesim eskisinden daha da zorlaşırken, ön sıvı

gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve nefes almam öncekinden daha da zorlaşıyor.

"Bebeğim, lütfen... ah, siktir." Tamamen uzaklaştığında dişlerimi sıkıyorum. Yorgun ve çok sert bir şekilde başımı yana eğip yalvarıyorum. "Julia, içine boşalmak istiyorum, lütfen... Artık dayanamıyorum." Evet, yalvarıyorum.

"Titriyor musun, Bram?" Parmakları bacaklarımın birleştiği yerin hemen yanındaki bacağıma hafifçe dokunur.

"Karnımın üzerine boşalmak üzereyim. Lütfen," diyorum dişlerimi sıkarak. "Acımı dindir."

Parmakları benim sikimin üzerinde dans ediyor, beni neredeyse acı verici bir zonklamaya sürüklüyor. "Yani bana, seni sikmezsem ve burada dinlenmene izin verirsem, sana dokunmadan boşalabileceğini mi söylüyorsun?"

"Hayır." Kafamı şiddetle sallıyorum. "Hayır, sikim düşer." Kelepçeleri çekiyorum ve gevşediğini hissediyorum.

Ellerime bakıyor. "Sakin kırma..."

Tekrar çekiyorum ve başlığı koparıyorum. *Evet.* Özgür bir orospu çocuğu, eğilip Julia'yı belinden tutup kucağıma oturtuyorum. Onu kaldırıp sikimin üzerine oturtuyorum.

"Siktir, evet," diye inliyorum.

"Hey," diye somurtuyor. "Bu adil değil."

Onu içime alıyorum, bu da onun nefesini kesip öne düşmesine, ellerini göğsüme koymasına neden oluyor. "Çok şikayetçi görünmüyorsun, güzelim, bu kadar ıslakken."

"Ben... olmak istedim" diye derin bir nefes alır ve kalçalarını yukarı aşağı hareket ettirmeye başlar, üzerimde sürtünür, "kontrolü ele alan kişi."

"O zaman şimdi kontrolü ele al, bebeğim." Ellerimi başımın arkasına koydum. "Şimdi senin içindesin, tekrar kontrolü ele alabilirsin, ama seni uyarıyorum, eğer benden atlarsan, olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Cevap vermek yerine, ellerini göğsüme doğru kaydırır ve sonra geri çekerek tırnaklarını göğsümde gezdirdi.

Tanrım, bu kadın.

Beni belimden kavradı ve kalçalarını ustaca döndürdü. Ağzı açıldı ve nefes nefese kaldı. "Çok büyüksün Bram, çok iyi hissettiriyorsun."

Bir erkek bunu yeterince duyamaz.

Kalçalarımı ona doğru ittim ve beklenmedik bir şekilde beni sıkıca kavradı. Göğüsleri zıplarken, parmakları yanlarımı delerken, vahşi bir çığlık attı ve orgazm oldu, beni o kadar sıkı sıktı ki testislerim gerildi ve içini doldurdum, görüşüm karardı ve orgazm mideme çarptığında etrafımdaki her duyum kayboldu. "Lanet olsun," diye bağırdım, kalçalarım yavaşladı, nefeslerimiz kanın vücudumuzda dolaşmasıyla aynı hızda.

Birkaç dakika gibi geçen bir süreden sonra, Julia üstüme yığılır ve başını boynumun kıvrımına yaslar. Terli ve mutlu bir şekilde, parmaklarımla saçlarını okşar ve başının yanına öpücük kondururum. "Sen inanılmazsın, Jules."

"Öyleyim, değil mi?" diye gülüyor ve dudaklarını çeneme doğru kaldırıyor. "Sen de fena değilsin."

Sabahın erken saatleri, dağınık yatağımızın üzerine çökmüş. Çarşaf dağınık, uzuvlarımızın nerede başlayıp nerede bittiğini bilmiyorum ve sanki ölmüş ve cennete gitmişim gibi hissediyorum. Bunun nedeni seks

—ki o da inanılmazdı—ama kollarımda hayallerimin kızı olduğu için. Eli göğsümde duruyor ve parmakları tenimde dans ediyor. *Bu mutluluk.*

Bunu hissedebiliyorum. Her nefesimizde büyüyen bağımızı hissedebiliyorum. Kollarımın arasında gittikçe daha da derinlere kaymasını hissedebiliyorum. Gözlerinin beni taradığını kesinlikle fark ettim, sanki benim burada, onun dairesinde, onun yatağında olduğuma inanamıyormuş gibi.

"Uyanık mısın?" diye fısıldıyorum.

O başını sallar. "Evet, bu saatte yorgun düşmüş olmam gerekirdi, ama zihnimi kapatamıyorum."

"Konuşmak istediğin bir şey var mı?" "Pek yok."

Dudaklarım onun başının yan tarafına dokunur. "Artık benim kız arkadaşımısın, o güzel kafanın içinde neler döndüğünü bana anlatmaya başlaman gerekecek."

"Çıldıracaksın."

"Öyle söylediğinde, bu çok muhtemel." Ortamı yumuşatmak için gülümserim ama bu, içinde biriken gerginliği

, bu yüzden omzunu sıktım. "Hadi ama, çıldırmayacağım."

"Söz mü?"

"Hayır, ama deneyeceğim."

O içini çekip bana daha yakın oturur, bacağını benim bacağıma dolayarak. "Bütün bunları sindirmekte zorlanıyorum."

"Hepsini mi? Daha açık ol," diyorum sakın bir şekilde, kalbim hızla çarpmaya başlamış olsa da. Eğer şimdi bizden uzaklaşırsa, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. *Eskisi gibi olmaya geri dönemem.*

"Benim nasıl biri olduğumu biliyorsun... Bilim ve hayatımı planlamak, her şeyin düzenli olmasını sağlamak, her şeyin birbiriyle uyumlu olmasını sağlamak..."

"Evet," diye uzatıyorum.

Birkaç saniye bekledikten sonra devam ediyor. "Sanırım, bilmiyorum

... Sanırım kafam karışık."

"Ne konusunda kafan karışık?" Tanrım, kadın, söyle artık. "Sen bir kırmızısın."

Tanrım, yine mi bu.

"Julia, bana bir iyilik yapar mısın?"

"Belki."

Onu, gözlerime bakmak zorunda kalacak şekilde çeviriyorum. Nazikçe yanağını avucumun içine alıp başparmağımın ucuyla tatlı yüzünü okşuyorum. "Bunun senin için zor olacağını biliyorum, ama gerçekten, gerçekten bunu fazla düşünmemenizi istiyorum, sadece hissetmenizi istiyorum. Benimle birlikte anı yaşayın."

"Peki ya bu an yanlırsa?" "Öyle olmadığına güven."

"Ama..."

"Bana güven. Sadece anı yaşa. Benim için bunu yapar mısın?"

Biz

mi? Düşünürken yanağını ısırır. "Ben..."

Senin gibi yaşa, Bram, özgürce, dünyayı umursamadan. Ben her şeyi hesaplarım, doğru hamle olduğundan emin olurum.

"Bu da seni kariyerinde bu noktaya getirdi, bununla gurur duymalısın, ama aşk hayatında grafiklerini ve çizelgelerini bir kenara bırakıp hissetmelisin." Avucumu kalbine bastırıyorum. "Kararları kafan değil, kalbin versin."

"Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Uzun zamandır kafam kalbimi koruyor."

"Belki de güzel kafan, kalbinin tam potansiyeliyle atmasını engelliyordu. Kalbinin atmasına izin ver... benim için."

Yavaşça bana bakarken kirpikleri titriyor. Tereddütle elini kaldırıp saçımı okşuyor, kısa ve yumuşak telleri hissediyor. "Sanırım bunu yapabilirim."

Ve birdenbire, kalbimin göğsümden fırlayıp Julia'nın ellerine atladığını hissediyorum. O onu tutuyor; tamamen kendine ait. Ama onun yüzünden kalbimin attığını, hayatımdaki herkesten daha fazla onu parçalama potansiyeline sahip olduğunu fark etmediğini düşünüyorum ve umarım onu bana geri atmaz. *As/a*.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

JULIA

"Dışarısı o kadar soğuk değil." Bram parmaklarıyla atkımı hafifçe çekiştiriyor. Ben de onu sıkılaştırıyorum.

"Eşarp takacak kadar soğuk, böylece boynumdaki öpücük izlerini herkese *göstermeden* dolaşabilirim." Ona en derin bakışımı atıyorum, ama bu onu sadece güldürüyor.

"Biliyordum lan. Jules, onları gururla takmalısın. Onlar aşk izleri." Beni öpmek için eğildi, ama ben yüzünü avuçlarımla tutup ondan uzaklaştım.

Biraz daha güldü ve gülüşü inanılmaz derecede seksi olmasaydı, sinirlenirdim. Ama o sesi seviyorum, sanki vücudundaki her tendon, kemik ve kas üzerinde titreşiyormuş gibi göğsünden yavaşça yukarı doğru yayılan hafif gürültüyü.

"O zaman sana her yerine 'aşk izleri' bırakayım," diyorum, parmaklarımla tırnak işaretleri yaparak.

Aniden durur ve sinirli bisikletçiler ve koşucular ondan kaçarlar. Central Park'ın ortasındayız ve o süveterinin yakasını yana çekip "Hadi bakalım, Jules" der.

Kibirli adam.

"Sen çok sinir bozucusun." Kollarımı kavuşturup ondan uzaklaşıyorum, ama çok uzun sürmüyor çünkü beni kucaklayıp kollarıyla sararak birkaç kez döndürüyor ve boynuma bir öpücük konduruyor. Yine emmeye başlıyor ve ben onu itiyorum. "Kes şunu." Gülüyorum. "Hiç dinlemiyor musun?"

"Hayır."

Ondan uzaklaşıp elimi uzattım. "Deneme süresindesin. Bu yürüyüşte elimi tutabilirsin, ama hepsi bu kadar."

"Yaşlı, budaklı ağaçların önünde öpüşmek yok mu?"

"Hayır." Üzülerek elimi tutar. "Beni dudaklarınla işaretlemeye başladığın anda bu ayrıcalığı kaybettin."

"Beni suçlayabilir misin? Sadece insanların senin benim olduğunu bilmesini istiyorum. Boynuna Bram yazmak üzereyim, sadece birkaç

hickies ve her şey yoluna girecek."

Durup boynumu tutuyorum. "Ciddi olamazsın."

Başı geriye doğru savrulur ve boğazından gelen kahkahalar onu ele geçirir. Beni omzumdan çekip kendine doğru çeker ve yürümeye devam eder. "Ah Jules, seni kızdırmak çok kolay, bebeğim." Kafama bir öpücük kondurur ve beni bir köprü'nün altına götürür. Ne yazık ki, ben inlerken koleksiyonuna bir "aşk izi" daha ekler... ve ben gözlerimi deviririm. Sadece Bram.

"Bu kesinlikle doğru olamaz." Bram'ın göğsüne itiyorum ama o yerinden kıpırdamıyor, beni tezgahın üzerine yapıştırmış, bacaklarımın arasında durmuş, lavabodaki süzgeçten bana rahatça üzüm yediyor.

"Neden söylediğim hiçbir şeye inanmıyorsun?"

"Çünkü çok abartıyorsun. Bu da güvenilirliğini zedeliyor."

"İyi bir hikaye anlatıcısı olmak güvenilirliğimi bozmamalı.

Bu konuda çok adaletsiz davranıyorsun."

İnanamayıp ağzımı bir tarafa çekiyorum. "Yani bana, beş yaşındayken kazara ayak parmağını kestiğini, ama şans eseri bir cerrahın onu tekrar dikebildiğini ve artık büyüdüğün için hiçbir iz kalmadığını mı söylüyorsun?"

"Aynen öyle." Bana sevimli bir şekilde gülümsüyor. "Sen tam bir yalancısın."

"Hayır, değilim."

"Peki." Ona elimi uzattım. "Telefonunu ver, hemen anneni arayacağım. Onunla daha önce tanıştım, bana gerçeği söyleyecektir."

O yüzünü buruşturur. "Biliyorsun, bu iyi bir fikir değil. Sanırım şu anda Bunko kulübünde. Onu rahatsız ettiğimde çok sinirlenir."

Ona kocaman bir göz devirip hızla onu kenara itiyorum ve tezgahtan atlayıp, beni yakalayamadan ondan uzaklaşıyorum. "Sen tam bir yalancısın. Sağ ayak parmağını kesmedin."

"Evet, kestim."

"Ha." Onu işaret ediyorum. "Sol ayak başparmağın olduğunu söylemiştin." Tavana bakarak, geri adım atmaya çalışıyor. "Öyle mi dedim?"

"Aman Tanrım, sen en kötüsün, biliyor musun?"

Onun oturma odasının geniş pencerelerine doğru ilerliyorum ve aramıza iki büyük mobilya parçası koyuyorum, çünkü bu adamı tanıyorum ve aramıza mesafe koymak onu çılgına çevirecek... ki tam da yapmak istediğim şey bu. O beni sözleriyle çılgına çeviriyor, ben de onu şakacı bir mesafeye çılgına çevireceğim.

"Geçen gece duşta öyle dememiştin. Eminim ki, benim şimdiye kadar sahip olduğun en iyi kadın olduğumu söylemiştin."

Maalesef bu doğru. Normalde onun egosunu daha da şişirmek istemem, ama tanrım, duş... Dilini uzun vuruşlarla hareket ettirerek beni neredeyse yerimden sıçratıyordu. İtiraf, durduramadan ağzımdan çıkıverdi.

Umursamazca omuzlarımı silkiyorum ve "Yalandı" diyorum.

"Ha." O, başını geriye atıp gülerek, "Lütfen, benden daha iyi kim olabilir ki? Unutma, yatakta yattığın kadınların listesini biliyorum ve hiçbirinin, yatak odasında seni çılgınlaştıracak benim kalibremle boy ölçüşmesi mümkün değil."

Buhar birikir ve kulaklarımdan dışarı çıkmaya başlar. Kendine güvenen, kibirli pislik. Onu sevebilirim — çok sevebilirim — ama aynı zamanda doğru zamanda ona yumruk atmak isteyebilirim ve şu anda tam da doğru zaman.

Yumruğumu göz çukuruna saplamak için duyduğum dürtüyü bastırarak, onun kendine güveniyle oynamaya karar veriyorum. "Herkesi tanı mıyorsun."

"Lütfen Jules, ben biliyorum..."

"Blake Davenport." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup kalçamı dışarı çıkardım, Bram'ın gömleğinin eteği uyluklarımda üzerinde dans ediyordu.

Birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Blake Davenport mu?" diye biraz şüpheyi sorar.

"Evet, benim binamda çalışıyor, yirminci katta, Davenport —"

"Reklamcılık," diye tamamladı Bram, yüzünde öfke beliriyordu.

Yani Blake Davenport , bir gerçek kişi. İnanılmaz çekici

aslında. Her gece kolunda yeni bir kızla, şehirdeki dedikodu dergilerinin altıncı sayfasında boy gösterdiği biliniyor. Sadece seks arayan bir erkek olarak ün salmış. Bram'ın kim olduğunu çok iyi bildiğinden hiç şüphem yok.

Dudaklarını hoşnutsuzlukla yana doğru kıvrıyor, gözleri bana odaklanmış, sanki Blake ve benim birlikte olduğumuzu düşünmeye çalışıyormuş gibi. "Bana Blake Davenport ile seks yaptığını mı söylüyorsun?"

Ona üç parmağımı sallıyorum. "Üç kez. İki kez onun ofisinde, bir kez benim ofisimde." Şu anda neden yalan söylemek bana bu kadar kolay geliyor bilmiyorum, ama kelimeler ağızımdan akıyor ve bu tepkiyi çok seviyorum. Bir kez olsun, sözler konusunda Bram'a üstünlük sağladım.

Her zaman bu kadar alaycı ve kendini beğenmiş olmasaydı, şu anda onunla dalga geçmem mümkün olmazdı, ama kendi ilacının tadına bakması ona iyi gelecek.

Çenesini ileri geri hareket ettirirken dişlerini gıcırdatışını neredeyse duyabiliyorum, keskin zekası bir sonraki hamlesini düşünüyor.

"Ne kadar büyüktü?"

"Ne?"

O hiç tereddüt etmeden sorar: "Sikinin boyu ne kadardı?"

Bana bir sürü soru sorulacağını bildiğimden, kendimi hazırlayıp yalanımda hiçbir iz bırakmamaya çalışıyorum. "Seninki kadar. Seninki biraz daha kalın."

Bu, göğsüne biraz hava girmesini sağlar, ama yeterli değildir, çünkü kaşları hala V şeklinde aşağı doğru çekilmiştir ve öfkesi artmaktadır.

"Sana müstehcen sözler söyledi mi?" "Tabii ki."

"Seni dövdü mü?"

"Gerek yoktu. Ayrıca unutma, senden başka kimse bana hiç şaplak atmadı." Ha, iyi deneme.

Yalanımı yakalayamadığı için hayal kırıklığını görebiliyordum. "Peki, dediğin gibi onu daha iyi yapan neydi? Çünkü başka hiç kimsenin ön sevişmeye kırk beş dakika ayırmadığından eminim."

"Çünkü Blake on dakika harcayarak beni daha sert ve daha uzun süre orgazm edebilir."

Tanrım, gözlerindeki öfke, ağızındaki mutlak şok. Neredeyse fazla iyi.

"Daha sert ve daha uzun, ha?"

Yavaşça başımı sallıyorum. "Ama sadece ateşli, terli bir seksti. Daha fazlası değil."

"Başka bir şey yok mu?" Kaşları saç çizgisine kadar yükseldi. "Yani seni Blake'in ofisine götürüp, onunla ve seninle doğaçlama bir öğle yemeği yersem

hiçbir şey olmayacağını mı söylüyorsun?"

"O çılgın kafanda, senin önünde, orada onunla yatacağımı mı düşünüyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Bilmiyorum, sanki ikinizin arasında cinsel bir ilişki varmış gibi geliyor."

Kafamı sallıyorum. "Kıskanıyor musun?" Sesimde alaycı bir ton var ve onun bundan hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

"Kıskanıyor muyum? Daha çok rahatsız oldum. Bana, seni benden daha iyi beceren bir adam olduğunu söyleyemezsin. Ben senin bir numaran olmalıyım. Siktir." Elini saçlarının arasından geçiriyor ve şimdi onun sinirine dokunduğum için kendimi kötü hissediyorum, çünkü gerçekten çok üzgün. "Jules, sen benim bir numaramımsın. Hayatımda hiç kimse bana senin hissettirdiklerine yakın şeyler hissettirmedi. Ve... Lanet olsun, benim için aynı şeyleri hissetmemek beni öldürüyor."

Tamam... şimdi kendimi gerçekten çok kötü hissediyorum. Belki de şakam çok ileri gitti.

Kanepeye doğru yönelir ve başını eğerek ensesini kaşır. "Kahretsin, bilmiyorum... Lanet olsun, sanırım bunu bir saniye düşünmem gerek."

Sanki yanımda olamıyormuş gibi yatak odasına doğru yürümeye başlar ve o anda şakayı kesmem gerektiğini anlarım. Bu iş çok ileri gitti ve sanki benimle ayrılmak üzereymiş gibi görünüyor. Panikle onu durdururum ve oturma odasından çıkmasını engellerim.

"Şaka yapıyordum. Neden Blake ile seks yaptığımı söylediğimi bilmiyorum. Sadece... Bilmiyorum, geçmişinde tüm bu çılgın hikayeler olduğu için senden üstün olmak istiyordum."

"Ne?" Kaşları çatıldı. "Blake ile seks yapmadım."

O, omzunu omzuma çarparak yanımdan geçip gider. "Neyse, Julia. Gitmelisin."

"Bram, bekle." Kolunu çektim. "Özür dilerim. Seni incitmek istemedim. Aptalca bir şakaydı ve ters tepti. Lütfen, bana bak."

Kolunu çekiştiririm ve o dönünce, kocaman bir gülümsemeye karşılanırım ve o gülmeye başlarken omuzlarını sallar.

Ne. Oluyor.

"Tanrım, özür dilerim, elimden geldiğince tutmaya çalıştım ama yapamıyorum."

Bir adım geri çekildim. "Neden gülüyorsun?"

Beni kucaklayıp başımdan öper. "Beni alt etmeye çalışman çok tatlı, ama Blake eşcinsel, bebeğim. Kollarında gördüğün tüm kadınlar sadece paravan. Bir dahaki sefere beni alt etmeye çalışırken, gerçekleri doğru öğrendiğinden emin ol."

Bu orospu çocuğu. Bana o kazanan gülümsemesini göstermeye çalışıyor ama işe yaramıyor, ben kırmızı görüyorum. Saf, filtrelenmemiş kan kırmızısı. Bu gece biri bıçaklanacak ve bunun Bram Scott olacağından yüzde yüz eminim.

"Dalga mı geçiyorsun?" Onu itmeye çalışıyorum ama beni bırakmıyor. "Seni öldüreceğim."

Evet, bunu çılgın sesimle söyledim, ama bu sadece Bram'ı güldürdü, beni omzuna attı ve yatağına taşıdı, orada bana neden şimdiye kadar sahip olduğum en iyi sevgili olduğunu gösterdi - her ne kadar konuşmak için en sinir bozucu adam olsa da.

Topuklarımın üzerinde dönerek, cilalı çam zemin üzerinde sürünürken Bram'ın yönüne birkaç hava tabancası fırlatıyorum. Pimler ve toplar etrafımızda zıplıyor, rastgele tezahüratlar patlıyor ve top makineleri sürekli dönüyor, benim zavallı erkek arkadaşım ise çok rahat bir koltukta somurtuyor.

"Gördün mü?" Başparmağımla arkamı işaret ediyorum. "Eminim bu benim üst üste üçüncü vuruşum, yani bir turkey yaptım." Kollarımı kanat gibi çırpmaya ve başımı öne doğru uzatmaya başlıyorum. "Üst üste ikinci turkey. Bu kaçınıcı vuruş oluyor?"

Dudaklarını büzüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor, koltuğunda kambur oturuyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama kutlamamın sesinden onu duyamıyorum.

"Biraz daha yüksek sesle söyleyebilir misin?" Kulağımı elimle kapattım.

"Altı," diye fısıldar ve beni güldürür. Oh, çok kızgın. Bu, gördüğüm en güzel şeylerden biri. Bram Scott, sütunundan düşmüş ve bu harika. Erkek arkadaşının, hiçbir şeyin ona dokunamayacağı yenilmez bir adamdan ziyade, daha insani görünmesini görmek gibisi yok.

"Doğru." Başımı sallayıp yanına oturuyorum ve bacağını okşuyorum. "Altı vuruş. Vay canına, bu harika. Kaç vuruşun var?"

"Biliyorsun, sevinmek çekici bir şey değil."

"Aww" —Çenesini avuçlarım— "Kızgın mısın?"

"Tabii ki sinirliyim. Nasıl bu kadar iyi bowling oynayabiliyorsun? Benden gizli dersler mi aldın?"

"Sayılır. Üniversitede çıktığım pisliği hatırlıyor musun? O bir bowling kulübündeydi. Benimle yaptığı tek şey beni bowling salonuna götürmekti. Bana bowling oynamayı o öğretti."

"Ne pislik herif. Kim bir kıza bowling oynamayı öğretir ki?"

"Uh, romantik ve sevimliydi, ayrıca şu anki erkek arkadaşımı kıskançlıktan deliye çevirebileceğim için öğrenmesi iyi bir beceri."

Ayağa kalkar ve ellerini kot pantolonuna sürter, topunu alırken gömleğinin arkası hafifçe kalkar ve bana küçük bir deri parçası gösterir. "Bu bizim son kez bowling oynadığımızı biliyorsun, değil mi?" Omzunun üzerinden bana sert bir bakış atar ve topu öne doğru fırlatır, top doğrudan oluğa gider. Dudaklarımı sıkı tutar, çıkmak isteyen kahkahayı içimde tutarım.

Hızla arkasını dönüp beni işaret eder. "Tek kelime bile etme, duydun mu?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum.

Top makinesinin yanında bir şeyler mırıldanır ve ikinci atışını yaparken topu havaya fırlatır, bu da bana gülümsememi serbest bırakma şansı verir. Top, pistin ortasına çarpar ve iki pini vurmadan önce birkaç kez zıplar.

Onu alkışlarım.

Bana ölümcül bir bakış atıyor.

"Hey, en azından topu roket gibi fırlatırsan, en azından iki tanesini vurabilirsin."

Omzunun üzerinden seslenerek resepsiyona doğru fırlayarak gider. "Lanet olası tamponları alacağız ve lazer tag'e geldiğimizde seni mahvedeceğim."

En azından o öyle düşünüyor...

"Pew, pew, öldün," diyorum, şok olmuş Bram'ın önünde durarak.

"Sen nereden çıktın lan?" Karanlık alanı etrafına bakarak saklandığım yeri bulmaya çalışıyor.

"Bu seni ilgilendirmez, ama sanırım son öldürmen senin son canındı. Üzgünüm dostum, ama işin bitti."

"Bu saçmalık." Lazer tag yeleğini çıkarır ve çıkışa doğru yürür. Zavallı adam, zor bir gün geçirmiş.

Onu çıldırtmak istediğim için oyunun geri kalanını bitiriyorum, genel sıralamada ikinci oluyorum ve oyun odasından çıkarken tüm arkadaşlarımdan bolca tebrik alıyorum.

"Harikaydın Julia. Jeremy'yi mahvettin, oysa o orada bulunması zor biridir."

Omuz silkiyorum. "Ne diyebilirim ki? Ben küçüğüm ve gizliyim, insanlara gizlice yaklaşmayı biliyorum." Duvara yaslanmış, muhtemelen sarışın saçlarını çılgınca parmaklarıyla karıştırdığı için saçları dağınık olan Bram, pek mutlu görünmüyor.

Ve erkeklerden biri kolunu omzuma attığında, Bram ölümcül bir kırmızıya bürünerek duvardan atladı ve bize doğru yürüdü. Oh oh.

"Gel bizimle bir şeyler iç. İki blok ötedeki O'Brien's'a gidiyoruz. Bira bizden."

"O meşgul," diyor Bram, sesini gürültülü bir tonda yükselterek elimi tutuyor.

"Bırak bayan kendisi konuşsun."

Bram bana bakar, kaşlarını kaldırır ve cevabımı bekler. Ve sırf kendimi çok neşeli hissettiğim için, "Bilmiyorum, şu anda soğuk bir bira iyi giderdi" derim.

Gözleri kısılır ve dudaklarında hafif bir sırıtış belirir. Kahretsin, bu sinsî gülümsemeyi tanıyorum. Beni bu adamlarla baş başa bırakmak üzere

, bunu kemiklerimde ve uzaklaşmaya başlamasından hissedebiliyorum. Blöfümü görüyor.

"Oh evet. Tamam, peki, o zaman iyi eğlenceler." Yanağıma nazikçe bir öpücük kondurup bir adım geri çekildi. "Bruce ile iyi eğlenceler, değil mi?"

"Evet, benim," der iri yarı, terli bir adam.

"Bruce ile iyi eğlenceler... Julia." Kahretsin, tam adım. "Görüşürüz." Başını bana doğru eğip kapıya doğru yönelir.

Bruce kolunu tekrar bana doladı ve terinin kokusu midemi bulandırdı. "Hadi bir bira içmeye gidelim mi?"

Onun elinden kurtulup, Bram'ı artık göremediğim çıkışa doğru bakıyorum. "Aslında Bram'ın iyi olup olmadığını kontrol etmeliyim. Sanırım kolunu incitmiş."

"Bana iyi görünüyordu," diyor Jeremy yanımda.

"Bence egosu incinmiş." Bruce kahkahalarla güler. "Ama hepsi bu kadar. Bırak da o pislik yaralarını yalasın."

"O pislik benim erkek arkadaşım." Yeleğimi çıkarıp ekipmanımı Bruce'un önüne atıyorum. "Ve lazer tag'de içgüdüsel olmamasına ve bowling topunu düzgün atamamasına rağmen, tanıdığım en iyi erkek o. Şimdi izin verirseniz, onu bulmaya gidiyorum."

Çenemi dik tutarak, erkekleri lazer tag ekipmanlarının başında bırakıp, Bram'ı düşünerek çıkışa doğru hızlıca yürüyorum. Umarım çok uzağa gitmemiştir, ama o hızlı yürümede gerçekten çok iyidir, özellikle de bir görevdeyken.

O arabasına binmiş olabilir diye, güçlü bir kucaklamanın içindeyken telefonuma uzanıyorum. Başımı kaldırıp Bram'ın gözlerindeki ışıltıyı ve rahat gülümsemesinin seksiliğini yakalıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye soruyorum, nefesimi toparlamaya çalışarak.

O öne eğilir ve dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Bowl-o-Rama ve More'da yetersiz olsam da, hayatın diğer alanlarında mükemmel olduğumu hatırlatmak için." Kalçalarını bana doğru çevirir ve beni hızla duvara kaldırır. İçgüdüsel olarak bacaklarımı beline doladım ve kollarımı boynuna doladım.

Beni duvara dayayıp dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve ustaca bana ne demek istediğini hatırlatıyor. Onun kollarında iç çekiyorum ve kalbim hızla çarparak ağzının işini yapmasına izin veriyorum.

Bugünkü oyunlarımızdan dolayı bana daha gerçekçi geldiği için mi, yoksa hayatıma getirdiği spontanlık yüzünden mi bilmiyorum, ama içimde bir kasırga gibi dönen bir duygu fırtınası var. Daha önce başka birine karşı hiç hissetmediğim duygular. Beni hem korkutan hem de heyecanlandıran duygular.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

BRAM

Roark başını geriye yaslayıp mavi gökyüzüne bakarken, ağzından alçak bir kahkaha çıkıyor. New York'ta bahar başlıyor ve herkes, Roark ve ben de dahil, ısınan havanın tadını çıkarmak için dışarı çıkmış.

"Julia ile işler nasıl gidiyor? Seni haftalardır görmemişim gibi geliyor."

"Her şey mükemmel," diye cevap veriyorum, aşık bir aptal gibi, çünkü, lanet olsun, ben aşık bir aptalım. Eğer bir çizgi film karakteri olsaydım, kafamın üzerinde sürekli kırmızı kalpler uçuyor olurdu, etrafımdaki herkese en iyi arkadaşımın kız kardeşine aşık olan aptal bir herif olduğumu gösterirdi.

Roark, iğrenç bir iç çekişle oturur ve viskisini yudumlar; bu sabah saat onda içmek zorunda kaldığı viskiyi. "Harika, ha? Ne kadar sevimli."

Bugün nadir görülen bir hali var. Onu birkaç kez böyle gördüm — öğlene kadar bayılana kadar içmeye devam etme eğilimi olan huysuz bir piç. Bunun iki nedeni olabilir: bir kız ya da ailesi. Yanında getirdiği birden fazla matara göz önüne alındığında, bunun ailesi olduğunu tahmin ediyorum.

"Ailenizden son zamanlarda haber aldınız mı?"

"Dün gece." Bir yudum daha alır. "Daha fazla para istiyorlar." "Ne için?"

"Kim bilir?" Roark'ın aksanı kalınlaşır. "Muhtemelen biraz daha patates ve lahana için."

"Ne dedin?"

"Her zamanki gibi çek postada olduğunu söyledim." Kahretsin.

"Roark, hadi ama dostum, bunu konuşmuştuk."

"Evet, biliyorum," diye iç çeker. "Ama İrlandalı suçluluk duygusu üzerimde ağır bir yük. Bu en iyi türden bir suçluluk duygusu, Katolik lanetiyle ve benden önce gelen atalarımıza saygı duymamayla dolu. Bunlar uğraşmak istemediğim bir sürü saçmalık. Çek göndermek daha kolay."

Kaçınılmaz olanı uzatmayacağım. O değişmeyecek. Onu uzun zamandır tanıyorum ve eğer bir şey varsa, onu öldürecek olan içki ya da partiler değil, inatçılığıdır. Onun inatçı iradesi olacak, bu yüzden bununla savaşmanın bir anlamı yok.

"Anlıyorum."

Roark tabağından bir çilek koparıp, sokağa bakarak çiğniyor. "Peki, Rath'a ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

Gülümsedim. "O kadar belli mi?"

"Dostum, sanki şu anda bir yüzük takmışsın gibi, yeni nişanını o zavallı herife göstermek için bekliyorsun."

Elimi ensemin arkasına götürüp birkaç kez ovuşturuyorum. "Yaklaşık bir aydır çıkıyoruz, yani yakın zamanda evlilik teklifi olmayacak. Ama gelecekte olacak mı? Tabii ki olacak. O benim için doğru kişi. Onu tanıdığımdan beri bunu biliyorum. Rath benim ne düşündüğümü biliyor."

"Öyle mi?" Roark başını sallar. "Ve bunu mahvetmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır. Ben tamamen odaklanmış durumdayım. Kulağa çok klişe gelecek ama sanki başından beri onun erkek arkadaşı olmak için yaratılmışım gibi hissediyorum. Onunla şakalaşmak, onu sevmek, ona bakmak bana çok doğal geliyor."

"Üniversiteden beri ona bakıyor ve şakalaşıyorsun, bu noktada diğer şeyler sadece ek bir bonus."

Haklı. Julia ile uzun zamandır arkadaşız. Onu arkadaş çevreme dahil ettim, her zaman korunmasını ve bakılmasını sağladım. Yakınlığımızın artması çok doğal geliyor, sanki başından beri böyle olmalıymış gibi.

"Peki şimdi ne olacak? Birlikte yaşamaya mı başlayacaksınız?"

"Dostum, yavaş ol, onu korkutup kaçırmamaya çalışıyorum."

Ciddi bir bakışla, boğuk bir sesle soruyor: "Sence seni henüz yeterince sevmiyor mu?"

"Hayır, mutlaka öyle değil. Gözlerinde sevgiyi görebiliyorum, ama beyninin her şeyi anlamaya çalışırken dönüp durduğunu biliyorum. Yaptığı her şeyde çok titiz ve iyi düşünülmüş davranıyor ve bence ilişkimiz onu şaşırtıyor. Her şeyi adım adım

Bu yüzden ona baskı yapmıyorum ya da zorlamıyorum. Sadece ona ne kadar ilgi duyduğumu bildiğinden emin oluyorum."

"Eminim ona çok düşkünsündür." Roark gülüyor ve öksürüyor, sonra viskisini yudumluyor.

"Tanrım, dostum." Onu baştan aşağı süzdüm. "Daha iyi günlerin de olmuştur." "Bunu ben de biliyorum." İcini çekip koltuğuna çöktü.
"Bugünü bana bırak. Yarın temizlenirim."

Bunu ilk kez duymuyorum, ama yine de, o henüz ölmedi ve vücuduna özen göstermediği için ölecek olsaydı, bu üniversitede olurdu. En azından şimdi spor salonunda biraz zaman geçiriyor, bunu yaparken akşamdan kalma olsa bile.

"Neden güneş gözlüğümü unuttum ki?" Roark gözlerini kısarak sorar. "Güneş ve senden yayılan aşk ışığı arasında, günlerce kör olacağım."

"Kıskanma." Peçetemi ona fırlatıyorum.

"Kıskanmak mı?" Benimle alay ediyor. "Lütfen, senin yerinde olmak istemezdim. Deli gibi aşık olmak ve her saniye hayallerindeki kızla birlikte olmak için beklemek." Kafasını sallıyor. "Hayır, bana göre değil."

"Erkekler böyle dediğinde, aslında yalnız olduklarını kastederler." *Çünkü ben de o durumdaydım. Julia'yı bekliyordum. Yalnızdım.*

Roark kaşlarını kaldırarak bana bakar. "Öyle mi? O zaman, evrenin benim için seçtiği kızla tanışmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Umarım İrlandalı değildir."

"Ne yaptığını sanıyorsun?"

Elimdeki tahta kaşığı ve sonra ocaktaki sosu izliyorum. "Uh, sosu karıştırıyorum."

"Sana sosu karıştırmanı mı söyledim?" Julia, sadece önlük ve tanga giymiş halde sorar.

"Hayır, ama yardımcı olabileceğimi düşündüm."

"Yardımcı olmak, yolumdan çekilmek demektir." Mutfağın diğer tarafındaki tezgahı işaret eder. "Oraya otur, bana dokunma ve yemeğime dokunma."

"Biliyor musun, eve geldiğimde seni mutfağında çıplak ve yemek pişirirken bulduğumda, bunun farklı bir şekilde sonuçlanacağını düşünmüştüm."

"Eve gelmen çok uzun sürdü ve şimdi yemek pişirmenin kritik aşamasındayız, bu yüzden akşam yemeği bitene kadar oyalanmak yok."

Homurdanarak mutfağın diğer ucuna doğru ilerliyorum, oradan onun kışını mükemmel bir şekilde görebiliyorum. "Trafığın berbat olması benim suçum değil. New York şehrinin aşırı nüfusundan dolayı cezalandırılmamam gerekir."

"Gnocchi yapmayı ciddiye aldığımı biliyorsun, o yüzden uslu bir çocuk gibi otur ve daha sonra beni nasıl kirletebileceğini düşün."

"Bu beni sadece tahrik edecek, zaten o önlük ve tangayı gördüğümde sikim sertleşti. Şu anda müstehcen düşüncelere tahammül edemem."

Omzunun üzerinden bana gülümsedi ve "O zaman bana gününü anlat. Belki bu senin dikkatini dağıtır" dedi.

Şüpheliyim, ama sonunda hayatımda anlamlı şeyleri paylaşabileceğim bir kişi var ve bugün çok önemli bir şey oldu. Julia, bunu ilk anlatmak istediğim kişiydi ve onunla birlikte olmanın getirdiği birçok şeyden biri olması çok hoşuma gidiyor.

"Sana Seventh'teki mülkümden bahsetmiş miydim?"

Ben onunla konuşurken o sosuna baharat eklemeye devam ediyor. "Yedinci Cadde'de bir mülkün mü var? Çok etkileyici."

"Aslında şu anda iki tane var."

"Ne?" Ciddi olup olmadığımı görmek istercesine başını çeviriyor.

Yavaşça başımı sallıyorum, gururla doluyum. "Bir buçuk ay önce emlak yöneticimden bir telefon aldım ve bana şehirdeki tüm mülklerini satıp Tahiti'ye taşınan bir çiftten bahsetti. Portföylerini inceledim ve üç mülklerini satın aldım. İki SOHO'da, biri Seventh'de. Benimkinin hemen yanındaki bina."

"Aman Tanrım, bu harika. Çok heyecanlı olmalısın."

"Öyleyim. İş için çok büyük bir fırsat. Zaten kiralık alan için teklif veren şirketler var ve bu büyük hamlem sayesinde Times gazetesinde genç emlak mogulları hakkında bir yazı yayınlayacaklar."

Bu, Julia'nın akşam yemeği hazırlama çabasını durdurur. Elinde tahta kaşıyla arkasını döner. "Ciddi misin?" Başımı sallarım. "Bu... bu inanılmaz." Hızla bana doğru koşar ve başımı kendine doğru çekerek dudaklarıma bir öpücük kondurur. "Senin adına çok mutluyum, Bram."

"Teşekkürler, bebeğim." Şu anda lanet olası bir mutluluk içinde, tembelce gülümserim. "Biraz gerçek dışı geliyor, ama çok heyecanlıyım. Önümüzdeki birkaç gün içinde benimle röportaj yapacaklar."

"Fotoğrafını çekecekler mi?"

"Uh, emin değilim. Linus ile detayları konuşmadım. Her şeyi o hallediyor."

"Bu çok heyecan verici. Erkek arkadaşım, emlak mogulu." Bana şakacı bir şekilde göz kırpmıyor. "Görünüşe göre bu gece kutlama yapmamız gerekiyor, çıplak bir kutlama."

İnleyip başımı eğiyorum. "Julia, hadi ama, bu yeterince işkence."

"Kötü hissetmem mi gerekiyor? İki gece önce, yirmi dakika boyunca klitorisimle oynadığını hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim? Çok ıslaktın."

"Evet, biliyorum. Bu küçük bekleme süresi seni öldürmez."

Tezgahtan atlayıp, o son gnocchi'yi kaynar suya koyarken arkasına geçiyorum. "Bu bekleyişin sikimin düşmesine neden olabileceğini umursamıyor musun?" Ellerimi önlüğün altına sokup, her iki avucumla onun dolgun göğüslerini kavradım. Başparmaklarımla meme uçlarını okşadım ve o kolayca kollarımın arasına gömüldü, sırtı göğsüme yaslandı, başı yana düştü ve dudaklarımla onun tatlı boynuna erişmesine izin verdi.

"Sos yanacak."

"Kısık ateşte pişir," diye cevap veriyorum öpüşmelerin arasında, dudaklarından çıkan her küçük iç çekişle sikim daha da sertleşiyor.

Elini uzatıp ocağın ateşini kısıyor ve tahta kaşığı tezgahın üzerine atıyor. Elleri enseme uzanıyor ve bana yeşil ışık yakıyor. Tanrıya şükür.

"Şu anda tangana elimi sokarsam, benim için ıslanacak mısın?"

"Neden kendin öğrenmiyorsun?"

Tam da duymak istediğim şey buydu, ama önce bu önlüğü çıkarmam gerekiyor. Düğümü hızlıca çekip tamamen çözdüm, önlüğü kafasından çıkarıp yere attım. İkimizi de ocaktan uzaklaştırdım ve onu öne doğru eğdim, avuçlarını tezgaha koyup kıcını havaya kaldırdım.

"Kıpırdama." Elimini kıcından aşağı kaydırıp tangasına ulaştım ve kumaşı bacaklarından aşağı indirdim. O da tangadan çıktı ve kumaş parçasını ayak parmağıyla itti. Sormadan bacaklarını açtı ve kıcını havaya kaldırarak bana yalvardı.

Tanrım.

Elimini bacaklarının arasına kaydırıyorum ve onun hazır, tahrik olmuş olduğunu görüyorum. İki parmağımı sıkı kanalının içine sokuyorum, kaslarının gerilip sonra gevşemesini, başının tezgaha düşmesini izliyorum.

"Eve geldiğim anda bunu istemediğini söyleyemezsin."

"İstemiştin, çaresizce. Sadece düşünmek bile beni tahrik etmişti." "O zaman neden beni beklettin?"

"Çünkü bana dokunmadan ne kadar dayanabileceğini görmek istedim. Her geçen saniye daha da tahrik oldum."

"Tanrım, Jules." Hızla pantolonumu açıp ereksiyon halindeki penisimi dışarı çıkarırım. Penisimin başı, tek bir hamlede içine girmeden önce girişini okşar.

"Evet," diye bağırır, tezgahın kenarını sıkıca tutarak. "Sert ol, Bram. Seni içimde derinlerde hissetmek istiyorum."

Siktir, böyle konuşunca uzun süre dayanmam imkansız.

Kalçalarını kavrar ve tam olarak istediği şeyi yaparım: sert ve hızlı bir şekilde ona girerim. Tenlerimiz birbirine çarpar, onaylayan inlemelerimiz karışır ve vücutlarımız birleştiğimiz yer dışında hareket etmez.

"Daha sert, Bram."

Ona daha sert bir şekilde çarptığımda içimden bir homurtu çıkar ve klitorisine uzanıp başparmağımı küçük düğmeye bastırır, hızla

vurarak sinir demetinde titreşimli bir his yaratıyorum.

Ayak parmaklarının ucunda durarak kendini daha da eğdiğinde, benim penisimin etrafında gerginleşir. "Evet, oh Tanrım, aynen böyle... oh Tanrım, evet, devam et. Oh Bram... oh evet. Boşalacağım." Tam da bunu söylerken, amcığı benim sikimi sıkıca kavrar, beni çok sıkı sıkı. Benim adımları haykırır, bu ses omurgamdan geçen bir elektrik şoku gibidir, beni uçurumun kenarına iter, zevk beni sarar.

Onun içine boşalıyorum, inlemelerim onun ağzından damlayan hafif inlemelerle eşleşiyor.

"Tanrım," diye nefes nefese söylüyorum. "Jules, bu da neydi böyle?"

O yumuşakça güldü. "Hiçbir fikrim yok, ama her neyse, akşam yemeğinden sonra tekrar yapacağız."

"Bana uyar."

Elimi kışının üzerinde gezdirip, sonra da sertçe tokatlıyorum. "Şimdi bana bir tabak hazırla, kadın." Bana öfkeyle bakınca, içimden kahkahalar patlıyor. "Şaka, şaka. Tabakları ben getiririm. Sen o güzel kışını masaya oturt."

Onu öpüyorum ve tabakların bulunduğu dolaba gidiyorum, penisim hala kot pantolonumun dışına çıkmış durumda. Bayım hala sert, şu anda onu pantolonuma geri sokmamın imkanı yok, ayrıca masaya oturunca kıyafetlerimi çıkarmayı planlıyorum. Bu gece çıplak yemek yiyeceğiz.

"Sana bir şeyim var."

"Ne?" diye soruyor Julia, az önce parmaklarımı saçlarında gezdirdiğim göğsümden kalkarak.

Çıplak gnocchi gecesinden sonra, onu sadece penisimle değil, düşünceli davranışlarımla da tamamen farklı bir şekilde sahiplenme isteği duydum.

Balkonumda oturmuş, şehrin ışıklarını ve serin gece havasını içimize çekerek birer kadeh şarap içiyoruz. Ona hediyemi vermek için daha iyi bir zaman düşünemedim.

Elini göğsüme koyarak beni inceliyor. "Bana bir şeyin olduğunu söylediğinde, 'penisin' gibi çocukça bir şey mi söyleyeceksin?" Derin bir sesle alay ediyor.

"Hayır," diye gülüyorum, "ama Bram taklidini çok iyi yapıyorsun."
O şakacı bir şekilde saçlarını kabartıyor. "Pratik yapıyorum. Bence bu
" tam isabet."

"Oh evet" —gözlerimi deviriyorum—"gerçekten çok başarılı."
Parmaklarını göğsümde gezdirip çenemi çimdikliyor.
"Tamam, pantolonuna tikiştirmedığın neyin var benim için?"
Onun hediyesini sakladığım yere uzanmadan önce, "Biliyor
musun, çıkmaya başladığımızdan beri daha kaba oldun. Sanırım sana
bulaştırıyorum."

"Oh, bana da bulaşmışsın, tamam." Kaşlarını oynatır.
"Tanrım," diye mırıldanırken gülümserim. "Kardeşin seni yoldan
çıkaradığım için beni öldürecek."
"Lütfen." Ben eğilip küçük kutuyu aldığımda elini salladı. "Rath
yıllar önce beni yozlaştırdı. Sen gelene kadar bunu dışa
vurmamıştım."

"Bunu bilmek güzel. Şimdi, hediyem için hazır mısınız?"
Heyecanla kucağıma oturur ve ellerini uzatır. "Evet."
Kutuyu eline veriyorum ve gözlerinin parladığını izliyorum. "Bram,
bu bir Tiffany kutusu."

"Biliyorum."
"Yani pahalıydı."
"Jules" — balkona doğru işaret ediyorum — "etrafına bir bak.
Manhattan'ın ortasında, yatak odamın balkonundayız. Param var.
Tiffany's'ten kız arkadaşıma bir hediye almak beni zor durumda
bırakmaz."

"Yine de..."
"Sadece aç şunu." Hediyeye doğru başımı salladım.
Minnettar bir gülümsemeyle kurdeleyi çözüp kutunun uzun, ince
kapağını kaldırır ve sonra nefesini tutar. "Oh Bram." İnce altın kolyeyi
kaldırıp parmaklarının arasından geçirir. Küçük zincirde bizim baş
harflerimiz vardır, bir harf zincirin bir tarafında, diğer harf ise diğer
tarafında. Daha önce hiç bir kıza mücevher almamıştım, bu yüzden
aslında biraz gerginim. Ama kızımın bizi temsil eden bir şeye sahip
olmasını istedim.

"B benim için, J senin için."

Gülümsemesi sönüyor ve bana bakarken yüzü buruşuyor. "B ve J, Bram. Baş harflerimiz BJ. Bana BJ kolyesi almışsın."

Oh.

Kahr

etsin

.
Elimi yüzüme götürdüm. "Bu yüzden kız bana tuhaf bakıyordu. Kahretsin." Kolyesini elinden aldım. "Geri vereceğim. Aptalcaydı. Düşünmeden yaptım."

"Hayır." Kolyeyi geri almak için uzanır ama ben çoktan kutunun içine geri koymuşumdur. "Aptalca değildi Bram, sadece... tuhaftı."

"Siktir, geri vereceğim." Yine de gülmekten kendimi alamıyorum. Siktiğimin BJ'si, tabii ki baş harflerimiz bu. "İstersen kolyeye kraliçe ekleyebilirim, çünkü benim gözümde sen BJ kraliçesisin."

Bu sözüm üzerine göğsüme bir tokat yedim ve ölümcül bir bakış attı. "Bana öyle deme."

"Ama doğru. Sen beni hiç kimsenin yapamadığı kadar iyi emiyorsun." "Bram, kes şunu, komşular duyabilir."

"Ne? Hayır, duyamazlar." Boğazımı temizleyip bağırdım, "Julia BJ Kraliçesi." Şok olmuş kız arkadaşşıma gülümsedim. "Gördün mü, şimdi beni duyabiliyorlar."

Gözleri bana odaklanıyor. "Sana bıçak eli yapacağım."

"Hayır, bıçak hareketini kendine sakla, bebeğim. Kendini utandırmak istemezsin. Bu arada, harfleri değiştirmelerini isteyeceğim. JB çok daha iyi, sence de öyle değil mi?"

Kucağımdan atlar. "Sadece J olsa nasıl olur... B, tüm kız arkadaş ayrıcalıklarını kaybediyor." Yatak odama doğru gider ve kıyafetlerini çıkarmak yerine üst üste giyinmeye başlar.

"Ne yapıyorsun?"

"Kat kat giyiniyorum." Gömleğini pantolonunun içine soktu ve sonra büyük kahverengi bir sweatshirt'e uzandı — namı diğer, "bu gece seks yapmayacağız" sweatshirt'ü.

"Hayır, sakın onu giyme. Sakın o lanet şeyi giyme."

Kafasını boyun deliğinden geçirir ve sonra agresif bir şekilde kollarını kollara sokar. "Bu senin suçun."

"Hey, böyle düşünceli bir hediye için ödüllendirilmeliyim, cezalandırılmamalıyım."

"O oral seks kraliçesi hakkında bağırmadan önce bunu düşünmeliydin."

"Bebeğim," ona açıkça söylüyorum, "bu bir iltifattır."

Bana bir yastık fırlatıyor. "Bu gece benim için öldün. Senin yatağına bu kadar bağımlı olmasaydım ve iyi bir gece uykusuna ihtiyaç duymasaydım, şu anda daireme geri dönmüş olurdum. Ancak, yatağın benim tarafında uyuyacağım ve ellerini kendine saklamamı bekliyorum."

"Ne istersen bekle." Ona parmaklarımı sallıyorum. "Ama bir şekilde meme uçlarıyla oynayacağım."

"Senden nefret **ediyorum.**"

"Hayır, sevmiyorsun." Eğilip terli başına bir öpücük kondururken gülüyorum.

"Neden sana karşı koymak imkansız?"

"Çünkü biz ruh ikiziyiz ve ruh ikizi olduğunda, kalpleriniz birçok düzeyde birbirine bağlanır, bu da birbirinize karşı koymanızı imkansız hale getirir."

"Ya da belki de senin diline bağımlı olduğum içindir."

Gülüyorum. "Ya da o." Çıplak omzunu öpüyorum, tüm giysiler artık yerde. "Ciddi olarak, kolyeyi değiştirmek istiyorum çünkü gerçekten onu takmanı istiyorum. Daha önce kimseye böyle bir hediye almadım ve bu benim için çok özel." *Beni aptal mı sanacak?*

Omzunun üzerinden yanağımı avuçlar ve başını geriye yaslayarak dudaklarını benimkine yaklaştırır. Dudaklarımdan hafif bir öpücük esintisi geçer ve sonra "Olduğu gibi takacağım. Değiştirmeni istemiyorum." der.

"Hayır, birisi sana kötü davranırsa diye değiştireceğim. Müşterilerle ilk buluşmada seks konusunda çok dikkatli olduğunu bildiğim halde, müşterilerinin senin oral seks yapmayı teşvik ettiğini düşünmelerini istemiyorum."

"Ne kadar sürer?"

"Paran varsa, hiç uzun sürmez. Yarın giyebilmen için hazırlarım."

"Söz veriyor musun?"

"Söz." Ona bir öpücük veriyorum.

Kollarımda iç çekerek, "Teşekkür ederim, Bram. Seni çok seviyorum

"

Onu bir kez daha sıkıca sarıyorum, aşk kelimesi zihnimde dolaşıyor. kafamda, dilimin ucunda olan kelime. Ona onu sevdiğimi söylersem, o da bana aynı şeyi söyler mi? Onu korkutur muyum? Hala çok mu erken?

Kollarımda dinlenirken, dudaklarından memnun bir iç çekiş çıkarken, düşünmeden edemiyorum... Yakında, yakında ona söyleyebilirim.

OTUZUNCU BÖLÜM

JULIA

Bram: Akşam yemeği, benim evimde. Biftek ve patates, sonra da tatlı olarak senin amın. Kulağa nasıl geliyor?

Julia: Bir dahaki sefere mi? Bu gece geç saatlere kadar çalışmam gerekiyor. Bir sürü müşteri geldi ve onları sisteme kaydetmem ve görüşme randevuları ayarlamam gerekiyor.

Bram: Bir sürü müşteri mi? Çok heyecan verici. Belki de Times'da senden bahsetmiş olmamdandır.

Julia: Muhtemelen. Dün bunun için teşekkür ettim mi?

Bram: Evet, Blow Job Queen dün gece kesinlikle teşekkürlerini ilettili. *Göz kırpan emoji*

Julia: Bana öyle dememen gerektiğini söylememiş miydin?

Bram: Devam etmemi mi?

Julia: Sen imkansızsın.

Bram: Ama sen bunu seviyorsun...

Julia: Maalesef. Bifteklerinin tadını çıkar.

Bram: Hala benim evime geleceksin, değil mi?

Julia: Sana haber veririm. *kalp emojisi*

Bram: Ofisine uğradım ama orada değildin. **Julia:** Evet, şu anda şehir merkezindeyim, bir müşteriyle görüşüyorum.

Bram: Sadece ofisinde görüşme yaptığını sanıyordum?

Julia: Times'tan bir bayan. Bir istisna yaptım.

Onu etkilemek için iyi bir fırsat olduğunu düşündüm.

Bram: Akıllıca düşünmüşsün, ama biraz aldatılmış hissediyorum. Ofis dışı görüşmelerin bizim işimiz olduğunu sanıyordum.

Julia: Yatak odanın duvarında sevişmek bizim işimiz.

Bram: Tanrım, kadın, şimdi sertleştin. Sanırım başka bir ofis görüşmesi yapmam lazım, bilirsin, "şu anda neredesin?" tarzı bir şey. Çabuk, ofisime gel, çıplak...

Julia: Bunun işe yarayacağını mı düşünüyorsun?

Bram: Belki? *omuz silkme emojisi*

Julia: İŖe yaramayacak.

Bram: Bir erkek denemek zorundadır. Bu gece g r Ŗecek miyiz?

Julia: Emin değilim. Dün gece için  zg n m. Ofisten geç çıktım ve seni rahatsız etmek istemedim.

Bram: Jules, senin varlığın asla rahatsızlık vermez.

Julia: Beni bayılttıracaksın.

Bram: O zaman sıkı dur, çünkü söyleyeceğim Ŗey seni bayılttıracak. Hazır mısın?

Julia: Hazırım.

Bram: Seni özledim, bebeğim.

Julia: Çok iyisin Bram. Gerçekten çok iyisin.

Bram: Her kelimesinde ciddiylim.

Julia: Ben de seni özledim.

Bram: Bana bir selfie gönder. Nasıl göründüğünü hatırlayamıyorum.

Julia: Ah,  zg n m.

Bram: İki gün, bebeğim. İki gün oldu. Her gün g r Ŗt kten sonra bana bunu yapamazsın. Julia'ya ihtiyacım var.

Julia: Biliyorum. Bu gece erken çıkacağım. Çok yorgunum.

Bram: Ofisine gelip seni kendim götürmem mi gerekiyor? Lanet olsun, kollarının beni sardığını hissetmek bile beni mutlu eder.

Julia: Elimden geleni yapacağım, söz veriyorum.

Bram: İŖin gece yarısı bitse de umurumda değil, lütfen sonra benim evime gel. Ŗof r m seni bekliyor olacak. Söz veriyorum, tek yapacağım Ŗey sana sarılmak, tamam mı?

Julia: Sesin  aresizleŖmeye baŖladı.

Bram:  aresizim lan. Sana sarılmam lazım.

Julia: Ah, seni özledim. Tamam, bu gece geleceğim, çok geç olsa bile.

Bram: Sözünü tutmanı bekliyorum.

Julia: Senden baŖka bir Ŗey beklemiyordum.

Tık tık.

Bulanık gözlerle ofisimin kapısına baktım ve Bram'ın kapı çerçevesine yaslanmış, elinde bir çanta ve yüzünde endişeli bir ifadeyle durduğunu gördüm.

"Üzgünüm, daha sonraya kadar bekleyemedim." Ofisime girip masamın etrafından dolaşarak yiyecek torbasını masanın üzerine koydu ve sandalyemi kendisine doğru çevirdi. "Biraz ara vermelisin. Kendini deli edeceksin."

"Bu eşleşmeleri yapmam lazım. Times makalesinde işimden bahsettiğinden beri rahat edemiyorum. Yani, bahsettiğin için teşekkürler, ama iş yükümün bu kadar çılgın olacağını bilmiyordum."

"Bu yüzden biraz ara vermelisin ya da erkek arkadaşının birkaç kişi işe almasına yardım etmelisin ki seninle daha fazla zaman geçirebileyim." Beni sandalyemden kaldırıp kollarıyla sarar. "Senden bahsetmenin seni benden uzaklaştıracaklarını bilseydim, seni küçük sırrım olarak saklardım."

Onun sıcaklığına ve ferah kokusuna sarılıyorum, sadece Bram'ın sağlayabileceği türden bir rahatlığın tadını çıkarırken beynimi bir anlığına kapatıyorum.

"Son zamanlarda seni özlediğim için üzgünüm."

"Özür dileme. İşini büyütmek ve geliştirmek istediğin için asla özür dileme. İnan bana, küçük bir işletmeyi başka bir seviyeye taşımak için ne gerektiğini çok iyi bilirim. Sadece senin güzel yüzünü görmek ve yemek yediğinden emin olmak istedim."

"Bütün gün hiçbir şey yemedim, o çantada ne varsa hepsini yiyip bitireceğim."

"O zaman yiyelim."

Tir tirinim ve başımı çevirmeye çalışıyorum, ama o beni yakalıyor. "Ne oldu?"

"Beş dakika sonra bir müşterim gelecek."

"Lanet olsun," diye mırıldanır ve uzun bir nefes verir. "Tamam. Sanırım elimden geleni yapacağım." Telefonum çalmaya başlar başlamaz eğilip beni öper.

"Bayan Westin, Gary Fontane sizi görmek istiyor."

Bram, yenilmiş bir nefesle benden bir adım geri çekilirken, ben Anita'ya cevap veririm. "Hemen geliyorum." Bram'a dönüp ona en özür dilerim yüzümü takınırım. "Çok üzgünüm."

"Özür dilemekle ilgili ne demiştin?" Çenemi kaldırır. "Akşam görüşürüz, değil mi?"

Başımı sallarım. "Akşam görüşürüz."

Veda öpücüğüyle Bram'ı ofisimin lobisine kadar geçirip, ne kadar yorgun olsam da Bay Fontane'yi hoş geldiniz gülümsemesiyle selamlıyorum.

"İşte aradığınız sonuçlar," diyor Anita, ofisime girerken. Saat beş geçiyor ve onu yine geç saatlere kadar beklettiğim için kendimi kötü hissediyorum, ama o bunun sorun olmadığını söylüyor. Yeni müşteri akını durulduğunda bonus alacağını bilmiyor.

Neşeleniyorum ve dosyayı alıyorum.

Bir sır öğrenmek ister misin? Tüm bu yeni müşteriler gelmeye başlamadan hemen önce, ben de test yaptırmaya karar verdim. Bram'ı şaşırtmak, ona tamamen farklı olsak da birbirimiz için yaratılmış olduğumuzu göstermek istedim.

Bana BJ kolyesini verdikten sonra - yani, artık JB kolyesi - onun için güzel bir şey yapmak istedim ve o inanılmaz derecede zengin olduğu için, onun için daha anlamlı bir şey yapmanın zihnindeki tüm şüpheleri silebileceğini düşündüm.

İtiraf etmeliyim ki, sorular can sıkıcıydı. Müşterilerim için üzüldüm, ama düşüncelerimi çarpıtmadan elimden geldiğince cevap vermeye çalıştım. İlk içgüdüsel cevabımı verdim.

Kendi kişiliğimi yeterince iyi tanıyorum ve Bram'ın karşılıklı flört rengi olan turuncu olmadığımı biliyorum, ama aynı zamanda sarıya da uyabileceğimi biliyorum, ki bu da en nadir durumlarda kırmızı ile eşleşebilir. Ve Bram nadir bir kırmızı.

Ama en büyük korkum, bu sonuçlardan en çok korktuğum şey, bizim hiç uyumlu olmadığımızı öğrenmekti.

Kulağa saçma geliyor, değil mi? Tüm aşk hayatımı randevu sonuçları gibi bu kadar basit bir şeye dayandırmak, ama yüzde doksan dokuz başarı oranım var. Ne yaptığımı biliyorum, bu sonuçlar yalan söylemez ve bu yüzden Bram ile eşleşmek onun için çok önemli... ve benim için de.

"Teşekkürler, Anita. Helen Finkle'dan haber aldın mı?" "Evet, bugün testini bitiriyor."

"Güzel, onlarla konuştuktan sonra Bay Gladstone'un mükemmel bir eşleşme olacağını düşünüyorum, ama onları eşleştirmeyi düşünmeden önce sonuçlarını görmek istiyorum."

"Bir süredir sizinle çalışıyorum ve iki kişinin birbirine uygun olup olmadığını hissedebiliyorum ve bence haklısınız. Bayan Finkle ve Bay Gladstone'da bir çift olduklarını haykıran bir şeyler var."

"Burunlarınız, değil mi?"

Anita kıkırdayarak başını sallar. "Neden mantıklı geldiğini bilmiyorum, ama öyle."

"Peki, göreceğiz. Ben birkaç işi bitireceğim, sen çıkabilirsin."

"Emin misin?"

Saçlarımı yüzümden çekiyorum. "Kesinlikle. Bu hafta yeterince çalıştın, biraz uyu. Yarın görüşürüz."

"Tamam, iyi geceler."

"Sana da." Ona hızlıca el sallarım.

Anita'nın eve gittiğini duyana kadar birkaç e-postayı daha yanıtlayarak zaman geçiriyorum. Koridora baktıktan sonra ortalıkta kimse olmadığını gördüğümde, masama koşup dosyayı alıyorum. Biraz gerginim, onlara bakmamayı düşünüyorum ama sonra fikrimi değiştiriyorum. O sınava girdiysem, sonuçlarını bilmek istiyorum.

Dosyaları açmak üzereyken, telefonum masamda titrer.

Clarissa.

Gülümseyerek telefonu açarım. "Merhaba."

"Nihayet telefonuma cevap verdin. Sanki çok yoğun bir ilişkin varmış gibi davranıyorsun."

Gölerek sandalyeme yaslandım. "Üzgünüm. Son zamanlarda iyi bir arkadaş olamadım, değil mi?"

"Sorun değil, tüm zamanını sekse ayırıyorsan sorun yok. Lütfen öyle olduğunu söyle."

"Bir hafta önce sana öyle derdim, ama Bram beni Times'da bahsettiğinden beri, programa katılmak isteyenlerin taleplerini karşılamak için geç saatlere kadar ofiste çalışıyorum."

"Cidden mi? Bu harika. Bu, daha fazla kişi işe alman gerekeceği anlamına mı geliyor?"

"Dün bir iş ilanı verdim. Rastgele özgeçmişlerin önüme gelmesini istemediğim için bir headhunter tuttum. İşini gerçekten bilen birini istiyorum."

"Akıllıca. Bu kişiyi ne olursa olsun eğitmen gerekecek, bu yüzden yetkin birini işe almak bu çabanda sana yardımcı olacaktır."

"Anita'dan daha yetkin kimse olamaz." Dosyayı rahatça açtım.

"Çünkü o seninle uzun süredir çalışıyor. O senin bir numaran."

"Her zaman öyle olacak. Geçen gün bana şöyle diyordu..." Cümlemin ortasında durup, gözlerimi bir kelimeye odakladım. Bir renk.

Yeşil.

Bu doğru olamaz.

Öne eğildim ve birkaç kez gözlerimi kırptım. Yeşil, yeşil yazıyor. Bunu kafamda uydurmuyorum. Kağıtta gerçekten yeşil yazıyor.

"Hey, orada mısın?" Clarissa endişeli bir sesle sorar. "Birdenbire konuşmayı kestin."

"Yeşil," diye mırıldandım, hala şok halindeydim. "Yeşil mi? Ne yeşil?"

"Ben yeşilim."

"Miden bulanıyor mu?"

"Hayır... benim flört rengim, yeşil."

"Bekle?" Clarissa duraksıyor, "Testi yaptın mı?"

"Evet, ve ben yeşilim."

"Şey, yani, bu mantıklı. Seni kolayca yeşil olarak tanımlayabilirdim. Dikkatli, titiz, lider birisin, ama aynı zamanda güzel, tatlı ve şefkatli bir kalbin var..."

"Clarissa, mesele o değil." Zihnim dönüp dururken kendimi deliliğin eşğine geldiğimi hissediyorum. "Yeşil ile ne uyumlu?"

"Mavi. Ne... oh hayır."

"Evet. Bram kırmızı. Lanet olası bir KIRMIZI." Elimi yüzüme götürüyorum. "Yeşil ve kırmızının birbirine uyduğu tek zaman Noel'dir ve Noel'de bile bazı insanlar yeşil ve kırmızının bir arada olmasını sevmez ve şık mavi ve gümüş rengini tercih ederler."

"Noel, yılın sihirli bir zamanıdır, öyle düşünebilirsin. Senin ilişkin de sihirli."

"Bu yardımcı olmuyor. İkimiz de ilişkimizin büyülü olmaktan uzak olduğunu biliyoruz. Biz mahvolduk. İlişkimizin uzun ömürlü olacağı yok. Evet, şu anda harika olabilir, ama renklerimiz uyuşmuyor, birbirleriyle iyi karışmıyorlar ve bu yüzden, içten içe çökmeye mahkumuz. Tanrım, ben ne düşünüyordum?" Kalbim ağırlaşmış, sandalyeme yaslanıp elimi alnıma koyuyorum, yaşadığım mutlu baloncuğa vuran bu büyük darbeyi anlamaya çalışıyorum. "Ne yapacağım ben?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Biz birbirimize uygun değiliz, Clarissa." Sessiz kalıyor ve benimle aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. "Gitmeliyim."

"Bekle," diye bağırdı Clarissa. "Julia, bir şey yapmadan önce bir düşün, tamam mı? Aceleci davranma." *Asla aceleci davranmam, bu da şu anda içinde bulunduğum zor durumun bir parçası. Bram'a karşı aceleci mi davrandım?*

"Tamam, evet. Sonra konuşuruz." O bir şey söylemeden telefonu kapatıyorum ve ellerimi saçlarımın arasına geçiriyorum.

Her şey yoluna girecek, her şey iyi olacak. Ne olmuş yani? O kırmızı, ben yeşilim. Bunun bir anlamı yok, ama... aslında *her şeyin* anlamı var ve en büyük korkumu ortaya çıkarıyor, dudaklarımı onun dudaklarına değdirdiğim andan beri beni rahatsız eden korku: Ya Bram ile aramızdaki her şey sadece şehvetse? Ya bu, arkadaşım olması gereken bir adamla yaşadığım kısa süreli bir ansa?

Ya son birkaç hafta bir komedi gibiyse ve aslında kendimizi başarısızlığa hazırlıyorsak?

Kahretsin... O kırmızı, ben yeşil isem, başarısız olacağımızdan eminim. Bunu *biliyorum*. Bram için doğru kişi değilim. O benim anı yaşamamı istiyor, ama ya gerçekten yapamıyorsam? Denedim, ama artık başaramazsam ne olacak? *Belki de güzel kafan, kalbinin tam potansiyeliyle atmasını engelliyordur. Kalbinin atmasına izin ver... benim için.*

Ya bunu asla yapamazsam?

Onu kaybedeceğim.

Sonsuza kadar.

Bram: *Lütfen bana güvende olduğunu söyle, belki bana mesaj atmayı unutmuşsundur, ama kaçırılıp birinin arabasının arkasına tıkılmadığını söyle.*

Julia: *Üzgünüm. Uzun bir gün oldu. Evimdeyim.*

Bram: *Buraya geleceğini sanıyordum?*

Julia: *Kafam pek yerinde değildi. Seni rahatsız etmek istemedim. seni*

Bram: *Beni asla rahatsız etmiyorsun, Jules. Sadece sana sarılmak raha istiyorum.*

Julia: *Belki başka bir gece. Biraz uyumaya çalışacağım.*

etm

ek

iste

med

im.

Sonra konuşuruz.

Bram: *. . . tamam. Seni özledim.*

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

BRAM

"Kız kardeşine ne oluyor böyle?" Rath'ın kapısından içeri dalıp doğruca buzdolabına yöneliyorum, bir bira açıp içmeye başlıyorum.

"Gir, içkini al, misafirim yok ki."

Kahretsin. Şişemi eğip yan tarafa baktım ve kanepede oturan bir kadın gördüm. Bana el salladı ve şarap kadehinden bir yudum aldı.

Ona kısa bir el sallayarak, "Bir saniye sürer. Üzgünüm" diyorum. Şişeyi tezgahın üzerine koyup Rath'ı kolundan tutup, biraz mahremiyet kazanmak için onu giriş kapısına doğru çekiyorum.

Rath'ın tüm dikkatini çektikten sonra, ona tekrar soruyorum, "Kız kardeşine ne oluyor?"

"Bilmiyorum dostum. Onunla bir süredir konuşmadım." Boynunun arkasını çeker ve kıza bakar. "Sizin aranızda kalmak istemiyorum."

"Senin de öyle olmanı istemiyorum, bu yüzden bunu çözmeme yardım etmen gerekiyor ki düzeltebileyim." Yanağına hafifçe vurarak dikkatini bana vermesini sağlıyorum. "Hadi ama, onu benden daha iyi tanıyorsun. Genelde erkek arkadaşlarından kaçır mı?"

"Onu benim kadar iyi tanıyorsun, o yüzden bu lanet sorunun cevabını kendin verebilirsin."

"Bu farklı. Ben artık nevrotik bir erkek arkadaşım. Çılgınlıktan uzaklaşıp gerçekliğin ışığını görmem için bana yardım etmen gerekiyor. En iyi arkadaşın olarak, bu senin sorumluluğun."

"Peki ya Roark? O sana yardım edemez mi?" Rath'a bir bakış attım. "Tamam, evet, kötü fikir." Uzun bir nefes aldı. "Tamam, bana neler olduğunu anlat."

Çömeliş gerçekleri anlatıyorum. "Benden kaçınıyor. İlk başta işlerinin çok yoğun olduğunu düşündüm, ki öyle de, ama geçen gece ona saatin kaç olduğu umurumda değil, sadece onu görmek istediğimi söyledim. Gelmedi. Ne olduğunu sorduğumda, kafasının yerinde olmadığını söyledi."

"Bu ona sık sık olan bir şey."

"Aynen, Julia'yı tanıyorum. Ama son iki gündür ofisine gittiğimde, asistanı beni göremeyeceğini söyledi. Sence onun evine gittim mi?"

"Tabii ki gittin."

"Gittim." Rath'ın göğsüne parmağımı batırdım. "Ve tahmin et ne oldu, evde değildi, bu da beni ondan kaçtığına inandırdı. Yani, nerede olabilir ki?" Öne eğildim ve kanepede oturan kızı işaret ettim. "Bu kılık değiştirmiş Julia değil, değil mi?"

Rath elimi itti. "Dostum, kafayı yyorsun. Muhtemelen Clarissa'nın yanındadır."

"Ah, Clarissa." Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Onu unutmuştum. Haklısın, ama neden orada olsun ki? Oradaysa, kesinlikle benden kaçınıyor demektir. Kahretsin." Elim saçlarımin arasına sokuyorum. "Neden benden kaçınıyor?"

"Bilmiyorum. Aptalca bir şey mi söyledin?"

"Hayır. Ve aptalca bir yorumun buna neden olacağını sanmıyorum. Sence başka biriyle mi tanıştı? Yeni müşterileri arttı. Belki de kendisine daha uygun olduğunu düşündüğü birini bulmuştur. Biraz aptal olduğumu biliyorum, ama birlikte harika olduğumuzu düşünüyordum."

"Bence öyle değil. Julia başka erkeklere bakacak biri değil." Rath çenesini kaşıdı. "Belki..."

Tık tık.

Rath ve ben bakışlarımızı kapıya çevirip sonra tekrar birbirimize bakarız. "Eğer gelen Roark ise, ikinizi de öldüreceğim." Kapıyı açar ve çok şaşkın bir Julia ile karşılaşır.

"Tanrım, Rath, kapıyı öyle açmak zorunda mıydın?" Yan tarafa bakarak beni fark eder. Gözleri büyür ve yavaşça geri çekilmeye başlar.

"Bir adım bile kıpırdamayın," diyor Rath, onu kolundan çekip önüme getiriyor. "Erkek arkadaşınızla konuşun, böylece benim konuşmam gerekmez." Kapıyı çarpıyor. "Bu işin ortasında kalmayacağım."

Julia parmağını kaldırarak sorar, "Aslında, önce seninle konuşabilir miyim, Rath?"

"Evet, ve sonra o seninle konuştuktan sonra, ben de seninle konuşmak istiyorum, ne dediğini öğrenmek için." Dikkatimi tekrar Julia'ya çevirip, "Ve sonra seninle konuşmak istiyorum, Rath ile ne konuştuğunu öğrenmek için." "Ve sonra ben de seninle konuşabilir miyim, Rath, onların konuştuğu her şey hakkında Konuşmak istiyorum. İlginç görünüyor," diğer odadan gelen kadın sesi araya girer.

Rath saçını çeker, sinirden patlamak üzeredir. "Farrah dışında kimse benimle konuşmayacak. Siz ikiniz sorunlarınızı çözün. Biz balkonda olacağız."

Başka bir şey söylemeden, oturma odasına dalar ve misafirini dışarı çıkarır, beni Julia ile yalnız bırakır.

Biraz gerginim, çünkü gözlerindeki bakış, onun ortadan kaybolmasından hoşnut olmayacağını söylüyor. Ellerimi ceplerime sokup yere bakıyorum.

"Ee... nasılsın?"

"İyiyim," diye cevaplar alçakgönüllü bir şekilde.

"İşler yavaşlamaya mı başladı?"

"Birazcık."

Ne rahatsız edici bir konuşma ama. Julia küçük konuşmalardan nefret eder ve bu da tam olarak öyle bir konuşma, bu yüzden daha fazla uzatmak yerine...

"Benden kaçınıyorsun."

Beni yeterince saygı duyduğu için yalan söylemeden başını salladı. "Birazcık."

"Aptalca bir şey mi yaptım? Çünkü ben öyle düşünmüyorum."

"Belki oturup konuşmalıyız."

Siktir.

Siktir. Siktir. Siktir.

"Belki oturup konuşmalıyız" kız arkadaşın senden kaçındığında duymak isteyeceğin bir cümle değildir. Bu, sonun başlangıcı olan bir konuşmanın başlangıcıdır. Bunu tahmin etmemiştim. *Bunun olmasına izin veremem.* O benim her şeyim.

Oturuyoruz ve gözlerinde yaşlar birikmeye başladığını gördüğümde, kalbim boğazıma kadar çıkıyor ve kulaklarımda çarpmaya başlıyor.

"Ne olursa olsun, özür dilerim. Sana bu işlerde yeni olduğumu söylemiştim..." "Senin yaptığın bir şey değil, Bram."

"Yoksa... başka birini mi buldun?"

"Ne? Hayır," diyor hızlıca, biraz kırılmış bir şekilde.

"O zaman ne oluyor?" Elini elimde tutuyorum ve yumuşak teninin dokunuşunun tadını çıkarıyorum. "Kahretsin, Jules, seni özledim. Ne olduğunu söyle, birlikte üstesinden gelebiliriz."

Gözlerini kaçırır, eli elimden kayar. "Bunu atlatamayız."

"Neden?"

Aramızda sessizlik hakim olurken, yanağından bir damla gözyaşı süzülür. Ben silmeye fırsat bulamadan, başparmağının ucuyla gözyaşını siler. Gözlerini kaçırarak, sonunda "Testi yaptırdım" der.

"Ne testi?" Ve sonra anladım. "Aman Tanrım, hamile misin?" Tanrım, rahat bir nefes aldım. Her şey bunun için miydi? "Bebeğim, bu harika, yani planın çok ilerisinde, ama Tanrım, hamileymişsin." Rath'a bağırdım. "Hamile, dostum. Amca olacaksın." Ona sarılmak için yaklaşıyorum, ama benden uzaklaşıyor.

"Ne olmuş?" Rath kafasını kapıdan içeri sokar. "Ben amca olacağım..."

"Hamile değilim. O tür bir testten bahsetmedim."

"Bekle. Ne? Yani... hamile değil misin?"

"Amca olmayacak mıyım?" Rath hayal kırıklığına uğramış bir sesle sorar.

"Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum, unuttun mu?"

"Evet, ama güçlü yüzücüler o savunmayı aşabilirler ve bizim durumumuzda..."

"Cümleleri bitirirken dikkatli ol," diyor Rath.

Ona el sallıyorum. "Balkonuna geri dön." Julia'ya dönüyorum, moralim bozuk çünkü lanet olsun, Julia hamile olsaydı harika olurdu. Kahretsin, yarın evlenme teklif ederdim ve tüm bu garip konuşmalardan kurtulurdum. "Peki ne testi yaptın?"

"Flört testim."

"Oh... Onu zaten yapmadın mı?"

Kafasını sallar. "Hayır, ve sonuçlar iyi değildi. Ben bir..." Yutkunur. "Ben bir yeşilim."

Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum, çünkü açıkçası hiçbir zaman flört sonuçlarına dikkat etmedim. Aklımda tek bir şey vardı:

Julia'nın kalbini kazanmak — bu yüzden geri kalan her şeyi kafamdan sildim.

Yaklaşıyorum. "Yeşil paranın rengidir, o kadar da kötü olamaz, değil mi?" diyorum, materyalist bir pislik gibi konuşuyorum, ama rahatsız olduğumda aptalca şeyler söylüyorum.

"Harika bir renk, ama erkek arkadaşın kırmızıysa değil." Ve sonra her şey yerine oturdu.

Her şeyi hesaplayan, her şeyi bölümlere ayıran, yaptığı her şeyin bir nedeni olan Julia Westin, renklerimizin uyuşmamasından endişe duyuyor.

"Pfft, kimin umurunda?"

Gözleri kısılr. Oops, yanlış bir şey söyledim. Gördün mü, aptalca şeyler söylüyorum söyledim.

"Ben önemsiyorum. Tüm kariyerim

"Birlikte güzel bir Noel kartı yaparız, değil mi?"

"Birlikte güzel bir Noel kartı olurduk, değil mi?" Ona kazanan bir gülümseme veriyorum.

İşe yaramadı.

"Hadi ama Jules, kalbinin sesini dinlemeni söylemiştim, değil mi?"

"Kalbinin sesini dinleyebilirsin ama sonunda bizi ayıran bir şey olacak. Yani..." diye boynunu işaret etti.

—“İsimlerimizin baş harflerine bak. BJ olarak adlandırılabiliriz hiçbir çift yok ve eğer evlenmeye karar verip davetiyelerimizde isimlerimizin baş harflerini kullanırsak, senin soyadın Scott olduğu için BJS olur.” Kafasını sallar ve sesi histerik bir hal alır. "Kimse BJ'lerin en önemli olduğu bir düğüne gitmek istemez." Bu söz üzerine neredeyse yüksek sesle gülecektim, çünkü bunu komik bulurdum. Ama sonra güzel kızımın yüzündeki üzüntüyü gördüm.

Bu onu mahvediyor.

Bizi.

Ama o kadar da kötü olamaz.

"Julia, yapma. İnsanlar bunu komik bulur."

Bana ölümcül bir bakış attı. "Ciddiyim, Bram."

"Gerçekten mi?" Gözlerimi kısıyorum. "Çünkü neredeyse mantıksız davranıyormuşsun gibi geliyor."

"Mantıksız mı? Nasıl mantıksız olabilirim ki?"

"Çünkü tüm hayatının mutluluğunu bir teste bağlıyorsun."

"Yüzde doksan dokuz başarı oranına sahip bir teste."

"Evet, ve o kadar uzun ve aptalca olduğu için doğru düzgün bile dolduramadığım bir test..." Gözlerinde öfkenin yükseldiğini görünce sözlerim kesildi.

Ayakta durmuş, onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim, "Az önce ne dedin?" diyor.

Ben de ayağa kalktım, çünkü öyle yapmak doğru gibi görünüyordu. "Biliyor musun, belki de bir şeyler içip sakinleşmeliyiz..."

"Sınavımı aptalca buldun."

Evet, en iyi kelime seçimi değildi.

"Öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin?"

Hmm... iyi soru. Burada durmuş, söyleyecek başka bir şey düşünmeye çalışırken, her geçen saniye kendimi daha da derin bir çukura soktuğumu fark ediyorum. Bundan zarar görmeden kurtulmam mümkün değil. O zaman sonuna kadar gidelim.

"Senin sınavını ciddiye almamış olabilirim."

"Dalga mı geçiyorsun?" Oturma odasında volta atıyor. "Bunu nasıl yaparsın?"

"Bilmiyorum. Belki de sorular çok saçma olduğu içindir." Kafasını bana doğru çevirir. "Anlamadım?"

"Hadi ama Julia. Cevaplar *bip, bip; pew, pew; boom, boom, shaboom*; ve *kıçımı yala* iken, domuzun çıkardığı ses nedir gibi bir soruyu nasıl cevaplayabilirim ki?"

"Cevaplardan biri kışımı yala değildi," diye sertçe yanıtlar.

Ellerimi yanlara doğru açarım. "Olsa da olurdu. Tam uyardı."

"Bunun olacağını biliyordum." Başını sallar ve çantasını alır. "Hayatımın eserini bu kadar kolayca aşağılayan ve alay eden biri, birlikte olmak isteyeceğim türden bir insan değil."

boğazı düğümlenir. "Bu program için sayısız saatler, yıllar çalıştım ve sen bunu devasa bir şaka gibi gördün. Senin için tüm bunlar bir şaka mıydı?

"Hayır." Kendime sinirlenerek, iki elimle saçlarımı tarıyorum. "Öyle değil... Lanet olsun, sana söylemeye çalıştığım şey, ben bir kızıl değilim. Kim bilir benim rengim ne?"

"Eh, öğrenmek de istemiyorum." Kapıya doğru fırtına gibi yürürken, ben de hızla arkasından giderim.

"Bu kadar mı? Ben senin flört tarzına uymuyorum diye, son birkaç haftayı sanki hiç önemin yokmuş gibi çöpe mi atacaksın? Peki ya son on yıl? Birlikte geçirdiğimiz geç saatler, sohbetler, samimi konuşmalar. Bunlar senin ilişki ölçütlerinde önemli değil mi? Ya sana umutsuzca aşık olduğum gerçeği? Öyle ki, sen yanımda olmadan o kapıdan çıkarsan, kalp kırıklığından kurtulamayacağımı düşünüyorum. Bu önemli değil mi?"

Kapıya doğru ilerlerken durur ve bana döner. "Beni sevdiğini söyleyemezsin."

"Neden söylemeyeyim ki?"

"Çünkü" —bana yaklaşarak— "beni seven hiçbir erkek, benim flört programımla dalga geçmez ya da onu şaka olarak görmez. Beni gerçekten sevseydin, bu programın benim için ne kadar önemli olduğunu bilirdin."

Balkon kapısı açılır ve Rath ile arkadaşının oturma odasına girdiklerini hissedirim, ama mesafelerini korurlar.

"Oh, inan bana Julia," diye alaycı bir şekilde söylüyorum, "Bu programın ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Senin için sahip olduğumuz her şeyi bir kenara atacak kadar önemli." Öfke beni tüketirken, enseme tutuyorum. "Lanet olsun, bir erkekte başka ne arıyorsun bilmiyorum, ama ben *seni* takip ettim Julia. Seni dinledim, her sözüne kulak verdim, sınırlarını mümkün olan en iyi şekilde zorladım. Nazik, düşünceli ve harika bir sevgili olmaya çalıştım. Seni sevdiğim her anın her parçası seninle ilgiliydi, çünkü benim kızım bunu hak ediyor. Belki de zengin olan, ama seninle birlikte olmak için yeterli olmayan, başarısız bir üniversite öğrencisinden başka bir şey olamayacağım.

ama en azından ben, sana ya da kariyerine hiç önem vermeyen bir tembel değilim."

Onu iterek geçip, bu konuşmayı sonlandıran kişi olmak istiyorum.

Kapıyı tutuyorum ve ona sırtımı dönerek şöyle diyorum: "Unuttuysan hatırlatayım, üniversitede sana çıkma teklif ettim ve reddedildim. Sonra yıllarca bekledim, kariyerinde başarılı olana kadar, sonra tekrar sana yaklaştım. Bu, alay değil, saygı göstergesidir."

Kalbim ikiye bölünmüş halde kapıdan çıkıp en yakın bara gittim, Roark'ı hızlı aramaya ekledim.

Sarhoş olmam lazım.

"Lanet telefonunu kapatır mısın? Tanrım. Bana içki içelim dedin, ben de içmeye geldim, her iki saniyede bir telefonunu kontrol etmeni izlemeye değil."

O haklı. Telefonumu cebime koyup bara yaslanıyorum, omuzlarımda yenilginin ağırlığıyla.

"Üzgünüm. Ben sadece, bilmiyorum, belki şimdiye kadar akli başına gelmiştir diye düşündüm."

Roark güldü. "Julia Westin aklını başına mı topladı? Yapma, o kadın kardeşi kadar inatçıdır. Sana geri dönmesi imkansız, tabii ona iyi bir neden vermezsen."

Kahretsin, haklı.

Onu çok seviyorum, ama şunu söylemeliyim ki, o bir katır kadar inatçı. Hep öyleydi.

"Neden haklı olmak zorundasın?"

"Mantıklı davranıyorum. Ona kızgınsın, ama yine de onu istiyorsun."

"Onu hala seviyorum," diye düzeltiyorum, içkimin kalanını içip, hızlı bir hareketle bir tane daha istiyorum.

"O zaman harekete geçmelisin."

Kafamı sallıyorum. "Ona duygularımı yüzüne kadar söyleyebilirim, ama bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. Rath'ın dairesinde yaptığım küçük konuşmadan sonra bana mesaj atmadı

mesaj atmadıysa ya da aramadıysa, şimdi söyleyeceğim hiçbir şey onun fikrini değiştirmeyecek."

"Onunla konuşmak istemedim. Bir jest yapman gerektiğini kastettim."

"Hiçbir romantik jest bunu düzeltemez." Julia böyle biri değil. Ve bu hiçbir şekilde bir kusur değil. Onun zekasını ve azmini çok seviyorum. Bunlar olmasaydı, bugün olduğu kişi olamazdı.

Roark bardağının üzerinden gülümsedi ve kaşlarını oynattı. "İşe yarayacak bir şey aklıma geliyor."

"Seks bu sorunu çözemez."

"Seks hakkında konuşmuyordum, seni aptal. Bu aptalca kavga neden çıktı?"

Gözlerimi devirip sandalyeme yaslanıyorum, bar taburelerinin sırtlıklarına minnettarım. "Nedenini biliyorsun, çıkma renklerimiz uyumlu değil."

"O zaman ona uyumlu olduklarını göster," diyor, sanki bu çok bariz bir çözümümüş gibi.

"Bana o lanet olası testi tekrar yapmamı mı söylüyorsun? Hayatta olmaz dostum. O bir kabustu. Ve neden ona telafi etmek için bu kadar uğraşan ben oluyorum? Bence o bana bir özür borçlu."

"*Julia'nın inatçı olduğu* konusunu hatırlıyor musun? İlk adımı sen atmalısın ve bu adım o sınava girmek. Düzgün bir şekilde." Parmağını bar tezgahına doğrulttu. "Sana garanti ederim, bu onun kalbini kazanmanın yolu olacak. Ona bir kez ve sonsuza kadar onun için doğru erkek olduğunu kanıtla."

"Ya istediği puanı alamazsam?" *Ya o haklıysa? Ya kağıt üzerinde hala uyumlu değilsek, kalbimde uyumlu olduğumuzu bilsem bile?*

Roark omuz silkiyor. "Bilmiyorum... O zaman bittin."

"Teşekkürler dostum."

Sırtıma bir şaplak atar. "Ne zaman istersen." Barın üzerine eğilir. "Barmen, buraya dört shot viski; güçlü bir şeye ihtiyacımız olacak."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

JULIA

Mutsuzluk işte böyle bir şey.

Hayır, sadece sefil değil, aynı zamanda aşırı derecede depresif ve sefil. Bram daireme gelip dudaklarıyla kafamı allak bullak ettikten sonra hayatımın zor bir dönemine girdiğimi düşünmüştüm. Hayatımın en kötü dönemini yaşadığımı sanmıştım.

Yanılmışım.

Bu işkenceye kıyasla, o anlar sanki elinde bir kitapla kumsalda oturup kaslı kabana çocukları tarafından elinden üzüm yedirilmek gibiydi.

Hala gözlerindeki bakışı görebiliyorum. Beynime kazınmış, önce panik, ardından öfke dolu bakış. Bram her zaman sakin biriydi. Bu tür bir öfkeyi sadece bir kez daha görmüştüm, o da üniversitede bir adam bana saldırmaya çalıştığında. Ama bu gece, mavi-yeşil gözlerinin siyaha dönüştüğünü gördüm ve bu, bir daha asla görmek istemediğim bir manzaraydı.

O gittikten sonra, Rath bana sert çıktı. Sanki o benim kardeşim değil de Bram'ın kardeşiymiş gibi davrandı. Bram'ın kapıdan çıkmasına izin verdiğim için aptal ve inatçı bir eşek olduğumu söyledi, çünkü hayatında hiç en iyi arkadaşının beni sevdiği ve önemseydiği kadar birini sevdiğini ve önemseydiğini görmemişti. Ama Bram'dan önce, beni koşulsuz seven kişi kardeşimdi. Clarissa dışında, Bram yıllarca benim yanımda durup çalışmalarımı ve araştırmalarımı destekledi. Her zaman beni korudu, ama şimdi en yakın arkadaşını desteklediğini duymak, hem de sınava dürüstçe girmeyen, hatta bana bunun aptalca olduğunu söyleyen arkadaşını? Bu da kalbimi kırdı. Ve bunu ona söyledim. Aslında, ilk kez birbirimizle tamamen aynı fikirde değildik ve bu rahatsız ediciydi.

Yine de, bir türlü ilerleyemiyordum. Telefonu elime alamıyordum. Bunun yerine eve döndüm ve ağlayarak uykuya daldım, sonra Anita'yı arayıp hasta olduğumu söyledim ve programımı yeniden düzenlemesini istedim. Sanırım telefonda duyduğu kısa hıçkırıklardan yalan söylediğimi anlamıştı. Ama iyi bir asistan olarak,

kişisel hayatıma asla burnunu sokmadı ve işimle ilgili her şeyi profesyonelce halletti.

Şimdi, iki gün sonra, kalbim hala kırık, gururum hala sinir bozucu derecede keskin ve masamda sayılamayacak kadar çok cevaplanmamış e-posta ve işimi yapmak için zerre kadar istek duymadan oturuyorum. Bunun yerine, pencereden New York şehrinin uçsuz bucaksız silüetine bakarken, aklımda tek bir şey var: Bram.

Ona ulaşmak, özür dilemek, ne kadar üzgün olduğumu söylemek istiyorum, ama içimdeki küçük bir ses, tüm hayatımı yönlendiren ısrarcı ses, bunun kötü bir fikir olduğunu, sonunda yine incineceğimi söylüyor. Erkekler tarafından defalarca incindim. Ve bu ne kadar utanç verici? Çöpçatan kendisi aşkı bulamıyor.

Ama eski bir deyiş yok mu: yapamıyorsan, öğret? Şu anda ben de o durumdayım. Kendim hariç herkese yardım ediyorum.

Kapım hafifçe çalınıyor. "Bayan Westin, istediğiniz dosya burada."

Bir dosya istediğimi hatırlamıyorum, ama gözlerimi kapatsam ne giydiğimi de bilemeyeceğim için dosyayı alıp Anita'ya teşekkür ediyorum.

"Öğle yemeği yediniz mi?"

"Saat sabah on," diyor Anita, başını eğerek bana bakıyor.

Sadece on mu? Tanrım, neden zaman bu kadar yavaş geçiyor? "Oh, gerçekten mi? Huh, daha geç olduğunu sanıyordum."

Anita bir adım yaklaşıp karşımda oturur. "Açıkça konuşabilir miyim?"

"Tabii." Devam etmesi için ona işaret ederim.

Boğazını temizler ve ellerini kucağına koyar. "Son zamanlardaki ruh halinin Bay Scott ile yaşadığın bir tartışmadan kaynaklandığını varsayacağım."

"Öyle de denebilir. Sanırım ondan ayrıldım, ya da o benden ayrıldı. İkisi de olabilir; ne olduğu hala belirsiz."

"Ama çok mutluydun."

Parmağımı masamın üzerinde gezdirerek küçük daireler çiziyorum. "Öyleydi, değil mi?"

"Öyleydi, öyleyse neden o mutluluğu elinden aldın?" *Çünkü uzun sürmeyecek. Sürmesi mümkün değil.*

"Çünkü," diye iç çekiyorum, "onun da başarısız bir ilişki olacağından korkuyorum. Bram ile olan ilişkimizin başarısız olmasını istemiyorum."

"Ama birlikte değilseniz, zaten başarısız olmamış mı oluyor?"

"Sanırım öyle." Alt dudağımı ısıırıyorum. "Ya birbirimize uygun değilseniz?"

"Bu senin için gerçekten önemli mi? Kocam ve ben birbirimize mükemmel uyumlu değiliz. Oldukça yakınız, ama bu onu boşayacağım anlamına gelmiyor. Bunun yerine, ilişkimizin zorlu kısımlarını aşıyoruz ve bu da evliliğimizi zorlu ve eğlenceli kılıyor."

"Tanrım, Anita. Öyle mi? Yıllardır gerçeklere ve rakamlara güveniyorum.

Ama sen mutlusun, değil mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, her zaman değil, ama gerçek aşka odaklanan bir evlilikte durum böyledir. Bazı günler Trevor'a yumruk atmak istiyorum, ama çoğu gün onsuz bir hayat yaşamaktan nefret edeceğimi biliyorum."

Tanrım. Bram olmadan yaşayamam. Kafamı sallıyorum, kendimden nefret ediyorum, ama çok çelişkiliyim. "Bram tanıdığım en iyi erkek, en seksi, en tatlı, en komik, en sadık, ama burada gerçeklerle duyguları nasıl uzlaştıracığımı bilmiyorum. Aklıma bir şey gelmiyor."

"Belki kağıt üzerinde öyle. Ama kalbinde değil. Kalbinin atışını dinlemeyi unutma."

Kalbinin benim için atmasına izin ver.

"On yıldır benimle birlikte olmak istiyor. Kim böyle bir şey yapar ki?"

"Seni koşulsuz seven biri." *Koşulsuz: hiçbir şarta tabi olmayan.*

Seni dikkatle dinleyen, her zaman destek ve cesaret veren biri. Geek kızla konuşmak için zaman ayıran, böylece onun kendini rahat hissetmesini sağlayan biri. *Ruhu o kadar uyumlu ki, ruh ikizinin başının dertte olduğunu hissedip onun güvende olduğundan emin olan biri.* Ben o kişiyi tanıyorum. *O kişiyi seviyorum.*

Yerden çantamı alıp ayağa kalkıyorum. "Onu görmeye gidiyorum." Anita ayağa kalkıp masamın üzerine koyduğum dosyayı bana uzatıyor. "Gitmeden önce şuna bir bakman gerekiyor."

"Bekleyemez mi?" Telefonumu çantama koyup ofis kapısına doğru yürüyorum.

"Gerçekten bekleyemez. Lütfen bir göz atar mısın?" Tanrım, Anita. Şimdi sırası değil.

Ama ona bunu söylemiyorum. Bunun yerine, nazikçe gülümsüyor ve dosyayı alıyorum. Bir saniye tereddüt ettikten sonra, sonunda her şeyi alıp sayfayı açıyorum. En üstte Bram'ın bir fotoğrafı ve ardından profili var. Anita'ya bakıyorum. "Bunu neden bakmam gerekiyor?"

"Alt kısımda vurgulanan kısmı bak."

İşte orada, neon sarısı ile vurgulanmış, onun flört rengi.

Mavi.

Birkaç kez gözlerimi kırpıp Anita'ya tekrar baktım. "Bu ne?"

Anita parlak bir gülümsemeye neredeyse yerinde dans ediyor. "Bay Scott iki gün önce bana e-posta gönderdi ve testi tekrar göndermemi istedi. Ben de gönderdim. O da her şeyi tekrar doldurdu. Az önce sonuçları aldım. O bir mavi, Bayan Westin, ve bir sonraki sayfadaki sonuçlara bakarsanız, yüzde doksan dokuz oranında bir yeşil ile eşleşiyor... sizinle."

Gözlerim yaşlarla doldu, kalbimin atışları kulaklarımda çınlıyordu.

Yine sınava girdi. Ona söylediğim onca şeyden sonra, yine sınava girdiğine inanamıyorum.

"Mutlu musun?"

Dudaklarım titriyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"O sizi seviyor, Bayan Westin. Sizin için her şeyi yapar, e-postasında öyle yazmış."

"Ben... Onu görmem lazım."

Ona dosyayı verip ofisimden koşarak çıktım. Asansör kapısı açılmadan hemen önce Anita'nın "İyi şanslar" diye bağırdığını duydum.

Lütfen trafik çok yoğun olmasın.

"Bayan Westin, iyi misiniz?" Linus masasının etrafından dolaşp, ben nefes nefese, belimden eğilmiş, ellerim dizlerimin üzerindeyken sırtıma elini koydu.

"Evet." Nefes nefeseyim. "Ama biraz su alabilir miyim?" "Hiç sorun değil." Hızla bir şişe su getirir, kapağını açar ve bana uzattı. Ben de bir dikişte içtim.

kadınsı olmayan bir şekilde. Maskaramın akmasından endişe duymasaydım, yüzüme de su sıkardım, ama kendimi tutuyorum.

"Buraya koşarak mı geldin?" diye sordu, ayakkabılarımı inceleyerek.

"Topukluyla mı?"

"Sadece birkaç blok, maraton gibi bir şey değil." Alnımı siliyorum.

"Tanrım, umarım çok kötü görünmüyorumdur. Berbat görünüyor muyum?"

Linus'un yüzü yumuşar. "Çok güzelsiniz Bayan Westin."

İşte bu yüzden Bram, Linus'u yanında tutuyor. Bluzumu düzeltip eteğimi düzleştiriyorum. "Bram içeride mi?"

"Evet, ama sizi uyarmalıyım, son zamanlarda dayanılmaz bir hal aldı. Oraya girmenizin iyi olacağını sanmıyorum. Az önce, üzerinde kahverengi bir leke olduğu için yarısı yenmiş bir elmayı duvara fırlattı."

Ben irkildim. "Sanırım onun bu ruh hali benim yüzümden."

"Oh, şüphesiz. Kalbini kırmak ona bunu yapar." Bram'ın Linus'a söylediğini bilmeliydim. Bram Linus'a her şeyi anlatır. "Ancak, tüm bu sorunların sebebi sen olduğun için, belki de içeri girmelisin."

"Ne kadar üzgün?" diye soruyorum, kapısından içeri girdiğimde göreceğim adamı ölçmek istiyorum.

"Dün ona getirdiğim milkshake'i içmedi." "Oh, bu kötü."

"Aynen öyle. Ama şunu söyleyeyim. Burada olduğun için mutluyum, çünkü onu mutlu edebilecek tek kişi sensin. Onu gerçekten içten içe mutlu eden tek kişi sensin ve onun bu mutluluğu kaybetmesini görmek istemem."

"Ben de," diyorum yumuşak bir sesle kapıya doğru yürürken. Omzumun üzerinden Linus'a veda gülümsemesi atıp derin bir nefes alıyorum.

Renkli camlar duvar görevi görüyor, bu yüzden oda normalden daha karanlık. Arkamdaki kapıyı kapatıyorum ve Bram'ın ofis koltuğunda sırtını bana dönük, boşluğa bakarak oturduğunu fark ediyorum.

"Pop-Tarts istemediğimi söylemiştim, Linus."

"Adım Linus değil."

Bir anda Bram sandalyesini çevirir ve kapısının önünde gergin bir şekilde duran beni görür.

"Julia," der hayretle. "Burada ne işin var?" "Seninle konuşmaya geldim. Şimdi uygun mu?"

"Tabii ki." Sandalyesinden kalkar ve oturma odasına gider, kanepeye oturur. Ben de ona katılır, yaklaşık 30 cm uzağına otururum. Çantamı sehpayı koyar ve içimi kaplayan gerginliğe rağmen sözcükleri bulmaya çalışırım.

"Üzgünüm, Bram." Konuşmak ister ama onu sustururum, içimden atmam gereken bir şey var. "Seni, diğer berbat erkek arkadaşlarımdan biriymişsin gibi davrandığım için özür dilerim. Sen onlara hiç benzemiyorsun, neden seni onların kategorisine soktuğumu bilmiyorum. Sanırım aşkıta tekrar başarısız olmaktan korkuyordum ve kalbimin bana söylemeye çalıştığı gerçekleri görmezden geldim. Sadece kitaplardan ve çizelgelerden aldığım tavsiyeleri uyguluyordum."

Ona yaklaşıp elini tutuyorum.

"Gerçek test sonuçlarını gördüm, ama benim için hiçbir anlamı yoktu, çünkü Anita beni onlara bakmaya zorlamadan önce, kararımı çoktan vermişim ve ofisimden çıkıp sana gelmek üzereydim. Kalbimin tavsiyesine uymak ve seninle ilgili yazdığı profili dinlemek istedim."

Bram'ın gözleri yumuşar, yüzünde bir gülümseme belirir. "Peki kalbinden gelen yazı neydi?"

"Sen onun ruh ikizi, zıtlığı ve mükemmel eşisin. Kalbin benimkine ait ve bunu sorgulamam çok saçma. Senden şüphe ettiğim için özür dilerim. *Bizden*." Yanağını avuçlarım. "Seni seviyorum Bram. Sen hayallerimin erkeğı, mükemmel eşim ve hayatımı birlikte geçirmek istediğim kişisin."

Derin bir nefes alır. "Tanrım, Jules, kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor." Beni kucağına çeker ve ellerini sırtımda gezdirir. "Seni çok seviyorum. Birlikte olduğumuzu kanıtlamak için o testi beş kez daha yapardım ve programın hakkında söylediklerim için çok üzgünüm. Öyle demek istemedim, biliyorsun."

Kafamı sallarım. "Biliyorum ve birbirimize ait olduğumuzu anlamak için teste ihtiyacım yoktu. Zaten biliyordum, sadece kalbime tam olarak güvenmekten çok korkuyordum."

"Ama şimdi sen de benim gibi anlıyorsun, değil mi?"

"Evet, seviyorum." Dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Bunu anlamam on yıldan fazla sürdüğü için özür dilerim."

O, dudaklarıma sessizce gülümser. "Geç olması hiç olmamasından iyidir, Jules."

"Adım Julia." Öpüşmelerin arasında gülümserim.

"Hayır, benim için sen her zaman Jules olacaksın, üniversitede aşık olduğum kız, en iyi arkadaşımın kız kardeşi."

EPILOG

BRAM

"Yemeğim yanarsa, uyurken gözlerini kırpmadan sana bakacağım. Bundan ne kadar nefret ettiğini biliyorum."

Çıplak ayaklarımla titriyorum. Bundan gerçekten nefret ediyorum. Onun yaptığı için değil, ama bu benim korkum, uyandığımda gözlerini kırpmadan bana bakan birini görmek. Kim böyle bir şey yapar ki?

Ürkütücü insanlar. Onlar yapar.

O kişi adımını atmadan ya da göz kırpmayı düşünmeden, karate vuruşuyla kafasını koparırdım.

"Sadece birkaç saniye sürecek. Söz veriyorum." Onu yatak odama götürürken elimi gözlerinin üzerinde tutuyorum.

"Nerede olduğumuzu bildiğimi biliyorsun, değil mi? Senin daireninde, özellikle de yatak odanda hayal edebileceğimden daha fazla zaman geçirdim, bu yüzden gözlerimi kapatmanın bir anlamı yoktu."

"Hey, Bayan Pratiklik, bırak da bu anın tadını çıkarayım." Utangaç bir gülümsemeyle, "Özür dilerim, devam et lütfen," der.

Elimi gözlerinden çekip yatak odamı işaret ettim. Bana bir bakış attı. "Eğer seks söz konusuysa, o zaman güveçim gerçekten zarar görecektir."

"Seks her zaman gündemdedir, ama burada olmamızın sebebi bu değil. Burada olmamızın sebebi... lütfen davul sesleri."

O, dünyadaki en iyi kız arkadaş olduğu için, mükemmel bir davul sesi çıkarır. Birkaç saniye bekledikten sonra, şifonyerimdeki çekmeceyi açar ve bembeyaz çorap yığınlarını gösteririm.

"Ta-da." Sanki bir sihirbaz gibi ellerimi havaya kaldırıp numaramı ortaya çıkarıyorum.

Çorapları inceler ve sonra bana bakar. "Neler oluyor?"

"Bunlar senin için çoraplar." Ellerini ellerime alıp onu kendime yaklaştırıyorum. "Seni seviyorum Jules, ve bence artık birlikte yaşamaya başlamanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Zaten neredeyse burada yaşıyorsun, o yüzden

kendi çorap çekmeceni vererek bunu resmileştirebiliriz."

"Sen benimle birlikte yaşamamı mı istiyorsun?"

"Çekmeceden anlamadın mı?" Romantik jestimi hatırlatmak için işaret ediyorum.

"Hayır, ben yaptım. Sanırım biraz şok oldum, hepsi bu. Sadece birkaç ay oldu."

"Evet, birkaç aydır birbirimizin evlerine gidip geliyoruz. Her geceyi birlikte geçiriyoruz, o zaman bir evi paylaştık da olur. Hadi, yatağın hangi tarafını seçeceğine sen karar ver."

"Peki ya dolap alanı?"

Alnımı ovuşturuyorum. "Bunu sana kaç kez söylemem gerekiyor? Ben zenginim. Daha fazla dolap alanı istiyorsan, sana daha fazla dolap alanı ayarlayabilirim. Başka bir dairede birlikte yaşamak istiyorsan, yarın aramaya başlayabiliriz. Tek istediğim birlikte yaşamamız, böylece eve geldiğimde kızımın kendi çorap çekmecesinde ayak parmaklarını daldırıp kanepede beni beklediğini, eve hoş geldin diye karşılayacağını bilmek."

"Ya seni eve hoş geldin demek istersem? Bunu nasıl yapacaksın?"

"Çıplak ve ereksiyon halinde." Ona göz kırptım, o da gözlerini devirdi.

"Oh, ne kadar şanslıyım," dedi, mükemmel bir sinirli tonla.

Onu kollarımın arasına alıyorum. "Hadi ama, bu evet demek mi?" Nefesimi tutarak bekliyorum.

"Gerçekten sormak zorunda mısın? Sana hayır dememin imkansız olduğunu biliyorsun." Başımın arkasını kavrar ve beni derin bir öpücüğe çeker, tadını çıkardığım, ciğerlerime taze hava doldurduğunu fark ettiğim bir öpücük.

Peki, en iyi arkadaşının kız kardeşiyle çıkmanın sırrı nedir?

Dört şey keşfettim: Kız arkadaşını, *sadece* en iyi arkadaşının kız kardeşi olmaktan, onsuz yaşayamayacağın kadın, *hayat* arkadaşın haline getirmelisin; *hayat* arkadaşının kim olduğunu ve neyi temsil ettiğini saygı göstererek, kendini değerli ve özel hissetmesini sağlamalısın; tuhaf

görünse de, tüp çorapları takdir etmelisin - nasıl giyilirse giyilsin — ve her zaman kendi çekmecelerine ihtiyaçları olduğunu bilin; ve son olarak, gururlu bir pislik olmayın. Aşk için savaşılmaya değer olduğunu bilin, çünkü kalpleriniz aynı ritimde attığında, gerçek zenginlik orada bulunur.

İKİNCİ ŞANS

7 MAYIS 2019'DA YAYINLANACAK

GRIFFIN

"Arooooo woooo!" Brig, New Orleans'ın ünlü yeşil tüp içeceği Hand Grenade'i sallayarak haykırıyor. "Yirmi bir. Ben yirmi yaşındayım" — duraksıyor ve belinden eğilerek kardeşlerime ve bana selam veriyor — "bir." Running Man dansını yapmaya başlayan en küçük kardeşim, tıpkı bizim gibi, sarhoş bir halde kirli parke taşları üzerinde sürünerek ilerliyor.

"O yirmi bir yaşında — bu adama bir içki ısmarla," ikinci en küçük kardeşim Reid, kimseye özel olarak bağılıyor.

"Hepimize içki ısmarla." Brig, dar ve ıssız sokağın ortasında, kollarını açarak, yüzünü karanlık gökyüzüne doğru çevirerek dönüyor. Büyük göğüsler ve bira reklamları yapan neon tabelalar çevremizi aydınlatıyor ve bu yoğun nemli yaz gecesinde yüksek seviyeli sefahatten başka bir şey teşvik etmiyor.

Ailemize, Knightly kardeşlerin en küçüğü olan Brig'in yirmi bir yaşını kutlamak için New Orleans'a gideceğimizi söylediğimizde, bazı çekinceleri vardı. Ve şimdi, genellikle gergin ve sessiz olan Rogan'ın onları videoya çekerken Brig ve Reid'in birlikte daireler çizdiğini görünce, onların haklı olabileceğini düşünüyorum.

En büyük kardeş olarak, herkesi hizada tutmak benim görevimdi, ama şu anda çift görmeye başladım ve tek odaklanabildiğim şey, ekstra tuzlu dev bir yumuşak simit bulmak.

Kardeşlerimi bir çoban köpeği gibi toplayarak, "Pretzel alalım" diyorum.

"Ama dans etmeyi bitirmemiştik. Tam ritmimizi bulmuştuk," diye şikayet ediyor Brig.

"Yiyecek bir şeyler yemeliyiz. Kumarhaneden beri bir şey yemedik ve üzerinden saatler geçti."

Reid karnını okşar. "Hayatımda yediğim en iyi tavuk parmakları ve o bal-hardal sosu, oooooeee, çok lezzetliydi. Bir kutu dolusu onu hatıra olarak almak için ne vermezdim."

"Annem rulette kaybettiğin parayı dinlemekten çok keyif aldı," diyor Rogan, yüzüne düşen saçlarını gözlerini kısarak telefonuna bir şeyler yazarken. Uzun boylu kardeşlerden biri olduğu için, kambur durup telefonuna bir şeyler yazarken

. . . annemle konuşurken. "Eve döndüğümüzde sana kafana bir yumruk atacağını söyledi."

"Dostum," diye şikayet ediyor Reid. "Ne oluyor be adam? Neden anneme her şeyi anlatıyorsun?"

Omuzlarını silkiyor, bu da dengesini bozuyor ve kaldırımından düşmesine neden oluyor. Yere düşmeden kendini tutuyor ve uzun zamandır Rogan'dan duymadığım bir sesle gülüyor. "Bu hafta sonu hakkında tüm detayları ona vermem için bana yüz dolar verdi."

"Ne?" diye sorarım, kırılmış bir şekilde. Reid'in yanında düz bir çizgide yürümeye çalışırım ama düz olmayan parke taşları yüzünden başarısız olurum. "Herkesin sağ salim dönmesini sağlamak için bana para vermedi."

"Çünkü sen zaten en büyük kardeşsin. Bu işin gereği," diyor Rogan, daracık, vücudu saran kıyafetleriyle yanımdan geçip giderken, hala mesajlaşmaya devam ediyor. Dördümüz arasında moda anlayışı olan tek kişi o. Ben genelde sıradan kot pantolon ve tişört giymeyi tercih ediyorum. En rahat olduğum kıyafetler bunlar.

"Doğru," diye araya giriyor Brig, önümde yürüyerek, daha doğrusu sendeleyerek

. "En büyük olmak, bizim mantıklı sesimiz olman anlamına gelir."

"Peki ya Jen? Teknik olarak, en büyük olan o," diye cevap veriyorum, bu geziye gelemeyecek kadar çocuklarını aralıksız etkinliklere götürmekle meşgul olan tek ve en büyük kız kardeşimden bahsediyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bence bu hafta sonundan olabildiğince uzak durmak istedi. Onu suçlamıyorum. Geldiğimizden beri tam bir cehennem gibiyiz. "O da herhangi bir sorumluluk almamalı mı?"

Üç kardeşim de birbirlerine bakıp gülerek başlarını sallıyorlar. Brig ve Reid, Rogan'ın koluna giriyorlar ve üçü, terk edilmiş, alkol kokulu bir sokakta değil de sarı tuğlalı bir yolda zıplıyormuş gibi vals yapıyorlar. Ben de arkalarından yavaşça yürüyorum, attığım her adıma gerçekten odaklanarak.

Tökezleme. Tökezleme.

Bir adım bir adım...

Cebimdeki telefonum titreyerek dikkatimi dağıtır. Bir adımımı yanlış atarak yana doğru düşerim ve cebimdeki telefona uzanırken park halindeki bir araca çarparım. Kıkırdayarak aramayı kabul ederim, gözlerim o kadar bulanık ki ekranda yanıp sönen ismi bile seçemiyorum.

"Merhaba, ben Griffin Knightly," diye cevap veriyorum. "Sarhoşum ve aptalca şeyler söyleme eğilimindeyim. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Karşı tarafta yumuşak bir kıkırdama duyulur ve kalbim hemen hızla çarpmaya başlar.

Claire.

"Selam, sen."

"Karım!" Kardeşlerimi kovalamayı bırakıp arabaya yaslanıyorum. Honda Civic'ler: sarhoşken yaslanmak için çok rahat.

Kardeşlerimin sinir bozucu yüksek kahkahaları, karımın sesi telefonda duyulmaya başlayınca azalır.

Yumuşak ve tatlı, tıpkı teni gibi.

"Mmm, eğleniyormuşsun gibi geliyor."

Kimin sahibi olduğu umurumda olmadan, başımı serin pencerelerden birine yaslarım. "Evet, eğleniyorum. Huge Ass Beers içtik — onlara öyle diyorlar — sonra Grenades içtik ve kumarhanede hoşuma giden beyaz bir dondurulmuş içecek de içtim."

O gülümser. "Oh, gerçekten sarhoşsun. Sesine biraz İngiliz aksanı katmaya başladığın için bunu her zaman anlayabiliyorum."

"Öyle mi? Hoşça kal dostum, iyi günler." Beni göremese de selam vermek için başımı eğiyorum.

"Oh, seni özledim. İnsanlara hala 'wanker' demeye başladın mı?"

"Hayır." İçimdeki sıvı karıştırılırken iç çekiyorum. Oh, tanrım.

"Henüz değil, ama yakında başlayacağımı hissediyorum."

"Yarın eve dönüş uçağına binmeyi unutmayacaksın, değil mi?"

"Evet, sorun yok. Biz hallederiz." Esneyip gözlerini kısa bir süre kapatıyorum, yer altımda dönüyor. "Beyaz içki gerçekten çok iyiydi."

"Kumarhanedeki kokteyl garsonları nasıldı?"

"Cumartesi gecesi, giymeyi sevdiğin yaşlı kadınların giydiği o balıkçı yaka kazakla giydiğin kadar güzel değillerdi."

Biraz daha güldü. "İyi cevap. Seni bırakayım, sadece hayatta olduğundan emin olmak istedim."

"Evet, tamamen hayattayım, kardeşlerim de öyle. Ama Brig'in daha ne kadar dayanacağı belli değil. Disney şarkılarını gerçekten yüksek sesle söylemeye başladı."

"Nasıl ses çıkardığını hayal edebiliyorum." "İyi değil, bebeğim, iyi değil."

"Tamam, peki, belki de bu gecelik bu kadar yeter. Başını belaya sokmak istemezsin. Dikkat etmezsen New Orleans tehlikeli bir yer olabilir."

"Merak etme, bebeğim, her şey kontrol altında. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum, Griffin. Dikkatli ol."

"Her zaman." Telefonu kapatıp cebime geri koyduktan sonra, çok uzağına gitmemiş olan kardeşlerimin peşinden sendeleyerek koştum.

Onların peşinden dengesizce koşarken, çıkıntılı bir kaldırım taşına takılıp kazara Rogan'ın sırtına çarptım. O da benim ağırlığımla sendeledi ve Reid'e çarptı, domino taşları gibi Brig'e çarptı ve Brig yere dev bir çatlak sesiyle düştü... ahşap mı?

Ve tabii ki, Brig kırık tahtaların üzerinde uzanmış durumda. Sisli beynim bu manzarayı anlamaya çalışıyor.

"Siktir, sırtım." Brig tahtadan yuvarlanır ve acı içinde kendini tutar. "O da *ne*? Her yer kıymıklarla dolu. Hissedebiliyorum."

"Dostum, masayı kırdın," diyor Reid, ben Brig'in hayati fonksiyonlarını kontrol etmek için beceriksizce eğilirken.

"Kahretsin, kırdım mı?" Oturur ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirir, beni iterek uzaklaştırır, kumral saçları düşüşünden dolayı dağınıktır

, hepimizin paylaştığı mavi gözleri heyecandan çılgınca parlıyor. "Alkol bana Hulk gibi süper güçler verdi. Şu şeye bak, onu paramparça ettim."

Hepimiz masadan geriye kalanları inceliyoruz ve onun gerçekten büyük bir iş başardığını itiraf etmeliyim.

"Bu Hulk gibi süper güçlerden kaynaklanmıyor," diye işaret eder Reid. "Bu, bu sabah on iki beignet yiyen şişko kışından kaynaklanıyor."

"Affedersiniz." İnce bir ses şakalaşmamızı keser ve dönüp gölgeli bir sokaktan çıkan yaşlı bir kadın görürüz. Kadının üzerinde kadife cüppe vardır ve yüzü öfkeden buruşmuştur. "Parçaladığınız benim masamdı." Elleri kına dövmeleriyle kaplıdır ve masadan geriye kalanları gösterirken hafifçe titrer.

Bir kez daha hasarı inceliyoruz, gerçekten iyice bir gözden geçirmeye çalışıyoruz, alkolle ıslanmış beyinlerimiz az önce yaptığımız şeyi anlamaya çalışıyor. "Oh lanet olsun, o *senin* masan mıydı?" diye soruyor Brig. "Senin için önemli miydi?"

"Orası benim işimi yaptığım yeri."

Onun sözleri beni suçluluk duygusuna kapılmaya itti. "Evet, işini yaptığı yer orası, aptal." Reid yere düşer ve masayı tekrar bir araya getirmeye çalışır ama başarısız olur. "Uh" — omzunun üzerinden bakarak, elinde iki masa ayağıyla — "tam olarak ne iş yapıyorsun?"

"El falcısıyım."

Suçluluk duygum hızla yok olurken içimden inlerim. El falcısı mı? Daha çok profesyonel bir dolandırıcı gibi. Yani, nasıl meşru olabilirler ki? *Oh, şu çizgiye bakın; uzun ve mutlu bir hayat yaşayacağınız anlamına geliyor. Ve bu çizgi burada—evleneceksiniz. Oh, ve burada, bu da bir havuzunuz olacağını söylüyor.*

Hayatında görebileceğin en kaçamak "hikaye anlatımı" bu.

"Gerçekten mi?" Brig biraz fazla heyecanlı görünüyor, hala New Orleans'ın en kaliteli kanalizasyon suyuyla kaplı olukta oturuyor. "Benim avucumu da okur musun? Küçük masanı kırdığım için üzgünüm, bunu telafi etmek istiyorum." Cüzdanından yirmi dolarlık bir banknot çıkarır ve sanki "*Gel al*" der gibi havada sallıyor.

"Dostum, o sana zaten bilmediğin bir şey söylemeyecek. Sen kendi ayaklarının ötesini göremeyen bir ahmaksın," diye araya giren Rogan

gözlerini devirerek araya girer ve kimsenin söylemeye cesaret edemediği şeyi dile getirir.

Karnına bir tokat atıp keskin bir bakışla, durumun daha da garipleşmesini engellemek için onun önüne geçtim.

El falcısı faturayı merakla inceler, sonra Brig'in parmaklarından kapar ve onun yanına, sokağa oturur. Reid, Rogan ve ben yaklaşırken, geniş omuzlarımızla kardeşçe bir barikat oluşturarak içimden gelen iç çekişi bastırıyorum. Bir yanım bunu durdurmak, Brig'i New Orleans'ın pis sokaklarından alıp pretzel dükkânına sürüklemek istiyor, ama onun ne kadar kararlı görüldüğünü görünce, onu oradan kıpırdatamayacağımı biliyorum.

Brig elini kaldırır. "Bir fotoğraf çek, Rogan, ve anneme gönder. Ona, torun verecek miyim, yakında öğreneceğini söyle."

Rogan gözlerini devirir ve fotoğrafı çekerken, el falcısı Brig'in elini nazikçe eline alır. Gözleri kapalı, sanki cevap arıyormuş gibi başı gökyüzüne doğru eğilmiş, parmakları Brig'in cildinde dans eder.

"Oh, gıdıklanıyor," diye fısıldar.

Sessizce ona bakarız, Fransız Mahallesi'nin dar sokaklarında esen rüzgârla hafifçe sallanmasını izleriz.

Gözleri hala kapalıyken ağzından derin bir nefes alır, parmakları şimdi Brig'in avucuna derinlemesine bastırır.

"Anlıyorum... kardeşlerim."

Oh, Tanrı aşkına. İşte, ne demek istediğimi anladınız mı?

Profesyonel dolandırıcılar, apaçık ortada olanı söylüyorlar...

Okumaya devam etmek için buraya tıklayın: <https://amzn.to/2AnEEFY>

Meghan Quinn'in yeni kitaplarını kaçırmayın! Meghan'ın yeni kitapları hakkında bildirim almak için 474747'ye "read" yazıp gönderin (mesaj ve veri ücretleri uygulanabilir)!

En iyi arkadaşınızın kız kardeşiyle çıkmanın sırrı kitabını okuduğunuz için teşekkür ederiz! Umarım beğenmişsinizdir ve Mayıs 2019'da çıkacak olan That Second Chance kitabımın önizlemesini beğenmişsinizdir!

Yakında çıkacak kitaplarımın yayınlanma tarihlerini ilk öğrenen olmak için [buraya](#) tıklayın. Ve kitaplarımı

TBR'ye eklemeyi unutmayın!

GEL BENİMLE TAKIL! Haftalık hediyeler ve eğlence için okuyucu grubuma katıl. [Buraya](#) tıkla.

Bağımsız Çağdaş Romantik Roman

(Arkadaştan sevgiliye dönüşen çağdaş romantizm) [En iyi arkadaşının kız kardeşiyle](#)

[çıkmanın sırrı](#) **Romantik Roman Yazarının Günlükleri**

(Komik, kahkahalarla dolu romantik komediler)

**The Virgin Romance Novelist, The Randy Romance Novelist ve The Parenting Romance Novelist, The Virgin Romance Novelist Chronicles adlı tek bir kitapta birleştirildi.

[Bakire Romantik Roman Yazarı Günlükleri](#)

[Bakire Romantik Roman Yazarı](#)

Sara Ney ile birlikte yazılmıştır

(Seksi, akıllı, kalbi çırpıtan bir romantizm)

[Sevgilerimle](#)

Mükemmel Düet

(Nefesinizi kesecek, içten bir aşk hikayesi)

[Mükemmelliğin Sol Tarafı](#)

[Sonsuzluğun Sağ Tarafı](#)

Mavi Çizgi Düeti

(Birçok dönüm noktası olan destansı bir aşk hikayesi) [Düşmenin İyi Tarafı](#)

[Askın Kötü Yanı](#)

Sayılarla Flört Serisi

(Kahkaha dolu anlar ve çok ateşli sahnelerle dolu macera dolu flört serisi)

[Üç Kör Randevu](#)

[İki Düşün Davetsiz](#)

[Misafiri Oyuna Geri](#)

[Dönüş](#)

[Bir Bebek Babası](#) .

Binghamton Serisi

(Duygu, mizah, heyecan ve bazı SEKSİ İNŞAAT İŞÇİLERİ ile dolu)

[Ortak Yıkıcı](#)

[En İyi Arkadaşımın](#)

[Eski Sevgilisi Çarpık](#)

[İkili Diğer Kardeş](#)

Bağımsız Romanlar

(Duygu, mizah ve heyecan dolu, bazıları gerçekten kahkahalarla okunan anlar)

[Ana Yol Yeni](#)

[Açığa Çıkan](#)

[Sevgili Hayat](#)

Stroked Serisi

(Bolca mizah içeren ATEŞLİ spor romantizmi)

[STROKED](#)

[UZUN VE SERT](#)

[VURUŞLAR](#)

Bourbon Serisi

(Göz alıcı, koruyucu bir alfa erkeğin yer aldığı, cüretkar, erotik bir aşk romanı) [Bourbon Günahları](#)

[Bourbon Aldatma](#)

[Bourbon Krallığı](#)

[Bourbon](#)

[Gerçekleri](#)

Aşk ve Spor Serisi

(Yeni Yetişkin, üniversite futbolu profesyonel futbol kariyerine dönüşür. Aşk üçgenleri.)

[Adil Yakalama](#)

[Çift Koruma Üç ve](#)

[Dışarı](#)

The Hot-Lanta Serisi

(İlk serim. Bolca dram içeren beyzbol spor romantizmi!)

[Caught Looking](#)

[Playing the Field](#)

[Warning Track](#)

[Hit and Run](#)

Warblers Point Serisi

(Üç İrlandalı kardeş, küçük kız kardeşleri ve başlarına gelen dram.

Aşk üçgenleri. Üçüncü kitap henüz çıkmadı.)

[Bira, Tavuklar ve](#)

[İrlandalılar Bira, Yalanlar](#)

[ve Mazeretler](#)

İçindekiler

[Telif Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Epilog](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

